

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

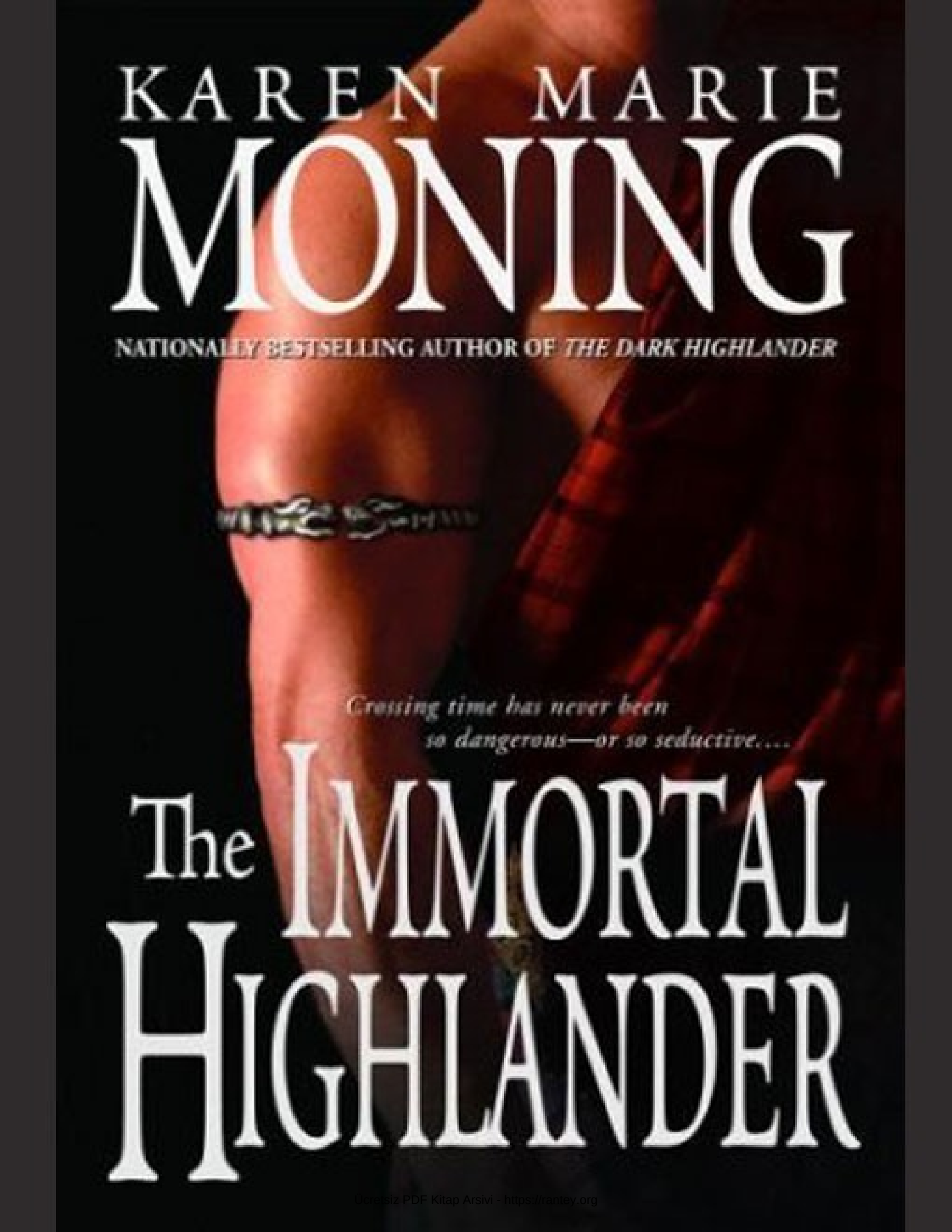
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

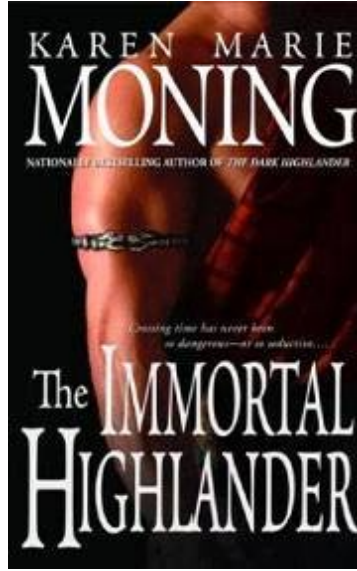

KAREN MARIE
MONING

NATIONALLY BESTSELLING AUTHOR OF *THE DARK HIGHLANDER*

*Crossing time has never been
so dangerous—or so seductive....*

The IMMORTAL
HIGHLANDER

Ölümsüz İskoçyalı

Karen Marie Moning

Kahretsin, *ben olmak güzel.*

- ADAM BLACK, ADAM BLACK OLMAK ÜZERİNE

Tuatha Dé Danaan: (*tua day dhanna*)

İsa'nın doğumundan binlerce savaş önce İrlanda'ya yerleşmiş olan ölümsüz varlıklardan oluşan oldukça gelişmiş bir ırk. Birçok isimle anılırlar: Tanrıça Danu'nun Çocukları; Gerçek Irk; Soylular; Daoine Sidhe; en yaygın olarak Fae veya Peri olarak anılırlar. Sıklıkla parıldayan, narin yaratıklar olarak tasvir edilmelerine rağmen, küçük boyutlarda, coşkulu iyi mizah ve hafif yaramazlık eğilimi yayarak etrafta uçuşan gerçek Tuatha Dé ne bu kadar narin ne de bu kadar yardımseverdir.

- O'CALLAGHAN'DAN *Fae Kitapları*

Adam Black:

Tuatha Dé Danaan. kendi türünün arasında bile bir haydut Tercih ettiği cazibe, güçlü dalgalı vücudu, altın rengi teni, uzun siyah saçları ve karanlık, büyüleyici gözleri olan son derece seksi bir Highland demircisidir Son derece zeki, ölümcül derecede baştan çıkarıcı. Bir değil, iki kez neredeyse Anlaşmayı bozduğu iddia ediliyor. Irkının açık ara en tehlikeli ve öngörülemez olanı.

UYARI: GÖRÜLMESİ HALİNDE ÇOK DİKKATLİ OLUN.

NE PAHASINA OLURSA OLSUN TEMASTAN KAÇININ.

- O'CALLAGHAN'DAN *Fae Kitapları*

LONDRA, İNGİLTERE

PROLOGUE

Adam Black, Belthew Binası'nın altındaki taş yeraltı mezarlarının orta odasında durmuş, Chloe Zanders'ın tökezleyerek İskoçyalı sevgilisi Dageus MacKeltar'ı aramasını izliyordu.

Sanki ruhu parçalanıyormuş gibi ağlıyordu. Kesintisiz ve delici, bir Tuatha Dé'nin kafasını yarmaya yeterdi.

Ya da bir insanın, bu konuda, karanlık bir şekilde düşündü.

Onun sürekli feryat etmesinden bıkmaya başlamıştı. Kendi sorunları vardı. Büyük sorunlar.

Anatolia Dé Danaan'ın kraliçesi Aoibheal, ölümlülerin dünyasına karışmaya devam ettiği için onu cezalandırmak üzere uzun süredir savurduğu tehditleri sonunda gerçekleştirmişti. Ve en acımasız cezayı seçmişti.

Ölümsüzlüğünü elinden almış ve onu insan yapmıştı.

Kendine hızlıca bir göz attı ve en azından onu en sevdiği cazibesıyla bıraktığını görünce rahatladı: siyah saçlı, kaslı, karşı konulmaz derecede seksi demirci, Kıta Kelt'i ve İskoç savaşçısının bin yıllık karışımı, tartan, kolluklar ve tork giymiş. Arada sırada onu gün ışığına pek de dayanamayan şeylerin içine sokuyordu.

Ancak rahatlaması kısa sürdü. Her zamanki gibi görünse ne olacaktı? O bir insandı, Tanrı aşkına! Etten ve kemikten. Sınırlı. Cılız. Sonlu.

Vahşice küfrederek hıçkıran kadına baktı. Düşündüklerini zar zor duyabiliyordu. Belki de ona Dageus'un gerçekten ölmediğini söylerse *susardı*. Bu dayanılmaz durumdan bir an önce kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Sevgilin ölmedi. Ağlamayı kes kadın," diye emretti buyurgan bir tavırla. Bunu bilmeliydi. Aoibheal onu, İskoçyalı'nın hayatını kurtarmak için kendi ölümsüz yaşam özünden vazgeçmeye zorlamıştı.

Emri istediği etkiyi yaratmadı. Aksine, tam da kızın sesinin daha fazla yükselemeyeceğinden emin olduğu anda -ki bu kadar küçük bir yaratığın bu kadar büyük bir gürültüyü nasıl çıkardığı onu aşıyordu- yeni edindiği kulak zarları katlanarak artan bir feryada maruz kaldı.

"Kadın, dur!" diye kükredi, ellerini kulaklarına kapatarak. "*Ölmediğini* söyledim"

Hâlâ ağlıyordu. Sanki hiç konuşmamış gibi ona doğru bakmadı bile. Öfkeyle, odayı dolduran kırıntıları - çeyrek saat önce Dageus MacKeltar ile Draghar'ın Druid mezhebi arasında gerçekleşen savaşın enkazı, *asla* müdahale etmemesi gereken savaş - sıyırdı ve onun yanına doğru yürüdü. Kadının ensesinden tutarak bakışlarını kendi bakışlarına çevirdi ve onu sessizliğe zorladı.

Eli kafatasının arkasından geçip burnundan çıktı. Gözünü bile

kırpmadı. Sadece hıçkırarak ağladı ve yeniden feryat etti.

Adam bir an hareketsiz durdu, sonra tekrar denedi ve kadının göğüslerinden birine uzandı. Eli düzgünce kalbinin içinden geçip sol kürek kemiğinden dışarı kaydı.

Yine kıpırdamadan durdu, fazlasıyla insani olan midesinin çukurunda huzursuzluk kanatları açıldı.

Danu adına, Aoibheal yapmazdı. Koyu renk gözleri yarıklara

kadar kısıldı. Yapar mıydı?

Çenesini sıktı, tekrar denedi. Ve yine eli Chloe Zanders'ın vücudunun içinden kaydı.

Tanrım, vardı! Orospu!

Kraliçe onu sadece insan yapmakla kalmamış, aynı zamanda *féth fiada'nın* üç kat gücüyle lanetlemişti!

Adam inanmayarak başını salladı. *Féth fiada*, ırkının insanlar arasında fark edilmeden dolaşmak istediklerinde kullandıkları bir büyü idi. Bir Tuatha Dé geleneksel olarak bu güçlü, üçlü büyüünün yalnızca bir yönüne başvururdu: görünmezlik. Ama aynı zamanda öznesini insanların duymasını ve hissetmesini de imkânsız hale getirebilirdi. *Féth fiada*, gözlenmeden işe karışmak isteyen biri için kullanışlı bir araçtı.

Ama sürekli lanetlenmişse? Ya ondan kaçamazsa? Bu

düşünce düşünölemeyecek kadar iğrençti.

Gözlerini kapadı ve zamanı/mekânı elemek ve Morar'ın Fae Adası'na dönmek için zihnine daldı. Kraliçenin şu anda Kraliyet Kulübesinde kimi ağırladığı umurunda değildi; bunu şimdi geri alacaktı.

Hiçbir şey olmadı. Tam olarak olduğu yerde kaldı.

Tekrar denedi.

Ağırlıksızlık hissi yoktu, boyutlar arasında gezinirken her zaman hissettiği o baş döndürücü özgürlük ve yenilmezlik duygusu yoktu.

Gözlerini açtı. Hala taş odadaydı

Bir salyangoz dudaklarını büktü. İnsan, lanetli ve güçsüz mü? Fae aleminden men mi edilmişti? Başını geriye attı ve uzun siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Pekâlâ. Aoibheal, demek istediğini anladım. Şimdi beni geri değiştir."

Yanıt gelmedi. Soğuk taş odada yankılanan, kadının bitmek bilmeyen hıçkırık sesinden başka bir şey yoktu

"Aoibheal, beni duydun mu? Sana 'Anladım' dedim. Şimdi beni geri getir."

Hâlâ yanıt yok. Onun kendisini dinlediğini, insan aleminin hemen ötesinde bir boyutta oyalandığını biliyordu. İzliyor, rahatsızlığının tadını çıkarıyordu.

Ve... bir teslimiyet gösterisi bekliyordu, karanlık bir şekilde kabul etti.

Çenesinde bir kas sıçradı. Alçakgönüllülük onun güçlü yanı değildi, hiçbir zaman da olmayacaktı.

Yine de, eğer seçimleri mütevazı ya da insan olsaydı - ve lanetlenmiş ve güçsüz olsaydı - boğulana kadar mütevazı turta yerdi.

"Kraliçem, siz haklıydınız ve ben hatalıydım. Bakın, söyleyebiliyorum."

Yalanın tadı dilinde kötü olsa da. "Ve bir daha asla sana itaatsizlik etmeyeceğime yemin ederim."

En azından tekrar onun gözüne gireceğinden emin olana kadar.

"Bağışlayın beni, Kraliçe En Adil." Elbette affederdi. Her zaman

affederdi. "Ben sizin en alçakgönüllü, en sevecen hizmetkârınızım. Ey

görmekli Kraliçe."

Çok mu abartıyordu acaba? Sessizlik uzadıkça boş boş düşündü. Çizmeli ayağını son derece insani bir şekilde vurmaya başladığını fark etti. Hareketsiz durması için ayağını yere vuruyordu. O insan değildi. Onlara hiç benzemiyordu.

"Beni *duydun mu?* Özür diledim," diye tersledi.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra iç çekti. Dişlerini sıkarak dizlerinin üzerine çöktü. Adam Black'in herhangi bir nedenle, herhangi biri için diz çökmekten nefret ettiği herkes tarafından bilinirdi.

"Gerçek Irk'ın yüce lideri," diye mırıldandı türünün nadiren kullanılan kadim dilinde, "Danaan'ın Kurtarıcısı. Tahtının lütfunu ve ihtişamını talep ediyorum." Ritüel, resmi saray adabının kadim kelimeleri, başka hiçbir şeyin yapamayacağı gibi, onun tam ve mutlak hürmetini ifade ediyordu. Ve ritüel onun cevap vermesini gerektiriyordu.

Aksine kaltak yapmadı.

Daha önce zamanın geçişinden hiç acı çekmemiş olan adam, şimdi zamanın çok uzadığını hissediyordu.

"Lanet olsun, Aoibheal, düzelt beni!" diye gürleyerek ayağa fırladı.
"Bana güçlerimi geri ver! Beni tekrar ölümsüz yap!"

Hiçbir şey. Zaman durdu.

"Bir tadımlık," diye kendini temin etti. "Bana bir ders vermek için sadece bunun tadına baktırıyor."

Her an ortaya çıkabilirdi. Onu azarlayacaktı. Onu, işlediği pek çok günahla ilgili sert bir hesaba tabi tutacaktı. Başını sallayacak, bir daha asla yapmayacağına söz verecek ve her şey yoluna girecekti. Tıpkı ona itaatsizlik ettiği ya da kızdırdığı diğer binlerce seferde olduğu gibi.

Bir saat sonra hiçbir şey yolunda değildi.

İki saat sonra Chloe Zanders gitmiş ve onu sessiz, tozlu mezarlarda yalnız bırakmıştı. Neredeyse onun feryadını özlüyordu. Neredeyse.

Otuz altı saat sonra vücudu acıkmış, susamış ve -onun için neredeyse anlaşılmas bir şeydi- yorulmuştu. Tuatha Dé uyumadı. Onun

Her zaman jilet gibi keskin ve şimşek hızında olan zihni bulanıklaşıyor, hantalllaşıyor, kendi rızası olmadan kapanıyordu.

Kabul edilemez. Herhangi bir parçası onun rızası olmadan tek bir şey bile yapsa lanetlenirdi. Aklı değil. Ne de bedeni. Asla yapmadı ve yapmayacaktı. Bir Tuatha Dé her zaman kontrolü elinde tutardı. Her zaman.

Bilincini kaybetmeden önceki son düşüncesi, başka bir şey olmayı tercih edeceğinden kesinlikle emin olduğuydu: birkaç yüz yıl boyunca bir dağın içinde sıkışıp kalmak, sümüksü, üç başlı bir deniz canavarına dönüşmek, bir ya da iki yüzyıl boyunca tekrar saray aptalını oynamak zorunda kalmak.

Her şey ama... iğrenç bir şekilde... acınası bir şekilde... kontrolsüzce... uğultu

-

CINCINNATI, OHIO BİRKAÇ

AY SONRA ...

1

Yaz mevsimi. Gabrielle O'Callaghan kara kara düşünürdü - her zaman en sevdiği mevsim

- bu yıl kesinlikle berbattı.

Arabasının kilidini açarak arabaya bindi ve güneş gözlüklerini çıkardı. Takım elbise ceketini silkererek topuklu ayakkabılarını çıkardı ve yavaş, derin nefesler aldı. Birkaç dakika kendini toparladıktan sonra saçlarını bağlayan tokayı çekip çıkardı ve kafa derisine masaj yaptı.

Öldürücü bir baş ağrısı başlıyordu. Ve elleri *hala* Titriyordu. Neredeyse Fae'lere ihanet edecekti.

Bu kadar aptal olduğuna inanamıyordu ama Tanrım, bu yaz onlardan çok fazla vardı! Uzun zamandır Cincinnati'de bir peri görmemişti.

Ama şimdi, tuhaf bir nedenden ötürü, onlardan bir sürü vardı.

Sanki Cincinnati takılmak için harika bir yermiş gibi- bir şehir daha sıkıcı *olabilir* miydi? Üç Eyalet'i seçmelerinin anlaşılmaz nedeni ne olursa olsun, Haziran başında sürüler halinde ortaya çıkmışlardı ve o zamandan beri yazını mahvediyorlardı.

Ve onları görmemiş gibi davranmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Mükemmel vücutları, altın kadife tenleri ve parıldayan yanardöner gözleriyle onları gözden kaçırmak biraz zordu. Son derece güzel, inanılmaz derecede baştan çıkarıcı, saf güç damlayan erkekler bir kız için yürüyen bir cazibeydi.

Bu haince düşünceyi iptal etmek için sertçe başını salladı. Bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı ve bir hata yapıp erotik - *egzotik*, diye düzeltti kendini sabırsızca - yaratıklardan biri tarafından yakalanacaksa lanetlensin.

Ama bazen onlara bakmamak çok zor oluyordu. Ve tepki vermemek iki kat daha zordu. Özellikle de biri onu sonuncusu gibi hazırlıksız yakaladığında.

Temple, Turley ve Tucker hukuk firmasının kıdemli ortağı Marian Temple ile şehir merkezindeki lüks bir restoranda öğle yemeği yiyordu; çok kritik bir öğle yemeğiydi ve bu sırada bir yüksek lisans pozisyonu için mülakat yapıyordu.

Yakında üçüncü sınıfa geçecek olan hukuk öğrencisi Gabby, yerel bir kişisel yaralanma avukatları firması olan Little & Staller'da yaz stajı

yapıyordu. Bu

Yumuşak doku yaralanmalarının ağrı başına en az bir milyon dolar değerinde olduğuna kesin olarak inanan saldırgan, ilaç faturası şişiren davacıları temsil etmek için uygun olmadığını anlaması işteki iki gününü almıştı.

Hukuk yelpazesinin diğer ucunda Temple, Turley ve Tucker vardı. Şehrin en prestijli firması olan bu şirket, iş hukuku ve emlak planlaması konularında uzmanlaşarak yalnızca en çok arzu edilen müşterilere hizmet veriyordu. Temsil etmek üzere özenle seçtikleri ceza davaları ünlü, emsal teşkil eden davalardı. Dünyada fark yaratan, temel hakları koruyan ve tahammül edilemez adaletsizliklerin üzerine giden davalar. El atmak için can attığı davalar da bunlardı. Onlara ulaşmak için yıllarca köle gibi çalışması, araştırma yapması ve kahve getirip götürmesi gerekse bile.

Bütün hafta stres içinde mülakatı beklemiş, TT&T'nin sadece en iyileri işe aldığını bilmişti. Düzinelerce sınıf arkadaşıyla, hatta ülkenin dört bir yanındaki hukuk fakültelerinden onlarcasıyla, tek bir açık pozisyon için kıyasıya bir rekabet içinde olduğunu biliyordu. Marian Temple'ın yüksek parlaklıkta sofistike ve profesyonel mükemmellikten daha azını talep etmeyen bir üne sahip olduğunu biliyordu.

Ama saatlerce süren agresif mülakat alıştırmaları ve en iyi arkadaşı Elizabeth'in moral konuşmaları sayesinde Gabby sakin, soğukkanlı ve formunun zirvesindeydi. Soğuk Bayan Temple onun okul başarılarından etkilenmişti ve Gabby firmanın bir kadını işe almaya eğilimli olduğu izlenimini edinmişti (bu eşitlik konusunda çok dikkatli olunamazdı-

fırsat istatistikleri), bu da onu rakiplerinin çoğunun önüne geçiriyordu. Restorandan çıkıp Beşinci Cadde'ye adım attıkları ana kadar yemek gayet iyi geçmişti.

Bayan Temple, ortaklarla ikinci bir şirket içi görüşme için gelmesi için o çok önemli daveti uzatırken (firma ciddi bir teklif yapmayı düşünmediği sürece *asla ayarlanmazdı, ne mutlu!*), seksi, kaslı bir peri erkeği, o çileden çıkarıcı kibirli, ben çok mükemmelim, keşke ben olsaydım tarzında tam aralarına girdi, o kadar yakındı ki uzun altın saçları Gabby'nin yanağını şehvetli bir ipek dalgalanması gibi fırçaladı.

Yasemin ve sandal ağacının sarhoş edici kokusu etrafını sardı ve güçlü bedeninden yayılan sıcaklık onu boğucu, erotik bir esinti gibi okşadı. Önünden *çekilmemek* için hatırı sayılır öz disiplininin her zerresini kullanması gerekti.

Ya da daha kötüsü, o bitmek tükenmek bilmeyen cazibeye boyun eğip o muhteşem alaca yarattığı okşamak. Bunu yapmayı kaç kez hayal etmişti? Yasaklanmış küçük bir peri hissini yakalamak. Sonunda tüm o altın peri teninin gerçekten de görüldüğü kadar kadifemsi bir his olup olmadığını öğrenecekti.

Onları görebildiğine asla ihanet etmemelisin, Gabby.

Perinin yakınlığı karşısında iyice afallayan **k ı z ı n** aniden sinirlenen eli, masadan aldığı buzlu kahveyi tutmaktan vazgeçti.

bir fincan içinde. Kaldırırma çarptı, üstü uçtu ve kahve yukarı doğru patlayarak kusursuz Bayan Temple'ı sıırıslıklam etti.

Tam o anda peri dönüp ona baktı, yanardöner gözleri kısılmıştı.

Paniklemişti. Gabby tüm dikkatini titreyen Bayan Temple'a odakladı. Neredeyse histerik bir coşkuyla çantasından kâğıt mendil çıkardı ve birkaç dakika önce bir ayda kazandığından daha pahalıya mal olduğunu hissettiği tertemiz fildişi takım elbisesinin üzerine yayılan kahve lekelerini çılgınca temizledi.

Ne kadar sakar olduğu hakkında yüksek sesle gevezelik etti, özür diledi ve çok fazla yemek yemekten, topuklu ayakkabılara alışkın olmamaya ve mülakat konusunda gergin olmaya kadar her şeyi suçladı, birkaç dakika içinde, öğle yemeği boyunca özenle yansıttığı soğukkanlı, sakın güven imajını tamamen ortadan kaldırmayı başardı.

Ama başka seçeneği yoktu.

Periyi görmediğine, sadece sakar bir insan olduğuna, başka bir şey olmadığına inandırmak için tam bir kaçık gibi davranması ve muhtemel işverenine karşı güvenilirliğini sabote etme riskini alması gerekiyordu.

Sabote etti.

Gabby'nin telaşla ellerini ovuşturarak ellerini savuşturarak Bayan Temple, harap olmuş takım elbisesini düzeltti ve oflaya puflaya arabasına doğru ilerledi. "Size daha önce de söylediğim *gibi*, Bayan O'Callaghan, firmamız sadece en yüksek kalibreli müşterilerle çalışır. Talepkâr, aşırı ve huysuz olabilirler. Bu da anlaşılabilir bir şey. Milyonlar söz konusu olduğunda, bir müvekkilin en iyisini beklemeye hakkı vardır. Temple, Turley ve Tucker'da bizler stres altında soğukkanlılığımızla gurur duyuyoruz. Müvekkillerimiz pürüzsüz, sofistike bir idare ister. Açıkçası, Bayan O'Callaghan, firmamızda başarılı olmak için fazla uçuksunuz. Başka bir yerde uygun bir yer bulacağınıza eminim. İyi günler, Bayan O'Callaghan. "

Karnına tekme yemiş gibi hisseden Gabby, Bayan Temple'ın tertemiz Mercedes'ini valeden teslim almasını şaşkın bir sessizlikle izlerken, ne mutlu ki perinin de yoluna devam ettiğini belli belirsiz fark etti. Şık inci rengi Mercedes Beşinci Cadde'ye girip trafiğin içinde kaybolurken -hayallerinin işi egzoz borusunda veda ediyordu- Gabby'nin omuzları çöktü. Sert bir iç çekişle arkasını döndü ve çok uçuk oldukları için başarıya mahkûm olmayan basit hukuk öğrencilerinin park edebildiği köşedeki otoparka doğru yürüdü.

" 'Uçarı,' kırımın kenarı," diye mırıldandı başını direksiyona yaslayarak. "Hayatımın nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Onları göremezsin."

Bayan Temple'ın hissettiği muhtemelen hafif bir esinti, ılımlı bir sıcaklık artışı ve belki de egzotik, tahrik edici bir kokuydu.

koku. Ve eğer peri şans eseri ona dokunmuş olsaydı - görünmez olsalar da gerçektiler ve gerçekten *oradaydılar* - Bayan Temple bunu bir şekilde rasyonalize ederdi. Fae'leri göremeyenler hep öyle yapardı.

Gabby insanların açıklanamayan şeylere karşı sıfır tolerans gösterdiğini zor yoldan öğrenmişti. Kendi gerçeklik algılarını korumak için ne kadar uyduruk bahaneler uydurdukları onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. "Tanrım, sanırım dün gece yeterince uyumadım." Ya da "Vay canına, öğle yemeğinde ikinci (ya da üçüncü veya dördüncü) birayı içmemeliydim." Her şey başarısız olursa, basit bir "hayal etmiş olmalıyım" ile yetinirler.

Böyle bir unutuluşu nasıl da özlemişti!

Başını salladı ve en azından perinin ikna olduğu ve gittiği düşüncesiyle kendini teselli etmeye çalıştı. Güvendeydi. Şimdilik.

Gabby'ye göre, hayatındaki sorunların yüzde doksan dokuzundan Fae'ler sorumluydu. Diğer yüzde birin sorumluluğunu üstlenirdi ama bu yaz hayatının kriz üstüne krizle geçmesinin nedeni *onlardı*. Evden çıkmaya korkmaya başlamasının nedeni de onlardı; nerede biriyle karşılaşacağını ya da onu ne kadar korkutacağını asla bilemezdi. Ya da yeniden toparlanmaya çalışırken kendini nasıl bir hale sokacağını. Erkek arkadaşının on beş gün, üç saat ve -düşünceli bir şekilde saatine baktı- kırk iki dakika önce ondan ayrılmasının nedeni de *onlardı*.

Gabrielle O'Callaghan, Fae'lere karşı özel ve çok kişisel bir nefret besliyordu.

"Seni görmüyorum. Seni görmüyorum." diye mırıldandı nefesinin altından, iki ağız sulandırıcı peri erkeği arabasının kaputunun önünden geçerken. Bakışlarını kaçırdı, kendini tuttu, sonra dikiz aynasına doğru eğildi ve rujuyla oynuyormuş gibi yaptı.

Büyükannesi Moira O'Callaghan, *gözlerini asla keskin bir şekilde kaçırmamasını* tembihlemişti. *Doğal davranmalısın. Bakışlarının onların üzerinde kaymasına izin vermeyi öğrenmelisin, ne bir an duraksamadan ne de aniden uzaklaşmadan, yoksa bildiğini anlarlar. Ve seni alırlar. Onları görebildiğine asla ihanet etmemelisin. Bana söz ver Gabby, seni kaybetmeyeceğim!*

Büyükanne de görmüştü onları, diğer insanların göremediği bu yaratıkları. Anne tarafındaki kadınların çoğu görmüştü ama bazen "yetenek" kuşak atlıyordu. Tıpkı yıllar önce Los Angeles'a taşınan (sanki Kaliforniya'daki insanlar perilerden daha az tuhafmış gibi) ve o zamanlar yedi yaşında olan Gabrielle'i "yerleşene kadar" Grain'in yanında bırakan annesinde olduğu gibi. Jilly O'Callaghan hiç yerleşmemişti.

Neden beni atlamış olamaz? Gabby kara kara düşünüyordu. Tek istediği normal bir hayattı.

Ve sıkıcı Cincinnati'de bile sahip olmanın çok zor olduğunu kanıtlıyordu. Gabby, Tri-State'de yaşamının -coğrafi olarak

Indiana, Ohio ve Kentucky'nin birleştiği yerde yaşamak biraz Sunnydale'in Cehennem Ağzı'nın mistik birleşiminde yaşamaya benziyordu.

Ama Orta Batı'da iblisler ve vampirler yoktu, hayır, periler vardı: tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı, insanlık dışı, kibirli yaratıklar, eğer onları görebildiğini fark ederlerse onu alıp Tanrı bilir ona neler yaparlardı.

Aile geçmişi, korkunç Fae Avcıları tarafından yakalanan ve bir daha asla görölmeyen atalarının hikayeleriyle doluydu. Bazı hikayeler onların vahşi Avcılar tarafından hızlıca ve vahşice öldüröldüğünü, bazıları ise Fae'lere köle olmaya zorlandıklarını iddia ediyordu.

Kaçırılacak kadar aptal olanlara gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kesin olarak bildiği bir şey vardı: Bunu öğrenmeye hiç niyeti yoktu.

* * *

Gabby daha sonra tüm bunların kahve fincanının suçu olduğunu anlayacaktı. O andan itibaren başına gelen her kötü şey, hava geçirmez bir koşullu argümanın çarpıcı basitliğiyle doğrudan o fincan kahveye kadar izlenebilirdi: Eğer *A* (söz konusu kahve) olmasaydı, *B* (iş görüşmesinin berbat geçmesi) olmazdı, dolayısıyla *C* (o gece işe gitmek zorunda kalması) ve kesinlikle *D* (orada başına gelen korkunç şey) olmazdı... sonsuza kadar.

Buzlu bir kahve almak gibi önemsiz, anlık, görünüşte zararsız bir kararın bir kızın hayatının tüm akışını değiştirebilmesi gerçekten adil değildi.

Peri'yi önemli ölçüde suçlu bulmadığından değil, ama hukuk okumak ona kritik katalizörü izole etmeyi öğretmişti, böylece biri suçluluğu tartışabilirdi ve basit gerçekler şuydu: elinde kahve fincanı olmasaydı, onu düşürmeyecek, Bayan Temple'a sıçratmayacak, kendini aptal durumuna düşürmeyecek ve hayalindeki işe girme umudunu kaybetmeyecekti.

Eğer kahve fincanı olmasaydı, perinin dönüp ona bakması için bir neden olmayacaktı ve onun da paniğe kapılması için bir neden olmayacaktı. Hayat sorunsuz bir şekilde devam edecekti. O çok istediği ikinci mülakatın sözüyle, o gece kız arkadaşlarıyla kutlamaya gidecekti.

Ama o hain kahve yüzünden dışarı çıkmadı. Eve gitti, uzun bir köpük banyosu yaptı, daha uzun süre ağladı, sonra o akşam, ofisin boş olacağından ve stajyer arkadaşlarının aşağılayıcı sorularıyla karşılaşmayacağından emin olduğunda, işe yetişmek için şehir merkezine geri döndü. On dokuz tahkim davası geride kalmıştı ve artık başka bir işi olmadığına göre bu önemliydi.

Ve o felaket kahve yüzünden, morali bozuktu ve ofis binasının önüne paralel park ederken dikkatini vermiyordu ve bitişik sokaktaki gölgelerden adım atan karanlık, tehlikeli görünümlü periyi fark etmedi.

Eğer o aptal kahve *olmasaydı*, orada bile olmayacaktı. Ve işte o

zaman işler kötüden daha kötüye doğru şeytani bir hal aldı.

Adam Black bir elini uzun siyah saçlarında gezdirdi ve ara sokakta sinsice yürürken kaşlarını çatı.

Üç sonsuz ay boyunca insandı. Tam olarak doksan yedi korkunç gün. İki bin üç yüz yirmi sekiz bitmek bilmeyen saat. Yüz otuz dokuz bin altı yüz seksen tamamen saldırgan dakika.

Zaman artışlarını takıntı haline getirmişti. Bu utanç verici derecede ölümcül bir hastalıktı. Bir sonraki bildiği şey, bir saat takıyor olacağıydı.

Asla.

Aoibheal'in şimdiye kadar onun için geleceğinden emindi. Varlığını buna yatırmış olabilirdi; zaten yatıracak pek bir şeyi de kalmamıştı.

Ama o beklememişti ve o da beklemekten bıkmıştı. İnsanlara var olmaları için gülünç derecede sınırlı bir zaman dilimi tahsis edilmekle kalmıyor, vücutlarının bu zamanın büyük bir kısmını tüketen gereksinimleri vardı. Sadece uyku bile zamanın dörtte birini tüketiyordu. Son birkaç ay içinde bu gerekliliklerde ustalaşmış olsa da, fiziksel formunun kölesi olmaktan nefret ediyordu. Yemek yemek, yıkanmak, giyinmek, uyumak, işemek, tıraş olmak, saçlarını ve dişlerini fırçalamak zorunda olmak, Tanrı aşkına! Tekrar kendisi olmak istiyordu. Kraliçe istediği zaman değil, *şimdi*.

Bu yüzden Londra'dan ayrılmış ve bin yıldan uzun bir süre önce doğurduğu yarı Fae oğlu Circenn Brodie'yi aramak için Cincinnati'ye (cehennem kadar uzun bir yol, uçakla) gitmişti. Circenn Brodie yirmi birinci yüzyılda bir ölümlüyle evlenmişti ve genellikle burada onunla birlikte yaşıyordu.

Genellikle.

Cincinnati'ye vardığında Circenn'in evini boş bulmuştu ve onu bir daha nerede arayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kendisi de oraya yerleşti ve o zamandan beri zaman öldürüyordu - zamansız varoluşunda ilk kez zamanın iyiliğine karşılık verdiğini görmezden gelmek için acımasızca çabalıyordu

- Circenn'in dönmesini bekliyordu. Yarı kan bir Tuatha Dé olan Circenn, Adam'ın artık sahip olmadığı bir büyüye sahipti.

Adam'ın kaşları daha da çatıldı. Kraliçenin ona bıraktığı azıcık güç neredeyse değersizdi. Kraliçenin ona vereceği cezayı en ince ayrıntısına kadar düşündüğünü hemen fark etmişti. *Féth fiada*'nın büyü, en büyük

güçlerden biriydi.

Tuatha Dé'nin sahip olduğu, bir Tuatha Dé'nin insanlar tarafından fark edilmemesini sağlarken, insan alemiyle tam etkileşime girmesine izin vermek için kullanılan güçlü ve algı değiştiren bir şeydi. Kullanıcısını kısa süreli hafızayı etkileyen ve yakın çevredekilerin zihninde kafa karışıklığı yaratan bir illüzyonla gizlerdi.

Eğer Adam bir gazete bayisini devirirse, satıcı umursamaz bir şekilde görünmeyen bir rüzgarı suçlayacaktır. Eğer bir lokantacının tabağından yemek alırsa, o kişi sadece yemeğini bitirmiş olması gerektiğine karar verirdi. Eğer bir dükkandan kendisi için yeni giysiler aldıysa, dükkân sahibi envanter hatası yapmıştır. Yoldan geçen birinin market alışverişini kapıp poşeti yere fırlatsa, talihsiz kurbanı en yakındaki seyirciye saldırır ve sert bir kavga başlardı (bunu biraz spor olsun diye birkaç kez yapmıştı). Eğer bir kadının kolundan çantayı alıp yüzünün önünde sallandırırca, kadın hem onun hem de çantanın içinden geçip gider (bir şeye dokunduğu anda, o da *féth fiada'nın yarattığı* illüzyonun içine çekilirdi, ta ki o bırakana kadar), sonra da çantasını evde unuttuğunu mırıldanarak ters yöne doğru giderdi.

Dikkatleri üzerine çekmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve her şeyi denemişti. Tüm niyet ve amaçlar için. Adam Black diye biri yoktu. İnsan uzayındaki kendi küçük dilimini bile hak etmiyordu.

Bu özel cezayı neden seçtiğini biliyordu: Küçük anlaşmazlıklarında insanların tarafını tuttuğu için, onu tatmaya zorluyordu.

mümkün olan en kötü şekilde insan olmanın. Yalnız ve güçsüz, zaman geçirecek ve kendini eğlendirecek tek bir dikkat dağıtıcı olmadan.

Sonsuza dek yetecek kadar tat almıştı.

Bir zamanlar zamanı ve mekânı eleyebilen, göz açıp kapayıncaya kadar her yere ve her zaman seyahat edebilen çok güçlü bir varlıkken, artık tek bir yararlı güçle sınırlıydı: Kısa mesafelerde mekânı eleyebiliyordu, ama birkaç milden fazla değil. Kraliçenin ona bu kadar güç bırakması bile onu şaşırtmıştı, ta ki Londra'nın göbeğinde bir otobüs tarafından neredeyse ezilmek üzere olduğu ilk ana kadar.

Ona sadece hayatta kalmasına yetecek kadar büyü bırakmıştı. Bu da ona iki şey söylüyordu: Birincisi, eninde sonunda onu affetmeyi planlıyordu ve ikincisi, bu muhtemelen çok çok uzun bir zaman alacaktı. Yani, muhtemelen ölümlü halinin sona ereceği ana kadar.

Bunun elli yıl daha sürmesi onu çılgına çevirecektir.

Sorun şu *ki*, Circenn döndüğünde bile Adam onunla iletişim kurmanın bir yolunu bulamamıştı. Ölümlü yarısı yüzünden Circenn de *féth fiada'nın ötesini* göremeyecekti.

Tek ihtiyacı olan, Adam bininci kez düşündü, bir kişiydi. Onu görebilecek tek bir kişi. Ona yardım edebilecek tek bir kişi.

Tamamen seçeneksiz değildi ama ona yardım edecek biri olmadan hiçbirini kullanamazdı.

Ve bu da berbattı. Yüce Adam Black'in yardıma ihtiyacı vardı. Morar Adası'nın parıldayan silis kumlarından ta diyarlara doğru alaycı bir şekilde esen gece melteminde çınlayan gümüşi kahkahaları neredeyse duyabiliyordu.

Kafeslenmiş bir öfkeyle hırlayarak ara sokaktan çıktı.

* * *

Gabby arabasından inerken kendine acıyarak kocaman bir iç geçirdi. Normalde böyle gecelerde, gökyüzünün siyah kadife olduğu, yıldızlarla ve gümüş tırpan gibi bir ayla parladığı, ılık ve nemli olduğu, yazın muhteşem kokuları ve sesleriyle canlandığı zamanlarda hiçbir şey onun moralini bozamazdı.

Ama bu gece değil. Onun dışında herkes dışarıda bir yerlerde hayatını yaşarken, o son peri fiyaskosundan sonra ortalığı toparlamaya çalışıyordu. Yine.

Artık tek yaptığı bu gibi görünüyordu.

İ karartıcı düşünceyi bir kenara itmeden önce kısa bir süre eski sevgilisinin bu gece ne yaptığını merak etti. Barlarda mıydı? Çoktan yeni biriyle mi tanışmıştı? Yirmi dört yaşında hâlâ bakire olmayan biriyle mi?

Ve *bu* da Fae'nin hatasıydı.

Arabanın kapısını olması gerekenden daha sert çarptı ve küçük bir krom kaplama parçası düşerek kaldırıma çarptı. Bu, yaşlanan Corolla'sının o hafta kendisinden döktüğü üçüncü parçaydı, ancak antenin sıkılmış mahalle çocukları tarafından desteklendiğinden oldukça emindi. Öfkeyle homurdanarak arabayı kilitledi, arabanın altındaki küçük süs parçasını tekmeledi -bir şeyi daha temizlemeyi reddediyordu- ve binaya doğru döndü.

Ve dondu.

Bir erkek peri az önce ara sokaktan çıkmış ve ofis binasının girişine yakın küçük avlu vahasındaki bankın yanında duruyordu. O izlerken, bankın üzerine sırt üstü uzanmış, kollarını kavuşturmuş

Başının arkasına geçti ve uzun, çok uzun bir süre hareket etmeye niyeti yokmuş gibi bakarak gece gökyüzüne baktı.

Lanet olsun ve iki kere lanet olsun!

Hâlâ günün olaylarının etkisindeydi ve onu *tekmeleme* dürtüsüne yenik düşmeden yanından geçip gidebileceğinden emin değildi.

Bu.

Periler "onun" idi, asla "onun" ya da "onun" değildi. Büyükannesi ona küçük yaşta onları kişileştirmemeyi öğretmişti. Onlar insan değildi. Ve düşüncelerinin mahremiyetinde bile onları insanmış gibi düşünmek tehlikeliydi.

Ama Tanrım, diye düşündü Gabby, bakıyordu, o-o- kesinlikle erkekti.

O kadar uzun boyluydu ki, bank üzerinde tam olarak uzanabileceği kadar uzun değildi, bir bacağını bankın arkasına dayamış ve diğerini dizinden bükmişti, bacakları temelde erkeksi bir pozisyonda açılmıştı. Dar, solmuş bir kot pantolon, siyah bir tişört ve siyah deri botlar giymişti. Uzun, ipeksi siyah saçları katlanmış kollarının üzerinden dökülerek kaldırımı süpürüyordu. O gün daha önce gördüğü altın sarısı, melek gibi olanların aksine, bu seferki karanlık ve tamamen şeytani görünümüydü.

Güçlü, kaya gibi sert pazularını sergileyen kaslı kollarını altın kolluklar süslüyordu ve boynunu çevreleyen altın bir tork, avlu vahasını aydınlatan gaz lambalarının kehribar ışığında zengin bir şekilde parlıyordu.

Soluk soluğa bir hayranlıkla kraliyet mensubu olduğunu fark etti. Sadece kraliyet ailesine mensup olanlar altın taç takma hakkına sahipti. Daha önce Yönetici Hanelerden birinin üyesini hiç görmemişti.

Ve "asil" kesinlikle onun için iyi bir kelimeydi, şey... o. Profili tam bir ihtişamdı. Yontulmuş yüz hatları, yüksek elmacık kemikleri, güçlü çenesi, ince burnu, hepsi o tatlı altın kadife peri teniyle kaplıydı. Gözlerini kıstı, ayrıntıları özümsemi. Saat beş gölgesiyle şekillendirilmiş tıraşsız çene. Dolu bir ağız. Alt dudak çökmüşçesine dolgun. Günahkârca, gerçekten. (*Gabby, böyle düşünmeyi bırak!*)

Yavaşça nefes aldı, yumuşak bir şekilde nefes verdi, tamamen hareketsiz duruyordu, bir eli arabasının tavanında, diğeri anahtarlarını tutuyordu.

Muazzam bir cinsellik yayıyordu: temel, çiğ, kavurucu. Bu mesafeden vücudunun sıcaklığını hissetmemesi gerekirdi ama hissediyordu. Egzotik kokusundan başının dönmemesi gerekirdi ama dönmüştü. Sanki daha önce karşılaştıklarından yirmi kat daha etkiliydi; bir perinin gerçek bir güç merkeziydi.

Asla yanından geçip gidemeyecekti. Olmuyordu işte. Bugün olmazdı. Belirli bir günde yapabileceği çok şey vardı ve

Gabby O'Callaghan sınırlarını aşmıştı.

Yine de hareket etmemişti. Aslında, çevresinden tamamen habersiz görünüyordu. Biraz daha bakmaktan zarar gelmezdi.

Ayrıca, kendi kendine, bilinmeyen herhangi bir peri örneği hakkında mümkün olduğunca çok şeyi gizlice gözlemlemek gibi bir görevi olduğunu hatırlattı. O'Callaghan kadınları kendilerini ve çocuklarının geleceğini bu şekilde koruyorlardı.

- Düşmanlarını öğrenerek. Hikayeleri aktararak. Çok ciltli *Fae Kitapları*'na mümkün olduğunda çizimlerle yeni bilgiler ekleyerek, böylece gelecek nesillere tespit edilmekten kaçma şansını artırarak.

Bunun çoğu peri erkeğinin zarif kaslı vücuduna sahip olmadığını fark etti; bu bir savaşçının vücuduna sahipti. Omuzları bankın üzerine sığmayacak kadar genişti. Kollar kasla doluydu, kalın ön kollar, güçlü bilekler. Her pozisyon değiştirdiğinde tişörtünün kumaşı altında dalgalanan kesik bir karın. Yumuşak, solmuş kotun okşadığı güçlü kalçalar.

Hayır, bir savaşçı değil, diye düşündü, tam olarak bu değildi. Zihninin karanlık girintilerinde gölgeli bir görüntü dans ediyordu ve onu odak noktasına getirmek için mücadele etti.

Daha çok... ah. o vardı! Günlerini kavurucu bir demir ocağında çelik döverek geçiren eski demircilerden biri gibi, metal çınlıyor, kıvılcımlar uçuşuyordu. Muazzam bir kas gücüne sahipti ama aynı zamanda

saf gücü mükemmel kontrolle birleştiren, karmaşık bir şekilde süslenmiş bıçaklar yapmak için gereklidir.

Üzerinde bir gram bile et yoktu, sadece kaya gibi sert bir erkek vücudu vardı. Boyu ve genişliğiyle birleştğinde bir kadına ezici gelebilecek ince bilenmiş, acımasız bir güce sahipti. Özellikle de tüm o dalgalanan kasların üzerine-

Kes şunu, O'Callaghan! Elinin tersiyle alnındaki ter tanelerini silerek titrek bir nefes aldı ve tarafsız kalabilmek için umutsuzca çabaladı. Onun eğildiğini, sert vücudunun parladığını, vurduğunu... vurduğunu... hayal edebildiği demir ocağı kadar sıcak hissediyordu.

Git Gabby, diye uyardı zayıf bir iç ses. *Şimdi git. Acele et.*

Ama içindeki alarm çok geç çaldı. Tam o anda başını çevirdi ve ona doğru baktı.

Başka tarafa bakmalıydı. Başka tarafa bakmaya çalıştı. Ama yapamadı.

Yüzü, tam anlamıyla, imkansız bir erkeksi güzelliğin eseri - bir vahşet dokunuşuyla fırçalanmış zarif simetri - ama onu tamamen karıştıran gözleriydi. Kadim gözlerdi bunlar, ölümsüz gözler, binlerce ömür boyunca görmeyi hayal edebileceğinden çok daha fazlasını görmüş gözler. Zekâ, alay, yaramazlık ve- bakışları vücudundan aşağı inip sonra yavaşça yukarı çıkarken nefesi boğazında düğümlendi-

Zincirsiz bir cinsellik. Kesik kaşlarının altında gece yarısı kadar siyah olan gözleri altın kıvılcımlarla parlıyordu.

Ağzı açık kaldı ve nefesi kesildi.

Ama, ama, ama, bir yanı itiraz edencesine mırıldandı, peri gözleri yok! Bu bir peri olamaz! Onların yanardöner gözleri vardır. Her zaman. Eğer bu bir peri değilse, nedir?

Bakışları yine vücudundan aşağı kaydı, bu sefer çok daha yavaştı, göğüslerinde oyalandı ve utanmadan kalçalarının birleştiği yere sabitlendi. Öz-bilinçten zerre kadar nasibini almadan, kalçalarını kaydırarak kot pantolonunun içinde oynamaya başladı, aşağı uzandı ve bariz bir şekilde kendini ayarladı.

Çaresizce, sanki büyülenmiş gibi, bakışları solmuş kotu çekiştiren o büyük, karanlık ele takıldı. Yumuşak, yıpranmış kumaşın kavradığı kocaman, şişkin çıkıntıya. Bir an için elini kendi üzerine kapatıp kalın çıkıntıyı ovuşturdu ve kendi elinin kenetlendiğini hissederek dehşete düştü. Kızardı, ağzı kurudu, yanakları alev aldı.

Birdenbire hareketsiz kaldı ve doğaüstü bakışları onunkilere kilitlendi, gözleri kısıldı

"Tanrım," diye tısladı, hayvan gücünün zarif bir dalgalanmasıyla banktan kalktı, "beni görüyorsun. *Beni görüyorsun!*"

"Hayır, değilim," diye tersledi Gabby anında. Savunmacı bir şekilde. Aptalca. *Oh, bu iyiydi, O'Callaghan, seni aptal!*

Ağzını dişleri takırdayacak kadar sert bir şekilde kapatarak arabanın kapısını açtı ve hiç düşünmediği kadar hızlı bir şekilde içeri girdi.

Kontak anahtarını çevirerek arabayı geri vitese taktı.

Sonra aptalca bir şey daha yaptı: Tekrar baktı. Elinde değildi. Sadece dikkatini çekmişti.

Ona doğru yaklaşıyordu, yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Kısa bir an için boş boş arkasına baktı. Bir peri şaşırabilir miydi? O'Callaghan'ın kaynaklarına göre onlar hiçbir duygu hissetmezlerdi. Nasıl hissedebilirlerdi ki? Kalpleri yoktu, ruhları yoktu. Sadece bir aptal o ikiyüzlü gözlerin ardında bir tür yüksek vicdanın gizlendiğini düşünebilirdi. Gabby aptal değildi.

Neredeyse kaldırıma çıkmıştı. Doğruca ona doğru gidiyordu.

Ürkek bir sarsıntıyla kendine geldi, arabayı sürmeye başladı ve gaz pedalını yere vurdu.

* * *

Tuatha Dé Danaan Yüksek Konseyi'nin Yaşlısı Darroc, Meath Ovası'ndaki Tara Tepesi'nin tepesinde duruyordu. Serin bir gece esintisi, bakır rengi uzun saçlarını, yontulmuş çehresini bozan yara izi dışında erotik bir güzelliğe sahip olan yüzünün etrafına altın renginde dolaştırıyordu. Bu yara izini cazibeyle kolayca gizleyebilirdi ama bunu yapmamayı tercih etti. Onu hatırlamak için takıyordu, başkalarının unutmaması için takıyordu.

Bir zamanlar bizim olan İrlanda, diye düşündü acı acı, yemyeşil topraklara bakarak.

Ve Tara - uzun zaman önce *Teamir* olarak adlandırılan ve ondan önce Tuatha Dé'nin kendileri tarafından *Cathair Crofhind* olarak vaftiz edilen - bir zamanlar ırkının kudretinin ve ihtişamının kanıtı olan Tara, şimdi halkı hakkında gülünç hikayeler anlatan rehberlerin eşlik ettiği insanların istila ettiği bir turist durağıydı.

Tuatha Dé bu dünyaya insan efsanelerinin iddia ettiğinden çok daha önce gelmişti. Ama cılız küçük yaratıklardan ne beklenebilirdi ki?

Hayatları bir Tuatha Dé'nin göz açıp kapayıncaya kadar hem başlayan hem de sona eren?

Bu dünyayı ilk bulduğumuzda çok umutlanmıştık. Gerçekten de, Tara için seçtikleri isim - *Cathair Crofhind* - "yanlış değil" anlamına geliyordu; bu dünyayı yeni evleri olarak seçmeleri.

Ama yanlıştı, korkunç derecede yanlıştı. İnsan ve Tuatha Dé'nin uyumsuz olduğu, kendilerinininkine çok benzeyen bu bereketli dünyayı paylaşamayacakları kanıtlanmıştı ve bir zamanlar görkemli ve gururlu olan ırkı artık insanların henüz keşfetmediği yerlerde saklanıyordu. Atomun gücünü kullanmayı daha yeni öğrenmiş olan insanlar bir süre daha Tuatha Dé için ciddi bir tehdit oluşturmayacaktı.

Yine de zaman onun türü için hızla geçti ve sonra halkı tekrar kaçmak zorunda kalacak mıydı?

Darroc böyle bir günü görecektik kadar yaşamayı reddetti.

Sürgün edildiler. Soylu Tuatha Dé, tıpkı bir asır önce bir kez daha sürüldükleri gibi, geride kalan yerlere sürülmüştü. O zaman dışlanmışlardı. Şimdi de sürüldüler. Tek fark, insanların henüz onları sevgili yurtlarından sürüldükleri gibi dünya dışına sürecektik kadar güçlü olmamasıydı.

Henüz.

Danu'yu ele geçirememişlerdi -diğer ırklar çok güçlüydü- ama bu dünyayı ele geçirip fethedebilirlerdi. Şimdi. İnsanoğlu daha fazla ilerlemeden önce.

"Darroc," diye bir ses onun acı düşüncelerini böldü. Kraliçenin eşi Mael yanında belirdi. "Saraydan daha erken kaçmaya çalıştım ama- "

"Seni ne kadar yakından izlediğini biliyorum ve bunun biraz zaman alacağını tahmin ediyordum." Darroc haber almak için sabırsızlanarak onun sözünü kesti. Faery'de birkaç gün, Darroc'un buluşma yerinde beklediği insanlar âleminde aylar demekti. "Söyle bana. Bunu o mu yaptı?"

Uzun boylu, güçlü bir şekilde gelişmiş, esmer tenli ve parıldayan bronz yeleli, kraliçenin son gözdesi başını salladı, yanardöner gözleri parlıyordu. "O yaptı. Adam bir insan. Ve Darroc, onun güçlerini elinden aldı. Artık bizi *göremiyor* bile."

Darroc gülümsedi. Mükemmeldi. Daha fazlasını isteyemezdi. Düşmanı, başının ezeli belası, insanoğlunun en inatçı savunucusu Faery'den sürülmüştü ve onsuz saraydaki güç dengesi nihayet Darroc'un lehine bozulmuştu.

Ve Adam çaresizdi, yürüyen bir hedefti.

Ölümlüydü. "Şu anda nerede olduğunu biliyor

musun?" diye sordu Darroc.

Mael başını salladı. "Sadece insan diyarında dolaşıyor. Senin için ava çıkayım mı?"

"Hayır. Sen yeterince şey yaptın. Mael," dedi Darroc ona. Avının izini sürmek için aklında başka avcılar vardı. Kraliçe'ye inanmak istediği kadar sadık olmayan avcılar. "Gittiğini fark etmeden önce dönmelisin. Hiçbir şeyden şüphelenmemeli."

Kraliçenin eşi ortadan kaybolurken. Darroc da zamanı ve mekânı elledi ama tamamen farklı bir diyara.

Adam ölümlüleri savunmaya alışkın olsa da, *D'Jai'nin* kibirli prensinin insan olmaktan nefret edeceğini, ortalama ömrü korkunç derecede kısa olan o sınırlı, küçük, kırılgan yaratıklardan birinin bedenine hapsolmaktan nefret edeceğini bilerek giderken güldü.

Ortalamadan çok daha kısa bir süre bulmak üzereydi.

Adam o kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki, çok geç olana kadar bir dizi kısa sıçrama yapıp kadını takip etmek aklına gelmedi.

Elemek için gerildiğinde, harap araç hızla uzaklaşmıştı ve nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bir süre çeşitli yönler baktı ama tekrar bulamadı.

Başını sallayarak banka döndü ve yarım düzine dilde kendine küfrederek oturdu.

Sonunda biri onu *görmüştü*.

Peki o ne yapmıştı? Kaçmasına izin verdi. Onun iğrenç insan anatomisi tarafından zayıflatıldı.

İnsan erkek beyni ve insan erkek sikinin her ikisinin de yeterli miktarda

aynı anda işlev görmek için kan. Ya biri ya diğeri ve görünüşe göre insan erkeği hangisini seçeceğine karar veremiyordu.

Bir Tuatha Dé olarak, şehvetini tamamen kontrol altında tutuyor olmalıydı. Arzulu ama soğukkanlı, hatta belki biraz da sıkılmış (daha önce yapmadığı bir şeyi yapabilecek gibi değildi; birkaç bin yıl içinde bir Tuatha Dé her şeyi denerdi).

Ama bir insan erkeği olarak şehvet çok daha yoğundu ve görünüşe göre vücudu bunun kölesiydi. Basit bir ereksiyon onu kanlı bir Neandertal'e dönüştürebilirdi.

İnsanoğlu nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişti? Daha da önemlisi, ilkel bataklıklarından sürünerek çıkmayı nasıl başarmışlardı?

Öfkeli bir nefes üfleyerek banktan kalktı ve taş döşeli avlunun bodur bir alanında volta atmaya başladı

Orada, sırtüstü uzanmış, yıldızlara bakıyor, Circenn'in bunca zamandır hangi cehennemde saklanmış olabileceğini merak ediyordu ki, birden sanki yoğun bir bakışın odağındaymış gibi dikenli bir his duydu.

Yarı yarıya kardeşlerinden birkaçının kendisine güldüğünü görmeyi umarak şöyle bir baktı. Aslında, kardeşlerini görmeyi umuyordu. Gülsünler ya da gülmesinler. Geçtiğimiz doksan yedi gün boyunca her yerde kendi ırkından birini aramış ama bulamamıştı.

bir Tuatha Dé'yi bir an bile görememişti. Sonunda kraliçenin onlara kendisini gözetlemelerini yasaklamış olması gerektiği sonucuna varmıştı çünkü yoklukları için başka bir açıklama bulamıyordu. Irkından, çektiği acıları görmekten zevk alacak kişiler olduğunu çok iyi biliyordu.

Kardeşini değil, bir kadın görmüştü. Kendi türünün sahip olmadığı bir şeyle aydınlanmış, ölümsüz ruhunun yumuşak altın ışıltısıyla içinden aydınlatılmış bir insan kadın.

Genç, şehvetli ve İrlandalılara özgü bir görünüşü olan bir kadın. Uzun gümüşü sarı saçları bir tokayla toplanmış, gevşek, daha kısa tutamlar kalp şeklindeki narin bir yüzün etrafına yayılmıştı. Dış köşeleri kalkık kocaman gözler, sivri bir çene, dolgun, gür bir ağız. Kedi gibi büyük altın bakışlarında bir ateş parıltısı, onu her zaman tahrik eden o tutkulu Gal öfkesinin kanıtı. Dolgun yuvarlak göğüsler, düzgün bacaklar, tatlı bir kalça.

Anında, acı içinde, kaya gibi sertleşmişti.

Ve birkaç kritik an için beyni hiç çalışmamıştı. Geri kalan her şeyi çalışıyordu. Şaşırtıcı derecede iyi, aslında. Sadece beyni değil.

Féth Fiada tarafından lanetlendiği için üç uzun, cehennem gibi aydan beri bekârdı. Ve kendi eli sayılmazdı.

Orada yatarken, eğer yapabilseydi ona yapabileceği her şeyi hayal ederken, onun sadece orada durmakla kalmadığını tamamen unutmuştu.

ama ilk içgüdüğü doğru çıkmıştı: Yoğun bir bakışın odağındaydı. Kadın doğrudan ona bakıyordu.

Onu görmek.

Adam ayaklarını bulmayı, hatta ayakları olduğunu hatırlamayı başarana kadar, kadın arabasına binmişti.

Ondan kaçmıştı.

Ama uzun sürmeyecek, diye düşündü, gözleri kısılmıştı. Onu bulacaktı.

Onu görmüştü. Bunu nasıl ya da neden yapabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama açıkçası pek de umurunda değildi. O görmüştü ve şimdi onun Cennet'e dönüş bileti olacaktı.

Ve, diye düşündü, dudakları hınzır, erotik bir sırıtışla kıvrılırken, onun da kendisini *hissedebileceğine* bahse girmeye hazırdı. Mantık, *féth fiada'nın* bir yönüne karşı bağışıklığı varsa, hepsine karşı da bağışıklığı olacağını söylüyordu.

Kraliçe onu insan yaptığından beri ilk kez başını geriye attı ve güldü. Zengin, karanlık ses - onu şekillendiren insan ağzına rağmen - tamamen insani değildi, boş sokakta yankılandı.

Döndü ve spekülatif bir şekilde arkasındaki binaya baktı. Uzun süredir aralarında yürüdüğü için insanlar hakkında çok şey biliyordu.

ve son birkaç ayda onlar hakkında daha da çok şey öğrenmişti. Onlar alışkanlıkların yaratıklarıydı; tıpkı küçük yayla koyunları gibi, her gün aynı otlaklara dönerek, aynı toynaklarla dövülmüş patikaları itaatkâr bir şekilde yürüyorlardı.

Kuşkusuz, bu akşam bu binaya gelmesinin bir nedeni vardı.

Ve şüphesiz, o binada onu ona götürecek bir şey vardı.

Tatlı küçük İrlandalı onun kurtarıcısı olacaktı.

Circenn'i bulmasına ve durumunu anlatmasına yardım edecekti. Circenn boyutları eleyecek ve onu kraliçenin sarayının bulunduğu Morar Fae Adası'na geri götürecekti. Ve Adam onu bu kadarının yeterli olduğuna ikna edecekti.

Aoibheal'in gözlerinin içine bakıp onu inkâr edemeyeceğini biliyordu. Tek yapması gereken ona ulaşmak, onu görmek, ona dokunmak, ona kendisini ne kadar ve neden sevdiğini hatırlatmaktı.

Ah, evet, artık onu görebilecek birini bulduğuna göre, kısa sürede yeniden o görkemli ölümsüz haline dönecekti.

Bu arada, Circenn'in dönüşünü beklerken, artık kendini eğlendirecek çok şeyi vardı. Artık yeniden ölümsüz olmak için aynı telaş içinde değildi. Henüz değil. Birdenbire insan formunda seksi deneyimleme fırsatına sahip olduğu için değil. Fae cazibesi şu anda içinde yaşadığı beden kadar hassas değildi ve -özüne kadar şehvetli- Aoibheal'e erotik yeteneklerini keşfedememesine neden olduğu için iki kat kızgındı. Bazen tam bir sürtük olabiliyordu.

İnsan formunda basit bir sertleşme onu ilkel bir duruma düşürebiliyorsa, kendini bir kadının içine gömmek ne yapardı? Onun içine boşalmak nasıl bir his olurdu?

Bunu yakında öğreneceğinden hiç şüphesi yoktu.

Bir parça peri masalına hayır diyebilecek ölümlü bir kadın hiç yaşamamış ve nefes almamıştı.

* * *

Gabby, 735 Monroe Sokağı'ndaki evinin arkasındaki karanlık sokağa girene kadar ayağını gazdan çekmedi. Sonra frene o kadar sert bastı ki neredeyse kendini kırbaçlayacaktı.

Cincinnati ve Newport arasındaki tüm kırmızı ışıklarda, bir polisin onu kenara çekmesini umarak (ödenmemiş park cezaları nedeniyle hakkında tutuklama emri olmasına rağmen, *sanki* iki katına çıktıklarında ödeyebilecekmiş gibi, af gününe daha dört ay varken ve gerçekten, eğer şehir yeterli park yeri koysaydı, bir insan park yeri *icat etmek* zorunda kalmazdı) koşuyordu. Onu hapse atın. Belki de o şeyin onu bulamayacağı bir yere kilitleyin.

Çoğu gün Kentucky'de, eski Viktoryen ve İtalyan evlerinin, ferforje çitlerin, tırmanan begonvil ve manolya ağaçlarının bulunduğu, Ohio'dan nehrin sadece bir mil ötesindeki şirin tarihi mahallesinde yaşamayı seviyordu. İşe, okula, barlara, önemli olan her şeye çok yakındı. Ama bu gece rahat etmek için fazla yakındı. Yine de Sibirya şu anda rahat edemeyeceği kadar yakın hissedebilirdi.

Evine mümkün olduğunca yakın bir yere park etti, çantasını kaptı, arabadan atladı, merdivenlerden koşarak çıktı, titreyen elleriyle arka kapının kilidini açtı, arkasından çarparak kapattı, kilitledi, sürgüyü kaydırıldı ve sonra gevşek bir yığın halinde yere yığıldı.

Karanlık mutfakta gözlerini kırpmadan etrafına bakındı, kulaklarını dikmiş, bir şekilde onu takip etmeyi başarmış olduğuna dair herhangi bir ipucunu dikkatle dinliyordu. Nasıl oldu da

Keşke bir garajı olsaydı! Arabası orada büyük, harap bir toz mavisi X gibi duruyordu: *Gabby O'Callaghan burada saklanıyor. Oturan bir ördek. Vak, vak.*

"Tanrım, ben ne yaptım?" diye fısıldadı dehşetle.

Yirmi dört yıllık saklanma, kusursuz bir dış görünüşü koruma, tek bir gecede çözüldü.

Büyükannem hayal kırıklığına uğrardı.

Çok hayal kırıklığına *uğramıştı*. Orada ağzı açık durmuş, hayır, o şeyi süzmüştü. Ve bunu, sadece O'Callaghan'ın *Fae Kitapları'nda* onu doğru bir şekilde tanımlayabilmek ya da zaten orada değilse tarif edebilmek için baktığı gibi uydurma bir yalanla kendini haklı çıkararak yapmıştı.

Sanki.

Onları çekici buluyor musun? Moira O'Callaghan yaklaşık on yıl önce, bir gece geç saatte mutfakta portakallı zencefilli çay içerken on dört yaşındaki Gabrielle'e sormuştu.

Gabby öfkeyle kızarmış, umutsuz aşkının derinliğine ihanet etmek istememişti. Lise arkadaşları aktörlerin, rock yıldızlarının ve arabalı son sınıf öğrencilerinin hayalini kurarken, o hayatına girecek ve onu egzotik, güzel bir ülkeye götürecek bir peri prensinin hayalini kuruyordu.

Türünün doğuştan gelen soğukkanlılığını bir şekilde aşacak, hepsi *ona olan* aşkı için.

Öyle mi? Büyükanne sertçe bastırdı. Gabby utanarak başını salladı.

Onları bu kadar tehlikeli yapan da bu, Gabrielle. Fae'ler peşimizden gönderdikleri Avcılardan daha iyi değiller. Onlar insanlık dışı bir şekilde baştan çıkarıcıdırlar. "İnsanlık dışı" hatırlaman gereken kelime. Ruhları yok. Kalpleri yok. Onları romantikleştirmeyin.

O zaman da suçluydu. Kendini hâlâ suçlu görmüyordu. Gençlik yıllarının geçmesiyle birlikte, fantastik bir peri prensine olan aptalca aşkı da dahil olmak üzere pek çok şeyi geride bıraktığını düşünmüştü.

Hayır.

Sefalet dolu bir iniltiyle kendini yerden kaldırmaya zorladı. Küçük bir yığın halinde sinmek hiçbir işe yaramayacaktı.

Eğer kendine ihanet edersen, Grain ona sayamayacağı kadar çok kez söylemişti, eğer onlardan biri onları görebildiğini fark ederse, hemen oradan ayrılmalısın. Eşyalarını toplamakla vakit kaybetme, sadece arabaya bin ve gidebildiğin kadar hızlı ve uzağa git. Size sadece bu amaçla kullanılmak üzere özel bir hesapta para bırakıyorum. Sizi güvenli bir yere götürmeye yeter de artar bile.

Gabby mutfak tezgâhının kenarını kavradı ve gözlerini kapattı.

Gitmek istemiyordu, lanet olsun. Burası onun eviydi, Grain'in onu büyüttüğü ev. Her köşesi değerli anılarla doluydu. Her an yeni bir sızıntıya yol açan arduvaz çatıdan, geniş, yüksek tavanlı odalara, tıklar tıklar işleyen ama kışın çok rahat buhar veren arkaik sıcak su ısıtma sistemine kadar, asırlık, başıboş Viktorya döneminden kalma bu evin her köşesi onun için çok değerliydi. Evin çoğunu ısıtmaya parası yetmiyorsa ve bir radyatörün birkaç metre yakınında olmadığı sürece kat kat giyinmek zorunda kalıyorsa ne olmuş yani? Hâlâ merkezi havalandırması yoksa ve yazları bunaltıcı derecede sıcaksa ne olmuş yani?

Zaman zaman perilerden kaçış fonuna el atmayı çok istemişti ama buna direnmişti. Mezun olup gerçek bir işe girdiğinde işler değişecekti. Mali durumu her zaman bu kadar istikrarsız olmayacaktı. Bir hukuk firmasında giriş seviyesinde bir pozisyon bile öğrenci kredilerini ödemeye başlamasını ve çok ihtiyaç duyduğu tadilatlarla başlamasını sağlayacaktı.

Zaten zamanının çoğunu sekizgen kulede, ya birinci kattaki kütüphanede ya da Gram öldüğünde kendisi için yeniden tasarladığı üst kattaki yatak odasında geçiriyordu. Bir yaz gecesi tüm pencereler açıkken ve tavan vantilatörü hafifçe çalışırken, sıcağa dayanabilirdi. Ayrıca, yatağında uzanıp yemyeşil bahçelere bakmayı seviyordu (değiştirilmesi gereken köhne ferforje çitlere rağmen). İpotek yıllar önce ödenmişti. Hiç ayrılmamayı planlamış, bir gün çok sessiz odaları kendi çocuklarıyla doldurmayı ummuştı.

Ve şimdi, sadece bir lanet peri yüzünden-

Bir dakika, diye düşündü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, *peri gözleri yoktu, hatırladın mı?* Panik içinde, onun tuhaf gözlerini tamamen unutmuştu. Tek bir renkteydiler. Gece yarısı kadar siyah. Altın kıvılcımlar dışında günah kadar siyah.

Kesinlikle peri değil. Fae'lerin gökkuşağının tüm renklerini kapsayan, hızla değişen yanardöner gözleri vardı. Pırıltılı ve ikircikli. Neva siyah-altın.

Aslında, diye düşündü, alt dudağını düşünceli bir şekilde kemirirken, birkaç şaşırtıcı anormallik sergiliyordu: gözleri; insan kıyafeti - gerçekten, kot pantolon ve tişört giyen bir peri mi? - genellikle Fae'ler daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen kumaşlardan yapılmış giysiler giyerlerdi; ve görünüşteki duygusu.

Bu kadar şanslı olabilir miydi? Kaşlarını çatarak, tüm karşılaşmayı zihninde yeniden canlandırdı ve başka anormallikleri izole etmeye çalıştı. Gördüğü yaratığın bir peri değil de başka bir şey olması mümkün müydü?

Bu ihtimalden çok etkilenerек döndü ve karanlık evin içinden hızla kule kütüphanesine doğru ilerledi. O'Callaghan Kitapları'na başvurması gerekiyordu.

Geçmiş beşinci yüzyıla kadar uzanan on dokuz kalın, sıkıcı derecede ayrıntılı ciltten oluşan *Kitaplar*, peri ilmi ve gözlemleriyle doluydu,

kulak misafiri olunan konuşmalar ve spekülasyonlar. Ataları tarafından sadakatle korunmuş ve yüzyıllar boyunca eklemeler yapılmış olan bu kitaplar, peri gerçekleri ve efsaneleriyle dolup taşıyordu.

Orada bir yerde bu gece gördüğü yaratık hakkında bilgi olabilirdi.

Belki de, koridorda hızla ilerlerken iyimser düşünceye kararlılıkla sarıldı, bu şey şeylerin peri planında bir anlam ifade etmiyordu bile. Belki de onu rahatsız etmek için, onun onu rahatsız ettiğinden daha büyük bir istek duymuyordu.

Belki de sebepsiz yere endişeleniyordu.

* * *

Ve belki de, diye düşündü saatler sonra kederle, tozlu bir cildi yanmış gibi kucığına bırakarak, ay peynirden yapılmıştı.

Bir periydi.

Ve herhangi bir peri değil.

En kötü periydi.

Peki ya arzu? Fazlasıyla vardı. Onu rahatsız etmek için mi? Tek yaptığı buyssa şanslı sayılırdı. Ona işkence etmek, kendi eğlencesi için onunla oynamak, onu bir Ortaçağ İskoçya savaşının ortasına bırakmak ve homurdanan savaş atları tarafından çiğnenmesini izlemek: Az önce okuduklarına göre bunların hepsi olasılık dahilindeydi. Eğer formuna sadık kalırsa -düşünce onu ürpertti- önce onu baştan çıkaracaktı. Denemek, diye düzeltti aceleyle. (Okuduklarına göre hiçbir ölümlü kadının ona karşı koyamayacağı gerçeği, üzerinde uzun uzun düşünmeyi reddettiği bir düşünceydi. O kibirli, kendini beğenmiş peri Gabby O'Callaghan'dan bir parça bile alamayacaktı).

Gözlerini ovuşturarak başını salladı. *Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmamayı bana bırakın, diye* düşündü. Sadece Fae'lere ihanet etmek yeterli değildi, bunu gidip en azılı olanına da yapmalıydı.

Gümüş dilli bir baştan çıkarıcı olan bu yaratığın o kadar şeytani bir çekiciliğe sahip olduğu söylenirdi ki ölümlüler çok geç olana kadar tehlikede olduklarının farkına bile varmazlardı. Sayısız diğer isimlerinin yanı sıra Puck, Robin Goodfellow ve Wayland Smith olarak da bilinirdi.

Kendi türünün arasında bile bir haydut.

Araştırmaya başladığında, dağınık kitapların arasından sıyrılıp gördüğü yaratığın kimliğini bulmasının günler sürebileceğinden korkmuştu, tabii orada olduğunu varsayarak. En eski ciltler Gal dilinde yazılmıştı ve Gram'ın ona eski dili öğretmek için gösterdiği cesur çabalara rağmen

- Gabby hâlâ konuşamıyordu ve okumayı güçlükle s kebiliyordu.

Fae'lerin Kitapları, sayısız ve çoğu zaman okunaksız yazılarla yazılmış, her sayfanın kenarına sıkıştırılmış notlarla, aynı derecede     lmesi zor sayfalardaki diğer kenarlara sıkıştırılmış diğer notlara çapraz referans veren bir kabustu.

Gabby birden fazla kez büyükannesine "birinin gerçekten bir dizin oluşturması ve bu lanet şeyleri düzenlemesi gerekiyor" diye yakınmı tı. Büyükannesi de birden fazla kez g l msemi , ona sert bir bakış atmış ve şöyle demişti. "Evet, birileri yapmalı. Seni durduran ne?"

Gabby, sevgili büyükannesinin kendisinden istediği neredeyse her şeyi yapabilecek olmasına rağmen, *bu* görevden kararlılıkla ka ınmı tı.

Bunun yerine, varlığını sürdürmesinin ve normal bir gelecek umudunun görmezden gelme yeteneğine ba lı olduğu egzotik bir dünyayı hayata geçiren eski kitaplardan çok daha az rahatsız edici olan modern hukuk kitaplarına gömüldü.

Saatler süren sonuçsuz bir aramadan sonra Gabby nihayet daha önce gördüğünü hatırlamadığı bir kitap daha fark etmişti; sanki yanlışlıkla diğer kitapların arkasına itilmiş ve unutulmuş gibi bir köşeye sıkıştırılmış ince bir ciltti. Merakla ona uzandı ve kapağındaki kalın tozu fırçaladı.

Son derece zeki, ölümcül derecede baştan çıkarıcı.

Yumuşak siyah deri ciltli, neredeyse gözden kaçırdığı bu kitap aradığı bilgiyi içeriyordu. Ataları bu konuyu o kadar ciddiye almışlardı ki, ona ayrı bir cilt ayırmışlardı.

Birbirinden kopuk, düzensiz günlük tarzında yazılmış ve son zamanlarda görülen herhangi bir periye ele alan diğer ciltlerin aksine, ince siyah kitap yalnızca bir tanesini ele alıyor ve çok sayıda eskizle tamamlanan kronolojik bir sırayla akıyordu. Ayrıca, sadece Romen rakamlarıyla etiketlenen diğer ciltlerin aksine, bu cilt kendi başlığını hak ediyordu: *Sin Siriche Du Kitabı*.

Ya da, Galce'den gevşek bir şekilde çevrilmiş - o kadarını yapabilirdi - en karanlık / en kara elf / perinin kitabı.

Bu gece gördüğü yaratığı bulmuştu: Adam Black.

Onunla ilgili ilk anlatılar kabataslaktı, çeşitli cazibelerinin tasvirleri, şeytanlığı hakkında uyarılar, doyumsuz cinselliği hakkında uyarılar

ve ölümlü kadınlara olan tutkusu ("*bir genç kızı öyle bir doyurur ki, konuşmaktan aciz kalır, akli iki hafta ya da daha uzun süre karışır.*" Oh, lütfen. Gabby, bu Ortaçağ'da kadının beynini dağıtmanın karşılığı mıydı, diye düşündü), ama birinci binyıla yaklaşırken anlatılar daha ayrıntılı hale gelmişti.

Dokuzuncu yüzyılın ortalarında - MS 850'ye yakın - bu şey, görünüşte tek amacı öfkeyi kışkırtmak ve İskoçya'nın her yerinde savaşların patlak vermesine neden olmak için ölümlülere karışarak kudurmuştu.

Kendini eğlendirmeyi bitirdiğinde *binlerce kişi* ölmüştü.

Sayısız savaş alanında kan akarken gülümseyerek izleyen bu şey sayısız kez görülmüştü. Bir süre için onu görenler sadece O'Callaghan kadınları olmamıştı; kendini gizlemek için hiçbir çaba göstermemişti ve ataları bu sayısız görüşün hikayelerini toplamış, çok ayrıntılı bir şekilde kaydetmişti.

İrkinin açık ara en tehlikeli ve öngörülemez olanı...

Başka hiçbir peri insanoğluna böylesine bariz, soğukkanlı bir müdahalede bulunmaya cesaret edememişti.

Şöminenin üzerindeki saat, onu hapsederek saati çaldı. Gözlerini ovuşturdu, gecenin hızla geçtiğini ve çoktan sabah olduğunu fark ederek irkildi. Güneşin ilk ışıkları perdelerin kenarlarına vuruyordu.

Dün gece geç saatlerde pencereleri sıkıca kapatmıştı. Yirmi dört saatten uzun bir süredir ayaktaıdı; gözlerinin bu kadar donuk ve yorgun hissetmesine şaşmamalııdı.

Onun tercih ettiği cazibe.... yoğun cinselliğe sahip bir İskoç demircisidir.

Bakışları tekrar kucağıındaki kitaba kaydı, karanlık perinin bir taslağını açtı.

Tekinsiz. Bu, onu ilk gördüğünde aklına gelen görüntünün ta kendisiydi. Genetik hafıza diye bir şeyin gerçekten var olması mümkün müydü, diye merak etti.

Bir nesilden diğetine aktarılan, kişinin DNA'sına kazınan bilgi mi? Bu, onu gördüğü anda içinde neden her türlü alarmin çaldığını açıklamak için uzun bir yol kat ederdi. Neden içgüdüsel olarak bir demirciyi düşünmüştü, sanki ruhunun en derin, en karanlık köşelerinde ilkel düşmanını anında tanımıştı. Ondan önceki sayısız O'Callaghan kadınının düşmanı.

Çizim onun hakkını vermeye başlamadı, ancak onun kusursuz özünü yakaladı. Ortaçağda görülmüş ve Highlands'de Dalkeith-Upon-the-Sea adlı bir yerde (iddiaya göre burada genç bir Çingene kadını öldürmüştü) çizilmiş olan bu yaratık, kasları ve kibirli cinselliğiyle, İskoç eteğine bürünmüş bir halde, Üvez ağaçları arasında bir demir ocağının başında duruyordu,

Arka planda beliren görkemli, ortaçağdan kalma bir kalenin önünde. Güçlü eli bir demircinin çekicini tutuyor, kolu sallanırken bükülüyordu. Beline kadar inen koyu renk saçları yüzünde uçuşuyordu. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bu gece o gülümsemeyi görmüştü. Ve daha kötüsünü de. Çok daha yırtıcı olanını. Eğer mümkünse.

Bakışları, çizimin altındaki ağır mürekkepli ve altı çizili uyarıya sabitlendi:

NE PAHASINA OLURSA OLSUN TEMASTAN KAÇININ

"Ah, büyük anne," diye fısıldadı, aniden gözleri yaşla doldu, "haklıydın"

Gitmesi gerekiyordu. *Şimdi.*

* * *

Yirmi iki çılğın dakika sonra Gabby kot pantolonunu ve atletini giymiş, çok ihtiyaç duyduğu uyku yerine saf adrenalinle koşarak gitmeye hazırды. Kıymetli kitapları geride bırakamazdı - geri dönüp dönemeyeceğini ya da ne zaman döneceğini bilmiyordu ve onların korunması gerekiyordu, Tanrı'nın izniyle bir gün onları devredeceği çocukları olacaktı
- Bu yüzden onları paketlemişti.

Bu sırada, bırakmaya kıyamadığı birkaç eşyayı daha atmaktan kendini alamamıştı: Gram'ın ölmeden kısa bir süre önce tamamladığı yumuşacık kaşmir bir afgan; bir fotoğraf albümü; çok sevdiği bir madalyon; kot pantolon, birkaç gömlek, külot, sütyen ve ayakkabılar.

Şu anda tesisat faturasını karşılayamayacağı sızdıran bir musluk olan gözyaşlarını sıkıca kapattı. Daha sonra, başka bir şehirde, başka bir evde, çocukluk evini ve neredeyse tüm eşyalarını kaybetmenin yasını tutacaktı. Daha sonra kendi adını devam ettirmeye ve başka bir üniversitede hukuk fakültesini bitirmeye cesaret edip edemeyeceğini anlamaya çalışacaktı. Daha sonra, bir gecede tek bir bakışla aptalca fırlatıp attığı her şeyin muhasebesini yapacaktı. Daha sonra annesinin onun hakkında başından beri haklı olduğunu kabul edebilirdi: O, gerçekleşmeyi bekleyen bir peri kaçırmaydı.

Şimdi iki bavul ve tıka basa dolu bir sırt çantasıyla arka kapıda duruyordu.

Bankalar yakında açılacak olsa da, daha fazla zaman kaybetmeye cesaret edemedi. Öğleden sonra bir yerde duracaktı, ne durumda olursa olsun

O noktaya kadar gelmeyi, özel hesabı tasfiye etmeyi ve kendini kaybedip başka biri olabileceği güvenli bir yer bulmayı başarmıştı.

Kurabiye pişirmeyi öğrendiği mutfağa, ilk erkek arkadaşı (ve en sonuncusu - piç kurusu) için ağladığı mutfağa, Grain'le uzun uzun konuştukları, umutlarını ve hayallerini paylaştıkları sıcacık odaya son bir kez baktı.

Lanet olsun sana, Adam Black, diye düşündü acı acı. Beni gitmeye zorladığın için sana lanet olsun.

Öfkenin keskin berraklığı, zihnini bulandıran korkunun bir kısmını yok etmeye yardımcı oldu. Omuzlarını dikleştirerek sırt çantasını omzuna attı ve bavullarını aldı.

Zekiydi. Güçlüydü. Kararlıydı. Bunu atlatacaktı. Normal bir hayat şansı olacaktı: bir kariyer, bir koca ve bebekler. Adını değiştirmek ve her şeyi baştan yapmak zorunda kalsa ne olacaktı? Başaracaktı.

Çenesi dik, kararlı bir şekilde kapıyı açtı.

Kapı aralığını dolduran güçlü beden, dudakları tehlikeli bir gülümsemeyle kıvrılmış halde orada duruyordu.

"Merhaba. Gabrielle." Adam Black söyledi.

Adam, kadının biraz ürkek olmasına hazırlıklı olarak 735 Monroe Sokağı'na geldi.

Ne de olsa daha önce ondan kaçmıştı, belli ki onun ezici erkekliği ve destansı cinselliği gözünü korkutmuştu. Kadınlar ona karşı genellikle böyle bir tepki verirdi, özellikle de pantolonunu çıkardığında. Ya da kiltini, yüzyılına göre değişir.

Bununla birlikte, ona yakından baktıklarında tüm kadınların yaptığı gibi, onun da çekingenliğinin hızla düşmesine hazırды.

Ondan sonra, birçoğu cinsel bir çılgınlığın tam cephe saldırısıyla kendini ona fırlattı. Little & Staller'daki "İnsan Kaynakları" adlı odada edindiği bilgilerle onun izini sürerken, tüm vücudu şehvetle gerilmiş bir halde, sadece bu olasılıkla kendini eğlendiriyordu.

Ama engin deneyim repertuarındaki hiçbir şey onu Gabrielle O'Callaghan'a hazırlamamıştı.

Kana susamış küçük cehennem zebanisi daha önce karşılaştığı hiçbir kadın gibi tepki vermedi. Ona dehşetle bir bakış attı, kolunu geri çekti, çekildi ve elindeki bir tür çantayla yüzüne vurdu.

Sonra kapıyı çarpıp kilitledi.

Onu kapının eşiğinde kanlar içinde bırakarak. Kanıyor, Danu tarafından, dudağından kan damlıyor!

Kadının f  th fiada'ya karşı tamamen bağışık olduğu teyit edilmişti, yoksa dudağını patlatamazdı. Öğrenmeyi hayal ettiği gibi değildi.

Gözleri kısıldı, dişleri hırıltıyla açıldı.

Bu da nereden çıktı şimdi? Hiçbir kadın tarafından döv  lmemişti. Hiçbiri ona el kaldırmamıştı. Kadınlar ona tapardı. Ona doyamazlardı. Gerçek şu ki, ona tapıyorlardı. Onun sorunu neydi?

Lanet İrlandalıları. Bu ateşli, huysuz Galyalıların huylarını kimse tahmin edemezdi. Taş gibi inatçıdırlar, yüzyıllar boyunca

Evrimden etkilenmemiş, Demir Çağı'nda olduğu gibi bugün de asabi ve barbar.

Onun tepkisini anlamaya çalışarak kaşlarını kaldırdı. Kendisine şöyle bir baktı. Kraliçenin lanetinin gizli bir parçası devreye girmemiş, o dikkat etmezken onu çirkin bir şeye dönüştürmemiştir. Hâlâ her zamanki gibiydi.

karşı konulmaz Kendini: .. Seksi, Kara gözlü,
kas yığını Kadınları çılgına çeviren İskoçyalı demirci.

Bir an düşündükten sonra, kadının sadece sert oynamak istediğine karar verdi. Erkeklerinin baskın, agresif ve tehlikeli olmasından hoşlanıyordu.

Omuz silkti. İyiydi. Lanetlendiği üç cehennem ayından, üç sefil bekârlık ayından sonra, tüm bunları ve daha fazlasını hissediyordu.

Bir çıkış yolu bulabilir.

* * *

Gabby ön kapıdaydı, eli kapı koluna yaklaşıyordu ki arka kapı patlayarak açıldı, kapı çerçevesi ve sürgü parçaları etrafa saçıldı.

Metal ve ahşap, iki yüz küsur kiloluk öfkeli bir peri tarafından patlatılırken gıcırtyla protesto edildi.

Sadece birkaç saniye farkla önde olduğunu bildiğinden kapı kolunu çevirdi ve kapıyı çekerek açtı, ancak avuçlarının başının iki yanında gümbürdeyerek kapıyı tekrar kapattığını hissetti.

İmkansız! Bu kadar hızlı hareket etmesine imkan yok!

Ama olmuştu ve şimdi kapana kısılmıştı: Önünde sert bir kapı, arkasında daha sert bir peri.

Birkaç çılgınca an boyunca eğilip bükülerek kaçmaya çalıştı ama o da onunla birlikte hareket etti, sanki her hamlesini ve mızrak dövüşünü önceden sezmiş gibiydi, ellerini iki yanına dayayarak güçlü bedeniyle onu hapsetti.

Kaçmayı başaramayınca köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hareketsiz kaldı. Söylenecek düzinelerce şey zihninde çarpıştı, hepsi de acınası bir "lütfen" ile başlıyordu. Ama yalvaracaksa da lanetliydi; muhtemelen bundan zevk alacaktı.

Dilini ısırđı ve ağızını sıkıca kapalı tuttu. Eğer ölecekse, gururlu bir şekilde ölecekti. Metanetini koruyarak, kendisini bekleyen korkunç son her neyse onu karşılamaya hazırlandı.

Ama aklındaki şeyin bir son olmadığını hemen fark etti.

Çenesini saçlarına dayayarak gırtlğından kısık bir sesle hırladı ve bu sesteki açlık, şehvet hissi hiç de yanlış anlaşılmadı.

Tanrım, diye düşündü çılgınca, tıpkı Kitapların dediğı gibi, beni öldürmeden önce baştan çıkarmaya çalışacak.

Ellerini yakaladı ve çılgınca çırpırsa da onun muazzam gücüyle boy ölçüşemezdi. Kollarını başının üzerine uzatarak avuçlarını kapıya dayadı ve tüm o kaya gibi sert peri bedenini kendi bedenine yapıştırdı.

Gabby'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

İlk yasak, kesinlikle heyecan verici peri hissi. Ve bununla birlikte, yıllardır umutsuzca merak etmemeye çalıştığı bir sorunun cevabı.

Hayır, onlar ölümlü erkekler gibi değillerdi. En azından şimdiye kadar hissettiklerine.

Hıh.

Yutkundu. Sertçe. Aralarındaki giysilere rağmen, Adam'ın ona bastırıldığı yerde teni kesinlikle cızırdıyordu. Tanrım, diye düşündü belli belirsiz, çıplak bedenini bir periye sürtmek nasıl bir his olurdu? Erotik alevler içinde kalabilir miydi?

"İstediğin kaba bir aşk mı o zaman İrlandalı?"

Gabby'nin beyni bir an için söylediklerinin içeriğini algılamaktan aciz kaldı, duyulara boğulmuştu: arkasını dürtmesinin çelik gibi erkekliği; baharatlı, erkeksi kokusu; yaydığı boğucu sıcaklık; baştan çıkarıcı, derin, garip aksanlı ses. Eriyordu, dizleri tereyağı yumuşaklığında...

Güçlendirici derin bir nefes aldı ve kendini sese odaklanmaya zorladı; kırık camın üzerinde yuvarlanan zengin İrlanda kreması, kültürlü, dumanlı, kadifemsi. Bocalayan zihninin muhtemelen eski bir Kelt'e ait olduğunu fark ettiği egzotik bir aksanla kalındı. Binlerce yıldır yaşayan hiç kimsenin duymadığına bahse girebileceği bir aksan. Yuvarlanan *r'ler*, yumuşakça düşen *g'ler* ve tuhaf şekilli sesli harflerle doluydu.

Sonra sorunun içeriği geç de olsa içine işledi ve onu öylesine rahatsız etti ki tek yapabildiği "Ha?" demek oldu.

"İstediğini söyle, kadın," diye mırıldandı, dudakları kulağının kenarını okşadı ve kadının omurgasını titretti. "Esaret mi? Biraz şaplak mı?" A

Poposuna doğru yavaş, sert, şehvetli bir itiş son soruyu noktaladı. "Yoksa sadece iyi, sert bir sikiş mi?"

Gabby ağzını birkaç kez açıp kapadı ama hiç ses çıkmadı. Sonra, kutsanmış bir şekilde, öfke omurgasını sertleştirdi ve dilini serbest bıraktı. "Ooh! Yukarıdakilerin hiçbiri! Benim *isteğim o... o... şeyi kıcımdan çıkarman!*"

"Bunu kastetmiyorsun," diye cevap verdi derin, kendinden emin bir sesle. Kalçalarının bir başka günahkâr erotik hareketi de buna eşlik etti.

Daha kibirli *olabilir* miydi? "Ben de öyle. Ben ciddiyim. Çek şunu üstümden!" Gerçekten ama gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce, bir dahaki sefere sürtündüğünde ona doğru bastırmak gibi.

Ah, hadi ama Gabby; bu hayatında en çok tahrik olduğun an, diye kışkırttı şeytani bir iç ses (on dört yaşında olduğundan şüphelenerek). Sonunda biraz peri tadı almanın ne zararı olabilir ki? Çoktan patladın bile.

Bizi öldürmek için burada! diye şiddetle karşı çıktı.

Bunu bilmiyoruz. Sessizlik, sonra ağlamaklı bir ses: *Ve eğer öyleyse, gerçekten*

Bakire olarak ölmek ister misin?

Gabby bir an için bu soruyu meşru bir sorgulama yolu olarak düşündüğünü fark ederek dehşete kapıldı. Makul. Hatta aklı başında. Bakire olarak ölmek ne kadar üzücü olurdu.

Oh, büyü artık, diye homurdandı, kendine gelerek, bu bir peri masalı değil.

Burada sonsuza kadar mutlu bir hayat olmayacak.

Şimdi mutlu musun? diye umutlu bir

soru sordu. Kendini kaybediyordu.

Tamamen.

Sonra onu döndürmeye çalıştı ve onunla anlık, anlamsız küçük bir savaşa girdi, kendini onun pençesinde ağırlaştırdı ve sertleştirdi. Bunun aptalca olduğunu, sadece zaman kazanmak için oyalandığını biliyordu ama ne kadar zaman bulabilirse o kadar oyalanacaktı. Onu arkasında hissetmek yeterince kötüydü; ona dokunurken ona bakmak zorunda kalmak düpedüz yıkıcı olurdu.

Onu kaldırdı ve döndürdü. Kelimenin tam anlamıyla onu yerden aldı ve döndürerek tekrar ayaklarının üzerine yatırdı.

Bakışlarını göz hizasında sabitledi: göğüs kafesi. Bu kadar büyük olduğu ve kendisini bu kadar küçük ve çaresiz hissettirdiği için lanet olasıca şey. Bir buçuk metre boyuyla insanlara yukarıdan bakmaya alışkındı ama en karanlık peri ondan en az bir karış daha uzundu ve neredeyse onun iki katı kütleye sahipti.

Bir parmağını çenesinin altına kaydırđı. "Bana bak." Yine o karanlık, garip aksanlı ses onu okşadı. İnsanların -perilerin- böyle seslere sahip olmasına karşı bir yasa olmalı, diye düşündü acımasızca.

Çenesini sıkıca aşağıda tuttu. Bunun ne kadar insanlık dışı erotik olduğunu biliyordu. Aynı zamanda -az önce kendisiyle yaptığı küçük tartışma bu noktayı çok iyi gösteriyordu- içinde bir ömür boyu tehlikeli bir peri hayranlığı mantarı olduğunu da biliyordu. Ve bu mantarın basıncı çok yüksekti.

"Dedim ki," diye tekrarladı eşit bir şekilde, sesinde bir sabırsızlık vardı, "bana bak. Gabrielle O'Callaghan."

Gah-bry-yil onun adının telaffuz ediliş şekliydi. Muhteşem aksanının soyadına yaptığı şey tarif edilemezdi. Kendi adının kulağa bu kadar seksi gelebileceğini hiç düşünmemişti.

Hiçbir şekilde yukarı bakmıyordu.

Bir an sessizlik oldu, sonra alaycı bir şekilde şöyle dedi. "Willy-nilly, peahen. İrlandalıların bundan daha sert olduğunu sanırdım. Bana iyi bir yumruk atıp kanımı akıtan fahişeye ne oldu?"

Başını geriye attı ve onun karanlık, yontulmuş yüzüne baktı:
Perilerin kanı akmaz.

Dudağında kan vardı. O şehvetli ağzının köşesinden damlayan kıpkırmızı damlalar onu daha da elemental ve tehlikeli gösteriyordu.

Kan mı? Gabby ne gördüğünü anlamaya çalışarak ağzı açık kaldı. Bu bir peri miydi, değil miydi? *Kitaplar* öyle olduğunu söylemişti! Neler oluyordu böyle?

"Onu oraya sen koydun. Bunun yerine intikam almaya karar vermeden önce sana onu çıkarma şansı veriyorum." Karanlık, için için yanan bakışları kızın ağzına düştü ve orada sabitlendi. "Dilin iyi hizmet edecektir. Gel, telafi etmek için bir öpücük ver."

Kız kaşlarını çatıp bir milim bile kıpırdamayınca, ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Oh, gel, *ka-lyrra*, tat beni. İkimiz de bunu istediğini biliyoruz."

Kendini beğenmişliği (tadına bakmak istemesi konusunda tamamen haklı olsa da) onu çileden çıkarmıştı. Yirmi dört saattir ayaktaydı ve hayatının en korkunç gününü geçirdiği için duygusal olarak tükenmişti. Garip bir şekilde hissizleşmeye başlamıştı, neredeyse umurunda bile değildi.

"Cehenneme git, Adam Black," diye tısladı.

Kısa bir an için tamamen şaşırmış görünüyordu. Sonra karanlık başını geriye attı ve güldü. Ses Gabby'nin üzerinden geçip odanın içinde yuvarlanırken, yüksek tavanda yankılanırken ürperdi.

İnsan kahkahası değil. Kesinlikle insan değil.

"Ah, İrlandalı, ben zaten oradayım." Büyük bir eliyle çenesini kavradı ve başını geriye iterek onunla bakışlarını kilitledi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Gabby başını sıkıca salladı, yüzü amansız bir kışkacın içindeyken yapabildiğı kadarıyla.

"Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığı anlamına geliyor." Başparmağını alt dudağına bastırarak ağzını açmaya zorladı ve başını onunkine doğru indirmeye başladı. "Ama bahse girerim vardır. Bahse girerim kaybedecek her türlü şeyin vardır, değil mi Gabrielle?"

Kaybedecek çok fazla şey var, diye düşündü Gabby asık suratla.

Bekareti. Onun dünyası. Onun hayatı. Ve - eğer kötü yolu olsaydı - muhtemelen tam olarak bu sırada.

Son anda, tam dudakları dudaklarını kapmadan önce, yüzünü kavrayışı hafifçe gevşedi ve aklına gelen tek şeyi yaptı: Ona kafa attı.

Başını geriye, sonra tekrar öne attı ve suratının ortasına olabildiğince sert bir şekilde vurdu.

Aslında o kadar sertti ki, sersemletti ve anında migrenine neden oldu, Jean-Claude Van Damme'in böyle bir gösteriden sonra her zaman nasıl soğukkanlılıkla dövüşmeye devam ettiğini merak etmesine neden oldu. Belli ki filmler yalan söylüyordu.

Keşke bunu aksiyon kahramanını oynamayı denemedен önce bilseydi.

Neyse ki, kendini incittiğinden daha fazla incitmiş gibi görünüyordu, çünkü daha hızlı iyileşti.

Hâlâ sersemlemiş görünürken kasığına diziyile doğrudan bir darbe indirecek kadar hızlıydı.

İki büklüm olurken çıkardığı ses, damarlarında saf bir paniğin dolaşmasına neden oldu. Bu öyle bir hakaret, öyle hayvani bir öfke ve acı sesiydi ki, kendine gelmeyi başardığında gerçekten ama *gerçekten* etrafta olmak istemiyordu.

İnleyerek ve ellerini kavrayarak yere çöktüğünde, yanından hızla geçerek arka kapıya doğru çılgınca bir hamle yaptı. Ön kapıyla uğraşmanın bir anlamı yoktu. Yürüyerek onu asla atlatamazdı. Arabasına ihtiyacı vardı.

Oturma odasından hızla geçti, yemek odasındaki masanın etrafından dolandı ve mutfığa daldı.

Önünde beliren -özgürlük- sabah güneşinin vurduğu açık bir dikdörtgen kapı.

Eşiğe ulaştığında, üç oda öteden gelen küfürleri hâlâ duyabiliyordu. Bavulunun canı cehenneme, diye düşündü üzerinden atlarken, canını kurtarırsa şanslı olacaktı ve bunu biliyordu.

Açık kapıdan içeri girerek, o-

Adam Black'in kaya gibi sert vücuduna yeniden çarptı.

Onu sertçe yakalayıp ayakları çaresizce yerden kesilene kadar yukarı kaldırdığında çığlık attı. Çarpıcı karanlık yüzündeki ifade buz gibi ve dehşet vericiydi.

Onu vücuduna bastırdı, ciğerlerine çekmeye çalıştığı hava ılık çalana kadar kollarını etrafında sıktı. Ve güçlü kollarını biraz daha sıkarsa oksijeninin tamamen kesileceğini biliyordu.

Onu uzun ve acı dolu dakikalar boyunca bu şekilde tuttu ve o da kıpırdamadan durdu, yüzü boynuna gömüldü, torku yanağına bastırdı, yumuşak ve gevşek olmaya, tehditkâr olmayan bir hava yaymaya kendini zorladı. İçgüdüsel olarak onu sınıra kadar zorladığını hissetti ve en ufak bir direnç gösterirse, daha da büyük bir güçle karşılık verecekti.

Vücudu daha büyük bir güce dayanamayacaktı.

Demek doğruymuş, diye düşündü onu hareketsiz tutarken, Fae göz açıp kapayıncaya kadar hareket *edebiliyordu*. Bir an için üç oda arkasında yerde yatıyordu, bir an sonra ise kapının önündeydi. Böyle hareket edebilen bir şeyden nasıl kaçacaktı ki? Başka ne yapabilirdi ki? Birdenbire zihni dolup taşı

Gram'ın ona Fae'ler hakkında öğrettiği her şeyle, sahip oldukları tüm korkunç güçlerle. İnsanları büyüleme, onları kontrol etme, her isteklerine boyun eğdirme yeteneği.

Daha fazla boka batmış *olabilir* mi?

Sonu gelmezmiş gibi görünen uzun bir sürenin ardından derin, ürpertici bir nefes aldı.

Tam özür dilemek ya da daha doğrusu hızlı ve merhametli bir ölüm için yalvarmaya başlamak üzere titrek bir nefes alırken, ipeksi bir tehditle şöyle dedi

"Benimle aranı düzeltmek istiyorsan öpmen gereken tek şey *dudağım* değil İrlandalı."

* * *

Beş dakika sonra Gabby kendi çamaşır ipiyle yemek odasındaki sandalyelerden birine sıkıca bağlanmıştı.

Bilekleri arkasındaki merdivenli sandalyeye bağlıydı, ayak bilekleri bacaklara sıkıca bağlanmıştı.

Umutsuzca, bir insanın hayatının bu kadar kısa bir süre içinde nasıl olup da bir sepet içinde cehenneme dönebileceğini merak ediyordu. Daha dün sabah aklındaki en büyük endişe görüşmeye giderken ne giyeceğiydi. Bayan Temple'ın siyah bir takımı çok ağır, kahverengi bir takımı çok mütevazı, pembe bir takımı çok anlamsız bulup bulmayacağı. Yüksek topuklar çok mu cilveli? Alçak topuklar çok mu erkeksi? Saçlar açık mı, kapalı mı?

Tanrım, gerçekten böyle şeyler için endişeleniyor

muydu? Böyle sabahlar insanın hayatına bir perspektif

kazandırıyor.

Adam Black bir sandalyeyi onunkine doğru sürükleyerek içine çöktü, bacaklarını açtı, dirseklerini dizlerine dayadı, öne doğru eğildi, ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. Gece yarısı dökülen ipeksi saçları kaslı omzunun üzerinden dökülerek kadının kalçasına değdi. Bu şeyin kişisel alan kavramı olmadığı açıktı. Çok fazla yakındı. Tam bunu düşünürken, ona doğru bir el kaldırdı. Kız irkildi ama eli sadece parmak eklemleriyle yanağını sıyırdı, sonra da başparmağını yavaşça alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Başını meydan okurcasına savurdu ve yüzünü çevirdi. Çenesinin altındaki bir parmak onu geri dönmeye zorladı.

"Ah, evet, seni bu şekilde daha çok seviyorum." Koyu renk gözleri ısıltı, altın gibi parlıyordu.

"*Senden* hiçbir şekilde hoşlanmıyorum." Çenesini kırarak burnunu havaya kaldırdı.

Haysiyet, diye hatırlattı kendine. Onsuz ölmeyecekti.

"Sanırım anladım İrlandalı. Benim merhametime kaldığını unutma. Ve şu anda kendimi pek merhametli hissetmiyorum. Belki de senden hoşlanmamı *sağlamak* için çaba göstermelisin."

Nadiren söylediği bir şeyi mırıldandı. Büyükanne'nin ağzını sabunla yıkayacağı bir şey.

Gözleri anlık bir sıcaklıkla parladı. Sonra karanlık bir kahkaha attı ve elinin tersiyle dudağındaki kanı sildi. "Birkaç dakika önce söylediğin şey bu değildi."

"Öyle demek istemedim ve sen de bunu biliyorsun."

Kahkahası aniden kesildi ve bakışları soğudu. "Ah, ama korkarım ben çok gerçekçi bir adamım, *ka-lyrra*. Ciddi değilsen bunu bana bir daha söyleme. Çünkü bunu kabul edeceğim. Ve sana bu şansı vermeyeceğim.

geri almak için. Sadece o iki kelime. Onları bana bir daha söyle ve ben de senin üzerine geleyim. Yere yatarım. Ben ve sen. Söyle hadi. Hadi söyle."

Gabby dişlerini sıktı ve parke zemine bakarak toz tavşanlarını saydı. *Hak ettiğinden fazlasını değil Gabby, diye içinden geçirdi Moira O'Callaghan. Seni bundan daha iyi yetiştirdim.*

Harika, diye düşündü huysuzca, şimdi herkes ona karşı birleşiyordu. Ölü insanlar bile.

Parmak tekrar çenesinin altına gelmiş, onu parıltılı bakışlarıyla buluşmaya zorluyordu. "Anladın mı?"

"Anladım," diye kestirip attı.

"Güzel." Bir duraklama, ölçen bir bakış. "Söyle bana Gabrielle O'Callaghan, halkımın *Sidhe-seer'lere* yaptığına inandığın şey tam olarak nedir?"

Hiçbir şeyi itiraf etmek istemeyen bir tavırla omuz silkti - o kadar sıkı bağlanmıştı ki yapabildiği kadarıyla. Ona bir sidhe-seer demişti, olduğu şeyin arkaik adıydı bu. Bu isimle *Fae Kitapları'nda* karşılaşmıştı ama yüksek sesle söylendiğini hiç duymamıştı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

- "

Sabırsız bir ses çıkardı ve bir parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu, "İrlandalı, bana numara yapma, buna tahammülüm yok. *Féth*

fiada

ve bana ismimle hitap ettin. Kabul ediyorum, bana baktığını ilk fark ettiğimde şaşırmıştım ama davranışının başka bir açıklaması yok. Bu yüzden benimle dövüştün. Irkım hakkında her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Uzun bir süre sonra Gabby yutkundu ve sıkıca başını salladı. Önce ona bakarken yakalanarak, sonra da ona ismen "cehenneme gitmesini" söyleyerek kendine gerçekten ihanet etmişti. O biliyordu. Ve belli ki oyun oynayacak havada değildi. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu sertçe. "Beni öldürecek misin?"

"Seni öldürmek gibi bir niyetim yok, *ka-lyrra*. *Her ne kadar* bir zamanlar bir *Sidhe-seer* yakalandığında hayatını kaybediyor olsa da, ırklarımızı yöneten Anlaşma müzakere edildiğinden beri halkım insan kanı dökmedi." Gözlerinden düşen bir tutam saçı süpürüp kulağının arkasına sıkıştırdı, eli yanağının kıvrımlarında gezindi. "Bana tekrar zarar vermediğin sürece sana zarar vermeyi de planlamıyorum, ki bu noktada tüm bahisler kapanır. Şu andan itibaren aramızdaki geçmişi silmeye, düşmanlığını bir yanlış anlaşılma olarak görmeye hazırım. Hayatının tehlikede olduğuna inanan senin gibi küçük bir şeyin benim gibi bir adama karşı kirli bir şekilde savaşmaya itilmesine izin ver. Ancak, beni bir daha incitirsen, bedelini on misliyle ödersin. Anladın mı?"

Gabby sertçe başını salladı ve ona dokunmayı kesmesini diledi. Elinin sadece dokunuşu bile tenini karıncalandırıyor, belindeki tüm kasları

midesi sıkışıyor. En kötü kabusunun vücut bulmuş hali nasıl olur da onun en ateşli fantezisi olarak paketlenirdi?

Sandalyede arkasına yaslandı, ellerini uzun siyah saçlarında gezdirdi, sonra parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Güçlü kolları bu hareketle dalgalandı, siyah tişörtünün altında kesik omuzları kabardı, devasa pazuları esnedi, altın kollukları yüksek pencerelerden sızan sabah güneşinde parladı. Bakışlarını onun yüzünde sabit tutmak, tüm bu peri mükemmelliğinin üzerinde gezinmesini engellemek büyük çaba gerektiriyordu.

Fae Kitapları, eski günlerde, ayın menekşe rengi bir alacakaranlığa karşı dolgun ve dolgun asılı durduğu ve Vahşi Av'ın koştuğu gecelerde, genç kızların egzotik Fae erkeklerinden biri tarafından alınmayı umarak ormanlara nasıl koştuklarına dair düzinelerce hikaye içeriyordu. Kendi kaderlerine isteyerek gitmişlerdi.

Gabby O'Callaghan *asla* böyle bir aptallık yapmazdı. Onun için her ne saklıyorsa, onunla sonuna kadar savaşıacaktı.

"Bir *Sidhe-seer*," dedi karanlık bakışları onu dikkatle incelerken, "Sizden birini aramak hiç aklıma gelmedi, herhangi birinizin hâlâ buralarda olabileceği. Aoibheal, Avcıların sonuncunuzu uzun zaman önce ortadan kaldırdığına inanıyor, tıpkı benim gibi. Senin soyundan başka kaç kişi bu vizyona sahip?"

"Ben sonuncuyum." Hayatında ilk kez, lanetini paylaşan başka aile üyesi olmadığı için minnettardı. Korunacak başka kimse yoktu; sadece kendi hayatta kalması tehlikede idi.

Onu incelerken, sözlerini düşündü.

Ah-veel, demişti: Seelie'nin Yüce Kraliçesi, Işık Sarayı. *Avcılar*: Sadece bu kelime bile kanını dondurmuştu. Çocukken onlar her dolabındaki öcü, her yatağının altındaki canavardı. Kraliçe tarafından seçilmiş ve *Sidhe-Seer'leri* avlamak için gönderilmiş, Unseelie Kralı'nın gölge ve buzdan oluşan cehennemi diyarından gelen acımasız, korkunç yaratıklardı. Tüm Fae'leri isimleriyle tanımıyor olabilirdi - çok fazla Fae vardı ve bunun için çok fazla farklı büyüye bürünmüşlerdi - ama Gram ona genç yaşta en güçlü olanları öğretmişti.

"Annen artık hayatta değil mi?"

"Onda vizyon yok." *Annemden uzak dur, seni piç.*

"O zaman seni nasıl korudu?"

Gabby içten içe irkildi. *Onu koruyamam, lanet olsun anne! Onu göremediğim bir şeyden nasıl koruyabilirim?* Jilly uzun zaman önce o karanlık, karlı gecede Moira O'Callaghan'a bağırmişti. Üç gün sonra annesi gitmişti.

"Bizden nasıl saklanacağını sana kim öğretti?" diye sordu. "Bu konuda pek de iyi bir iş çıkardığınız söylenemez." Şehvetli dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Ama zaten kadınlar hiçbir zaman gözlerini benden alamamışlardır."

"Çok küstahsın. Sadece senin peri olup olmadığını anlayamadım," diye tersledi Gabby.

Kara bir kaşını kaldırdı. "Ve sen de bu sorunun cevabının pantolonumda bulunabileceğini mi düşündün? Bu yüzden mi oraya bakıyordun?" Karanlık bakışları eğlenceyle parıldıyordu.

"Oraya bakmamın tek nedeni," dedi kızarak, "çünkü senin bu kadar pervasızca... kendini yeniden düzenleyebileceğine inanamıyordum..." Sözü nü kesti, sonra tısladı, "Erkeklerin nesi *var*? Kadınlar böyle şeyler yapmaz! Kişisel parçalarını herkesin içinde hareket ettirmezler."

"Çok yazık. Ben olsam bunu oldukça büyüleyici bulurdum." Bakışları kadının göğüslerine kayd.

Bakışlarındaki çiğ cinsel sıcaklık meme uçlarını sıkılaştırdı. Onu ürpertti. Sadece bakışları nasıl olur da teninde kadifemsi bir dil gezdirmiş kadar dokunsal bir etki yaratabilirdi? "Beni şaşırtan senin gözlerin oldu," diye mırıldandı. "Bütün perilerin yanardöner gözleri olduğunu sanırdım. Senin ne olduğunu anlamaya çalışırken kafam karıştı."

"Gözlerim," dedi tembelce, bakışları yavaşça yüzüne geri döndü.
"Görüyorum.

Peki saklanmayı nasıl öğrendin?"

Gabby bir nefes verdi. "Büyükannem de bir *Sidhe-seer'di*. Beni o büyüttü. Ama o artık öldü. Ben sonuncusuyum." Sormaktan kendini alamadı. "Yani

Neden yanardöner gözlerin yok? Ve neden kanıyorsun?"

"Uzun hikâye, *ka-lyrra*. Ve senin de dahil olmak üzere olduğun bir hikaye."

Bunun üzerine omurgasını bir ürperti daha öptü. "Beni gerçekten öldürmeyecek misin?" dedi ihtiyatla. Bitkin düşmüştü; zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak yıpranmıştı. Başı hâlâ periye kafa atmaktan dolayı çarpıyordu ve güvence, herhangi bir güvence için çaresizdi. Düşmanından gelse bile.

"Oh, hayır, *ka-lyrra*," diye mırıldandı ipek gibi. "Bu büyük bir israf olur. Seni bundan çok daha iyi kullanabilirim."

"Güvence "sini almıştı.

Uzaktan bile güven verici olmaması çok kötü.

Çok daha iyi kullanımlar, diye düşündü Adam, sandalyesinde arkasına yaslanmış, duyguların narin yüz hatlarında güneş ışığının bir gölde dalgalanması gibi sıçrayışını izliyordu. Öfke yorgunlukla savaşıyor, hayal kırıklığı korkuyla düello ediyordu.

Danu adına, çok güzeldi. Ama güzellik tek başına onun ilgisini çekmeye asla yetmemişti. Tutku onun mıknatısıydı. Ölümlü ateş, onun ölümsüz buzunu çekiyordu.

Ve ne kadar ateşli bir şeydi. Meydan okuyan. Cesur. Saldırgan. Ölümsüz ruhunun onu içten içe aydınlatan altın ışıltısı çoğu insandan daha canlı, daha yoğundu, onu çevreleyen sıcak kehribar rengi bir aura, onu gerçek bir tutku kazanı olarak işaretliyordu. Onun yarısı kadardı ama yine de onunla vahşi bir şey gibi dövüşmüştü, ölümcül derecede sert bir kafası ve ölümcül dizleri olan tıslayan bir tükürük ateşi; ve son yarım saat içinde tüm varlığı boyunca çektiğinden daha fazla acı çekmiş olmasına rağmen, özellikle hoşnutsuz değildi. Temelde erkeklere özgü bir şekilde kızgındı ama hoşnutsuz değildi.

Kendine ait bir Sidhe-seer'i vardı. Onu şehvetle sersemleten biri. Bir insan vücudundaki kadın etine dokunmak enfesti. Haklıydı: İnsan formunda seks inanılmaz olacaktı, yeni bir deneyim, bir ölümsüzün varoluşunda nadir görülen bir şey ve bunun için daha tatlı olacaktı. Onu kapıya sıkıştırmak, cömert, tatlı kışının sikini yastıkladığını hissetmek bile vücudunun arzuyla titremesine neden olmuştu.

Salla. Onu. Hayatında hiç titrememişti. En hafif istemsiz titremeye bile maruz kalmamıştı.

Utanmaz bir röntgenciydi, bin yıl boyunca sayısız aşığı gözetlemiş, hevesle onları izlemiş, yatak oyunlarını incelemişti. Dev gibi adamların, yaralı vücutları ve buz tutmuş kalpleriyle sertleşmiş savaşçıların, savaşın, kıtlığın ve ölümün acımasızlaştırdığı erkeklerin, bir kadının sadece dokunuşuyla deneyimsiz çocuklar gibi titrediğini izlemişti.

Bunu hiç anlamamıştı. Anlamak istemişti. Şimdi anlıyordu.

Kadının kalçalarını adamın ağır beline bastırması onu ham, ilkel bir saldırganlıkla doldurmuştu. Çiftleşmek için hiç bu kadar ezici bir zorunluluk hissetmemişti. Daha önce hiç bu kadar vahşi, azgın bir ereksiyon yaşamamıştı.

Ve şimdi bile, kalan acısına rağmen, ona dokunmak için can atıyordu. Bedenlerini ayıran havaya çok içermişti. Onu tekrar hissetmeye ihtiyacı vardı. Sandalyede kıpırdanarak dizini onunkinin arasına soktu ve bacağının altında nasıl gerildiğini fark etmedi. Ah, çok daha iyi. Bir süre için

O an bakışlarını gömleğinin yumuşak kumaşına bastıran yuvarlak göğüslerinden çekemedi. Tanrım, ağzını onlara götürmek için sabırsızlanıyordu.

Ama zorla değil. Ayartabilir, cezbedebilir ve manipüle edebilirdi ama kimse bu kusursuz baştan çıkarıcıyı güç gibi sıradan bir şeye başvurmakla suçlayamazdı. O suçlayamazdı. Bu onun gurur duyduğu bir noktaydı. Onun entrikalarının kurbanı olanlar kendi rızalarıyla düşerlerdi. Onun sunduklarını kabul etmeyi seçtiklerinde -ki her zaman kabul ederlerdi- ruhlarındaki kara lekeler kendilerine aitti.

Bir *Sidhe-seer*. Birini aramak aklının ucundan bile geçmezdi.

Gabrielle O'Callaghan en iyi türden bir jokerdi, Aoibheal'ın *féth fiada*'yı ona karşı kullanırken hesaba katmadığı bir olasılıktı, hepsinin çoktan öldüğüne inanıyordu.

Onun gibi.

Karşılaştığı son *Sidhe-seer* iki bin yıldan fazla bir süre önce, MS birinci yüzyılda, İrlanda'daki yüksek ve gür bir ormanın derinliklerinde, solgun ve yaşlı bir kocakarıydı. Avcıları uyarma zahmetine katlanmamıştı; kadın zaten Ölüm'ün öpücüğüne kur yapıyordu. Bir süre oturup ona masallar anlatmış, pek çok sorusunu yanıtlamıştı. Birkaç yıl sonra geri dönmüş, onun kırılğan, kurumuş bedenini kollarına almış ve onu Morar Adası'ndaki تنها bir sahile götürmüştü. Okyanusa bakarken ölmüştü.

insanı ağılatacak kadar yoğun, parlak bir akuamarin. Burun deliklerinde yasemin ve sandal ağacı kokusuyla ölmüştü, tek odalı pis kulübesinin kokusuyla değil. Dudaklarında bir gülümsemeyle ölmüştü.

Ama bu- Kader tarafından daha fazla kutsanabilir miydi? Genç, güçlü, meydan okuyan, güzel. Ve neden olmasın? Fate bir kadındı ve kadınlar her zaman Adam Black'e yardım ederdi. Onun şüphelerini giderdikten sonra bu da öyle olacaktı.

Onun türünden korkmak ve nefret etmek üzere yetiştirilmişti ve baştan çıkarılması gerekiyordu. Bir zamanlar, sadece Fae olduğu gerçeği bile ona sonsuz bir itaat telkin ederdi ama dünya o zamanlardan beri çok değişmişti, kadınların doğası da öyle. Daha güçlü, çok daha bağımsızdılar. Artık hayatlarını bir ormanda saklanarak geçirmeye istekli değillerdi, vizyonu aktarmamak ve bir gün acımasız, kabus gibi Avcıların yavrularını katletmesini izlemek zorunda kalmamak için çocuk doğurmaktan vazgeçiyorlardı.

Ah, evet, zaman değişmişti, Tuatha Dé de değişmişti, Kraliçe Aoibheal ırkları adına kutsal Anlaşmanın şartlarını ve pek çok sınırını kabul ettiğinde değişmek zorunda kalmıştı. Artık insan kanı dökmelerine izin verilmiyordu, yoksa Anlaşma geçersiz kılınacak ve bunu ihlal eden herhangi bir Tuatha Dé, kendi türlerinden biri için en korkunç kadere mahkûm edilecekti: ruhsuz bir ölüm. Yine de, kraliçe veya ırkından herhangi biri, bir *Sidhe-seer*'in varlığına dair bir ipucu duyarsa, Avcılar

yine de anında yok edilecek, artık avlarını katletmelerine izin verilmeyecekti.

Ancak, Gabrielle O'Callaghan bunu bilmiyordu, çünkü Anlaşma'nın şartları, ilk Druidlerin soyundan gelen kadim bir soydan gelen bir Highland klanı olan MacKeltar dışındaki tüm ölümlülerden gizliydi ve anlaşmanın İnsan'a ait kısmının tek koruyucularıydı.

Bu yüzden, Adam kapısında belirttiğinde, hayatı için savaştığına inanmıştı. Adam başını salladı. En kötü yüzyıllarındaki en kötü günlerinde bile, en kötü türden bir ölümsüz olduğu, herhangi bir Sözleşme tarafından yönetilmediği zamanlarda bile, bu kadını öldürmezdi. Onunla sert ve hoyratça oynadı mı? Kesinlikle. Öldürür müydü? Asla.

Ka-lyrra, demişti ona, ne kadar doğru olduğunu fark etmeden. *Ka-lyrra* kendi gezegeni Danu'ya özgü bir yaratıktı. İpeksi derili, zarif işaretli, kocaman, fosforlu gözleri, kadifemsi pençeleri ve çizgili, püsküllü kuyruğuyla narin güzelliği cezbediciydi ama ısırığı bir Tuatha Dé için bile tehlikeliydi; öldürmez ama uzun süreli deliliğe neden olurdu. Ona kur yapabilenler çok azdı; denemeye cesaret edebilenler de çok azdı.

Gerçekten de bu sıfat ona yakışıyordu. Kesinlikle çıldırtıcıydı; şimdiye kadar karşılaştığı ve onun için uysal, hayranlık uyandıran bir kadınlık su birikintisine dönüşmeyen ikinci ölümlü kadındı. Kocakarı *Sidhe-seer* bile ona karşı kız gibi çapkın davranmıştı. Sonunda, ona bir güzellik büyüsü hediye etmiş ve son nefesini bir öpücükle almıştı.

"Eee?" diye tersleyerek onu hayal dünyasından kopardı. "Ne 'kullanır'?"

Adam onu inceledi. Öfke yüz kaslarını kontrol etme savaşını kazanmış, dudaklarını narin bir küçümsemeye dönüştürmüş, burun deliklerini genişletmişti. Yine de güzel gözlerini endişe gölgeliyordu. Onun kendisinden korkmasını istemiyordu. Korku, onunla insan seksi yaşama ve onu ölümsüzlüğünü yeniden kazanmak için aracı olarak kullanma planlarına engel olurdu. "Sana zarar vermek gibi bir niyetim olmadığını söylemiştim ve bunda ciddiydim. Sadece küçük bir sorun için yardımınızı istiyorum."

Ona şüpheyile baktı. "Benden yardım mı istiyorsun? Her şeye gücü yeten bir periye nasıl yardım edebilirim ki?"

"Şu anda her şeye gücüm yetmiyor." Şimdi rahatlamaya

başlayacaktı. "Gerçekten mi? Anlat."

Gözleri onun zevkine göre biraz fazla hesapçı bir şekilde kısılmıştı. Rahat olmak bir şeydi ama o hain dizlere karşı sürekli tetikte dolaşmaya hiç niyeti yoktu. Her şeye kadir olmayabilirim, Gabrielle," dedi yumuşak bir sesle, "ama küçülmüş halimle bile senden çok daha güçlüyüm. Gerçekten de, çoğu insandan çok daha güçlüyüm. Bir hatırlatmaya ihtiyacın var mı?" Sandalyesinde tembelce gerindi, vücudunun nasıl dalgalandığının ve esnediğinin tamamen farkındaydı.

Hırladı, aslında boğazının altından ona doğru hırladı.

"Ben öyle düşünmüyordum." dedi dudakları hafifçe kıvrılırken. Ufak tefek ve şu anda bir kedi yavrusu kadar çaresiz olmasına rağmen, aslan payına düşen bir vahşiliğe sahipti; 1.80'lik gür vücudu 1.80'lik bir öfkeyle doluydu. "İyi dinle *Sidhe kahini*..."

* * *

Gabby o konuşurken dikkatle dinledi, gözlerini kısarak titizlikle zihninden notlar aldı.

Ona söylediği şey kalbindeki umut kıvılcımını alevlendirdi. Sadece her şeye gücü yeten biri değildi, aynı zamanda aslında ölümlü formuna hapsolmuştu.

Tüm o görkemli erkeksi vücut insan mı? diye sordu zihninde nefes nefese, hain bir ses.

Oh, kapa çeneni. On dört yaşındaki halinin hâlâ kafasının içinde dolaşıyor olması nasıl mümkün olabilirdi?

Ve sadece etten kemikten olmakla kalmıyordu - ki bu neden kanadığını ve tipik peri gözlerine sahip olmadığını açıklıyordu - aynı zamanda *f  th fiada'nın* tam    l   g  c   tarafından lanetlenmi  ti, ona s  ylediğine g  re, insanların onu algılamasını imkansız hale getiriyordu. Etkili ill  zyon ve etkili hafıza, kaosu etrafında bir pelerin gibi   r  yordu. Onun dı  ında. Fae b  y  s  n  n olması gerektiği gibi i  lemediği eski bir *Sidhe* soyundan geliyordu.

Sorunlarını daha da artırarak, artık diyarları dola  amıyordu. İnsan olanın i  inde sıkı  şıp kalmı  tı.

Gabby ona b  t  n bunları anlattığına inanamıyordu. Ona kar  şı d  nyevi bir tehdit olu  turmadığını hi     ekinmeden açıklıyordu. Onu taşıyamayacağını, Avcıları   ağıramayacağını.   stelik peri b  y  s   de elinden alınmı  tı!

Krali  enin onu hangi su  tan dolayı cezalandırdığını sorduğunda cevap vermeyi reddetse de, kadın ısrar etmedi. Ger  ekten de umurunda değildi.   nemli olan,   u anki haliyle, olağan  st   iri ve g   l   olsa da, herhangi bir insandan daha b  y  k bir tehdit olu  turmadığıydı.

Hayatta kalacaktı. Bug  n ger  ekten   lmeyecekti! Ne de olsa onu   ld  remezdi; sahip olduğu tek   ey oydu, onu g  rebilen tek ki  iydi. *Ona ihtiya  ı vardı.*

Bu farkındalık sinirlerini yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. Yaklaşan bir ölümle değil, yaklaşan bir savaşla karşı karşıyaydı ve bunlar birbirinden çok farklı iki şeydi.

Bir dakika, diye düşündü aniden, zihni bir tutarsızlığa takılınca kaşlarını çattı: Güçsüz olduğunu iddia ediyordu ama yine de bir peri gibi göz açıp kapayıncaya kadar hareket edebiliyordu. Bu nasıl olabilirdi? Neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak bilmesi gerekiyordu. "Aoibheal'in güçlerini aldığını söylediğini sanıyordum. Neden hâlâ bir peri gibi hareket edebiliyorsun?"

Omuz silkti. "Bana bıraktığı tek güç bu, kısa mesafeleri eleme yeteneği."

"Neden sana bir şey bıraksın ki?" diye sordu, ona doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyordu.

"Sanırım," dedi kuru bir sesle, "yeni formuma alışmaya çalışırken otobüsler beni ezmesin diye. Acı çekmemi istiyor, ölmemi değil."

"Ama sana başka bir şey bırakmadı mı?"

Başını salladı ve ona azarlayıcı bir bakış attı. "Benden kaçmayı düşünme, Gabrielle. Buna izin vermeyeceğim. Beni düşünmek akıllıca olmaz" - bir sonraki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi bir an durakladı ve hafifçe gülümsedi - "herhangi bir şekilde... iktidarsız."

"Peki neden bu Circenn Brodie denen adamla konuşmamı istiyorsun?" diye devam etti, onun üstü kapalı tehdidini kabul etmeyi reddederek. *Onun iktidarsız olduğunu mu düşünüyorsun?* Tüm o testosteron ve erkeklik gözeneklerinden damlarken mi? Ha. Sahra Çölü'nü kolayca Kuzey Kutbu sanabilirdi.

"Çünkü beni Fae alemine geri götürecek güce sahip."

"O da mı bir peri?" Anında kaskatı kesildi. Artık peri yoktu. Kendini başka bir periye, özellikle de tüm güçlere sahip bir periye ifşa etmesinin imkânı yoktu.

"Yarı Fae. Ama ölümlülerin dünyasında yaşamayı seçiyor."

Yarı kan bile olsa hâlâ çok tehlikeliydi. "Peki ben senin aracın olduktan ve o seni Faery'ye geri götürdükten sonra ne olacak?"

O zaman her şey yoluna girecek ve ben yeniden yenilmez olacağım."

Gözlerini devirdi. "Demek istediğim, bana ne olacak? Narsist küçük dünyanda egoist küçük benliğin için en önemli şey sen olabilirsin, tahmin et ne var- benim dünyamda ben de öyleyim."

Gözleri parladı ve güldü. Siyah başını geriye attı, beyaz dişleri parladı, gergin boynundaki kaslar esnedi ve kadın yumuşak, minnettar bir iniltiyi ısırdı. Vücudu insan olabilirdi, ama inanılmaz altın kadife teninden, parıldayan gözlerine kadar Fae egzotikliğiyle tozlanmıştı.

hiçbir insanda olmayan parıldayan altın kıvılcımlarla, düpedüz korkutucu cinsel varlığıyla. Güçlü, hayattan daha büyük Fae özü ölümlü bir bedende şişelenmiş - ve tam olarak kapatılmamış -. Hem de mükemmel bir ölümlü bedeninde.

Tek kelimeyle ölümcül. Saf bir peri onu bu kadar baştan çıkaramazdı. Kendine bunun bir "şey" olduğunu söylemeye devam ederdi. Ama şimdi onun o siyah tişörtün ve dar, solmuş kot pantolonun altında tamamen insan bir erkek olduğunu bildiğinden, tamamen farklı biri gibi görünüyordu- *Iyy!*

Omurgası sandalyesinin arkası gibi sertleşti. O kadar şiddetli bir şekilde doğruldu ki neredeyse kendini devirecekti.

Ne kadar zamandır zihninde "o" ve "o" olarak düşünüyordu?

Tükürmek, kendi ihanetinin iğrenç tadını dilinden kazımak istiyordu! Büyükannesi ona hiçbir şey öğretmemiş miydi? Gözlerini kapadı, onu susturdu, zihninde özenle yeniden inşa etti.

Birkaç dakika sonra tekrar açtı. Henüz ona cevap vermemişti. "Dedim ki," diye tekrarladı, "peki ya ben?"

"*Ne istersen ka-lyrra,*" diye mırıldandı "Sadece adını söylemen yeterli." Bakışları takdirle, açlıkla vücudunu taradı, o karanlık gözler kalbinin derinliklerinde barındırabileceği her türlü fantezinin gerçekleşmesini vaat ediyordu. Diliyle alt dudağını ıslattı, dişleriyle yakaladı ve sonra

Ona o güne kadar gördüğü en yavaş, en seksi gülümsemeyi attı. "Kulağıma en derin arzularını fısılda, Gah-bry- yıl, ben de onları senin yapayım."

Evet, doğru, diye düşündü acımasızca (midesini bulandıran ama hiç de bulandırıcı olmayan sınırsız cinsel fantezi teklifini bir an bile düşünmeyi metanetle reddederek), onu bir çırpıda unutacaktı. O an yine o geçirimsiz, her şeye gücü yeten, ölümsüz benliğine bürünecekti.

Ama *başka* hiçbir perinin bunu yapmayacağına bahse girmeye hazırdı. Eğer onu cezalandıran ve Fae diyarından men eden gerçekten de Aoibheal'in kendisiyse, Adam Black'in kraliyet onayı olmadan Faery'ye nasıl geri döndüğünü tam olarak bilmek istemez miydi?

Bu da zorlu kraliçeyi Circenn Brodie'ye (bu Brodie denen kişinin Gabby'yi hemen teslim etmediğini varsayarsak) ve nihayetinde Gabby'nin kendisine götürecekti. Ve sonra Avcılar kabus gibi toynaklarıyla gürleyerek gelip onu kaçırarak ve -eğer iddia edildiği gibi artık ölümlüleri öldürmüyorlarsa- bunun yerine bir dizi kibirli, soğuk yarı tanrıya ömür boyu hizmet etmeyi dört gözle bekleyebilecekti.

Bu *kesinlikle* olmayacaktı.

"Ya yapmazsam?" diye sordu sertçe, kendini en kötüsüne

hazırlayarak. Kara bir kaşını kaldırdı. "Ya ne yapmazsan?"

"Ya sana yardım etmezsem?"

"Neden bana yardım etmiyorsun? Senden istediğim çok küçük bir şey. Sadece biriyle konuşmak."

"Oh, lütfen. Türünüzden daha fazlasına ihanet edip kendimi Fae merhametine mi bırakayım? Sanki *bu bir* oksimoron *değilmiş* gibi. Bir *Sidhe-seer'in* öylece çekip gitmesine ve hayatını huzur içinde yaşamasına izin vereceğine mi inanıyorsun? Ben o kadar aptal değilim."

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, yüz hatlarındaki tüm eğlence kayboldu ve yontulmuş çehresini sessizce asil ve ağırbaşlı bir şekilde bıraktı. "Sana söz veriyorum, Gabrielle O'Callaghan," dedi yumuşak bir sesle. "Seni koruyacağım."

"Doğru. En kara perinin, efsanevi yalancının, büyük düzenbazın sözü," diye alay etti. Gerçekten bir şey ifade ediyormuş gibi söz vermeye nasıl cüret eder?

Çenesinde bir kas sıçradı. "Olduğum tek şey bu değil, Gabrielle. Pek çok şey oldum ve oluyorum."

"Elbette, aptal ben, kusursuz baştan çıkarıcıyı ve masumiyetin ırzına geçeni atlamışım."

Gözleri kısıldı. "Seninkini mahvetmedim. Yine de kokusunu alıyorum. Gerçi senin iki katın olduğum için çok az bir çabayla bunu yapabilirim."

Bakire olduğunun kokusunu alamazdı, değil mi? Sadece teknik bir ayrıntı. Kızarak tersledi. "Peki senin yapmayacağını nasıl garanti edebilirim?"

Tehlikeli bir gülümseme gözlerinde aynı derecede tehlikeli bir parıltıya yol açtı. "Hiç. Aslına bakarsan. Yapacağımı garanti ederim. Ama sana şu sözü vereceğim: Bunu yaptığında, bunu benden istediğin için olacak. Önümde durduğun için. Seni becermemi isteyeceksin."

Sözleri bir tuğla duvar gibi ona çarptı, neredeyse nefesini kesecekti, tam da istediği gibi. Erkeksi bir gözdağı verme sanatına sahipti. Sertçe nefes aldı, geri çekilmeye, inkâr etmeye, cehennemde soğuk bir gün olacağında ısrar etmeye hazırlanıyordu, ama sandalyesinden kalktı ve ayağa kalktı, onun üzerinde yükseldi.

"Yeter. Bana yardım etmeye niyetli misin, değil misin, Gabrielle?"

Gabby sertçe yutkundu, elindeki yetersiz seçenekleri çılgınca gözden geçirdi. Lanet olsun, eğer yardım ederse, sonunda Fae'ler tarafından kaçırılacağını *biliyordu*. Serbest kalmasına izin vermelerinin imkânı yoktu. Hiçbir şekilde. Binlerce yıllarını *Sidhe-seer'ları* avlamak ve yok etmek için harcamamışlardı *ki* şimdi bir tanesinin gitmesine izin versinler. Özellikle de gelecekteki tüm *Sidhe-seer'ları* doğuracak kadar genç birini.

Peki ya annesini de almaya karar verirlerse? Ya Jilly'n i n ona miras bıraktığı vizyona gerçekten sahip olmadığına inanmayı reddederlerse?

Kızı mı? Üç üvey çocuğuyla mutlu bir şekilde yeniden evlenen annesi onu asla affetmeyecekti! İlişkileri şu anki haliyle pek iyi değildi ama işleri daha da kötüleştirmeye hiç niyeti yoktu.

Ya onları atlattığını keşfettiklerinde -*Sidhe'lerin* sonuncusunun da yok *olduğu* konusunda yanıldıklarını- Fae'ler onları tekrar ciddi bir şekilde avlamaya başlarsa. Gabby'nin, dünyanın bir yerlerinde onun gibi saklanan, başlarını eğip normal bir hayat yaşamaya çalışan başkalarının da olduğundan hiç şüphesi yoktu. *Fae Kitapları'nda* benzer şekilde lanetlenmiş diğer soylara belli belirsiz atıfta bulunan ve bir zamanlar çok sayıda olduğunu iddia eden kayıtlar vardı. Gabby, sadece O'Callaghan kadınlarının nasıl hayatta kalacaklarını bulduklarını düşünecek kadar aptal değildi. Ya ihaneti hepsinin yeniden zulüm görmesine neden olduysa? Onun yüzünden başka bir *Sidhe-seer* bile ortaya çıkarılıp yakalanırsa, onların acımasız kaderinin sorumluluğunu taşıyacaktı.

Her şeyi ne hale getirmişti!

Sana söz veriyorum, seni koruyacağım, demişti. Ama Gabby Walt Disney tarafından büyütülmemişti, doğduğundan beri en karanlık türden peri masallarıyla kaşıkla beslenmişti. Buna güvenmesi mümkün değildi. Ve tuhaf bir şans eseri söylediklerinde gerçekten ciddi olsa bile, onu kraliçeye karşı koruyamazdı. Aoibheal, Fae kraliyet ailesinin dört hanesinin de üzerinde bir tahta sahipti ve en büyük güce sahipti. Eğer Aoibheal onu isterse, Aoibheal onu alırdı. Bu kadar.

Acı sona kadar savaşmaktan ve direnmekten başka çaresi yoktu.

Kendini onun öfkesine, reddini ileri sürdüğünde ona yapacağı korkunç şeye hazırlayarak, başını geriye, daha da geriye eğdi ve onun buyurgan bakışlarıyla karşılaştı.

"Hayır. Sana yardım etmeyeceğim." Sığ bir nefes çekti ve endişeyle tuttu.

Bitmek bilmeyen bir süre boyunca ona baktı, bakışları anlaşılmazdı, hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı.

Ve bekledi, sinirleri bir kuklacı tarafından kırılma noktasına kadar acımasızca çekilen küçük teller gibi gergindi.

Vurulmak için kendini hazırladı. Canını acıtmasını, onu fiziksel şiddetle zorlamaya çalışmasını bekliyordu; belki de ölümden bile kısa bir süre önceydi ve dayanacak kadar güçlü olması için dua etti. Ne de olsa o bir periydi. Vicdanı yoktu, ruhu yoktu. İstedğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmasını bekliyordu.

Her şeyi bekliyordu ama sonra ne yaptı. Başını eğdi.

Ayaklarına doğru eğildi ve onları çözdü.

Güçlü kollarını ona doladı, altın kollukları teninde serinledi, ipeksi saçları yanağını okşadı, baharatlı kokusu onu sardı.

Ve ellerini serbest bıraktı.

Kafası karışmış ve kıpırdıyamayacak kadar korkmuş bir halde otururken geri çekilip tam boyuna yükseldi, sert ve şehvetli dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynayıyordu.

Ve ortadan kayboldu.

Gabby işe gitti.

Buz gibi bir duş, iki Starbucks double-shot espresso ve normallik, herhangi bir normallik ihtiyacı ile beslenen sıfır uyku ve saf sinirle koşmak.

Belki hayatı kulaklarının dibinde parçalanıyordu ama öyle değilmiş gibi davranabilirdi.

Ayrıca, yorgunluğuna rağmen asla uyuyamayacağını biliyordu. Çok gergindi, bir sonraki adımda ne yapacağından çok korkuyordu, çünkü bir *şeyler yapacağından* hiç şüphesi yoktu. Evde tek başına kalsaydı, aşırı aktif hayal gücü kendisi için sonsuz bir dizi korkunç kaderi çağrıştırarak kendini çıldırtacaktı.

İlk başta, ortadan kaybolduğunda, ilk planına başvurmayı düşünmüştü: arabasına atlamak ve koşmak iyiyken koşmak. Ama bir şekilde iliklerine kadar koşmanın hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. İddiasına inandığından emin değildi.

başka hiçbir Fae gücüne sahip olmadığını düşünecek kadar aptal değildi. Onu görebilen tek kişinin kendisi olduğu düşünülüyöünde, gerçekten uzaklaştığını ve onu yalnız bırakmaya niyetli olduğunu düşünecek kadar aptal değildi.

Hayır, onu tekrar bulabileceğinden kesin olarak emin olmasaydı onu asla yalnız bırakmazdı. Bu da kaçmanın zaman kaybı olacağı ve enerjinin en iyi şekilde savaşa saklanacağı anlamına geliyordu. Ayrıca, eğer ayakta durup savaşacaksa, bunu tanıdık bir yerde yapmanın daha iyi olacağını düşünmüştü. En azından burada, onun dünyasındaydılar ve o da yolunu biliyordu.

Neden ona zarar vermemişti? Neden muazzam üstün gücünü ona zorbalık etmek, onu kendi iradesine boyun eğdirmek için kullanmamıştı? Bunu çok kolay yapabilirdi. Onun tepkisi ya da daha doğrusu tepkisizliği onu şaşırtmıştı. Orada çaresizce bağlı otururken ona yapmak istediğı her şeyi yapabilirdi ama en ufak bir kötü tehdit bile savurmamıştı.

Ortadan kaybolmuştu. Basitçe yok olmuştu. Ve gülümsüyordu. Ve bu onu derinden, çok derinden huzursuz etmişti. Sanki onun için sadece güç kullanmaktan çok daha kötü bir şey planlamıştı.

Zor kullanmaktan daha kötü ne olabilir?

Ne zaman ve nerede geleceğini bilmeden diğer ayakkabının düşmesini beklemek gibi.

"O'Callaghan, Brighton iddiaları hangi cehennemde?" diye sordu patronu, kıdemli ortak Jeff Staller, dosyalar, hukuk kitapları ve bir türlü bir araya gelmeyen buruşuk yasal özet tomarlarıyla dolu daracık odasındaki küçük masasının üzerinde belirerek. "Bu davanın geçen hafta açılması gerekiyordu. Artık asla Eylül ayına duruşma tarihi alamayacağız."

Gabby başını kaldırdı. İrkilerek neredeyse günün dördüncü espressosunu deviriyordu. Gözleri kamaşarak saate baktı. Saat iki buçuk olmuştu bile. "Saat dörde kadar sana getiririm," diye söz verdi.

"Dün saat dörde kadar bana getirmen gerekiyordu, ama öğle yemeğinden sonra işe gelme zahmetine katlanmadın. Bunun sebebi ne?"

Gözlerini saate dikmiş, en inandırıcı yalancı olmadığının farkında olarak adamın bakışlarıyla karşılaşmaya isteksizdi. "Ben... hastalandım. Gerçekten hastalandım. Öğle yemeğinde suşi yedim."

"Skyline'a chili yemeye gideceğini söylemiştin. "

Çelik bir tuzak gibi bir zihne sahip olduğu için adama lanet olsun. Nerede yemek yiyeceğini söylediğini hatırlamaktan başka yapacak daha iyi bir işi yok muydu? Çıkarken onun yanından geçerken Skyline hakkında bir şeyler mırıldanmış, röportaj yaptığını bilmesini istememişti. Bunun için onu on kat daha fazla çalıştıracağını biliyordu. Staj yapılan firma, kişinin nihai olarak işe alınacağına inanmıyorsa, iş yükü konusunda düpedüz acımasız davranıyordu.

"Son dakikada fikrimi değiştirdim," dedi gülerek. "Telefon etmediğim için özür dilerim ama o kadar hastaydım ki zor hareket ediyordum. Gıda zehirlenmesinin nasıl olduğunu bilirsiniz." Uykusuzluk ve stresten korkmuş gibi göründüğünü ve gözlerinin altındaki koyu halkaların yalanını pekiştireceğini bildiğinden, yüzünü yukarı kaldırıp onun öfkeli bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı.

"*Ben mi yalancı ve d zenbazım?*" diye mırıldandı arkasından derin, egzotik aksanlı bir ses. "Sanırım ortak bir noktamız var İrlandalı."

Kafasını evirdi. İşte oradaydı; diğer ayakkabı düşüyordu. Arkasındaki dosya dolabının üzerine küstahça yayılmış olan Adam Black, doğaüstü bir soğukkanlılık ve zarafetle duruyordu. Solmuş seksi kot pantolonu gitmişti. şimdi dar siyah deri pantolonu ve siyah ipek gömleği altın kolluklar ve torkla tamamlanıyordu. Yeni, çok pahalı görünen botları da fark etti, kısa bir süreliğine dikkati dağıldı ve kıyafetlerini nereden/nasıl aldığını merak etti. Muhtemelen *f th fiada* tarafından gizlenerek istediği her şeyi çalmıştır, diye düşündü küçümseyerek. Düşündü. Hırsız.

Yine de, *onun* Eski Dünya'ya özgü zarif ve tek kelimeyle ölmeye değer göründüğünü fark etmemek imkânsızdı. *Dikkatli ol Gabby, kehanet olabilir.*

"*Hiçbir* ortak noktamız yok," diye tısladı.

"Ne?" Jeff boş boş konuştu. "O'Callaghan, sen neden bahsediyorsun?"

Gabby yüzünü buruşturarak patronuna döndü. Kaşlarını çatmış, bakışları onunla dosya dolabı arasında gidip geliyordu. Gabby boğazını temizledi. "Sen ve ben, yani," diye aceleyle geveledi. "Demek istediğim, *sen* muhtemelen hastalanmazdın bile, ama benim sindirim sistemim çok hassas, hep öyleydi. En ufak bir şey onu harekete geçirir. Özellikle de düzgün hazırlanmamış çiğ balık ve bir sokak satıcısının suşisine güvenmemem gerektiğini bilmeliydim, ama açtım ve güzel görünüyordu ve dinle, gerçekten üzgünüm, ama yemin ederim dörde kadar masanda olacak." *Şimdi nefes al, Gabby. Nefes aldı* ve bunu toplayabildiği en parlak gülümsemeyle noktaladı; bu gülümseme daha çok yüz buruşturmaya benzemekle kalmadı, aynı zamanda oldukça orantısız çıktı.

Taş suratlı, ne açıklamasından ne de gülümsemesini bozmayı başarmasından etkilenmiş bir halde homurdandı: "Çok geç. On dakika içinde mahkemede olmam gerekiyor ve bunu kaydetmek için zamanında geri dönemeyeceğim. Sabah geldiğimde masamda olsa iyi olur. Ve Desny davası. *Ve* Elliot davası. Anladın mı?"

Gabby dişlerini sıkarak, "Evet," dedi.

Adam arkasını dönerken, omzunun üzerinden dosyaların üzerindeki periye öfkeli bir bakış fırlattı. Peri göz kırptı ve ona tembel, seksi bir gülümseme fırlattı.

"Ve O'Callaghan..." Gabby'nin başı geriye doğru döndü.

"Hazır başlamışken, Rollins davası için ne tür bir emsal oluşturabileceğinizi görelim. Pazartesi sabahına kadar masamda olsun."

Ancak o ofisinde gözden kaybolduğunda Gabby omuzlarının düşmesine ve başının yumuşak bir gümbürtüyle masasının üzerine düşmesine izin verdi.

"Bunu neden yapıyorsun İrlandalı?" diye sordu arkasından gelen kadifemsi mırıltı. "Dışarıda muhteşem bir gün var. Güneş parlıyor. Dünya, yaşanmak için yalvaran uçsuz bucaksız bir macera. Yine de sen bu daracık kutuda oturup emir alıyorsun. Neden? "

Başını kaldırmaya bile zahmet etmedi. Artık korkamayacak kadar yorgundu. Korku enerji gerektirirdi ve o saatler önce rezervlerini tüketmişti. "Çünkü faturaları ödemek zorundayım. Çünkü hepimiz çok güçlü olamayız. Çünkü hayat bu."

"Bu hayat değil. Bu cehennem."

Gabby başını kaldırdı ve buna itiraz etmek için ağzını açtı, sonra etrafına iyice baktı. Günlerden perşembeydi. Brighton tahkimini bitirmesi günün geri kalanını alacaktı. Desny ve Elliot davalarını bitirmek ise yarını bulacaktı. Ya Rollins davası için emsal kararları araştırmak? Hafta sonu için ofise bir karyola da getirebilirdi. Evet, diye düşündü, Little & Staller'da hayat cehennem *gibiydi*.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi bitkin bir halde. "Bana işkence etmeye mi geldin? Zorbalıkla itaat ettirmeye mi? Her neyse bitsin artık, tamam mı? Öldürün beni. Acıma son ver. Ya da yapma. Yapacak işlerim var." İç çekerek perçemini gözlerinden uzaklaştırdı ve ona bakmayı reddetti.

"Zalimlik, akılsızların sığınağıdır, *ka-lyrra*. Sadece bir aptal baştan çıkarmak yerine fetheder."

"Harika. Voltaire okuyan bir peri," diye mırıldandı. "Git başımdan."

"Voltaire'i tanıyan bir peri," diye hafifçe düzeltti. "Ve anlamıyor musun, Gabrielle? Artık hayatının kalıcı bir parçasıyım. Her şeyi birlikte yapıyor olacağız. *Asla* gitmeyeceğim."

* * *

Geçen gün merdivenlerde, orada olmayan bir adam gördüm. Bugün yine yoktu; gitmesini ne kadar isterdim!

Beyninde çılgınca dönüp duran saçma sapan tekerleme, küçük bir çocukken büyükannesinden öğrendiği bir tekerlemeydi. Bir gün bunu yaşıyacağını hiç düşünmemişti. İçinde sıkışıp kalacağını. Kendisinden başka kimsenin göremediği bir varlıkla bir arada yaşamaya zorlanmıştı.

Ama yleydi. Ve daha şimdiden iş arkadaşlarının yarısının onun deli olduğunu düşünmesinden korkuyordu. Adam Black'i görmezden gelme çabalarına rağmen, peri birçok kez ondan bir tepki almıştı ve diğer stajyerlerin ona doğru attığı komik bakışları kaçırmamıştı.

Gece yarısı. Tamamen giyinik bir şekilde yataktaydı, battaniyeler çenesine kadar sımsıkı sarılmış, küçük yumruklar halinde sıkılmıştı. Uyanmaktan korkuyordu, çünkü uyandığında onu yatakta bulacağından korkuyordu. Ya da daha kötüsü, zamanında uyanamamaktan. En azından bu şekilde, gün boyunca ona attığı ateşli, erotik bakışları gerçekleştirmeden önce onu soymak zorunda kalacağını düşündü ve kesinlikle bu onu çok ileri gitmeden uyanıklığa itecekti.

Bütün ğleden sonra adımlarını takip etmişti. Yaptığı her şeyi izledi. (Neredeyse her şeyi. Arkasını dönüp kapıyı suratına çarpmadan önce ona dişlerini gösterdiğinde tuvaletten uzak duracak kadar kibardı). Alay etmiş, kışkırtmış, büyük, sert vücudunu her fırsatta onunkine srtmş ve genel olarak, karanlık ve günahkâr, ürpertici derecede seksi olduğu söylenen epik azgın peri gibi görünerek uzanmıştı. Herkes gittikten sonra uzun süre ofiste kalmıştı.

Saat dokuza kadar evde, dosya yüküyle başa çıkmaya çalışıyordu, o kadar yorgun ve dikkati dağınıktı ki her şey olması gerekenden on kat daha uzun sürüyordu.

Adam Black ortadan kaybolmasaydı daha da kalabilirdi, ama elinde Jean-Robert'in Pigall's'dan aşırıldığı görkemli bir akşam yemeğiyle yeniden ortaya çıkmıştı. Elbette yemek konusunda enfes bir zevki vardı. İsteddiği her şeyi çalabiliyorken neden çalmasındı ki? *Féth fiada'yı* kendisi de giymek isterdi, Saks Fifth Avenue'de birkaç saat çılgınca cezasız hırsızlık yapacak kadar uzun bir süre, belki de Tiffany's'e kadar bir gezinti.

Sessizlik içinde, uzun boylu, kaslı, deri giysili Fae masasına çalıntı bir çarşaf sermiş, cennet kokulu bir sosla kızartılmış somon balığı, çökmekte olan peynirli patates yemeği, kızarmış sebzeler, ballı tereyağlı kabuklu ekmek ve en az üç tatlıdan oluşan yemeğini hazırlamıştı. Uzun, pırıltılı bir vazoda tek bir kadifemsi Stargazer çiçeği hazırlamış ve narin bir kurşun kristal kadehe şarap doldurmuştu.

"Ye, Gabrielle," demişti yumuşak bir sesle, arkasında durup, ellerini kısa bir süreliğine omuzlarına koyarak. Sonra büyük ellerinden biri yukarı kaymış, kafatasını kavrarken, diğeri ensesine nazıkçe masaj yapmaya başlamıştı. Tehlikeli bir an için neredeyse o ellerin büyüünde eriyecekti.

Dudaklarına sert bir kaş çatarak, onu sözlü olarak azarlamak, çaldığı malları tam olarak nereye koyabileceğini söylemek için başını geriye eğmişti ama o yine ortadan kaybolmuştu. O zamandan beri onu görmemişti.

Artık ona ne yapmayı planladığını biliyordu ve bu güçten çok daha acımasızdı. Her gün hayatında olacak, onu çıldırtacak, kıskırtacak, yoracaktı. Zalim ve acımasız değil, nazik, alaycı ve baştan çıkarıcı olacaktı, sanki bir şekilde onun Fae'lere olan gizli saplantısını *biliyormuş gibi*. Ve kadın zayıf düştüğünde, onu baştan çıkararak amacına ulaşmayı umacaktı.

Hayır, güç kullanmayacaktı; bunu tahmin etmeliydi. *Sin Siriche Du'nun Kitabı* bu şeyin baştan çıkarmak ve manipüle etmek için yaşadığını açıkça belirtmemiş miydi? Kaba kuvvetin ölümsüz, her şeye gücü yeten bir perinin birkaç yüzyıl içinde bıkaacağı bir şey olduğunu düşünüyordu. Şöyle dediğini duyar gibiydi. *Çok kolay, bunun eğlencesi nerede?*

Başa çıkabileceği bir güç: Güç onu savaşmaya, öfkelenmeye, hatta belki de ona direnirken ölmeye zorlayacaktı. Güç, ona duyduğu nefreti körükleyecek ve onu daha inatçı yapacaktı.

Ama o seksi karanlık perinin baştan çıkarması?

Başı büyük bir beladaydı ve bunu biliyordu.

Üzücü olan şey, istismar edilecek bir zayıflık bulmak için çok uzağa bakmasına bile gerek olmamasıydı. Güzel şeyleri severdi. Yetersiz geliri en temel yaşam giderlerini ve okul harcını zar zor karşıladığı için bunlara nadiren sahip olabiliyordu. İyi yemeklere, güzel çiçeklere ve pahalı şaraplara en az diğer kızlar kadar düşküdü. Her ne kadar bütün gün kendini azarlamış olsa da

Adam Black gittikten sonra, tek başına Pigall's'daki Jean-Robert'e asla parasının yetmeyeceğini bildiği için yine de o muhteşem yemeği yemişti. Krem şantiye bulanmış çikolatalı makadamy trüflü tartın son lezzetli lokmasını da bitirdikten sonra kendinden o kadar tiksinimişti ki pes etmiş ve geceyi orada geçirmişti.

Ve bunun sadece daha da kötüye gittiğine dair korkunç bir şüphesi vardı.

Dünya, yaşanmak için yalvaran uçsuz bucaksız bir maceradır, demişti gri bir ofis binasında bir sürü başka gri kabinle çevrili gri kabininde oturup kağıtları iterken, daha doğrusu her gün hayatından daha fazlasını çalan kağıtlar tarafından itilirken; artık güneşi nadiren görüyordu çünkü işe gittiğinde güneş henüz doğmamıştı ve genellikle eve vardığında batmıştı.

Uçsuz bucaksız bir macera... Hiç böyle hissetmiş miydi, hayatın getirebileceği tüm olasılıklar onu heyecanlandırmış mıydı?

Hayır. Her zaman kendini sorumlu olmaya mecbur hissetmişti. En iyi notları almak için. Saygın bir kariyere sahip olmak. Söz konusu kariyerde başarılı olmak. Küçük çocuklara, yaşlılara ve hayvanlara karşı nazik olmak. Her şeyi doğru yapmak. *Hiçbir şeyi kanıtlamana gerek yok Gabby, diye* azarlamıştı büyükannem yıllar önce onu. *Sen olduğun gibi mükemmelsin.*

Doğru ya. Annesi bu yüzden gitmişti. Çünkü o çok mükemmeldi. Eğer biraz daha mükemmel olsaydı. Büyükannem de gidebilirdi.

Bıkkınlık homurtusuyla. Gabby yastığını yumrukladı ve yuvarlandı. Eşofmanı bükülmüş, sütyeninin balenleri tenine batmış ve gömleği çentiklenmişti. Çoraplarından biri sinir bozucu bir şekilde yarı açık yarı kapalıydı ve iğrenç bir sarkıklık hissi veriyordu. Asla kıyafetlerle uyumazdı ve açık pencerelere ve tavandaki vantilatörün ritmik hareketlerine rağmen kule yatak odası çok sıcaktı. Göğüslerinin arasından ter damlıyordu ve saçları nemli bir şekilde ensesine yapışıyordu.

"Seni *öldüreceğim* Adam Black," diye mırıldandı yorgunca, gözlerini kapatarak.

Sonra tekrar açtı, geniş, düşünceyle elektriklenmiş.

Ölümlü formundaydı.

Vay anasını.

Öldürülebilir.

Ve olmazdı. o sadece çözmek başka sorunlar?

* * *

"Sadece dördünüzü istiyorum," dedi Darroc, hoşnutsuzluğunu zar zor gizleyerek. Bunu neden gizleme zahmetine girdiğini bilmiyordu; Unseelie Avcıları bunu umursamayacak kadar barbar ve vahşiydiler.

"Bizden birkaç kişi onu daha çabuk bulur Darroc," dedi Bastion. Avcıların en yaşlısı ve en güçlüsü olan Bastion, kösele kanatlarını oynatarak etrafındaki yemyeşil tarlalara aç gözlerle baktı.

Darroc, Bastion'ın burun deliklerinin insan diyarının kokusuyla alevlenmesini izledi. Avcıyı buzlu hapishanesinden -Söylencesizlerin mahkûm edildiği o acımasız, cehennem gibi Fae diyarından- kurtarmayı ve onu Tara Tepesi'ne getirerek Söylencesizlerin kaybettiği her şeyi hatırlatmayı seçmişti. Ayrıca, zaman zaman Aoibheal'i destekleyen, zaman zaman da desteklemeyen (ve ne zaman destekleyeceğini kimse tahmin edemezdi, o bile) Unseelie Kralı'nın kulak misafiri olmamasını sağlamak için. Karanlığın Kralı, gölge ve buz diyarının en kasvetli bölgelerindeki karanlık kalesinden nadiren çıksa da, Darroc'un bu korkunç yaratığın dikkatini çekmek gibi bir arzusu yoktu.

"Mesele acele etmek değil, gizlilik. İnsan diyarındaki bir sayınız çok riskli ve planlarımız asla gerçekleşmeyebilir. Sözleşme'den önce yaptığın gibi yeryüzünde tekrar özgürce dolaşmak mı istiyorsun Avcı?"

"Bildiğimi biliyorsun," diye hırladı Bastion.

"Dediğimi yaparsan gerçekleşir. Bana itaatsizlik edersen asla gerçekleşmez."

"Avcılar kimseye itaat etmez." Kara kanatlar öfkeyle hışırdadı.

Darroc sabırlı olmaya çalışarak, "*Hepimiz* itaat ediyoruz Bastion, Anlaşma mühürlendiğinden beri de itaat ediyoruz," dedi. Unseelie en iyi zamanlarda bile sabrını zorlardı ve bu zamanlar öyle değildi. Tehlikeli zamanlardı ve emirlerine itaat etmeyi reddeden haydut Avcıların tehlikeyi artırmasına ihtiyacı yoktu. "Değiştirmeye çalıştığım bir şey var. Emirlerime uyacak mısınız yoksa krallığınızdan memnun olduğunuzu mu varsaymalıyım? Kapana kısılmış. Aşağılık hayvanlar gibi hapsedilmiş."

Dudakları kaşlarını çatarak geriye çekilen Bastion bir kez başını salladı.
"Pekâlâ.

Dört kişiyiz, daha fazla değil. Nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Henüz değil. Aoibheal onun adının sarayda konuşulmasını bile yasakladı, bu yüzden casuslarım bana hiçbir şey söyleyemedi. Önce İskoçya'ya, Highlands'e git. Bir zamanlar orada bir oğlu olmuştu." Ne yazık ki Darroc bundan daha fazlasını bilmiyordu. Çocuğun olgunluk çağına kadar yaşayıp yaşamadığı hakkında bile hiçbir fikri yoktu. Tuatha Dé Adam'ın arkadaş olarak sayabileceği kişiler Darroc'un hiçbir zaman arkadaşı olmamıştı ve Aoibheal, şımartmaya çok alışkın olduğu prens söz konusu olduğunda kendi öğütlerini tutuyordu. Mael olmasaydı, Adam'ın kaderi hakkında hiçbir şey bilmeyecekti. O -Yüksek Konsey'inin eli kanlı

bir İhtiyarı-

karanlık. Yine de ırkıdan bazı kişiler birkaç ölümlü ay boyunca görülmemişt i ve bu süre Adam'ın insan âlemine sürgün edilmesinden kısa bir süre sonrasına denk geliyordu. Eğer Avcılar onu daha önce bulamazlarsa, yakında Adam'ın tam olarak nerede olduğunu bilen kardeşlerinden birini bulacağından hiç şüphesi yoktu.

"Peki onu bulduğumuzda?"

Darroc gülümsedi. Avcı'nın huzursuzluğunu, eski zamanlara ve eski yöntemlere dönmeye duyduğu açlığı hissedebiliyordu. Kendisinininkini yansıtıyordu. Morar'ın Fae Adası'nda, tıpkı hapishane-âlemlerindeki Avcılar gibi kafese kapatılmış hissediyordu. "Onu öldürebilirsin *ama*"- Bastion'ın koluna sert bir el koydu- "bunu bir kaza gibi göstermelisin. Sanki ölümcül sebeplerden ölmüş gibi. Adam Black'i ortadan kaldırmak planımın sadece ilk adımı ve kraliçenin şüpheleri henüz uyandırılmamalı. Bu da demek oluyor ki cesedinin yakınında Fae'lere ait hiçbir şey olmamalı. Sadece insan yaraları. Anladınız mı?"

"Evet"

"Diğer üçünün seni anlamasını ve sana itaat etmesini

sağlayabilir misin?" "İyi bir seçim yapacağım." Bastion

sabırsızca kıpırdandı.

"O zaman üçünün adını söyle, onları buraya getireyim," dedi Darroc.

Avcılarını çağırırken Bastion'ın alev rengi gözleri parladı.

Gabby şafaktan hemen önce uyandı. Mutluluk dolu bir an için bedeni uyanıktı ama zihni hâlâ rüyalarla sarmalanmıştı ve o günün de diğerleri gibi bir gün olduğunu düşündü. Normal, huzurlu, önemsiz sorunlar ve idare edilebilir kaygılarla dolu.

Sonra, *bam-bam!* Anılar onu hırpaladı: İş görüşmesini mahvetmişti, bir periye ihanet etmişti, bugün yapması gereken bir haftalık işi vardı ve hayatı cehenneme dönmüştü.

İnleyerek yuvarlandı, umutsuzca tekrar uykuya dalmaya çalıştı, böylece henüz her şeyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Öyle bir şansımız yok.

Adam Black duştaydı.

Onun, şey- onun- içeride sıçradığını duyabiliyordu.

Yatak odasının koridorunda sadece bir düzine adım ötede. Uzun boylu, esmer, seksi ve *çok* çıplak bir peri. Tam burada, onun evinde. Duşunda. Sabununu ve havlularını kullanıyordu.

Ve şarkı söylüyordu. O garip, boğuk Kelt aksanıyla seksi bir ses. Eski bir Sophie B. Hawkins şarkısından başka bir şey değildi: *Lanet olsun, keşke sevgilin olsaydım, seni gün ısıyana kadar sallardım.*

Bahse girerim yaparsın, diye genç bir ses zihninin içinde hülyalı bir şekilde iç geçirdi.

* * *

"Bir silaha ihtiyacım var," diye fısıldadı Gabby.

"Bir silaha ihtiyacım var." Gabby odasına girerken Jay'e söyledi.

Kahve fincanını masasına bıraktı, çantasını çekmeceye yerleştirdi, sandalyeye çöktü, eteğini kalçalarının üzerinde düzeltti, sonra dönerek koridora baktı. "Bir insan silahı nereden satın alır, Jay?"

Jay Landry, yardımcı stajyer ve onunkine bitişik küpün sakini, sandalyesini yavaşça döndürdü ve ona araştıran bir gözle baktı. "Gabby, kendini iyi hissediyor musun? Jeff hasta olduğunu söyledi. Daha iyi olduğuna emin misin? Tuhaf davranıyorsun."

"Ben iyiyim," dedi, bacak bacak üstüne atmış, bir ayağıyla havaya hızlı hızlı vuruyordu. "Sadece bir insanın nereden silah alabileceğini merak ettim."

"Bunu ne için istiyorsun?" diye sordu.

"Yaşadığım yerde kendimi güvende hissetmiyorum," diye yalan söyledi. Yapmayı planladığı şey yüzünden yakalanması ve yargılanması mümkün değildi, diye kendini rahatlattı. Cinayeti kanıtlamak için sadece bir silaha değil, bir cesede de sahip olmak gerekiyordu. Ve ondan başka kimse cesedi göremeyeceğine *göre, işte*, suç yoktu. Ayrıca, bu baştan sona nefsi m dafaaydı.

"Karate kursuna git."

Gözlerini devirdi. "Peki bu konuda biraz olsun yetkinleşmem için geçmesi gereken bilmem kaç yıl boyunca ne yapacağım?"

Omuz silkti. "Erkek arkadaşın taşınsın."

"Artık bir erkek arkadaşım *yok*," dedi huysuzca.

Hiç şaşırmış görünmüyordu "Muhtemelen çok çalıştığın içindir Gabby. İşinle evli olmandan bıkmıştır eminim. Ben olsam yapardım. Biliyorsun" - etrafına baktı ve sesini dikkatlice alçalttı- "Jeff bunu kaldıracağını bilmesene seni bu kadar zorlamazdı. Bütün hafta sonunu Rollins davasını araştırarak geçireceğini biliyor. Kendini kanıtlamak için kışını yırtacağını biliyor. Peki bu hafta sonu ne yapmayı planladığını mı soruyorsun? Ben söyleyeyim. Bu sabah birkaç arkadaşıyla buluşup hafta sonunu Hilton Head'de golf oynayarak geçirmeyi planladığını duydum. Biraz güneşlenip bira içecek. Sen burada otururken-"

Gabby öfkelenerek, "Pekâlâ, hadi bakalım," dedi. Ama *her* şeyin bir sırası vardı: Bir alçak peri aradan çıkarılacak, *sonra* Jeff Staller ve onun sinsi golf planlarıyla ilgilenecekti. "Bu benimle, eski erkek arkadaşım ya da patronumuzla ilgili değil. Bu sadece nereden silah bulabileceğimle ilgili."

"Beni korkutuyorsun. Ve sana söylemiyorum." Jay arkasını döndü, burnunu bilgisayar ekranına dayadı.

"Tanrı aşkına, bana yardım etmeyecekseniz telefon rehberine bakacağım."

"İyi o zaman. O zaman herhangi bir suç ortağı olarak gösterilemem."

Gabby masasına dönerken burnunu çekerek, hukuk öğrencilerinin olası sorumluluk meseleleri konusunda ne *kadar beceriksiz* olabileceklerini düşündü.

Ve dişlerini sıktı. Adam Black odasının alçak, yarım duvarına tünemişti, üzerinde yine deri pantolon vardı - bu pantolon koyu kömür rengindeydi ve tereyağı yumuşaklığında görünüyordu, bakışları bir an için pantolona takıldı - beyaz tişört devasa göğsüne doğru uzanıyordu ve yine pahalı görünen bir çift arduvaz grisi süet çizme giymişti. Büyük bir elinde sarı sayfaları tutuyordu. Siyah saçları ipek gibi parıldayarak beline kadar dökülüyor, her şakağında bir örgü sallanıyordu. Sadece ona bakmak bile ağzının kurummasına, avuçlarının terlemesine neden oldu. Vücudundaki her hormon titreyerek, zevkle dikkat kesildi.

"O zaman aramızda savaş mı çıkacak, *ka-lyrra*?" dedi yumuşak bir sesle.

Telefon rehberini adamın elinden kaparak tısladı, "Zaten öyle. Hayatımı işgal ettiğin andan beri öyle."

"Ne?" Jay arkasından konuştu. "Hiçbir

şey," diye omzunun üzerinden savurdu.

"Öyle olmak zorunda değil İrlandalı. Aramızdaki her şey iyi olabilir." Elini hâlâ uzatmış olan İrlandalı, kızın ipeksi bir tutam saçını yakalayıp parmaklarının arasında kaydırды. Gözleri kısıldı, arzuyla karardı. "Saçlarının açık halini seviyorum. Bu şekilde daha sık kullanmalısın. Bir erkeğin ellerini içine gömeceği ipeksi bir yığın." Boğazının derinliklerinden yumuşak, mırıltılı bir ses çıkardı ve bu o kadar erotikti ki kadının meme uçlarını sıkılaştırdı. Yarım duvarın üstündeki tüneğinden inerek masanın kenarına oturdu, yüzü ona dönüktü, bacakları iki yana açılmıştı

Sandalyesinin yan tarafına. Bu, onu adamın kasıklarıyla göz hizasına getiriyordu; deri kaplı ağır ve şiş bir çıkıntı gözden kaçmıyordu.

Bakışlarını adamın yüzüne çevirerek tısladı. "Sen bir erkek değilsin, sen bir şey."

Kimi ikna etmeye çalışıyordu?

Bir kadının Adam Black'e bakıp ona "o" demesi insani olarak mümkün değildi. Bunu yapmaya çalışmak onu yıpratıyordu. Dikkatini ondan nasıl kurtulacağını bulmak gibi daha önemli konulardan başka yöne çekiyordu. Vazgeç *O'Callaghan*, dedi kendi kendine, bıkkınlıkla. *Ne kadar istikrarlı bir şekilde başarısız olduğunu düşünürsek, bu çabaya değmez. Çabanızı daha iyi amaçlara adayın. Başarılı olabileceğin nedenlere.*

"Ve sadece aşağıda," diye devam etti soğuk bir şekilde, birikmiş şikayetlerini dile getirmek için bir fırsatı kaçırmak istemiyordu; çok berbat bir sabah olmuştu, "çünkü üst kattaki banyoyu işgal ediyordun ve saç kurutma makinemi ya da klipslerimi alamadım. Diş fırçamı bile alamadım. Ve sıcak suyum bitirdiniz." Alt katta duş almıştı (aceleyle ve kapı kilitliken -sanki bu "yeri eleyebilen" bir varlığa karşı çok büyük bir engelmiş gibi- yine de ona bir güvenlik yanılsaması vermişti ve Gabby, gerçekliği çok iç karartıcı olduğu için yanılsamaya razı olmaya hazırdı) cildinin her yerinde ürpertici yumrulara neden olan suda. Sonra külotlu çoraplarını ve takım elbisesini çekiştirmiş, kahvaltıyı isteksizce atlamış ve mümkün olduğunca uzun süre ondan uzak durmaya kararlı bir şekilde dışarı fırlamıştı.

"Gabby?" Jay'in sesi gerçekten endişeli geliyordu.

Gabby arkasına bakmadan tersledi. "Telefondayım Jay; kulaklığımı taktım."

"Ah. Özür dilerim." Sesinde rahatlama belirgindi.

"Gerçekten İrlandalı, yemin ederim ki benden daha fazla ve neredeyse benim kadar düzgün yalan söylüyorsun. Bu beni duraksatıyor, kendimi ne tür bir alçak insana bulaştırdığımı merak ediyorum."

"Oooh, ne cüretle *benmişim* gibi davranırsın-"

Ama aklının en ufak bir parçasını bile boşaltamadı, çünkü cehennem perisi yine ortadan kaybolmuştu.

Öfkelenerek Sarı Sayfalar'ı bir kenara fırlattı (adam önceden uyarıldığına göre silah almanın pek bir anlamı yoktu; ayrıca bu kadar insani görünen bir şeye silah doğrultup tetiği çekecek cesareti olduğundan şüpheliydi, cesetten kurtulmak zorunda kalması da cabası. Kimse göremese de cesedi evinde ya da ofisinde ortalıkta bırakamazdı - *iğrenç*) ve Desny çantasını çıkardı. Mümkün olduğunca çok iş yapmalıydı çünkü Adam Black'in geri döneceğini biliyordu.

Bir sohbeti sürdürmek istemediğinizde "çıkıp gidebilmek" güzel olmalı, diye içini çekti. Bir sürü erkek tanıyordu.

Bu eşsiz yetenek için sağ kollarını.

Bilgisayarını açarak, zihninde cinayeti son çare olarak bir kenara bıraktı. İşler gerçekten kötüye giderse, yapması gerekeni yapacak cesareti bulmak için kendini zorlayacaktı. (Zaten işlerin "gerçekten kötü" olduğunu düşünmemesi birkaç alarmdan daha fazlasını harekete geçirmeliydi, ama akıllı başka endişelere kaymıştı).

Dosyayı açarak davayla ilgili bilgilerini tazelemeye hazırlandı. Ve tamamen tamamlanmış içeriklere gözlerini kırıştıtararak dondu kaldı. Onları dün gece bitirmiş ve çok yorgun olduğu için unutmuş muydu?

Yok artık. Yorgunken o kadar da iyi değildi. Baktı. Bu onun el yazısı bile değildi. Berbat bir el yazısı vardı ve bu güzel bir yazıydı, çarpıcı, kalın, akıcı.

Kibirli, aslında, eğer el yazısına öyle denebilirse. Bu eğik, kendinden emin yazıda kararsızlık yoktu. Kaşlarını çatarak okumaya başladı.

Birkaç dakika sonra, hala okuyordu ve mırıldanıyordu "*Çıldırılmıyorum inan*" dedi.

* * *

Onu gerçekten görmek istediğinde, onu yalnız bıraktığını anladı. Günün çoğunda uzak durdu. Bu da onun hangi alçakça işlerin peşinde olduğunu merak etmesine neden oluyordu. Yedi buçuk gibi ortaya çıktığında ofis yine boştu, tam arkasındaydı, o kadar yakındı ki neredeyse tepesindeydi, çantaları taşıyordu- aman *Tanrım, hayır*- kısa bir süre gözlerini kapattı, *lütfen hayır*.

Maisonette. Beş yıldızlı yemek, daha az değil.

Ama Gabby bu sefer kendini hazırlamıştı. Bütün gün boyunca şeker atıştırmıştı (bunda bir zorluk yoktu), sadece aç kalmayacağından ve onun sunabileceği herhangi bir şeyin cazibesine kapılmayacağından emin olmak için.

Yine de, Maisonette? Grr. Başını sertçe salladı ve çantalara bakmayı bile reddetti, içinde hangi şahane çalıntı lezzetlerin gizlendiğini merak etmeyi reddetti.

Aceleyle ondan uzaklaştı. Adam çantaları masasına bıraktığında, kalın, lastik bantlı bir akordeon dosyayı kaptığı gibi adama fırlattı ve göğsüne isabet ettirdi. "Nasıl?" diye sordu.

"Nasıl ne, *ka-lyrra*? Dosyayı yakalayarak yavaşça masasının üzerine koydu.

"İşimi nasıl yaptın? İşimi *ne zaman* yaptın?"

Omuz silkti, güçlü bir omzu dalgalandı. "Senin kadar uykuya ihtiyacım yok."

"Yani bana dün gece birkaç saat içinde *yedi* davamın gerekçelerini bizzat yazdığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Dokuz tane. Sonra iki tanesinin sana ait olmadığını fark ettim ve onları attım."

"Sorumluluğumu tartışacak kadar ne yaptığımı nereden biliyorsunuz?"

"Oh, lütfen." Sesi oldukça aşağılanmış geliyordu. "Binlerce yıldır hayattayım ve bunun çoğunda insanları izledim. Diğer vakalarınızdan birkaçını okudum. Onları uygun şekilde şekillendirmek kolaydı. İnsan hukuku basittir: Kendiniz dışında her şeyi suçlarsınız. Ben sadece temsil ettiğiniz kişi dışında dosyada adı geçen herkesi ve her şeyi suçladım ve iddialarımı desteklemek için çarpıtabileceğim her türlü kanıtla destekledim."

Gabby gülmemeye çalıştı. Güldü. Çok uğraştı. Ama adam o kadar yumuşak bir ifadeyle ince bir iğnelemede bulunmuştu ki, Gabby'nin kişisel yaralanma davalarıyla ilgilenmekten nefret ettiğini o kadar iyi özetlemişti ki

Üzerinde birkaç saat çalıştıktan sonra, elinde değildi. Küçük bir homurtu kaçtı. Ve bu bir kahkahaya dönüştü. Gülmeye devam edebilirdi ama adamın dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve kara gözleri parladı. Ona doğru yürüdü, iri elleriyle belinden yakaladı ve ona baktı.

"Seni ilk kez gülerken görüyorum. Gabrielle. Güldüğünde daha da güzel oluyorsun. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

Kahkahası aniden kesildi ve ondan uzaklaştı. Ama artık çok geçti, adamın elleri çoktan kızgın, erotik bir damga gibi vücudunda ateşli izlerini bırakmıştı. "Beni pohpohlama. Bana iyi davranma," diye homurdandı. "Ve benim için daha fazla iş yapma."

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Dün gece çok yorgun

görünüyordun." "Sanki umurundaymış gibi. Hayatımdan

uzak dur."

"Bunu yapamam."

"Çünkü sırf seninkini geri kazanmana yardım etmek için tüm dünyamı feda etmeyi reddediyorum," diye tersledi acı bir şekilde.

"Hayır" dedi, gözlerini kısarak, "Çünkü patronundan hoşlanmıyorum. Sana bakışından hoşlanmıyorum. Sana davranış şeklinden hoşlanmıyorum. Hoşlanmıyorum."

O pile ilgili lanet olası bir Şey gibi. Ve tekrar kendime geldiğimde. durumu düzelteceğim."

Gabby hareketsiz kaldı. Adam Black fkeli görünüyordu ve sesi de öfkeliydi. Gerçekten kızgın. Kendisine nasıl davranıldığı konusunda. Yüzü karanlık ve gürültülüydü, gözleri altın kıvılcımlarla parlıyordu.

Oh, bu lmcld. Zalimceydi. Duyguları varmış gibi davranmak. Sanki umurundaymış gibi. Özellikle de hayatında bunu yapan başka kimse yokken. Belli ki onu baştan çıkarmak için her Şeyi yapacaktı.

- Hatta duyguları taklit edip ilgileniyormuŐ gibi yapmak. Ne de olsa buna baştan çıkarma denmesinin nedeni bu değil miydi? Çünkü kurban sahte bir güvenlik ve esenlik hissine kapılıyordu? Peki bu, ilgileniyormuŐ gibi yapmak dışında nasıl sağlanabilirdi?

Ruh yok. Kalp yok. Dolayısıyla duyguları da yok, diye hatırlattı kendine.

Çantasını kaptığı gibi bilgisayarını kapattı ve odasından dışarı fırladı.

* * *

Bir buçuk saat sonra çamaşır sepetini yatağının üzerine bırakıp giysilerini ayırmaya başladığında h   sinirli bir şekilde kara kara düşünüyordu. Kendini rutine kaptırmak, *Sin Siriche du'nun* şu anda alt kattaki mutfağında, şişeden tek malt viski içip (elli yıllık Macallan, daha az değil) dizüstü bilgisayarında yazarak internette s rf yapmıyormuş gibi davranmasına yardımcı oldu.

Kadın eve döndüğünde, adam çoktan oraya varmış, bir sonraki baştan çıkarması için sahneyi cömertçe hazırlamıştı. Yemek masasına beş yıldıızlı bir akşam yemeğ-i yayılmış, uzun saplı g llerden oluşan bir vazo havayı kokluyor, perdeler çekilmiş ve mumlar yakılmıştı. Masanın üzerinde ince kristaller parlıyordu, kendisine ait olmadığını *bildiğ-i kristaller*. Daha önce hiç g rmediğ-i gümüş takımlar, kaliteli porselenler de.

Burnunu havaya kaldırdı ve adamın yanından geçerek merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Adam onun yoluna girmiş, vücudunu tavuğa s rtm şt . Sonra onu tek kolundan yakaladı.

Yüzünü ona çevirdi ve sonunda onu serbest bırakmadan önce uzun bir süre sessizce ona baktı. Hiçbir şey söylememişti, bir santim bile vermeyecekti. Adam koyu renk yontulmuş yüzünü öne doğru eğip dudakları onunkilere bir nefes kadar yaklaştığında bile, bariz erkekliğini onu korkutmak için kullanmıştı. Stoically resisting the overpowering temptation to

Dudaklarını zamansız bir davetle ıslattıktan sonra olduğu yerde durmuş, o karanlık bakışlarla aynı seviyede buluşmuş, adamın gözlerinde soğukkanlı hesaplamalardan başka bir şey olabileceğine inanmayı reddetmişti. Ve eğer bir an için gözlerinin altın ısıltılı derinliklerinde bir parça insanlık, bir erkeğin hayal kırıklığı, gerçek bir arzu, ölçülü bir sabırsızlık gördüğünü sandıysa, bu titreyen mum ışığının bir oyunuydu.

Daha fazlası değil.

Adamın hukuki özetleri onun şimdiye kadar yazdıklarından daha iyiydi. Zekice, karizmatik bir şekilde ikna edici, keskin. Onun yazdığı her tahkimi kazanacağından hiç şüphesi yoktu. Onları okurken kıskanıyor, keşke şu argümanı ben düşünseydim ya da şu ince, keskin virajı ben görseydim diyordu. Savunduğu davalardan ikisi, temsil ettiği kişinin yüzde elli birin üzerinde ihmali olduğunu *bildiği* davalardı (davalar "arkadaşların arkadaşları" oldukları için açılmıştı ve yağcı patronunun birkaç kişiye iyilik borcu vardı - muhtemelen süslü bir kulüpte golf ayrıcalıkları karşılığında), ancak Adam'ın argümanını okuduktan sonra, *o* bile suçlu müvekkili lehine karar verebilirdi.

O kadar iyiydi.

Binlerce yıldır hayattayım, demişti. Kadın ürperdi. Kadim Adam Black çok eskiydi. Ve muhtemelen yapılabilecek her şeyi en az bir kez yapmıştı. Onun işini bu kadar iyi yapabilmesi onu neden şaşırtmalıydı? Zamanda ve uzayda yolculuk edebilen bir varlıktı. Belki de

ruhu ve kalbi yoktu, ama o karanlık, ışılıtlı, yoğun canlı gözlerin ardında oldukça müthiş bir zeka olmalıydı.

Yıkadıklarını otomatik olarak sıraladı, elleri hareket ediyor, beyni vızıldıyordu.

Beyazlar. Açıklar. Karanlıklar. Koyular. Koyular. Işıklar. Karanlıklar. Beyazlar- bekle!

Tişörtü mü?

Gerçekten de kirli gömleğini onun çamaşır sepetine atacak kadar küstah mıydı? Gömleği avucunun içine alarak, ona kirli kıyafetleriyle ne yapabileceğini söylemek için arkasını döndü. Sonra durdu.

Sonra tekrar başladı. Sonra durdu.

Dudağını dişleyerek kendisiyle kısa ve çok hararetli bir tartışma yaşadı.

Bıkkın bir iç çekişle gömleğini burnuna götürdü ve gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

Bir adam daha fazla günah kokabilir mi?

Yasemin ve sandal ağacının ipucu ve bir gece sörfü spreyi. Karanlığın, baharatın ve seksin kokusu. Yasak şeyler, kutsal olmayan şeyler, duaların *bizi ayartmadan kurtarmak ve tüm kötülüklerden korumakla ilgili bölümde örtmesi gereken şeyler.*

Tişörtünü asla geri koymuyordu.

* * *

Çok sonra, Gabby yattıktan sonra Adam başını onun kule yatak odasına eğdi. Kız mışıl mışıl uyuyordu. Güzeldi. Minyon *ka-lyrra* çok fazla çalışıyordu. Başkalarının sorumluluklarını onun üzerine yıkmasına izin veriyordu. Buna bir son verecekti. Hayat bir ölümlü için yeterince kısaydı. Bu kadar çok çalışmamalıydılar. Daha çok oynamalıydılar. Ona oynamayı öğretecekti. Tekrar ölümsüz olduğunda, asla çalışmayacak, hiçbir şey istemeyecekti.

Tüm pencereler açıldı ve güzel kokulu bir gece esintisi, altında uyuduğı ince çarşafı dalgalandırarak içeri giriyordu. Ay ışığı yatağı vuruyor, uzun saçlarını gümüş rengine, uyuklayan yüz hatlarını sıcak bir inciye dönüştürüyordu.

Alaycı bir gülümsemeyle, tamamen giyinik olduğunu fark etti. Akıllı kadın. Eğer çıplak uyuyacak kadar aptal olsaydı, adam bu kadarla yetinmezdi.

küçük bir görev için gelmişti. Onu çarşafın altında çırılçıplak düşünmek bile... Ah, ona karşı cinsel bir saplantısı vardı. Dolgun, yuvarlak göğüsleri, yumuşak, kadınsı kıcının sonsuz cazibesi, yemyeşil şehvetli dudakları, saçları, gözleri, elleri. Ateşiyle.

Bakireliği bile onu tahrik ediyordu. Onu ilkel bir sahiplenme duygusuyla dolduruyor, kendini onun içine sokacak, onu dolduracak, ona tüm o karanlık, ateşli, mahrem yollarla dokunacak ilk erkek olacağını biliyordu. Onu öylesine baştan çıkaracaktı ki, artık kendini ondan ayrı düşünemeyecekti; istediği zaman, istediği yerde ve istediği şekilde onu alabilecekti, onu hiçbir şeyden mahrum edemeyecekti.

Ondan güç beklediğini biliyordu. Bunu dün sandalyesine bağlandığında gözlerinde görmüştü, ona meydan okurcasına "hayır" demişti.

Onun için ne planladığını ne kadar az anlıyordu.

Dün sabah, kadın işe gittikten sonra (ki bu onu şaşırtmamıştı; inatçı *Sidhe-seer* onun dünyasının kontrolünü, kendisinin kendi dünyasının kontrolünü isteyerek bırakacağından daha fazla bırakmayacaktı), onun evini iyice tanımış, onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmişti. Ne tür kitaplar okumayı sevdiğini, ne tür kıyafetler giydiğini, hangi iç çamaşırının göğüslerini kavrayıp kıcının kıvrımları arasında kaymaktan mutluluk duyduğunu, hangi sabun ve kokuların ipeksi tenini okşadığını incelemişti. Fotoğrafları incelemiş, bavullarını açmış ve ne tür şeyler aldığını araştırmıştı.

Kaçmak için toplandığında geride bırakılamayacak kadar değerli sayılırdı. Ve her keşif onu daha da çok istemesine neden olmuştu; parlak, ısıltılı ve ölümlü umutlar ve hayallerle doluydu.

Fae Kitapları çok eğlenceliydi. Kendisini çok kötüleyen cilt hariç. Ama o bunu düzeltiyordu.

İnce kitap onu Fae'lerin en iğrenci olarak göstermişti. Onu kusursuz bir yalancı, hilekâr ve düzenbaz, o anki zevkinden başka hiçbir şeyi umursamayan soğukkanlı, kibirli bir baştan çıkarıcı olarak tasvir etmişti.

Onunla bu kadar şiddetli bir şekilde mücadele etmesine, sözlerini bu kadar çabuk reddetmesine şaşmamalı. Şeytan'ın kendisi de edebiyat tarihinde bundan daha kötüsünü yapmamıştı.

Yine de kelimeler olmadan da yapabilirdi; *Sidhe-seer'iyle* eylemleri aracılığıyla konuşacaktı - seçtiği, dikkatle seçtiği eylemler. Baştan çıkaran şeyin en küçük ayrıntılar, en kudretlileri dize getiren şeyin en hassas dokunuşlar olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Tanrım, diye düşündü, ona bakarken, tüm bu kıyafetlerin içinde çok sıcak olmalıydı. Evi aşırı sıcaktı, internette çalıştığı birinci kat bile. Onun için bir şeyler yapması gereken bir başka şey daha vardı.

İnsanların derlemeyi çok sevdiği veri tabanlarının hiçbirinde Circenn'in nerede olduğuna dair bir şey bulamamıştı ama bunu gerçekten beklemiyordu. Yarı Fae oğlu sadece her yerde değil, *her zaman da* olabilirdi. Karısını ve çocuklarını alıp Yaylalar'a, kendi yüzyılına ve daha basit bir yaşam tarzına geri dönmüş olması ve orada sonsuza dek kalmış olması tamamen mümkündü.

Ama önemli değil. Circenn eninde sonunda ortaya çıkacaktı.

Gün başka açılardan da verimli geçmişti; şimdiden kök salmaya başlayan pek çok tohum ekmişti. Bunlardan en önemlisi basit bir gömlekti.

Bu gece çamaşırlarını yıkamıştı, onu duymuştu.

Ama patlama olmamıştı. Bağırış çağırış yoktu, elbiselerini yıkamadan önce cehennemde soğuk bir gün geçireceği konusunda ısrar etmemişti. Yıkamasını istemediğinden değil. Giysileri giydikten sonra atar ve yenilerini alırdı.

Odasının derinliklerine doğru adım atarak sessizce bir şifonyer çekmecesini açtı. Sonra bir başkasını. Ve bir başkasını. Ta ki bulana kadar. Onun tişörtü. En alt çekmecede düzgünce katlanmış, bir çift eşofmanın altına gizlenmişti.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Çekmeceyi kapattı ve dolabına doğru yürüdü, açtı ve çamaşır sepetine baktı. Düşündüğü gibi, bugün giydiklerini yıkamamıştı. Bir çift külot cebinde kayboldu. "Quid pro quo, *ka-lyrra*," diye mırıldandı usulca. "Sen benden bir parça alıyorsun, ben de senden bir parça alıyorum."

Dolabın kapağını kapattı ve tekrar ona baktı. Vücudu öyle yoğun bir şehvetle gerilmişti ki, onu sadece istemek bile tadına varılacak bir şeydi. Tüm duyuları alevlenmişti ve aniden, bir zamanlar hissetmişse bile uzun zaman önce unutmuş olduğu şeyleri hissediyordu.

Danu adına, diye düşündü, keskin bir nefes alarak, *yaşadığını* hissediyordu. Canlı, keskin, belki de denebilir ki... tutkulu bir şekilde canlı. En basit deneyimler bile birdenbire çok lezzetli, nüans ve karmaşıklık açısından çok zengin gelmeye başlamıştı. Her sabah Saks'ta kıyafetlerini seçerken bile onun tepkisini göz önünde bulunduruyor, üzerinde neleri görmekten hoşlandığını öğreniyordu. Gözlerinin açılmasına, göz bebeklerinin büyümesine, dudaklarının hafifçe aralanmasına neden olan şey neydi?

Deri. Deriyi kesinlikle severdi.

Onun kıllı omurgasını yumuşattıktan sonra üzerinde ne göreceğini biliyordu.

Hiçbir şey.

Meme uçları sert ve ıslaktı, dilinden parlıyordu. Onu ağzına doğru kaldırırken çıplak kışını elleriyle kavradı. Aynı kış ters çevrilmiş ve kaldırılmış-

Boğazında alçak bir hırıltı yükseldi. Dişlerini sıkarak kendini onun yatağından uzaklaşmaya zorladı. Henüz değil.

Çok geçmeden onun düşündüğü gibi biri olmadığını anlayacaktı. Adam Black'in aşağıda iddia edilen kanlı, küfür dolu, aptalca *Sin Siriche Du Kitabı'ndan* çok daha fazlası olduğunu. Bugün birkaç saatini kitabı yeniden yazarak, tüm bölümlerin üzerini çizerek, diğer sayfaları yırtıp yenilerini ekleyerek geçirmişti.

Odadan çıkarken aklına Circenn'in bir daha geri dönmeyeceğini varsayarsak, Gabrielle O'Callaghan'ı baştan çıkarmanın ölümlü bir hayatı geçirmek için hiç de fena bir yol olmayacağı geldi.

En azından Aoibheal onun için geri dönüp onu tekrar ölümsüz yapana kadar.

Ayrılmadan önce onun çalar saatini kapattı. Yarın işe gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Uzak dur! Dokunma bana!"

Gabby büyük bir panikle uyandı, ayağa fırladı ve kendini yatağının başlığına yapıştırdı, gözleri çılgına dönmüştü.

Adam birkaç adım ötede duruyordu, kara kaşlarından biri kalkıktı, bir elinde tepsi vardı. "Sakin ol *ka-lyrra*, sana kahvaltı getirdim. Yatağının kenarına koyup seni sarsarak uyandırmak üzereydim."

Gabby bir elini göğsüne bastırarak kalbinin atışını yavaşlatmaya çalıştı. "Beni korkuttun! Bana böyle sinsice yaklaşma. Yatak odamda ne yapıyorsun? Yatak odamdan çık."

"Gizlice girmedim. Üç kez 'günaydın' dedim. Her seferinde daha yüksek sesle. Sonunda neredeyse böğürdüm. Ölü gibi uyuyorsun, İrlandalı. Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğimi daha kaç kez söylemem gerekiyor? İsteseydim şimdiye kadar en kötüsünü yapardım." Tepsiyi yatağın kenarına koydu ve bir fincan alarak ona uzattı. "Çift atış

espresso. Sabahları uyandığında kendini tekmelemeyi sevdiğini fark ettim." Tembelce gülümsedi. Seksi bir şekilde.

Gabby yavaşça gözlerini kırıştırdı. Hayat hiç de adil değildi. Kalbi yavaşlamaya başlamıştı ama şimdi tamamen farklı nedenlerle yeniden hızlanıyordu.

Adam Black orada duruyordu, yaklaşık bir buçuk metrelik şık ve sert bir vücudu vardı, üzerinde kalçalarına kadar inen solmuş bir kot pantolon, altın kolluklar ve bir torktan başka bir şey yoktu. Kot pantolon ona modern bir adam havası veriyordu ama kol kelepçeleri ve boyunluk, çift renkli tuhaf gözleriyle birleşince, ona kökenleri İsa'dan öncesine dayanan bir varlık olduğunu hatırlatıyordu. Muhtemelen binlerce yıl öncesinden. Muhtemelen Newgrange'den bile önceydi. Bu nedenle, belki de onu o inşa etmişti.

Ve, ah, ama onun nefesini kesmişti. Geniş omuzları ve sert göğsü günahkâr bir şekilde şekillendirilmişti, karın kasları dalgalı ve yağsızdı. Kasıklarına kadar inen, düşük belli kot pantolonunun içinde kaybolan altılı karın kaslarının yanlarını yırtan o ikiz kas ipleri, söz konusu kasıkları hiç durmadan saatlerce ve bir kadını kendinden geçirecek şekilde hareket ettirebileceğinin reklamını yapıyordu.

Ve hepsi o tatlı altın kadife peri derisiyle kaplıydı. Ellerini küçük yumruklar halinde kıvırdı ve o sonsuza dek reddedilmiş peri hissiyle başa çıkma dürtüsüyle savaştı.

Onun kendisini okşamasına izin vereceğini, hatta kot pantolonunu bir çırpıda çıkaracağını ve o sert vücudunu onunkinin üzerine uzatıp içine gireceğini bilmek her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Büyük bir çabayla bakışlarını onun yüzüne doğru sürükledi.

Ama yüzüne bakmak daha iyi değildi. Saçları uykuda karışmış bir gece yarısı ipeğiydi, gözleri yarı uyanık, şehvetli bir şekilde kapalıydı. Yüzü tıraş edilmemiş, siyah kirli sakallarla tozlanmıştı; güzel, kaba saba, sabahın erken saatlerinde seks yapan bir adamdı.

"Tam olarak kaç yaşındasın?" diye sordu huysuzca, onu tekrar insan dışı bir varlık perspektifine sokmaya çalışarak. Otuz yaşlarında görünüyordu, gözlerinin kenarlarında belli belirsiz gülme çizgileri vardı.

Omuz silkti "Beş ila altı bin arasında bir yerde. Benim kadar sık zaman içinde yer değiştiren birinin bunu takip etmesi biraz zor. Aoibheal neredeyse altmış bin yaşında. Irkımın standartlarına göre ben sadece bir çocuğum."

"Anlıyorum." *Whuh*. Kesinlikle insanlık dışı. Ne yazık ki yaşını öğrenmesi ona olan ilgisini hiç azaltmışa benzemiyordu. Aslında, bir şekilde, sapkınca, bunu arttırmış gibi görünüyordu.

Kahvaltı tepsisine bir el salladı. "Belki bir kruvasan? Olmaz mı? Biraz meyveye ne dersiniz?" Bir kase taze kesilmiş çilek uzattı,

mango ve kivi. "Aç değil misin? Açlıktan ölüyorum." Bu durumdan biraz rahatsız olmuş gibiydi.

Oh, acıkmıştı, tamam. Ne yazık ki, yatak odasında yemek istediği tek şey oydu.

Birdenbire yeniden on dört yaşına girmişti. Ve işte oradaydı, hayalindeki peri, hem de yatak odasında, ona yatakta kahvaltı hazırlıyordu. Bakışları onun altın torkuna sabitlendi ve bilmek zorundaydı. "*Nesin* sen?" diye sordu sinirli bir şekilde.

Başını eğdi. "Ben bir Tuatha Dé Danaan'ım." Kara kaşları çatıldı. "Bunu biliyorsun."

"Senin torkunu kastetmiştim." diye huysuzca açıkladı.

"Ah." O çekik kaşlar gevşedi. "Ben *D'Jai*'nin son prensiyim House."

"*P-p-p-prens?*" diye kekeledi.

"Evet." Gözleri kısıldı. "Bununla ilgili bir sorun

mu var?" Konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"Sizi endişelendiren buysa, ben elitist değilim. Her zaman sıradan insanlarla yatarım." Belli belirsiz, kışkırtıcı bir sırıtış.

"Eminim vardır," diye mırıldandı. "Ama bu değil."

"Henüz değil," diye kabul etti, onu rahatlatmak için

fazla yumuşak bir şekilde.

"Ve ben halktan biri değilim. Bizde bu tür sınıfsal ayrımlar yok. artık."

"Aslında," diye ona katıldı, "bu doğru. Sen halktan biri *değilsin*." Yatağın ayak ucuna çöktü ve bir bacağını diğerinin altına sokarak bağdaş kurdu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ihtiyatla, onu dikkatle izliyordu. Bir şey denemesi için hazırlandı. Ama adam ona doğru hiçbir hareket yapmadı, sadece firfırlı, kadınsı yatak odasındaki zarif yatağının ucunda mükemmel bir rahatlıkla oturdu: dantelli yastıklar ve ipeksi işlemeli örtülerle çevrili büyük, karanlık bir dev adam ve tüm bu kız gibi şeyler onu çok daha erkeksi gösteriyordu.

"Kahveni iç, ben de sana anlatayım," diye rüşvet verdi.

Aklına korkunç bir şüphe geldi. "İçmemi neden umursuyorsun? Uyuşturucu falan mı var?"

Gözlerini devirdi, bardağı aldı, birkaç yudum içti ve sonra ona geri uzattı. "Tabii ki hayır İrlandalı. Ben sadece gününün iyi başlamasını istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum."

"Evet, doğru." Ama taze çekilmiş kahvenin kokusu burnunun direğini sızlattı ve içindeki bir şey derin bir iç çekerek daha fazla tartışmadan teslim oldu. Fincanı aldı ve yudumladı. Cennet gibi. Sıcak, koyu ve tatlı, tam da sevdiği gibi. Şeker miktarını bile doğru ayarlamıştı. Adam bir an için başını çevirip pencereden dışarı baktığında, kadın fincanı adamın yudumladığı yere çevirdi ve ağzını kenarına kapattı.

Yatakta kahve- ne zaman biri ona bunu getirmişti ki? Asla, işte o zaman. Ve tam da sevdiği gibi, kahvaltıda genellikle ne yiyorsa onunla birlikte. Bir kruvasan ve meyve, böylece günün geri kalanında atıştırma eğiliminde olduğu tüm şekerleri haklı çıkarabilirdi, peynirle boğulmuş patates kızartmasına olan zayıflığından bahsetmeye gerek yok. Ve Skyline coneys. Ve doğrudan kalçalarına giden diğer her şey. Ama her gün sabah ilk iş olarak sağlıklı bir yemek yediği sürece, günün geri kalanında kendini iyi hissediyordu.

"Tamam, peki ben nasıl halktan biri değilim?" Merakını uyandırmıştı. Burada tarih hakkında yaşayan herkesten daha çok şey bilen bir adam, peri vardı, hem de ilk elden deneyimleriyle. Ona ataları hakkında ne söyleyebilirdi?

"Sen bir *Sidhe-seer'sin*: Çok eski günlerde, eski İrlanda'da, Mesih'inizin doğumundan binlerce yıl önce, insanlar arasında değerliydim."

ve kraliyet ailesi muamelesi görürlerdi, çünkü halkı Görünmeyen'den sadece onlar koruyabilirdi. Tüm topraklardaki en güçlü savaşçılar bir *Sidhe-seer* ile evlenme ayrıcalığını *elde etmek* için turnuvalarda yarışırdı. Pek çok erkek böyle bir bakireyi kazanabilmek için öldü. Kimseye hesap vermezdi, insan krallara bile, o kadar saygı görürdü. Bir *Sidhe-seer* en iyi konfor içinde yaşar ve koruması karşılığında halkı tarafından hayatının her günü korunur ve bakılırdı."

Vay canına, diye düşündü Gabby, kendi hayatından ne kadar da farklıydı. Bir erkek arkadaş edinmekte bu kadar zorlanan o, bir zamanlar savaşçılar tarafından uğruna savaşılırdı. Bir ucube olarak görülmezdi ama laneti için değer görürdü. Biri öğrendiğinde alay konusu olmak ya da tımarhaneye kapatılmak yerine, ona saygı duyulur, ona sahip olmakla serveti artacak bir aileye doğardı. Gurur duyacak bir annenin çocuğu olarak doğacaktı.

"Şimdi bile geleneği sürdürüyorsun," dedi usulca.

"Ne demek istiyorsun?"

"*Sidhe-seer*'ler aynı zamanda *brehon*'lardı: halklarının kanun koyucuları. Yine de

İnsan hukuku gerçekten de çok tuhaf bir şey haline geldi, hayatınızın işi olarak seçtiğiniz şey bu. Bunu kan gösterecek."

Gabby bir an sessiz kaldı, kahvesini yudumladı ve kenarından ona baktı.

Sana ulaşıyor. O'Callaghan, zayıf bir iç ses uyardı.

Hayır, değil, diye sessizce karşılık verdi. Onunla kahve içip tarih hakkında konuşmanın ne zararı olabilirdi ki? Büyükannesi öldüğünden beri periler hakkında konuşacak kimsesi olmamıştı. Dört yıl uzun bir süreydi. Bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Seni böyle baştan çıkarıyor.

Neredeyse hiç. Beni tekrar öpmeye çalışmadı bile. Neredeyse neden olmadığını merak etmeye başlamıştı. Adam kapısında patlayalı ne kadar olmuştu, iki gün mü? Üç gün mü? Dört gün mü? Tanrım, zamanın nasıl geçtiğini anlamamaya başlamıştı.

Ama bunu kasıtlı olarak yapıyor.

Gabby başını sertçe sallayarak paranoyak sese son verdi. Savunması gayet iyiydi. Dimdik ve tamamen dikilmişti. Kontrol ondaydı. Kafein damarlarında dolaşmaya başlamış, onu güzelce yatıştırmıştı. Yatakta kıvrılıp oturmak ve konuşmak çok rahattı. "Bana atalarımın biraz daha bahset," dedi kruvasana uzanırken.

* * *

Gabby duşun altında durmuş, kendini delicesine rahatlamış hissediyordu. Bu sabah ilk o duşta girmişti ve sıcak suyun son damlasına kadar kendisi kullanmayı planlıyordu. Cildi ipeksi pürüzsüzlükte ve son derece dokunulabilir hissedene kadar (kimsenin dokunmasına izin vermeyi planladığından değil) köpürdü, peeling yaptı ve tıraş oldu.

Cumartesi günüydü ve genellikle Cumartesi günleri tam gün çalışmasına rağmen, içeri girmemeye karar vermişti. Onun yüzünden değil; Adam Black'le hiçbir ilgisi yoktu. Sadece patronuna bir mesaj göndermek için çok geciktiğini fark etmişti. Onun kişisel kölesi olmadığını ve hafta sonlarını onun için feda etmeyeceğini açıkça belirtmesinin zamanı gelmişti.

Dolayısıyla Rollins araştırması yapılmayacaktı. Ve eğer bununla ilgili bir sorunu varsa, onu kovabilirdi. Kovmayacağını biliyordu. Stajyerler köle işçilerdi, ucuza gelirlerdi. Ve her ne kadar binlerce yıllık bir peri kadar ikna edici olmasa da, açtığı tahkim davalarının yüzde seksen ikisini kazanmayı başarıyordu. Hayır, onu kovmayacaktı.

Bir *brehon*, diye düşündü saçına şampuan köpürtürken. Adam ona eski İrlanda yasaları hakkında çok şey anlatmış, eski Keltlerle olan deneyimleri ve bu konudaki bilgisi hakkında masal üstüne masal anlatmıştı. Neredeyse sabahı başka bir zamanda geçirmiş gibi hissediyordu.

İstemeye istemeye kabul ettiği gibi, büyüleyici biriydi. Kuru ve çoğu zaman karanlık bir mizah anlayışına sahipti ve neredeyse her şey hakkında gerçek bir bilgi kaynağıydı.

Belki de, diye düşündü, gözleri dalgın dalgın kısıldı, eğer onunla daha fazla zaman geçirir, onu kendisinden daha fazla bahsetmesi için ikna ederse, yararlanabileceği bir zayıflık, kendi avantajına çevirebileceği bir zayıflık bulabilirdi.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirseniz, sizi baştan çıkarması için ona o kadar çok şans vermiş olursunuz.

Evet, gerçekten başka bir seçenek göremiyordu. Adam buraya taşınmıştı. En kara peri onunla evcilik oynuyordu ve onu göndermenin bir yolunu bulamazsa yakın zamanda gitmeyeceğinden emindi.

Arkadaşlarını yakınında tut Gabby, derdi büyükannem hep, ama düşmanlarını daha da yakınında.

* * *

"Peki, ne yaptın da kraliçenle başın bu kadar derde girdi?" Gabby mutfağa girdiğinde yeni planına hiç girişmedi. Lavabonun başında durmuş, Maisonette'ten kalan yemekleri yiyordu.

Adam soğuk bonfilenin son lokmasını da yuttu ve omuz silkti. Tanrım, vücudunun en yüksek verimlilikte çalışmasını sağlamak için günde beş, altı, hatta yedi kez yemek yemek zorunda kalmak saçma bir şekilde zaman alıyordu. Yine de açlık hissi ve onu doyurmak zevkliydi. Tat alma duygusu insan formunda şehvet kadar yüksekti. Aslında, tüm insan hisleri bir Tuatha Dé'ninkinden daha yoğundu. Bu pek adil görünmüyordu. İnsan olmakla ilgili, tekrar ölümsüz olduğunda özleyeceği bazı şeyler vardı. "Konuyla ilgisi yok, *ka-lyrra.*" diye geçiştirdi.

Sorabileceği onca şey arasında konuşmak istemediği tek şey buydu. Bunca ay sonra bile, yaptığı şeyi neden yaptığından hâlâ emin değildi. Aoibheal'in onu cezalandırmak zorunda kalacağını biliyordu. Bunun onu çok z o r l a y a c a ğ ı n ı biliyordu. Ona karşı gelmenin,

Tüm sarayının ve Yüksek Konsey'in önünde otoritesini sorgulaması, onu daha önce hiç yapmadığı kadar ağır bir şekilde hesap vermeye zorlayacaktı.

Ve yine de yapmıştı.

Bunu yapması için hiçbir sebep yoktu. Dageus MacKeltar en kutsal güvenine açıkça karşı gelmişti ve cezalandırılmayı hak etmişti. İskoçya'nın dikili taşlarının zaman yolculuğu gücünü kişisel nedenlerle -ikiz kardeşinin hayatını kurtarmak için- kullanarak ırkları arasındaki Anlaşmayı bozmuştu ki bu kraliçenin istediği her şekilde cezalandırılacak bir eylemdi.

Ve Yüksek Konsey'in talebi üzerine onu kanla yargılamayı seçmişti, bu da Avcıların ona en yakın olanları öldürmek için gönderileceği ve onları kurtarmak için en ufak bir yasak büyü bile kullanırsa, Avcıların Keltar klanını on altıncı yüzyıldan itibaren sistematik bir şekilde yok edeceği anlamına geliyordu.

MacKeltarlar uzun zamandır ırkları arasındaki barışı korumuş, Sözleşme'ye sadık kalmış ve Iinbolc, Beltane, Lughnassadh ve Samhain'de İnsan ve Fae diyarları arasındaki duvarları sağlam tutan bayram ritüellerini yerine getirmişlerdi. Şimdi ise kadim anlaşmayı ihlal ettikleri için yok edileceklerdi.

Ve Adam'ın içindeki bir şey o aptal başını kaldırıp ağzını açtı ve bir de baktı ki ölümlünün hayatı için pazarlık yapıyor

ne pahasına olursa olsun. Saygısızca, küstahça, her şeyini ortaya koyarak.

Bin yıldır MacKeltar klanını gözetliyordu; kraliçenin herhangi bir Tuatha Dé'nin İskoçya'nın yemyeşil Yaylalarındaki MacKeltar topraklarının bin fersah yakınına gitmesini yasaklayan fermanı onu daha da cezbetmişti (ve her zamanki gibi ona hareket alanı tanımıştı; hoşuna gitmemişti ama hoş görmüştü).

Ufak tefek, zeki fizikçi Gwen Cassidy'nin Drustan MacKeltar'a aşık olarak zamanda yaptığı yolculuğu izlemişti. Şehvetli, eklektik ve eserlere gelince pek de etik olmayan Chloe Zanders'ın, genç MacKeltar ikizinin o sırada on üç karanlık Druid'in şeytani ruhları tarafından ele geçirilmiş olmasına rağmen, kalbini Dageus'a kaptırmasını izlemişti.

Ve hepsinin ölümünü izleme düşüncesi onu dokuzuncu yüzyıldan beri hissetmediğine benzer karanlık bir huzursuzlukla doldurmuştu.

Fiyatını söyle, demişti Aoibheal'a soğukkanlılıkla.

Ve sonra, Dageus MacKeltar ölmek üzereyken ona bir isim vermişti. Ve Adam ellerini ölümlünün kalbine koymuş ve onu hayata döndürmek için ölümsüz özünden vermişti. Onu yüzyıllar boyunca güçsüz bırakacak olan ölümsüz gücünün ve kudretinin geçici olarak yok edilmesinin onun bedeli olacağını düşünmüştü ama kadın bunu daha da ileri götürmüş ve onu insan, güçsüz ve lanetli yapmıştı.

"Peki seni affedeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Gabby onu düşüncelerinden sıyrarak sordu.

Tekrar omuz silkti. "O hep öyle yapar. Ayrıca, bensiz sonsuzluğa dayanamazdı."

Kadın homurdandı ve başını salladı. "Oh, anlıyorum. Ne kadar karşı konulmaz olduğunu unutup duruyorum."

"Hayır bilmiyorsun," dedi kolayca, ona sırtarak. "Bana nasıl baktığını görüyorum."

"Anlamadığım şey," diye aceleyle devam etti, yanakları hafifçe pembeleşerek, "neden etrafta dolaşan diğer perilerden biriyle konuşmadığın. *Féth fiada* onlar üzerinde işe yaramıyor, değil mi? Yoksa onlar da mı sana yardım etmek istemiyor?"

Adam bir an için o kadar şaşırdı ki, onu doğru duymadığını düşündü. "Ne-diğer-periler-etrafta-asılı?" her kelimeyi sıkıca telaffuz etti. Elbette Aoibheal bunu da ondan almamıştı, değil mi? Onu artık kendi türünü bile algılayamaz hale getirmemiş miydi? *Féth fiada* tek başına ona bunu yapamazdı. Takanı görünmez kılıyordu ama takan için başka hiçbir şeyi görünmez kılmıyordu.

Onlar artık senin türün değil, diye hatırlattı iç ses. Sen insansın. Onlar Tuatha Dé, ve insanlar -Sidhe-seers hariç-

Fae'leri göremiyorum.

Lanet olsun, bazen çok aptal olabiliyordu! Kendi türünden başka kimseyi görmemesinin sebebinin, kendisini gözetlemelerini yasaklaması olduğunu düşünmüştü. Ama hayır, çünkü onu baştan aşağı insan yapmıştı.

Başından beri onu izliyorlardı, şüphesiz aşağılanmasından sonsuz bir zevk duyuyorlardı. "Dedim ki. "Başka hangi periler? " diye homurdandı.

Gabby onun ses tonu karşısında gözlerini kırptırdı. "Hepsi. Herhangi biri. Bir sürü var

- " Sözünü aniden kesti. "Tanrım, bilmiyordun, değil mi?" "Bu

şehirde benden başka kaç Tuatha Dé var?" diye homurdandı.

Bir adım geri çekildi. "Aslında sadece birkaç kişi, yarım düzine bile değil, belki o kadar bile değil ve aslında bir düşününce. Bir haftadır hiç görmedim, bu da mantıklı çünkü içlerinden biri bir süre önce hepsinin ayrılmayı planladığını söylemişti-"

Eli dışarı fırladı ve kadının üst koluna kapandı. "Bana yalan söyleme *Sidhe kahini.*"

"Reddediyorum," diye tersledi Gabby. "Senin için onlardan biriyle konuşmayacağım, tekrar ediyorum, *kesinlikle* konuşmayacağım. Önce cehennem donacak. Konuşmamı istediğin şu Circenn gibi yarı-Fae'lerden bahsetmiyoruz bile.

"Bunlar gerçek periler, Avcıları ağırma gücüne sahip periler. Yanardöner gözlü, ruhsuz, ölümcül periler."

Gülümsemesi tüyler rperticiydi. "Ruhsuz" lafını araya sıkıştırmak *zorunda kalmıştı*. Kadınların ruhlarla ilgili takıntıları neydi ki zaten? Takıntı yapacak başka bir şey bulamazlar mıydı? Onlara verebileceği olağanüstü seks, para, şöhret, her arzularının eksiksiz yerine getirilmesi, istedikleri her şey gibi. Ama hayır, hepsi ruhlar, ruhlar, ruhlardı. "Peki. Reddediyorum. İçlerinden biri beni görebildiğini fark edene kadar halka açık yerlerde seninle konuşarak dolaşacağım. Kaç tanesinin 'etrafta dolaştığını' söylemiştin? 'Bir sürü' müydü? Belki de her sokak köşesinde? Seni duman etmem ne kadar sürer sence? Bir gün m? İki gün m? Bir hafta mı? Gördüğüm kadarıyla, iki seçeneğin var: bana yardım etmeyi ve korumamı sağlamayı kabul etmek- ve seni güvende tutmak için elimden geleni yapacağıma yemin ederim- ya da reddetmek ve *tüm* Fae'lere ifşa olmak. Ve eğer bunu seçersen, sana yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmayacağım, Gabrielle. O yüzden iyi seç."

"Bunu yapmayacaksın. Bana ihtiyaın var! Sen-"

"Gidip başka bir *Sidhe-seer* bulacağım: Etrafta birkaç tane daha olduğundan hiç şüphem yok," diye hırladı. Artık baştan çıkarmadığını, tamamen zorlama arenasına girdiğini biliyordu ama öfke bedeninde şehvetle aynı etkiyi yaratmıştı; onu ilkellemişti. Kendi türüyle alay edilmesine, kendi ırkı tarafından gzetlenmesine ve aşağılanmasına izin vermeyecekti. Ve onun "ruhsuz" lafı hâlâ kulaklarında çınlarken, artık büyüleyici baştan çıkarıcıyı oynayacak havada değildi. Kadın

siyah olduğunu mu düşünmüştü? Soluk gri bile görmemişti. Aslında, şimdiye kadar bembeyaz Adam Black'ten başka bir şey görmemişti.

Ayrıca, zaten fark edilmesi an meselesiydi. Onu gözetlemeye, insan oluşunu ve aşağılanışını izlemeye gelmişlerdi ve onu çoktan fark etmemiş olmalarına şaşırmıştı. Biraz mesafeli duruyor olmalıydılar, belki de kraliçenin onun cezasını ne kadar sürdüreceğinden emin değillerdi ve aniden gücünü geri kazanması ihtimaline karşı çok yakın olmaktan çekiniyorlardı. Olmaları gerektiğı gibi, diye düşündü acımasızca. "Ee?" diye sordu. "Ne olacak İrlandalı?"

"Düşünmem gerek." dedi sıkıca.

"Bir saatin var."

Bu tarihteki en kısa ömürlü plan olsa gerek, diye düşündü Gabby huysuzca, yatak odasında bir ileri bir geri volta atarken, değerli dakikalarını açgözlü tik taklarla yiyip bitiren saate periyodik olarak bakıyordu.

Doğru ya, onun hakkında bir şeyler öğrenecek, bir zayıflığını ortaya çıkarması için onu kandıracaktı. Göz kamaştırıcı bir ustalıkla yürüttüğü sorgulamasına iki soru kala, ona nasıl baktığıyla ilgili yorumundan etkilenerek aklına gelen ilk kiremiti ağzından kaçırdı ve adamın bunu bilmediğini geç de olsa fark etti. Şehrin diğer perilerle dolu olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ya onlardan yardım isteyemeyecek kadar gururlu olduğunu ya da onların kendisine yardım etmeyi çoktan reddettiğini düşünmüştü. Onları göremediği hiç aklına gelmemişti.

Kendini daha derine kazmaya devam etti.

Ve haklıydı. Tehdit ettiği gibi, onu duman etmesi uzun sürmeyecekti. Sadece onunla sokakta yürürken görülmek

onu izleyen herhangi bir Fae'ye ele verirdi.

Ya onu gerçekten koruyacağını (ve bir şekilde onu korkunç Aoibheal'den kurtarabileceğini) umarak isteyerek ona yardım edecekti ya da reddedecek ve ona yardım etmek için kendini beğenmiş bir şekilde parmağını bile kıpırdatmayacağını bildiği diğer Fae'lere terk edilecekti. En azından bu şekilde kendisine borçlu bir peri bulma umudu vardı, tabii periler arasında bunun bir önemi varsa.

Tanıdığın şeytan, tanımadığın şeytandan iyidir, Gram'ın en sevdiği özdeyişlerden biriydi.

"Zar zor." diye mırıldandı.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefesle perçemini gözlerinden çekerek döndü ve pencereye doğru yürüdü. Dirseklerini pervaza dayayarak dışarı baktı, gözleri kısılmıştı ve derin derin düşünüyordu.

Çok öfkelenmişti. Şimdiye kadar, onunla ilk karşılaştığından beri sergilediği her duygu görüntüsünü anında taklit, sadece hile, hesaplanmış baştan çıkarmanın bir parçası olarak değerlendirmişti.

Ama az önce gördüğü şey fazlasıyla gerçek görünüyordu. Yoğun, derinden hissedilen ve gerçek.

Sadece öfke değil, incinmiş bir gurur ve başka bir şey görmüştü, daha derin bir şey, adamın gözlerinde istemsizce parlıyor gibiydi

"yanardöner gözlü, ruhsuz, ölümcül periler" hakkında yorum yaptığında.

Acaba, diye düşündü, bir insan bedeninde olduğu için gerçekten de insani duygular yaşıyor olabilir miydi? Gördüğünü sandığı tüm duygular sahte değil de gerçek miydi?

Bir peri insan formundayken neyin mümkün olup neyin mümkün olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. O'Callaghan *Kitapları'nda böyle bir şeye hiç rastlamamıştı*. Ve - saate bir kez daha baktı - adamın ona biraz araştırma yapması için fazladan zaman vereceğinden şüpheliydi.

Tek yapabildiği, adamın kendisini koruyacağına dair verdiği sözü tutmasını sağlayacak kadar hissediyor olması için dua etmekti, çünkü ne yazık ki sırtı duvara dönüktü.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin -ki gitmiyordu- Adam Black'e yardım etmek zorundaydı.

* * *

"Tamam, yapacağım ama şartları konuşmamız gerek," dedi mutfğa geri dönerken.

O odasındaiken duş alıp giyinmişti ve yine deri giysiler içinde, uzun bacaklarını uzatmış, botlarını mutfak masasına dayamış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, son derece seksi görünüyordu. Artık kızgın görünmüyordu ama bir kez daha soğukkanlı, neredeyse tembelce, rahatlı.

"Akıllıca bir karar, *ka-lyrra*" Karanlık bakışları onu tepeden tırnağ  taradı, ona karşı ne kadar kararlı olursa olsun, hain bedeninin tamamen onun için olduğunu hatırlatan elle tutulur, erotik bir okşayış. Başını asil bir edayla eğdi. "Bana yardım edeceğimize memnun oldum ve şartlarınızı değerele direceğim."

Onun prens tavırlarına sinirlendi ama yem olmayı reddetti. şartları çok önemliydi. " ncelikle, sadece yalnız bir Fae'ye yaklaşacağım. Sizin türünüzden kimseye gerekenden fazlasını göstermeyeceğim."

Başını iki yana salladı. "Yalnız bir Fae bulamazsın. şehrinize geldiklerinden beri hiç yalnız gördünüz mü?"

Gabby bir an için bunu düşündü. şimdi o söyleyince, hayır, hiç yalnız görmemişti. Her zaman gruplar halinde ya da en azından çiftler halindeydiler. Marian Temple'la arasına girip ona üfleyen bile

Hayalindeki iş, yoluna devam ederken yeniden katıldığı küçük bir gruptan kopmuştu.

"Nedenmiş o?" Kaşları çatıldı. Fae'ler hakkında anlamadığı o kadar çok şey vardı ki.

"Tuatha Dé insanlar aleminde yalnız dolaşmaz. Aslında hiçbir yerde yalnız yürümezler. Sadece ara sıra haydut Fae'ler bunu yapar."

"Kendin gibi mi?"

"Evet. Benim türümün çoğu yalnızlığa düşkün değildir. Yalnız yürüyenlere güvenilmez."

"Gerçekten mi?" dedi kuru bir sesle.

"Ben hariç," diye düzeltti, belli belirsiz, kayıtsız bir sırtışıla.

"Bir çifte yaklaşacağım, daha fazlasına değil. Amacım en az

maruz kalmak." "Anlaşıldı."

"Ve sen sadece benim güvenliğimi değil, gelecekteki çocuklarımda güvenliğini de garanti edeceksin. Hayatımın geri kalanını huzur içinde, Fae'ler tarafından ele geçirilmeden ya da sevdiğim herhangi biri tarafından ele geçirilmeden yaşayabileceğime dair bana söz vermelisin. Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

"Nasıl?" diye tersledi.

Vücutuna önce aşağı, sonra yukarı doğru tembel ve takdirkâr bir bakış daha attı. "Bana güvenmek zorundasın, *Ka-lyrra*. Sana verebileceğim tek şey sözümüdür. Ve benden şüphe etsen de, bir kez verdiysen, dokunulmazdır. Asıl zor olan sözümü güvence altına almak. Ama sende var. Tanıştığımız günden beri sahip olduğun gibi."

Elde edebileceği tek şeyin bu olduğunu düşündü. Şu andan itibaren yapacağı her şey bir yönde inanç sıçraması gerektirecekti. İçini çekti. "Peki. Ama şunu anlasan iyi olur: Birincisi, *günahkâr siriche du'nun* sözüne inanmanın ne kadar aptalca olduğunu biliyorum ama başka seçeneğim yok; ikincisi, eğer sözünü tutmazsan, varlığını elimden geldiğince cehenneme çeviririm ve eğer bir şekilde öldürülürsem, bir hayalet olarak geri döner ve sana musallat olurum. *Sonsuza* kadar. Ve eğer yapamayacağımı düşünüyorsanız, O'Callaghan kadınları hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir. Biz inatçıyızdır. Asla pes etmeyiz." Annesi de vazgeçmişti ama annesini buna dahil etmiyordu.

Belli belirsiz, acı acı gülümsedi. Ona güvenmeyi reddetmesi canını sıkıyordu. Biraz yanlış yönlendirebilir, zaman zaman dezenformasyona ve kaçamaklara başvurabilirdi ama söz verdiği nadir durumlarda sözünün arkasında dururdu.

"Gel, *ka-lyrra*, biz eleme yaparken beni tehdit edebilir ve kötüleyebilirsin."

Adam ayağa kalkıp ona doğru ilerleyerek elini uzattığında, kadın aceleyle geri çekildi.

"Senin şu ortadan kaybolma olayını kesinlikle yapmayacağım." *Atılgan'daki ışınlama* odası söz konusu olduğunda Dr. McCoy'un kampında yer alıyordu. Gabby O'Callaghan'ı yukarı, aşağı ya da herhangi bir yere ışınlamak söz konusu olamazdı.

Ayaklarının yere sağlam basmasını severdi.

Kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın?"

"Her ne olmak zorundaysan, her nereye gidiyorsan... tercüme edilmek... gibi bir arzum yok," dedi. "Hayır, teşekkür ederim. Ben burada, kendi dünyamda kalacağım."

Omuz silkti. "Biz süreriz o zaman." Elini arka kapıya doğru sallayarak onu takip edeceğini işaret etti.

Dudaklarının şakacı kıvrımı ve şüphe uyandıracak kadar hızlı teslimiyeti onu uyarmalıydı.

Kapıyı açtı, en üst basamağa çıktı ve dondu kaldı. Adam arkasında durdu ama zar zor, iri bedeniyle onu sıkıştırarak. Çenesi başının tepesini sıyrıyor, tıraşsız çenesi saçlarına değiyor muydu?

Birkaç kez yavaşça derin nefes aldı ve sonra, "Tamam, arabama ne oldu?" diye sordu.

"Bu senin araban."

"Son zamanlarda pek bir şey bilmiyor olabilirim," diye iç geçirdi, "ama ne kullandığımı biliyorum. Dökülen bir Toyota kullanıyorum. İğrenç derecede toz mavisi bir tane. Pas içinde ve anteni yok. *Bu* benim arabam değil."

"Düzeltilme. Eskiden parçalanmış bir Toyota kullanıyordun, B.A."

Dudakları az önce saçlarına mı değmişti? Ürperti ve sormaması gerektiğini bildiği halde yine de sordu. "Tamam, beni yakaladın, 'B.A.' nedir?"

"Adam'dan önce. Adam'dan sonra BMW kullanıyorsun. Benim olana ben bakarım. O Toyota güvenli değildi."

Kibirli canavarın kendisini bir çağın başlangıcı olarak tanımlayacağını düşündüm. "Ben senin değilim, o da öyleydi ve öylece etrafta dolaşıp çalamazsın-"

"Ben yapmadım. Tüm evrakları kendim doldurdum. Ve çok fazla evrak işi vardı. Siz insanların evrak işleriyle derdiniz ne? O kadar çok zamanınız var ki israf etmeyi göze alabiliyor musunuz? Bizim dünya kadar vaktimiz var ve bizi evrak işleriyle uğraşırken yakalayamazsınız. Artık mümkün olan her açıdan o arabanın yasal sahibisiniz. Ve hiç kimse

aksini asla kanıtlamayacaklar. *F  th fiada*'nın pek çok avantajı var, Gabrielle."

" alıntı bir araba kullanmayacağım," diye tersledi adam elini arkasından dolaştırıp ona anahtarları uzatırken.

" alıntı değil," diye tekrarladı sabırla, yumuşakça, kulağına yakın bir şekilde. "Satıcının kayıtlarına göre, parasının tamamı  odenmiş. Vermeye çalışsan bile geri almazlar. Ve eğer kullanmayı reddediyorsan, bunun benim yolumdan gitme fikrini değiştirdiğin anlamına geldiğini mi varsaymalıyım?"

Diğer eli kızın beline dolanmaya başladığında, vücudu kızınkine sürtündü ve kızın jean giymiş poposunu sıyıran kalın, sert çıkıntıyı yanlış anlamak mümkün değildi. Tanrım, bu şey hiç azalmaz mıydı? Adamın geri kalanı   l ml  olabilirdi ama   l ms z ereksiyonu kesinlikle bunu fark etmemişti. Elinden anahtarları kaptığı gibi sarsılarak uzaklaştı.

Dudağını ısırarak, daha dün gece harap olmuş küçük Corolla'sının durduğu yere dik dik baktı. Yerinde yepyeni bir BMW duruyordu. Ve eğer yanılmıyorsa, şu yüksek tavanlı roadster'lardan biriydi. Kırmızı renkteydi. Ve parlaktı. Tüm süslemeleri ve her şeyi vardı. Ve * st  açıktı*.

"Benim olana göz kulak ol," demişti. Ve tamamen kadınsı bir yanı,  rpertiden çok lezzetli bir ürperti hissetmişti.

Evet, cehennemin dibine gidiyordu.

Ama el sepetlerinin yanında, diye düşündü asık suratla, bu son derece güzel bir taneydi.

* * *

"Cincinnati." dedi Mael, aniden Darroc'un yanında belirerek.

"Ne? Onu buldunuz mu?" Darroc irkilerek döndü. Bu kadar hızlı gelişmeler beklemiyordu.

"Evet. Görünüşe göre orada melez oğlunu arıyor." "Bundan emin misin?"

"Ben insan şehrine hiç gitmedim ama Callan onu sadece birkaç gün önce orada görmüş. Oraya giden birçok Tuatha Dé'nin varlığını hissetmişti.

boyutuna baktı ve merak etti. Adam'ın orada olduğunu doğruladı. Ve bizi hiç göremediğini."

Darroc gülümsedi. Bir Tuatha Dé'nin boyutları elerken kullandığı güç, diğer Tuatha Dé'lerin hissedebileceği bir kalıntı bırakırdı. Kesin olmasa da, zaman geçtikçe hızla dağılsa da, kalıntı tazeyken genel bir alana kadar takip edilebiliyordu.

"Mükemmel, Mael. İyi iş çıkardın."

Adam Black ölecekti. Ve Darroc izleyecekti. Avcılara işi ağırdan almalarını, ilk saldırıyı sadece yaralamak için yapmalarını emredecekti...

* * *

El sepeti, tam olarak, bir BMW Alpina Roadster V8 idi.

İklim kontrollü deri koltuklar, navigasyon sistemi, Harman Kardon stereo, ahizesiz telefon ve sadece mırıldayan bir motor ile tamamlandı

şık, son teknoloji kas gücüne sahip.

Gabby nihai sürüş makinesini Fountain Meydanı'nın altındaki otoparka yönlendirdi, bir park yerine girdi ve gerçek bir rahatlama hissiyle kapattı. Corolla'sının en güzel yanlarından biri de kaza yapmaktan hiç korkmamasıydı; kaza yapsaydı da pek farklı görünmezdi. Hız cezası almaktan da hiç endişe etmemişti, çünkü ciddi bir ters rüzgâra yakalanmadığı sürece, onunla altmışa ulaştığı için şanslıydı.

Ama bu şey; ah, bu araba neredeyse onu çalan peri kadar tehlikeliydi.

Emniyet kemerini çözdü, çantasını omzuna attı, arabadan indi, o kendini çözene kadar sabırsızlıkla bekledi (roadster onun gibi kaslı bir adam için kolay bir uyum değildi), sonra alarmı devreye sokmak için tuş takımındaki küçük düğmeye bastı.

Rüya gibi arabanın pelüş deri koltuklarına ilk oturduğunda torpido gözünü açmış ve orada, üzerinde kendi adının yazılı olduğu, hacizden muaf küçük bir ruhsat bulamamıştı.

Ve satış faturası: 137,856.02 dolar.

Hiç şüphe yok ki hayatı absürtlükten gerçeküstülüğe doğru sürükleniyordu. Az önce bir sürü arabadan daha pahalı bir araba kullanmıştı.

insanların evlerinin yaptığı gibi. Ve şimdiden küçük bir parçası, hayatını riske attığı düşünülürse, kesinlikle bir miktar tazminata hakkı olduğunu iddia etmekle meşguldü. Sadece bir arabaydı, değil mi? Ve kimse bilmeyecekti. Kimseye bir şey ima ettiği de yoktu. Bunu kendisi de söylemişti: Yasal sahibi kendisi gibi görünürken arabayı geri alması için kimseyi nasıl ikna edecekti ki? Ve üzerinde ödenmemiş park cezası yoktu. Tutuklama emri de yoktu. Bu da ilginç bir soruyu akla getiriyordu: "Arabama ne yaptın?"

"Ohio Nehri'ne sürdü." dedi hafifçe.

"Oh." Şey. Kendisinin de bir iki kez yapmak istemediği bir şey değildi. Görünüşe göre gelecek hafta işe gitmek istiyorsa BMW'ye mahkumdu. Hafta sonuna kadar yaşayacağını varsayarsak.

"Acele et," dedi, bir an önce bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordu. Hayatının sadece aşağı doğru sarmalının başladığı ve daha kötü şeylerin henüz gelmediği şeklindeki uğursuz hissi atlatamıyordu.

Karanlık garajdan anlık kör edici güneş ışığına adım atıp meydana doğru yürümeye başladılar. Gabby kalabalık caddeleri tarayarak perileri aradı. Kaldırımlar, stadyumun genel istikametinde nehre doğru toplu halde ilerleyen insanlarla doluydu. Bir beyzbol maçı olmalı, diye düşündü ve kısa bir süre için sosisli sandviç, bira, kraker, aile gezintileri ve topun sopaya çarparken çıkardığı keskin ses gibi normal, hoş şeyleri düşünerek kendine işkence etti.

Bir kez daha insanlar dışarıda bir şeyler yapıyor, sosyalleşiyor ve eğleniyordu, o ise çılgınca son peri fiyaskosunu düzeltmeye çalışıyordu.

"Bu varlıkları bulduğumda ne söylemem gerekiyor?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Onlara bir sonraki yeni ayda kraliçeyle görüşmek istediğimi söyle."

"Bir sonraki *yeni ay mı?* Kaşlarını çatarak yürümeyi bıraktı. "Neden bugün değil? Bir sonraki yeni ay *ne zaman?*"

Omuz silkti. "Sonuncusu birkaç gün önceydi. Kaçırdık." Kadının dik dik bakması üzerine ekledi. "Her ölümlü ay döngüsünde sadece bir kez izleyici devleştiriyor."

"Şaka yapıyor olmalısın."

Öyleydi ama bunu itiraf etmek niyetinde değildi. Arabada onun ellerinin deri kaplı vites kolunun etrafında kenetlenmesini izlerken ve zihninde kendi deri kaplı vites kolunun yerine aşırı vites takılmış gibi görünen kendi vites kolunu koyarken, bugün başarılı olurlarsa insan bedenini kaybedeceğini fark etmişti.

Garip bir şekilde insani bir paniğe kapılmıştı. Midesi bulanıyordu ve neredeyse geri dönmesi için ısrar edecekti. Tek şey

Onu durduran şey, sırf onunla seks yapabilmek için insan kalmak istediğini bilseydi, bulabildiği her periye gidip onu hemen götürmesi için yalvaracağını bilmesiydi.

Ve onlardan biri olabilir.

Aoibheal'in böyle saçma bir programı yoktu ama küçük *ka-lyrra'sının* bilmediği bir şeyi ona karşı kullanamazdı. Bir sonraki yeni ayda gelip onu almalarını söylemesini sağlayacaktı. O zamandan çok önce onu kolayca yatağa atabilirdi. Hak ettiği yeri geri almadan önce merakını gidermiş olacaktı.

"O zamana kadar seninle takılıp kalmayacağım," diyordu.

Gülümsedi. Danu'ya göre, kızgınken çok seksiydi: gözleri parlıyor, burun delikleri açılıyor, göğüsleri gergin ve öfkeli nefesleriyle birlikte inip kalkıyordu.

Adam cevap vermeyince, kızgın bir şekilde elini biraz ötedeki, meydanın ortasındaki bir banka doğru uzattı. "Git şuraya otur, tamam mı? Bazen meydana takılma eğilimindeler. Sanırım insanları izlemeyi seviyorlar, ya da sanırım *periler insan izlemeyi* diyebilir."

Adam karşı çıkmak için ağzını açtığı anda, ondan bu kadar uzakta oturmaya aldırmadan, avucunu göğsüne dayadı ve onu banka doğru hafifçe itti. Ona ilk kez kendi isteğiyle dokunmuştu. Ve elini onun elinin üzerine koyduktan sonraki küçük tereddütü kaçırmamıştı.

İtmeden önce vücudunu. Sanki elinin altındaki göğüs hissinin tadını çıkarmıştı. Bariyerleri yıkılıyordu. Büyüleyiciydi.

"Burada benimle oturamazsın yoksa bizi birlikte gören her peri seni görebildiğimi anlar. Kendimi kime göstereceğimi ben seçerim," diye homurdandı. "İstediğim kişileri gördüğümde, sana el sallayacağım."

"Nasıl istersen, Gabrielle."

Gabby yaklaşmak isteyeceği bir çift Fae bulana kadar günün geç saatleri olmuştu. Maa gidenler çoktan şehir merkezine geri dönmüş, arabalarını almışlardı (Reds kazanmıştı; havai fişek seslerini duymıştu) ve güneş Fountain Meydanı'nı çevreleyen gökdelenlerin arkasından alçalmış, gümüşi camlı duvarları alevli bir g l rengine boyamış ve akşamın erken saatlerinde meydana uzun gölgeler düşürmüştü.

Bitmek bilmeyen bekleyiş sırasında Fae'lerin gerçekten de onu izlediğini fark etmişti. Gün boyunca pek çoğu ortaya çıkmıştı. Ama o hiçbir şey yapmadan öylece oturduğu için, çoğu kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Adamın pek de eğlenceli olmadığını düşündü.

Sonunda iki tanesini gördü. Onları seçmişti çünkü diğerleri kadar göz kamaştırıcı güzellikte değillerdi ve tıpkı insanlar gibi, daha az çekici olanların da o kadar... yani daha ulaşılabilir olduklarını umuyordu.

 kisi de sarışın ve ışıltılı gözlü olan bir erkek ve bir kadın, Adam'ın oturduğu bankın yanında durmuş, derin bir sohbete dalmışlardı. Daha ziyade

Ona el sallayarak, ona katılmaya ve bu işi bitirmeye karar verdi.

"Ne? Hiç görmedin mi?" Adam, o yaklaşırken sordu.

Bu boğuk, Kelt aksanlı ses kulağa neredeyse... neşeli mi geliyordu? Bu aptalca düşünceye karşı başını salladı ve uzun, sıkıcı öğleden sonra boyunca güneşin beynini yakmış olması gerektiğine karar verdi.

"Tam şuradalar," dedi ona, işaret ederek.

"Nerede?" Adam kadının işaret ettiği yere baktı ve bir dizi küfür mırıldandı. "Tanrım, onları göremediğime bile inanamıyorum. Bana mı bakıyorlar?"

"Şu anda değil. Ve oradalar," dedi onun bakışlarını düzeltmeye çalışarak, "solunuzda, çöp kutusundan bir adımdan daha az bir mesafede, yaklaşık on adım ötede duruyorlar." Derin bir nefes aldı, onlara yaklaşmak için kendini hazırlıyordu ki erkek peri aniden dönüp ona baktı.

"Merhaba," dedi kibarca. "Sizinle biraz konuşmak istiyorum. İhtiyacım var-"

"Bizi gördüğüne inanıyorum, Aine," diye konuştu erkek peri, mağrur bir kaş kaldırışla.

O mu? Gabby burun deliklerinin açıldığını düşündü. *Ona "şey" mi* diyordu? Bu ne cüret. Bu küstahlık. O bir insandı. Bir ruhu vardı. O değildi ve yoktu. Eğer biri o ise, o değildi.

"Kendinize gelin artık. Ben sadece bir mesaj iletmek için buradayım. Adam Black size söylememi istiyor..." Gabby gözlerini kırıştırdı ve sözünü kesti. Ona sırtlarını dönmüşlerdi ve hiç dikkatlerini vermiyorlardı, kulak misafiri olamayacağı bir konuşma yapıyorlardı.

Sonra erkek peri başını salladı ve aniden iki peri de ortadan kayboldu. Bir an oradaydılar, sonra gittiler.

Nefes nefese. Gabby ellerini küçük yumruklar halinde sıktı ve Adam'a baktı. "Hepiniz bu kadar küstah mısınız?"

"Ne demek istiyorsun? Ne söylüyorlar?"

"Hiçbir şey söylemiyorlar. Gittiler. Bana 'o' dediler, birbirlerine bir şeyler söylediler ve ortadan kayboldular."

Gözleri kısıldı. "Eğer bu bir çeşit numaraysa..."

"Değil," dedi sabırsızlıkla. "Yemin ederim buradaydılar. Onlarla konuşmaya çalışıyordum ve birden ortadan kayboldular."

"Neye benziyorlardı?" diye sordu.

Onları tarif etti ve erkeğin dişiye "Aine" dediğini ekledi. Gözlerini

devirerek inledi. "Onu tanıyorum."

"Ve?"

"O Aoibheal'in soyundan, *D'Anu'nun* İlk Hanesi'nden bir prenses ve onunla ilgili asil olan tek şey ne kadar baş belası olduğudur. Ama bana yardım edecek. Geri dönecektir."

"Emin misin?"

Başını salladı. "Evet, Aine her zaman bana karşı bir şeyler hissetmiştir. Belki birazdan da fazla. Aslında." dedi uzun uzun i  çekerek, "bana kafayı takmış durumda."

Gabby sinirli bir şekilde düşündü. Diğer periler bile onun baştan çıkarıcılığına karşı bağışıklı değildi. Bu, insan bir kadının şansı hakkında ne söylüyordu? Adam Black'e karşı bir aşı olmalı. Ve tüm kadınlara doğumda verilmeli.

"Otur," dedi, yanındaki bankı işaret ederek. "Uzun sürmeyecek. Geri dönecek. Aine benden hiçbir şeyi esirgemeyecek."

Gabby oturmaya başladı, sonra durdu. Çeşmenin yanında aniden tek başına bir peri daha belirmişti. Yalnız bir tane. Tam da umduğu şey.

bütün öğleden sonra. Tam da Adam'ın asla bulamayacağını söylediği şey. "Yanılmışsın," diye homurdandı, Aine'in onu reddetmesine açıklanamaz bir şekilde sinirlenmişti, "çünkü orada tek başına bir peri var."

Adam ayağa fırladı, keskin ve sesli bir şekilde nefes aldı. "Ne? Nerede? Hayır. Bekle, işaret etme *Ka-lyrra*. Ona bir daha bakma bile. Ya da bana. Uzaklaş, bana sırtını ver, sonra da bana neye benzediğini söyle." diye tısladı.

Gabby ona baktı. Elinde değildi - sesi çok telaşlıydı. "Bana *bakma*,"

diye tısladı yine usulca. "Dediğimi yap."

Sesindeki aciliyetle sarsıldı. Gabby itaat ederek uzaklaştı. Dönerek ona profilini gösterdi, ellerini yontulmuş çalı ve çiçeklerden oluşan bir düzenlemeyi çevreleyen alçak bir taş duvara dayadı ve manzaranın tadını çıkarıyormuş gibi yaptı. Başını öne eğerek saçlarını yüzüne siper etti ve yumuşak bir sesle, "Uzun boylu. Bakır saçlı, altın röfleli. Siyah tork ve kolluk takıyor-"

"Beyaz cüppeli ve yüzünde bir yara izi var," diye tamamladı

Adam onun yerine. "Evet."

"Gabrielle, hemen benden uzaklaş ve arkana bakma. Ne kadar hızlı ve olabildiğince uzağa. Yap şunu. Şimdi."

Ama lanet olası kadın, onun bir daha emirlere itaat etmeyeceğini bilmeliydi. İlk sefer bir şans eseri olmalıydı; belli ki vücudunda itaatkâr, uysal bir kemik yoktu.

Ona dönüp yüzünü inceledi, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı.

Ve o güzel yeşil-altın gözlerinde bir endişe dokunuşu var mıydı? *Onun* için endişe *mi*? Böyle bir zayıflığın ilk ipucunu görmekten memnun olsa da, şu anda bu onun felaketi olabilirdi. Az önce Darroc'u tarif etmişti ve eğer Darroc onu bu haliyle ele geçirirse... Aoibheal'la bir daha asla görüşemeyecekti. Ve eğer Darroc Gabrielle'i ele geçirirse... Adam gerildi, düşünceyi tamamlamayı reddetti. Lanet olsun, bunu hiç tahmin etmemişti! "Git." diye homurdandı.

Ama bunu söylerken bile kızın yüzünün değiştiğini gördü. Artık ona bakmıyordu; bakışları onun biraz sağında ve arkasında bir noktaya sabitlenmişti. Ağız açık kalmış, gözleri inanılmaz derecede büyümüş ve yüzü kansız bir şekilde bembeyaz olmuştu.

"H-h-h- huuumh- huuumh-" diye mırıldandı.

Adam anında tepki verdi, onun yüzündeki bu ifadeyi değiştirebilecek ve dilinin bir *H harfine takılıp kalmasına* neden olabilecek tek bir şey düşünebildi.

Avcılar.

"G-g-g-" diye tekrar denedi.

Darroc'la aynı yerde avcılar varsa bile onun için gelmemişlerdi. En azından önce değil. Yüksek Konsey İhtiyarıyla aralarında binlerce yıllık bir husumet vardı ve Darroc'un, ölümlü formundayken Avcıların onu parçalara ayırmasını izlemekten daha çok hoşlanacağını düşünemiyordu. Ancak o zaman dikkatini *Sidhe-seer'e* çevirebilirdi. Ve onun küçük *ka-lyrra'sının* hiç şansı olmayacaktı. Darroc'un ellerinde, ona anlatılan tüm karanlık ve çarpık peri masalları gerçek olacaktı.

Kendini ona doğru fırlattı.

Tanrım, etrafları onun *göremediği bir* tehlikeyle çevriliydi! Onu nasıl koruyacaktı? Bu kimin aptalca fikriydi ki?

Elleri kızın omuzlarına kapandığında, yumuşak bir vızıltıyla kolunun yanından bir şey geçti. Bir kolunu kızın beline dolayan adam, eğilip bükülerek onu vücudunun sığınağına çekti ve omzunun arkasını yakan bir şey yüzünden irkildi.

Gözlerini kapatarak ona sıkıca sarıldı ve azalan gücünün onu taşıyabileceği en uzak sınırları zorlayarak genel olarak güney yönünde bir yerieledi. Yeniden maddeleştiği anda, kollarını ona dolayarak anında yeniden süzüldü.

Demiryolu hattı. Sift. Bakkal dükkanı. Devam edin. Bir evin çatısı. Eleyin. Mısır tarlası. Eleyin. Mısır tarlası. Eleyin. Mısır tarlası. Sift. Mısır tarlası. Kanlı Ortabatı. Sift. Bir kilisenin çan kulesinin tepesinde, dar ve kaygan kulenin üzerinde dengede durmanın hiçbir yolu yok.

Haçların ve gargoylelerin yanından geçerek düşmeye başladılar ve o da onları havada aceleyleeledi. Nefes almak için bile duraklamadan, daha hızlı ve baş döndürücü bir hızla ilerlemeye devam etti ve umutsuzca düşmanı ile çok ölümlü *ka-lyrra'sı* arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya çalıştı.

* * *

Gabby avazı çıktığı kadar bağırdığından emindi ama ağzından hiçbir şey çıkmıyordu.

Adam Black'in kolları sadece vücudunu sımsıkı sarmakla kalmamış, kendisini de canlı bir kalkan gibi onun etrafına sarmayı başarmıştı.

Ama onu çığlığa boğan Şey bu değildi. Sürekli cisimlenip cisimsizleşmesiydi. Sayılır. Bir an var oluyor, sonra yok oluyor, sonra tekrar var oluyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştı. Her seferinde farklı bir yerdeydi. Mağazalar. Otoparklar. Mısır tarlaları. Bunlardan bir sürü vardı. Birdenbire ince, sivri bir kulenin tepesinde- *ack!*

- bir kilise ve *düşüyorlar!* Kaldırım onları karşılamak için hızla yükselirken, aniden, kutsanmış bir Şekilde, başka bir yerdeydiler.

Bir süre sonra gözlerini kapadı ve dua etti, hiçbir Şey düşünmemeye çalışıyordu, özellikle de *Fae Kitapları'nın* Avcılar hakkında ne kadar yanılmış olduğunu.

O'Callaghan *Kitapları'nın* söylediğinden daha da korkunlardı, eğer yapıldıkları Şey buysa. Doğal olarak hiç resimleri yoktu, çünkü onları gören O'Callaghan'lar fotoğraflarını çekmişti. Verilen küçük bir tanım, onları toynaklı, kanatlı ve boynuzlu klasik bir Şeytan versiyonuna benzetiyordu. yleydiler de, bir bakıma, ama daha da kötüsü. Uzun boylu, kösele derili, cehenneme açılan pencereler gibi parlayan turuncu gözleri, kanatları, keskin dişleri ve uzun, ölümcül pençeleri vardı. Ve emin değildi ama bir kuyruk gördüğünü sanıyordu. Anlamadığı tek Şey, avlarını çıplak... el benzeri uzantılarıyla paramparça edebilecekleri bu kadar açıkken, neden onlara insan silahlarıyla ateş ettikleriydi.

* * *

Sonunda çimenli bir alanda durdular. Gabby uzun süre konuşamadı. Tepeden tırnağa sıırıslıkılam olduğunu fark etti. Saçlarından su fışkırıyor ve yüzüne yapışıyordu. Adamın kollarında titreyerek durdu, sert vücudunun gücüne yaslandı ve birbiri ardına derin bir nefes aldı.

"İyi misin, *Ka-lyrra*?" dedi kulağına yakın bir şekilde.

"İyi misin? İyi misin?" Adamın elinden kurtulup, yüzünü ona dönmek için döndü. Yüzündeki ıslak saçları kazıyarak bağırdı.

"İyi *görünüyor muyum*? Tabii ki iyi değilim. Hayatım başıma yıkılıyor ve sen bana iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Maskara yanaklarından aşağı damlıyor, gömleğine sıçıyordu. Gözlerini kısarak ondan uzaklaştı. Ayakkabıları hareketle birlikte ezildi ve anlamsızca aşağıya bakarken kot pantolonunun paçasından bir kurbağa yavrusu çıktı ve yere düştü.

"İğrenç!" Titreyen parmağıyla onu işaret etti. "Bir iribaş. Pantolonumda bir iribaş vardı!"

"Şanslı kurbağa yavrusu," diye mırıldandı. Sonra, "İnsan bir yeri elediğinde, *ka-lyrra*, o anda o alanı işgal eden her neyse onun üstüne çıkar. Eğer kişi diğer tüm güçlerine de sahipse bu pek sorun olmaz. Ama benim yok. Doksan yedinci sıçrama civarında bir göle vardık. Ve sanılanın aksine ben suyun üzerinde yürüyemiyorum."

Ellerini çılgınca sırlıslıklam kot pantolonunda aşağı yukarı gezdirerek daha fazla ürpertici sürüngen olup olmadığını kontrol ederken tısladı. "Oh, senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum." Belki öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi konuşuyordu ama gerçekten de, onunla tanıştığından beri birbiri ardına tedirgin edici, rahatsız edici, tuhaf deneyimler yaşıyordu. Kilisenin üstüne neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Tam alışmaya başladığını düşünmeye başlamıştı ki, tekrar tekrar yıkılıp yeniden inşa edilmenin o kadar da korkunç olmadığını düşünmeye başlamıştı ki, kötü kokulu, balıklı, yosunlu suda öğürüyordu.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi usulca.

"O gölden biraz *içtim*! Bir balık, bir kurbağa ya da bir... bir... bir kaplumbağa boğazıma kaçabilirdi!"

"Elerken ağzını kapalı tutmak en akıllıcasıdır."

Ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Şimdi sen söyle." Lanet olsun periye, her neyse. Orada öylece duruyordu, kendini pejmürde ve dağınık hissediyordu ve adam ıslak halde daha güzel görünüyordu, sıırılsıklam ve pırıltılı altın kadife, saçları beline kadar ıslak bir yumak.

"Gel, Gabrielle," dedi elini uzatarak, "ilerlemeye devam etmeliyiz. Elemek için kullandığım azıcık büyü sayesinde beni takip edebiliyorlar, ama sadece genel bir çevreye kadar. Araştırmalarını yaymak için eleme yapmaya devam etmeliyiz."

"Tekrar *yola* çıkmadan önce bilmem gereken *başka bir* şey var mı?" Ellerinizi arkasında birleştirdi, böylece adam onu yakalayamaz ve cevap vermek yerine eleyip geçemezdi. Ayrıca, bilinen tüm fizik kurallarına meydan okuyan bir şekilde yapacağı bir sonraki yolculuk için kendini hazırlaması için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Beni öpmeyi deneyebilirsin. Dilim bir kurbağadan daha iyidir, değil mi?" Koyu renk gözleri altın gibi parlayarak ona doğru uzandı.

"Yakın yarışma," diye homurdanarak yalan söyledi, geri çekildi, elleri hâlâ arkasındaydı. Uçuşan iribaşa dikkatle baktı.

"Ne?" "Onu

geri al"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi inanmayarak.

"Zamanımız var mı?"

Bunu düşündü. "Evet, ama-" "O

zaman, hayır değilim."

"O göl üç şerbetçiotu önceydi," dedi sabırsızlıkla.

"Eğer onu geri almazsanız ölecek ve siz onun kısacık bir hayatı olan zavallı küçük bir şey olduğunu düşünüseniz de, peri düzeninde bunun pek bir anlamı yok. Bahse girerim kurbağa yavrusu olarak kurbağa olmayı dört gözle bekliyordur. Şimdi sözünü geri al. Hayat hayattır. Yüce bir perinin ne kadar küçük olduğunu düşündüğü umurumda değil."

Bir kara kaşını kaldırdı ve başını eğdi. "Evet, Gabrielle." Kurbağa yavrusunu iri bir eliyle, onu duraksatacak kadar nazıkçe kaldırıp dışarı fırladı.

* * *

O yokken Gabby çantasındaki sümüksü yosunları kazıdı (çantasını hâlâ omzunda asılı bulduğunda oldukça şaşırmıştı), fermuarını açtı ve içindekileri inceledi. Yeni bir değişiklik olarak, sadece ucuz cüzdanlar alabildiğine sevinmişti - sahte deri su geçirmez olduğunu kanıtlamıştı. Pudra kâğıdını çıkarıp makyajının kalıntılarını temizledi ve saçındaki yosunları topladı, her şeyin artık olabildiğince kötü olduğunu hayıflanarak kabul etti.

Sadece Adam Black'e takılıp kalmakla kalmamıştı, diğer periler de artık onları görebildiğini biliyordu ve Adam'a göre güvenilmez olanlardan biri olan haydut bir peri de onu bulmuştu ve tüm bunların ortasında biri Avcıları çağırmıştı.

Hatırladıkça ürperdi. Bir an Adam'a bakmış, sesinin neden bu kadar gergin ve aceleci çıktığını anlamaya çalışmış, sonra da en kötü kâbuslarından fırlamış korkunç yaratıklar Adam'ın arkasında yoktan var olmuştu.

Ve silahları vardı, bunu yeterince tuhaf buluyordu, ama daha da tuhafı, ateş ediyorlardı - ona değil - *ona*. Neler oluyordu?

Son bir rimel lekesini de temizledikten sonra kıpırdamadan durdu. Onları görememişti. Tek görebildiği onun yüzüydü ve ne kadar dehşete düşmüş görüldüğünü biliyordu. Tek bir kelime bile edememişti; damarlarındaki kan buza dönüşmüş, onu olduğu yerde kaskatı dondurmuştu.

Adam olmasaydı, Avcılar *Sidhe* kahinlerine ne yaptıysa onu yapana kadar orada sessizce, çaresizce ciyaklayıp duracaktı. Umutsuzca "Avcılar" ve "silahlar" demeye çalışmış ama tek bir hece bile çıkaramamıştı.

Peki o ne yapmıştı? Hayal edebileceği en son şeyi. Onu korumak için tereddüt etmeden ileri atılmıştı. Güçlü bedenini onunkinin etrafına sarmıştı. Arkasında korkunç bir şey olduğunu bildiği halde, kendini hemen güvenli bir yere atmamıştı. Ölümlü, artık yenilmez olmayan bedenini onu korumak için kullanmıştı. Kendini başka bir yere çevirip onu terk edebilirdi, ki bu tam da soğukkanlı bir periden beklediği şeydi.

Bunu yaptı çünkü şimdi sana daha çok ihtiyacı var. Seni korumak zorunda. Sen onun göremediği düşmanları için gözlerisin.

"Kurbağa yavrusu sulu yuvasına geri döndü, *ka-lyrra*." Adam onun önünde cisimlendi. Büyük, ıslak bir canavar gibi titriyordu, su damlacıkları her yere uçuşuyordu. Kara başını eğdi ve onun ciddi ifadesini içine çekti. "Her şey yoluna girecek, Gabrielle. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bugün değil. Hiçbir zaman."

"Çünkü şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyacın var," dedi acı acı. "Sen beni hayatta tutmak zorundasın."

Başını eğdi ve uzun, ölçülü bir an boyunca ona baktı. "Unuttuysan söyleyeyim, bana yalnız Tuatha Dé'den bahsettiğin anda gitmeni sağlamaya çalıştım. Daha doğrusu, 'Şu anda benden uzaklaş ve arkana bakma' dedim. Olabildiğince hızlı ve uzaklara. Beni dinlememeyi tercih ettin. Ve her zaman başka bir *Sidhe-seer* bulabilirdim, Gabrielle. Kitaplarını okudum. Onlardan biri İrlanda'da vizyonu taşıyan soyların isimlerini listeliyor. Tüm soylar."

"Öyle mi?" Gabby dehşete kapıldı. Nerede? Nasıl gözden kaçırmıştı? Bunlar neden yazılmıştı ki? *Neden* biri o sayfaları uzun zaman önce yakmamıştı?

Başını salladı. "Kadim dilde yazılmış ilk kitapta. Sayfalar dolusu isim. Gördüğünüz gibi, size ihtiyacım yok. İnsanların yöntemlerini düşmanlarımdan çok daha iyi biliyorum. Başka birinin izini sürebilecek kadar uzun süre kendimi kolayca gizleyebilirim."

"O zaman neden yapmıyorsun?" diye

sordu belli belirsiz. Peki o yaparsa nasıl

hayatta kalacaktı?

"Hayatını tehlikeye attım. Bunu düzelteceğim."

Gabby gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Sesi gergin, aksanı her zamankinden daha kırpıktı ve normal bir adam olsaydı, onu tehlikeye attığı için kendisine kızgın olduğunu düşünürdü.

Tamam, Tanrı aşkına, diye söylendi içindeki on dört yaşındaki çocuk, bir Fae prensi için bile seni tehlikeye attığı için kendine kızgın görünüyordu. Onu biraz rahat bırak, olur mu?

Ağız açık kalmış, bir düzine farklı soru dilini kemiriyordu ama adam başını salladı.

"Şimdi olmaz. Gitmemiz gerek. Yakında konuşacak bir yer bulacağız. Burası o yer değil. Gel."

Gabby ayağa kalktı ve çantasını güvenli bir şekilde omzuna attı. Ona katılmak için hareket ettiğinde, birden ıslak kapağından aşağı süzülen suyun kırmızımsı bir renk aldığını fark etti.

"Yaralandın mı?" diye bağırarak koluna uzandı.

Adam omuz silkerek geri çekildi. "Bir şey yok-"

"Bırakın beni-"

"Boş ver. Ben iyiyim. Gölde duruladım. Derin değil. Gel, İrlandalı. Elini. Benim elime. Şimdi."

Kadın orada öylece durup endişeyle kaşlarını çatarak ona baktığında, "Tekrar ölümsüz kılınmadan önce son kullanma tarihimi geçirmek gibi bir niyetim yok. İçiniz rahat olsun,

"Eğer bunun bir önemi yok diyorsam, yoktur." Bir an durakladı, sonra yumuşak bir sesle ekledi, "Ve korkmana gerek yok, Gabrielle. Onları yok ettim."

"Avcılar mı?" dedi boş boş. "Hayır, söylemedin."

"*Sidhe-seer'lere* isim veren sayfalar. Irkım için işleri bu kadar kolaylaştırmamalısın. Merhametsiz ve tehlikeli olabilirler."

"Senden farklı olarak, o çok da iyi olmayan adam-Adam-Black?"
İğneleyici yorum, durduramadan dilinden döküldü.

Ona sabırsız bir azarlama bakışı fırlattı. "Önyargılarının ötesini görmeye çalış İrlandalı, olur mu? *Beni görmeye çalış.*"

Tamam, şimdi bu onun kafasını karıştırdı. Kendisini yargılayıcı ve önemsiz biri gibi hissetmesine neden oldu. Yargılayıcı değildi, sadece gerçeklere göre hareket ediyordu ve gerçekler-

Şey, gerçekler... şey, şu anda gerçeklerin ne olduğundan tam olarak emin değildi.

Lanet olsun! Neden her şey sadece siyah ve beyaz olamıyor? İnsan iyi, peri kötü. Bu kadar basit! İnanmak için yetiştirildiği şey buydu.

Gerçekten de tüm *Sidhe-seer'lara* ihanet ederek o sayfaları yok etmiş miydi?

Neden? Neden çaba harcasın ki?

Bu durumda, yere düşen kurbağa yavrusunu neden o kadar nazıkçe yerden alıp geri getirmişti? Yaptığına hiç şüphe yoktu; yine sıırıslıklam olmuştu. Yalan söyleyebilirdi (ne de olsa yalan söylemek onun ikinci doğası olmalıydı) ve ona zaman olmadığını söyleyebilirdi. Ona inanırdı; Avcıların neler yapabileceğı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve yalnız periyi gördüğü anda ona uzaklaşmasını söylemişti. Gerçekten de onu kendi güvenliğı için, kendi riskini alarak uzaklaştırmak istemiş miydi?

Ne tür bir peri böyle şeyler yapar? Efsanevi bir baştan çıkarıcı ve aldatıcı mı? Yoksa... yarı düzgün bir peri mi? Böyle bir şey var *mydi*?

Ne yapacağını şaşırmış bir halde elini onunkinin içine soktu.

Adamın büyük eli kadıninkini yuttu ve kendini narin ve kadınsı hissetmesini sağladı. Başını geriye doğru eğerek adamın yontulmuş yüzüne baktı. Gözleri karanlıktı, çenesi sertti. Ve çok... insana benziyordu.

Elemeye başladıklarında, ondan *güvende* olmadığını bilmesine rağmen, onunla garip bir şekilde güvende hissettiğini fark ederek pusuya düştü.

* * *

Akşam karanlığı çökene kadar bir daha durmadılar. Aslında, diye mırıldandı, şafağa daha yakın gibiydi. Mekânlar arasındaki karmakarışık geçişleri sırasında zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Onları Louisville, Kentucky'nin hemen dışında bir yolcu trenine bindirdi ve Fae'lerin onları takip edemeyeceğinden emin olmak için bir süreliğine insani yollarla seyahat etmeleri gerektiğini açıkladı. Avcıların, geride bıraktığı büyü kalıntısı ağına uzunca bir süre takılacakları konusunda ona güvence verdi.

Bir kez daha o kadar yorgundu ki zar zor hareket edebiliyordu. Adam, neredeyse boş bir araba bulana kadar ona rehberlik ettikten sonra cam kenarındaki koltuğa oturup onu yanına çektiğinde, gevşekçe yere çöktü. Adam Black hayatına girdiğinden beri uyku düzeni en büyük şakası haline gelmişti.

Camın ötesindeki ufukta turuncu ve pembenin soluk çizgilerine bakılırsa, yine neredeyse yirmi dört saattir ayakta idi
- Ve yine bu saatler, şimdiye kadar katlandığı en travmatik saatlerdi.

Son zamanlardaki uhrevi olaylar salgınında tutunacak tek bir sağlam referans noktası bulamayınca, hepsiyle daha sonra ilgilenmeye karar verdi ve yorgunluğa yenik düşerek koltuğa yığıldı, çenesini göğsüne doğru salladı.

Adam onu koltukların üzerinden çekip uzun kaslı bacaklarını uzatarak kollarının arasına aldığı anda, kadın sadece yorgun bir iç çekiş yaptı ve adama doğru kıvrıldı. Kot pantolonu hâlâ nemliydi, battaniyesi yoktu ve vücut ısını kullanabilirdi.

Yine de bu, yanağını onun göğsüne bastırmak ve baharatlı erkeksi kokusunu derin derin içine çekmek için bir bahane değildi. Yine de yaptı.

"Bana aşık olmuyorsun, değil mi İrlandalı?" diye mırıldandı, sesi

eğleniyor gibiydi. "Pek sayılmaz," diye mırıldandı.

"Güzel. Bana aşık olduğunu düşünmekten nefret

ediyorum." O da isterdi. Tanrım, o da öyle.

Adam, Gabrielle'i rahatsız etmeden omzundaki baskıyı azaltmaya çalışarak dikkatle pozisyon değiştirdi.

Onun kollarında uyuyordu. Saatlerdir uyuyordu, olabildiğince rahattı. Yüzü, dinlenirken, tatlı, genç, masum ve onun için son derece güzeldi. Bir parmağını yanağında gezdirdi, ince, yumuşak düzlemleri inceledi, güzelliği neyin yarattığını merak etti. Binlerce yıldır bunu hâlâ çözememişti. Her ne ise, onda fazlasıyla vardı. Irkının soğukkanlı ve kusursuz kadınlarının aksine, sıcak, dünyevi ve canlıydı. Tuatha Dé kadınları sürekli devam eden gümüşi bir kışken, o ateşli bir sonbahar ve ilkbahar gök gürültüsüydü. Tam da bir İskoçyalı'nın eř olarak alabileceği, gülüp tartışabileceği ve hayatının sonuna kadar sevişebileceği türden bir kızdı.

Uykusunda içini çekti ve daha yakına kıvrılıp yanağını onun göğsüne yasladı. Davranışlarındaki ani değişikliğe neyin sebep olduğunu, kuzunun yorgunluktan kurda doğru yığılmasına neyin yol açtığını anlamıştı. Güven değil, hayır, ateşli *Sidhe-seer*'inden değil (yine de bazı çözümler belirtileri görmeye başlamıştı); koşullar tek başına

onu kollarına aldı. Bu öğleden sonraya kadar onu en büyük tehdit olarak algılamıştı. Şimdi daha büyük bir tehdit vardı ve birdenbire ona karşı tek müttefiki haline gelmişti.

Sebebi ne olursa olsun, onun yumuşaklığını ve gücüne boyun eğdiğini hissetmek hoşuna gidiyordu. Bilinçsiz, savunmasız, zihni rüyalara dalmışken onun bakımına emanet edilmişti. Bundan çok hoşlanıyordu. Aslında, fiziksel rahatsızlığa tahammülü olmayan biri olarak, onu uyandırmaktansa acıya katlanmayı tercih edecek kadar. Neyse ki kurşun onu sadece sıyırmış, ölümlü bedenine önemli bir tehdit oluşturmamıştı.

Silah taşıyan avcılar. Çenesini ovuşturdu ve başını salladı. Kadın ona gördüklerini anlattığında, yer ararken onlara verdiği birkaç molada öfkeden deliye dönmüştü.

Kendinde.

Ne kadar da aptalmış. Bir hafta önce, en önemli sorununun ciddi bir hayal kırıklığı ve can sıkıntısı olduğunu düşünmüştü. Sonra Gabrielle'i bulmuştu ve en önemli sorunu onu en iyi nasıl baştan çıkaracağı olmuştu.

Şimdi en acil sorunu ikisini de nasıl hayatta tutacağıydı.

Avcıların insan silahı taşımasının önemini anlamak için Tuatha Dé dehası olmaya gerek yoktu. Darroc'un huzurunda olmaz.

O diyardan sürüldükten sonra Faery'de geride bıraktığı her şeyi ne kadar da çabuk unutmuştu - karmaşalar, gerilimler, bitmek bilmeyen saray entrikaları - ama insan olmanın verdiği öfke içinde debelenip duruyordu. Darroc'u bir an bile unutmakla ne büyük bir aptallık etmişti. Yüksek Konsey İhtiyarı ile aralarındaki husumet dört buçuk bin yıl öncesine, Fae ve İnsanlar Arasındaki Anlaşma'dan önceki zamanlara uzanıyordu. Irkının Danu'dan getirdiği ölümcül mızrak ve ölümcül kılıcın - dört Yadigâr'dan ikisi ve bir ölümsüzü yaralayabilecek hatta öldürebilecek tek silah - Faery'den çıkarılıp saklanmasından önceki bir zamana. Ta o günden beri Adam kılıcı eline almış ve Darroc'un yüzünü yararak hâlâ üzerinde taşıdığı yarayı açmıştı.

Darroc'u asıl bir nedenden ötürü öldürmeye çalışmış gibi davranmak isterdi ama basit gerçek, ölümlü bir kadın için kavga ediyor olmalarıydı. Onu ilk Adam görmüştü. Ama kraliçe onu saçma sapan bir şey için saraya geri çağırmıştı ve Darroc ondan önce davranmıştı. Adam'ın onu istediğini çok iyi biliyordu.

Darroc onu öldürmüştü. Irkında, güzelliğin ve masumiyetin ancak yok edilerek tadına varılabileceğine inananlar vardı. Irkının arasında, Anlaşma'dan önceki o kanunsuz zamanda, bu dünyaya ilk geldiklerinde ve henüz yerleşmemişken keşfe çıktıklarında, seks sırasında bir insandan çıkarabilecekleri tutkuyla leş yiyiciler gibi beslenenler vardı. Bu süreçte ölümlüyü öldürdüğünü umursamadan.

Darroc'un döndüğünde ona ne yaptığını görmüştü. Bir zamanlar capcanlı olan o gülen, alaycı genç kız gitmişti. Sadistçe kırılmış ve sonsuza dek susturulmuştu. Ölümü kolay olmamıştı. Ve lanet olası iyi bir nedeni yoktu. Onun öldürülmesi acı ve anlamsız bir şiddet eylemiydi. Adam o kanunsuz dönemde kendi payına düşen cinayeti işlemişti ama bunun bir nedeni vardı.

Her zaman nedenler için. Asla sadece zevk için değil.

O gün Darroc'la aralarında doğan nefret hiç azalmamıştı. Kraliçe tarafından tutsak edilmiş, korkunç bir ceza tehdidi altında (kraliçenin elinde ruhsuz bir ölüm, daha az değil), acımasız savaşlarını saray siyasetinin arenasına taşımışlardı. Adam'ın, Darroc'u birçok kez yenmek için kullandığı araçlar olan incelik ve baştan çıkarma güçlerini mükemmelleştirdiği bir arena. İhtiyar da zamanla değişmiş, acımasızlığına denk bir kurnazlığı mükemmelleştirmişti. Darroc kraliçenin konseyinde bir koltuk elde ederken, Adam onun kulağını başka yollarla güvence altına almayı başardı. O ve Yaşlı, saraydaki en güçlü ve ikna edici figürlerdi, sadık bir şekilde karşı taraftaydılar ve Adam'ın gidişiyle... kayıtsız saray mensuplarının Yaşlı'nın kollarına döndüğünden hiç şüphesi yoktu. Darroc içlerinden bazılarını Aoibheal'in kendisine karşı kışkırtmayı başarmadan önce ne kadar düşünecekti? Adam'ı kovarak yarattığı tehlikenin farkında mıydı?

Demek Darroc onu öldürmeye çalışmıştı, diye düşündü. Hem de silahla. Adam'ın bir insan anlaşmazlığı yüzünden ateş altında kalmış gibi görünmesini mi sağlamaya çalışıyordu? Darroc'u tanıdığından, Adam öldüğünde kraliçenin Adam'ın vücudunda sadece insan yapımı yaralar olduğunu kanıtlamayacağı ihtimaline oynardı.

Adam insan kanunlarıyla alay etse de, Tuatha Dé kanunları da aynı derecede karmaşıktı. Kraliçe sağlam bir kanıt olmadan kendilerinden birini asla cezalandırmazdı. Sayıları artık eskisi gibi artmıyordu. Bir keresinde Circenn'e Tuatha Dé formunda erkeksi olduğunu söylemiş olsa da, bu oğluna söylediği pek çok yalandan yalnızca biriydi. Çok azı hâlâ çocuk doğurabiliyordu ve Tuatha Dé tam olarak ölmese de, bazen... yok olup gidiyorlardı.

Gabrielle onun kollarında kıpırdanarak, onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kımıldadı, dizlerini yukarı çekti ve onun bedenine daha da sokuldu. Gabrielle onun bacaklarının arasında yan yatmış, göğsüne yaslanmıştı ve Gabrielle'in kalçasının cömert, tatlı kıvrımı onun sikine yaslandığında, adam keskin bir nefes alarak ürperdi. Her zamanki gibi hazır ve istekliydi. Vücudunun bu kısmı kontrol edilemezdi, görünüşe göre tek bir doğa kanununa göre işliyordu: Kadın vardı, adam ereksiyon olmuştu.

Tanrım, onu istiyordu. Güç kullanmak hiç bu kadar cazip bir seçenek gibi görünmemişti ama yine de güç kullanmak onu Darroc'tan daha iyi yapmayacaktı.

Onun gönüllü teslimiyetinden daha azını kabul etmezdi.

Ama lanet olsun, yakında olsa iyi olur. Şu anda sadece bir insandı.
Tuatha Dé'nin vicdanıyla. Ya da eksikliği.

* * *

Gabby vücudundaki ağrıyan her kası dikkatle not ederek, nazikçe gerindi.

Hepsi bu kadar.

Tepeden tırnağa buruşmuştu ve nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Gözlerini temkinli bir şekilde açtı.

Adam Black ona bakıyordu, karanlık bakışları anlaşılmazdı.

"Günaydın, *ka-lyrra*." Yavaş, kalp durduracak kadar seksi bir gülümsemeyle mırıldandı.

"Oldukça tartışmalı," diye mırıldandı. İçinde onun olduğu bir sabah pek çok şeye gebeydi ama iyi, seçeceği ilk sıfat değildi. Tehlikeli mi? Evet. Sonsuz cazibe? Evet. Olaylı. Hatta belki de büyüleyici. Ama iyi değil.

"Size kahve getirirdim ama üstümdesiniz ve uykunuzu bölmek istemedim."

Adam daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama kadın ona fırsat vermedi. Adamın pencereye yaslandığını ve kendisinin de sınır tanımaksızın onun büyük, sıcak bedeninin üzerine yayıldığını, güçlü kalçalarından birine bindiğini (karnında düşünmemek için gerçekten çok uğraştığı sert bir şey vardı), göğüslerinin adamın göğsüne çarptığını ve elinin saçlarında kıvrıldığını fark ettiğinde dehşete kapıldı! Sanki uykusunda onu okşuyormuş gibi! "Özür dilerim," dedi aceleyle, kendini çözdü, ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Onunla birlikte geldi, eli çelik bir bant gibi bileğini sardı. "O kadar hızlı değil, İrlandalı."

"Bırak beni-" Gabby dondu kaldı. Adamın üzerinden kalkmayı başarmıştı ve gayet iyi oturuyordu. Ama bir şeyler yanlıştı. Ne olduğunu anlaması bir anını aldı. İçinde başka biri oturuyordu.

Onun içinde oturuyorum.

Kadın ığlık atmak için ağzını açtı ama adam eliyle ağzını kapattı. Ayağa kalktı, onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti ve yarı kucakladı, yarı sürükleyerek koltuklarından indirdi. Onu sıkıca tutarak, boş bir vagona gelene kadar koridor boyunca vagon vagon gezdirdi.

Ancak o zaman gitmesine izin verdi.

Gözlerini kocaman açarak bir koltuğa yaslandı ve ona baktı. Ağzı defalarca açılıp kapandı.

"Sakin ol, *ka-lyrra*. Bu sadece *féth fiada*'nın etkisi"

Dili özld. "Ne diyorsun sen?" diye feryat etti. "Şimdi ben de mi lanetlendim? Ben uyurken birinin beni lanetlemesine izin mi verdin? Bulaşıcı falan mı bu?" Bir yumrukla onun göğsüne vurdu. "Bunu bana nasıl yaparsın? Sana güvenmiştim!"

Koyu, çekik bir kaşını kaldırdı. "Sen mi yaptın? Düşünsene, ben *günahkâr siriche du'yum* ve sadece senin can düşmanıyım."

"Oooh! Sana güvendiğimi kastetmiyorum, önemli konularda olduğu gibi, ama en azından sana güvenebileceğimi düşündüm-"

"Sen lanetli değilsin, Gabrielle," diye yatıştırdı. "Sadece sana dokunduğumda beni etkileyen lanet seni de kapsıyor. Emin değildim

Bayan iinize oturana kadar tam olarak nasıl çalışıyordu ve sonra çok geç oldu."

"Buna karşı bağışıklığım olduğunu sanıyordum," diye ağladı.

"Öylesin. *Féth fiada* senin üzerinde *işe* yaramıyor. Ama *sende işe yarıyor*."

"Bunu anlamıyorum." diye tısladı, ellerini vücudunda aşağı yukarı gezdirerek gerçekten gerçek olduğundan emin oldu.

"İnsan alemindeki diğer tüm nesnelerde olduğu gibi, sana dokunduğumda beni çevreleyen büyünün içine ekiliyorsun. Diğer insanlar için görünmez ve bedensiz olursun. Ta ki ben sana dokunmayı bırakana kadar. Bu yüzden içeri oturdun. Seni uyarmaya çalıştım ama çok çabuk uzaklaştın. Seni meşgul ederken serbest bırakmaya cesaret edemedim, çünkü bırakırsam ne olacağından emin değilim."

Gabby bembeyaz kesildi. "Yani, içimde biri varken tekrar bedensel hale gelirim..." Düşüncesini tamamlayamadı.

Başını salladı. "O biri... şey, dahil edilmiş olabilir. Ama sonra tekrar, olmayabilir de. Bir şeylerin birbirinin üstüne çıktığı eleme gibi çalışabilir. Çok komik olmaz mıydı? Birdenbire tepesinde belirseydiniz o kadının yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyor musunuz? Tabii..." diye düşündü düşünceli bir şekilde, "bir *Sidhe-seer ile* bunu tahmin etmek çok zor; Fae gücü sizin etrafınızda olması gerektiği gibi alışmıyor.

sizin türünüz hakkında kabul edilemez. Belki de kafa karışıklığı unsurunun bir kısmı- "

"Bunun hiç de gülünecek bir şey olduğunu sanmıyorum." Gabby tersledi. "İçinde oturmak gerçekten kötü hissettirdi. Sanki bir hayaletmişim gibi."

Başını salladı. "Biliyorum."

Gözleri kısıldı. "Şunu anlamama yardım et. Bana dokunduğunda, diğer insanlar tarafından görülemiyor ya da hissedilemiyor muyum?"

"Doğru."

"Ama Fae'ler bizi hala

görebiliyor mu?" "Doğru."

"Ama sen bana dokunduğunda ve ben diğer insanlara karşı katı olmadığımda, diğer her şeyi hissedebiliyorum. Ve seni hissedebiliyorum. Yani gerçekten orada mıyım, değil miyim?"

"Açıklaması zor, *ka-lyrra*; insani terimlerim yok. Irkınız henüz herhangi bir yararlı ayrıntıyı tartışmak için yeterli olanlara sahip değil" - sözünü kesti, kaşlarını çattı, kelimeleri aradı - "pekala, bu tam olarak olmasa da neredeyse bir yaklaşım: karmaşık, ögeye özgü, olaya bağlı, çok boyutlu kayma, bir ... 'uzay-zaman' diyebilirsiniz, ama verin

Dört boyut yerine on üç boyut. İnsanların eşzamanlılık sorunları var ve parçalanma ile iyi başa çıkamıyorlar. Bilim adamlarınız ilerleme kaydetmiş olsa da, evren kavramınız henüz yeterince gelişmiş değil. Evet, siz gerçeksiniz. Hayır, insanlar sizi hissedemez." Omuz silkti. "*Féth fiada* hayvanları da etkilemiyor. Kediler ve köpekler bizi gayet iyi görebilir ve hissedebilir, bu yüzden sık sık hiçbir şeye sabit bir şekilde bakıyor, tıslıyor veya görünürde bir neden olmadan havlıyor gibi görünüyorlar."

"Uh-huh. Anlıyorum.

Adam?" "Evet?"

"Eğer bir daha içime birinin oturmasına izin verersen, hangi boyutta olursa olsun,

Avcılar için endişelenmene gerek kalmayacak. Seni kendim öldüreceğim."

Koyu renk gözleri eğlenceyle parlıyordu. Ondan bir karış daha kısa boylu, en az yüz kilo daha zayıf olan kadın, hiç yılmadan ona karşı dikleniyordu. Sadece bir ölümlü kadın daha onun karşısında benzer şekilde durabilmişti. Bin yıldan fazla bir süre önce, başka bir zamanda, başka bir dünyada, dokuzuncu yüzyıl İskoçya'sında. Circenn'in annesi Morganna: ölümsüzlük teklif ettiği tek kadın.

Bırak öleyim, Adam. Sana yalvarıyorum, bırak öleyim, dumanlı bir kadınsı çapak zihninde dönüp duruyordu.

Başını hışımla savurarak sesi uzaklaştırdı. Bu, ait olduğu o karanlık zamanlarda bırakılması en iyisi olan bir anıydı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ona tepki verme şansı tanımadan, bir elini gömleğinin kumaşına soktu, onu kendine çekti, başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Ağzının onunkine en ufak dokunuşunda siki kot pantolonunun içinde acı verici bir şekilde kabarmasına ve vücudu daha fazlası için öfkelenmesine rağmen, öpücüğü hafif tuttu.

Sadece dudaklarını onunkilerin üzerinde ileri geri sürüyor, boğuk bir mırıltıyla.

Gömleğini tutmayan eli, onu kendine doğru çekme, dilini ağzına sokma, onu koltuğa yatırma, kot pantolonunu sıyırma ve kalçalarının arasına girme dürtüsüyle savaşıırken yanında sıkı bir yumruk haline geldi.

Ama ona sadece bir öpücüğün tadını verdi. Erotik sürtünmenin tadını çıkarıyordu. Dudaklarının onunkilerin altında yumuşadığını hissetti. Boğazının arkasındaki o küçük tıkanıklığın tadını çıkarıyordu.

Sonra onu bıraktım.

Adam kızın gömleğindeki tutuşunu bıraktığında, kız hafifçe geriye doğru sendeledi, tamamen sersemlemiş görünüyordu, bu da onu çok memnun etti. Yemyeşil ağzı yumuşacıktı.

Yeşil-altın gözleri şaşkın, şaşkın ve çok uykulu-seksi bir şekilde tahrik olmuştu. Ve eğer ona tekrar uzanırsa, karşı koymayacağını biliyordu.

Güzel.

Onun istemesini istedi. Neden daha fazlasını almadığını merak etmesini istiyordu. Bir dahaki sefere ona uzanmak için hazırlanmasını istiyordu.

Bana açlık duy, ka-lyrra, diye düşündü sessizce, bana bağımlı ol. Hem zehir hem panzehir, hem zehrin hem de tek ilacın olacağım.

Yüksek sesle sadece usulca, "Evet, Gabrielle," dedi.

O akşam Atlanta, Georgia'da karaya çıktılar ve Adam-Black tarzı bir otele "yerleştiler".

Hareket etmeye devam etmeleri gerektiği için sadece bu gecelik olduğunu söyledi. Ama bu gece duş alacaklar, dinlenecekler ve "gerçek" yemekler yiyeceklerdi (bununla her zamanki yemeklerini kastettiğini tahmin ediyordu: beş yıldızlı yemekler).

Gabby, ıslak uzun saçlarını kabarık bir havluya sarıp duştan çıkarken, kesinlikle mükemmel bir zevki var, diye düşündü. İstediği şeyin en iyisini almaktan kesinlikle çekinmiyordu. İçinde durduğu banyo neredeyse evindeki kule yatak odası büyüklüğündeydi ve bir tasarımcının rüyasıydı. Gül rengi krem mermerden yapılmış ve altın armatürlerle bezenmiş banyoda, en üst düzey banyo malzemelerini barındıran gömme tezgahlı mermer bir duşakabin ve çökmekte olan bir küvet vardı.

Adamın lüks konaklama yerlerini ne kadar zahmetsizce "kendine mal ettiğini" hatırlayarak homurdandı. İnsanların dünyasında yolunu bulmayı kesinlikle biliyordu. Onu otelin kubbeli girişinde ayakta bırakmıştı, ağız açık bir şekilde

Işıltılı kristallerin, antika mobilyaların ve Eski Dünya zarafetinin bolluğu, trende tazelenme çabasına rağmen, bir gölde suya batırılmış ve kokuşmuş kıyafetlerimin içinde uyuyakalmışım grunge'ının özü gibi hissettiriyordu. Kapıcı ona küçümseyerek bakarken rezervasyon bankosuna doğru sinsice yürümüş ve görünmez ve tespit edilemez bir şekilde boş bir bilgisayar terminalinde çalışmaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra elinde basılı rezervasyonlarla geri döndü. Kadının koluna girmiş (bu da kapıcıların bir an önce onun kapladığı alanda kasılmasına ve kuşkuyla göz kırpmasına neden olmuştu) ve onu yanlarından geçirerek asansöre, yirmi üçüncü kata kadar götürmüştü.

Belli belirsiz bir özür dileme havasıyla ona *çatı katını alabileceğimi* söylemişti *ama orası dolu. Bu ikinci en iyisi. İstersen başka bir otele gidebiliriz.*

Sanki. Daha önce hiç bu kadar zarif bir konaklama görmemişti. Süitte üç görkemli oda vardı: süslü aynalar, zengin brokarlı sandalyeler, desenli ipek duvar kâğıtları, gerçek bir şömine ve muhteşem bir kral yatağı olan büyük, gösterişli bir yatak odası; şehre bakan şık bir pencere duvarının önüne yerleştirilmiş zarif bir masa ve deri sandalyeler içeren bir yemek odası; ve büyük boy bir çekyat, plazma TV, iki oturma alanı ve küçük bir ıslak bar / mini mutfak içeren bir oturma odası.

Neden rezervasyonla uğraştınız? diye sormuştu. Neden odaya gizlice girmedik?

Sadece ben olsaydım, yapardım, ama elini durmadan tutmayacağım için - tabii sen istemezsen - seksi bir gülümseme ve duşa doğru bir bakışla mırıldandı, bu şekilde daha basit. Senin için daha uygun.

Onu banyoya doğru itmiş, bir saat içinde döneceğini söylemiş ve sonra ortadan kaybolmuştu.

O gittikten sonra, bir anlık, neredeyse hareketsiz bırakan bir panik yaşadı - ya o yokken Avcılar bir şekilde onu bulmayı başarır - ama bu hızla dağıldı ve en azından kendisi dışındaki her şeyden onu güvende tutacağına dair ona gerçekten güvendiğini fark ederek şaşırdı.

Atıştırmalıklar için ıslak barı yağmaladıktan sonra banyonun içine meraklı bir bakış attı ve kirli kıyafetlerini banyo kapısının dışında bir yığın halinde bırakarak durduğu yerde soyunmaya başladı. Mermer duşta yirmi dakika boyunca oyalandı ve biri yukarıda, diğeri her iki yanda olmak üzere üç buharlı, fiskiyele darbenin kramplı, ağırlı kasları üzerinde sihir yapmasına izin verdi.

Şimdi kalın, yumuşacık, beyaz bir nezaket bornozu giyerek yatak odasına çıktı.

Bakışları yatağın üzerine düştü. Tek yatağa. Çekyatta uyuyacakmış gibi görünüyordu.

Onu öpmüştü.

Birdenbire ve hiçbir uyarı olmadan. Onu gömleğinden yakaladı, kendine doğru çekti ve o günahkâr seksi ağzını onunkine doğru indirdi. Ve bunu yaptığında dudakları hafifçe ayrılmıştı. (Tamam, belki de son anda biraz daha ayırmıştı.) Adamın bundan yararlanmasını, dilini derinlere sokmasını, onu talepkâr, aç, sıcak ve kaygan bir öpücüğe almasını bekliyordu. Duyularına tam bir saldırı bekliyordu. O öpücüğün sıcak, buharlı bir öpüşme seansına dönüşmesini bekliyordu.

Hayır.

Küçük, iffetli bir öpücük. Neredeyse bir öpücük bile sayılmazdı. Onun öpücüklerini *davet ettiğinden* değil, ama -önce gidip bir tane aldığına ve buna izin verdiği için zaten lanetlendiğine göre- bunu yapmasını istemek çok mu fazlaydı? Küçük bir takip egzersizi?

Ama hayır, orada öylece durmuş, tuttuğu bir avuç gömlek dışında ona dokunmamıştı bile (ve eli göğsünün üzerindeyken onu hissetmeye bile çalışmamıştı; nasıl bir erkek böyle bir fırsatı kaçırmır?), onu o erotik, baharatlı yasemin ve sandal ağacı kokusuyla sarıp sarmalamış, dolgun, seksi dudaklarını onunkilere öyle hafifçe değdirmişti ki, bu onda çılgılık atma isteği uyandırmıştı. Ya da onu ısırarak.

O küçücük dokunuş, öpücük bile denemeyecek o şey onu sıcak, ağırlı ve mutsuz hissettirmişti.

Orada öylece durmuş, sersemlemiş bir halde ona bakıyordu. Tanrı aşkına, en azından göstermelik bir mücadele vermesi gerektiğini biliyordu!

Tekrar yapmasını dilerdim. Doğru şekilde.

Ve lanet olsun ki, onun üzerinde nasıl bir etki yarattığını çok iyi biliyordu; gözlerindeki saf erkeksi tatmin çok açıktı.

Küçük bir hırıltıyla elinin tersiyle ağzını ovuşturdu ve zihnini o berbat, sinir bozucu, aşağılayıcı öpücükten trende çalınan öğle yemeğinde öğrendiklerine yönlendirdi.

Ki bu fazla bir şey değildi. Hiç kimse Adam Black'i aşırı açıklama yapmakla suçlayamazdı. Ya insanlarla Faery hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu ya da *onunla* Faery hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu, çünkü ondan bir şey öğrenebilmek için dişlerini çekmesi gerekmişti. Ve elde ettiklerinin buzdağının görünen kısmı bile olmadığını düşündü.

Gördüğü güzel, yaralı, bakır saçlı Fae, bir Yüksek Konsey Yaşlısı ve Adam'ın eski bir düşmanı olan Darroc'tu. Darroc'un, ölümünü bir kaza gibi göstermek için Avcıları insan silahlarıyla silahlandığına inanıyordu, sanki yanlışlıkla ölümcül bir silah ateşine yakalanmış gibi. Darroc'un kraliçenin gücünü gasp etmek için bir girişimde bulunmayı planladığını ve her zaman karşıt taraflarda oldukları için Adam'ı sonsuza dek aradan çıkarma fırsatından yararlandığını düşünüyordu.

Ve öğrenmeyi başardığı şeylerin toplamı buydu. Onları kurtarmak için nasıl bir planı olduğunu ona söylemeyi reddetmiş, sadece gerçekten de bir planı olduğunu söylemişti. Darroc'la birbirlerinden neden bu kadar nefret ettiklerini anlatmayı reddetmişti ama Darroc'tan bahsederken derin sesi öfkeyle yankılanmış ve Fae'yi inandığı şeylerin bir kısmının yanlış olduğunu nihayet kabul etmeye zorlamıştı: Fae'ler duyguları *hissederdi*.

Artık bunu daha fazla inkâr edemezdi. Kanıtlar gözlerinin önündeydi ve içindeki *Brehon* ne kadar istese de kanıtları görmezden gelemezdi. Artık kendine Adam'ın insan formunda olduğu ve insani koşullara tabi olduğu için duygular yaşadığını söyleyemezdi. Hayır. Adam ve Darroc bin yıldır birbirlerinden nefret ediyorlardı, bunu onun sesinde duymuştu ve nefret bir duyguydu. Güçlü, derin bir duygu. Tuatha Dé formundayken deneyimlediği duygular.

O'Callaghan *Kitapları*, Grain'in de doğruladığı gibi, Fae'lerin herhangi bir duygudan yoksun olduğunu açıkça söylüyordu. Büyük ya da küçük. Soğuk, buz gibi, kibirli ve duygusuzdular. Faery'de siyasetten, kan davalarından ya da kulağa insan gibi gelen şeylerden de bahsedilmiyordu - sanki Fae'ler aslında insanlara çok benziyorlarmış gibi. Kitaplar nasıl bu kadar yanlış olabilirdi?

Tanrım, belki de Fae'lerden kaçan O'Callaghan'lar tarafından yazıldıkları içindir. Fae'lerle hiç karşılaşmamış, hatta hiç konuşmamış olan elçiler tarafından. Daha önce hiç Fae'lerle karşılaşmamış bir araştırmacının raporuna inanır mısınız?

Hatta denekle röportaj bile yaptı mı? Bir davada bu kadar kalitesiz bir "kanıt" mı sunacak? Savcılık bununla bir tarla günü geçirebilir!

Bu tür düşünceler temelini en derinden sarsıyordu. Sert bir nefes üfledi.

Önyargılarının ötesini görmeye çalış İrlandalı, olur mu?

demişti. Lanet olsun, hepsini teker teker ezip geçiyordu.

* * *

Saçını kuruttuktan sonra Gabby otel telefonundan evdeki mesajlarını kontrol etti. Annesi dört kez aramış ve üvey kız kardeşinin gelecek hafta sonu yapılacak mezuniyet töreni için Kaliforniya'ya gitmeye söz verdiğini ve o günden önce onunla konuşmayı çok istediğini hatırlatmıştı.

Gabby iç çekti. Üvey kardeşlerini neredeyse hiç tanımıyordu. Aslında, son beş yılda Kaliforniya'ya sadece iki kez gitmişti ve

aptal bir lise mezuniyetine katılmasının annesi için neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordu. Ama son zamanlarda annesi Gabby'nin ziyarete gelmesini sağlamak için türlü bahaneler üretiyor gibiydi.

Mükemmel olmayabilir ama sahip olacağın tek anne o. Ona bir şans vermelisin, demişti büyükannem yüzlerce kez.

Ona bir şans verdim. Ben onun için doğdum. Bu bir şans. O

gitti. Gabby, olayları onun açısından görmeye çalışmalısın-

Hayır.

Atlanta'da bir otel odasında otururken, annesinin yıllar öncesinden gelen sesini hâlâ yedi yaşındaymış gibi net bir şekilde duyabiliyordu; tuvalete gitme ihtiyacıyla uyanmış, geceliğiyle cereyanlı, kış soğuğundaki evin merdivenlerinin başında durmuş, yırtık pırtık pelüş tek boynuzlu atını tutmuş, karanlıkta sopalı direğe tutunmuştu.

Onlardan çok etkileniyor! Çok güzel olduklarını düşünüyor ve onlarla birlikte yaşamak istiyor!

O daha çocuk, Jilly. Bunu atlatacaktır.

O zaman büyümesine yardım etmen gerekecek, çünkü ben yapamam. Bununla başa çıkamam.

O gece, görme yetisi bıçakla kesebileceği bir uzuv olsaydı, keserdi. *Kal, anne. İyi olacağım. Söz veriyorum. Onları görmek istemiyorum.*

Gabby gözlerini sıkıca kapattı. Derin nefes aldı, yavaşça verdi.

Sonra saate baktı ve telefonu açtı. Kaliforniya'da akşam yemeği vaktiydi; annesi, işlettiği restoran olan Trio's'ta çalışıyor olacaktı.

Telesekretere ulaşmak için ev numarasını aradı. Bir işinin çıktığını ve mezuniyete katılamayacağını, ancak bir hediye göndereceğini ve birkaç hafta içinde arayacağını açıklayan kısa bir mesaj bıraktı. Annesi söz konusu olduğunda genellikle yaptığı gibi kendini suçlu hissederek, "Belki bu yıl Noel'de uçabilirim, tamam mı?" diye ekledi.

Hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak.

* * *

Süitin dışında. Adam sırtını kapıya dayamış oturuyor, huzursuzca yer değiştiriyor, kendisi de duş almak ve Gabrielle'in baştan çıkarıcılığını devam ettirmek için sabırsızlanıyordu.

Trende, banyolu ve küvetli bir yolcu kompartımanında uyuyabilirlerdi ama o, tüm güçleri olmasa bile ona verebileceği hayatı daha fazla tatmasını istiyordu. Baştan çıkarmak için uygun bir sahne gerekiyordu ve lüks her zaman görkemli bir sahne yaratırdı. Ayrıca, biraz "alışveriş" yapmak istiyordu. Onun güvenini kazanmak zor olacaktı ama bu gece onu seks ve hediyelerle kendine bağlayabilirdi ve bağlayacaktı da - bunlar onun güçlü yanlarıydı, diğer tüm erkeklerden daha iyi verebileceği şeylerdi.

Süiti sevdiğini biliyordu. Bunu onun gözlerinde görmüştü. Bakışları tek yatağa düştüğünde anlık çekingenliğini de görmüştü. Ona alışma şansı vermek için bir süreliğine kendini uzaklaştırmış, döndüğünde duştan çıkmış ve rahatlamış, gardını indirmiş (gardını indirebileceği kadar) olmasını istemişti.

Koridorda asansörlerin üzerindeki saate bir göz atması ona yakında olacağını söyledi: elli iki dakika aşağı, sekiz dakika ileri.

Güvenli bir şekilde durduklarından emin olmasına rağmen - Gabby'nin gördüğü dört Avcı onları modem şehirlerde takip etmekte zorlanırdı.

milyonlarca sakini ve kafa karıştırıcı insan yapımı kokularıyla ancak bu kadar yer kaplayabilirdi- onu yalnız bırakmak niyetinde değildi.

Kentucky'de bıraktığı arapsaçına ve Cincinnati'deki tüm Fae kalıntılarına rağmen, Darroc bu civara gelmeden önce bir, en fazla iki tam günleri olduğunu tahmin ediyordu. Bu kabul edilebilir bir riskti, çünkü sabaha kadar gitmiş olacaktı. Ama bu gece, bu çalıntı gece, onun ilk gecesi olacaktı.

Sonra da trende hazırladığı planı uygulayacaktı.

Artık Aoibheal ile bir görüşme ayarlaması şarttı. Darroc'un Avcılarını Unseelie diyarından getirdiğini öğrenmesi gerekiyordu ki bu sadece yasak değil, aynı zamanda pahalıya mal olacak bir şeydi çünkü Avcılar baştan aşağı paralı askerdi ve güç ve ayrıcalıklar karşılığında Aoibheal tarafından cömertçe tutulmuşlardı.

Adam, Darroc'un onları kraliçenin hizmetinden döndürmek için vaat etmiş olabileceği tek bir şey biliyordu. Avcıların Aoibheal'in onlara asla vermeyeceğini bildiği tek şey: gölge ve buz diyarlarından özgürlük. Eski yöntemlere dönüş.

Bu da Darroc'un kraliçeyi devirmek için bir girişim planladığı anlamına geliyordu, hem de yakında. Ve Adam'ın hiç şüphesi yoktu ki, Darroc iktidara gelirse, sadece Anlaşma derhal geçersiz kılınmakla kalmayacak, Unseelie

serbest bırakılacak ve krallıklar arasında savaş çıkacaktı. İnsanlar binlerce yıldır görmedikleri türden bir Karanlık Çağ'a sürükleneceklerdi.

Artık Circenn'in yeniden ortaya çıkmasını bekleyerek zaman kaybetmeyi göze alamazdı. Artık sadece cezasından bıktığı için görüşmek istediği bir durum söz konusu değildi. Kraliçe tehlikedeydi, *Sidhe-seer'i tehlikedeydi*, tüm diyarların geleceği tehlikedeydi ve Aoibheal'i ortaya çıkması için *zorlaması* gerekecekti.

Kraliçe onu ilk kez insan yaptığında, başlangıçta bu fikirle oynamış ama sonra vazgeçmişti. Sadece bunun işe yaraması için gerekli araçlardan yoksun değildi, aynı zamanda böyle düşünülemez bir şey yaparsa kraliçenin öfkesinin sınır tanımayacağını biliyordu.

Ama şimdi, diye düşündü karanlık bir şekilde, bir nedeni vardı. Faery tam da onsuz yapacağından her zaman şüphelendiği şeyi yapıyordu - dağılıyordu.

Sabah İskoçya'ya doğru yola çıkacaklardı.

Ve orada, Ağustos'un ilk günü, Lughnassadh bayramında, sadece on gün sonra, öyle ya da böyle, adil ya da kötü bir şekilde, Adam düşünülemez olanı yapacaktı.

Var olan başka hiçbir Tuatha Dé'nin yapmayı aklından bile geçirmeyeceği bir şey.

Kraliçe ilk başta öfkelenecek, ancak bunu neden yaptığını anladığında, Darroc'un ihanetini keşfettiğinde, memnun ve minnettar olacaktı. Darroc'un gücünü hemen geri verir ve ölümsüzlüğünü geri kazandırır. Muhtemelen özür dilemesine bile gerek kalmayacaktı (zaten özür dilememesi *gereken* şeyler için). Ve her şey bir kez daha yoluna girecekti.

Ama yarın bu tür konuları düşünmek için yeterince yakın olacaktı. Yarın tamamen ölümsüz olmak ve güçlerini yeniden kazanmakla ilgili olacaktı.

Bu gece - saate bir kez daha baktı, karanlık yüzü saatinin dolduğunu görünce bir gülümsemeyle aydınlandı - bu gece bir erkeğin olabileceği kadar insan olmakla ilgiliydi.

* * *

"Alışveriş yapmaya hazır mısın, *ka-lyrra*?"

Gabby gözlerini kırptırdı ve kapıya doğru döndü. Adam oturma odasının kapısında durmuş, kapı pervazına yaslanmış, üzerinde sadece bir havlu vardı. Gözlerini aceleyle başka tarafa çevirdi. Ama artık çok geçti, görüntü zihnine kazınmıştı. Islak, parlak siyah saçları yüzünden geriye doğru kaymış, muhteşem göğsü ve kolları, güçlü bacakları. Ufacık bir havlu. Söz konusu minicik havluyu kaldıran, her daim var olan ağır şişkinlik.

Küçük, hülyalı bir iç geçirdi. Bunu aceleyle bir öksürükle kamufle etti.

"Döndüğünü duymadım," dedi sertçe, bakışlarını televizyona sabitleyerek. Oturma odasında oturmuş, kanalları değiştirerek onun dönmesini bekliyordu. Temiz teninin üzerine kokan kotunu giyme düşüncesine dayanamayıp, sabaha kadar kurur umuduyla giysilerini küvette elde yıkamıştı. Şimdi ciddi ciddi pişmanlık duyuyordu. Onun yanında bir bornozdan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Tam bir zırha ihtiyacı vardı. Ve onun da öyle, diye düşündü huysuzca. Tüm o altın rengi, kaslı, erkeksi ihtişamıyla ortalıkta dolaşmaya nasıl cüret ederdi?

"Doğrudan duşa girdim."

"Banyoda başka bir bornoz var," diye sıkıca bilgilendirdi onu.

"Biliyorum. Giymeye çalışırken arkadan yırttım. Sizin yüzyılınızda erkekler benim gibi yapılı değil, değil mi?"

Tanrı aşkına, Yunan tanrıları senin gibi yaratılmamış, diye düşündü
sinirli bir şekilde.

"Gel," diye tekrarladı, kanepenin yanında ona katıldı ve bir eliyle onu yukarı çekti. "Hadi gidelim."

Derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve kendini doğrudan onun yüzüne bakmaya zorladı, vücuduna en ufak bir göz gezdirmeyi bile reddetti. Bakışları onunkilerle buluştu, sonra yakasındaki dekolteye kayd. Dudağını ıslattı ve ona yavaşça gülümsedi, beyaz dişleri karanlık yüzünde parlıyordu. Dilinin pembe ucu bir an için dişlerinin arasında dans etti, seksi ve şakacı bir davetkârlıkla.

"Ne için alışveriş yapıyoruz?" Oh, Tanrım, diye düşündü, bu onun nefesli sesi miydi? Ruhunun on dört yaşındaki kısmı ses tellerinin kontrolünü ele mi geçirmişti?

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca o bornozdan başka bir şey giymek istemiyorsan, kıyafet," dedi ipek gibi. "Benim için kesinlikle sorun yok."

Boğazını temizledi. "Alışveriş. Şimdi. Hadi gidelim."

Ellerini sahiplenici bir şekilde kızın beline kapadı. Esmer başı öne düştü ve dudakları onunkinden bir nefes ötede, "Nerede? Gucci? Versace? Macy's? Ne istersin, Gabrielle? Sana ne verebilirim? Senden hiçbir şeyi esirgemem."

Dokunuşu bornozunun kumaşından bile kavurucuydu ve parmaklarının kemeriyle oynadığını hissedebiliyordu. Adam da güzel kokuyordu; sabun, baharat ve seksi erkek kokuyordu. Cübbesinin altındaki çıplaklığının dayanılmaz bir şekilde farkındaydı. Ve onunkinin de. Kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı. "Macy's iyi," dedi aceleyle.

"İstediğin başka bir şey var mı?" dedi usulca. "Herhangi bir şey?"

Gözlerini kapattı. "Tanrım, bir bakalım, hayatımdan çıkıp berbat ettiğin her şeyi düzeltebilir misin?"

Güldü ve yeri eledi.

Yapısı bozulmadan hemen önce bir "asla" sesi duyduğunu sandı. Bir sonraki bildiği şey, Macy's'in karanlık, kilitli ofislerinde bornozu ve çıplak ayaklarıyla durduğuydu.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordu, düzinelerce bilgisayara ve izleme ekranına boş gözlerle bakarak.

"Bir şeyler denerken elimi tutmak istemiyorsan, *ka- lyrra*. Güvenlik kameralarını devre dışı bırakıyorum, böylece daha fazla görünmeyeceksin. Benim bu konuda endişelenmeme gerek olmayabilir ama senin var."

Tanrım, her şeyi düşünmüştü, kızının geleceğini korumak için önlemler alıyordu, sanki şu anki kabuslarından kurtulacağından hiç şüphesi yokmuş gibi

ve bir geleceğe *sahip olmak*. Olduğunu varsayarsak, isteyeceği son şey Macy'nin güvenlik kameralarına yakalanmaktı. Fae'lerden kurtulduktan sonra hırsızlıktan yargılanmak çok ironik olurdu. Sabıka kaydının kariyer planlarında yaratacağı tahribattan bahsetmiyorum bile.

Birkaç dakika sonra, görünüşe göre yaptığı işten tatmin olmuş bir halde, onları mağazanın ana bölümüne aktardı. Eşsiz seyahat tarzlarının artık kendisini o kadar da mide bulandırıcı hissettirmediğini fark edince rahatladı.

"Burada kal," dedi ve ortadan kayboldu. Bir anda elinde iki büyük deri çantayla geri döndü. Hem de Gucci'den. "Ben yakınlarda olacağım. Yarın İskoçya'ya gidiyoruz. İhtiyacınız olanı toplayın. Ve Gabrielle, orada hava farklıdır; yılın bu zamanında Highlands'de geceler serin olur."

"Sc-Sc-Sc-" diye kekeledi ama adam yine gitmişti. *İskoçya mı? Yaylalar mı?* Ne için? Kahretsin, ne planlıyordu? Ve neden ona söylememiştii? Onu planlarından haberdar etmeden dünyanın dört bir yanına sürüklemeye nasıl cüret ederdi? Buradaki anahtar kelime "planları". Bu onun da hayatıydı.

Bir an şaşkın ve kızgın bir şekilde durdu, sonra başını hızlıca sallayarak elindeki işe odaklanmaya karar verdi. Daha sonra onunla yüzleşecek ve tam açıklama için ısrar edecekti. Şu anda sadece daha fazla kıyafet giymek istiyordu. Çabuk. İkisi de neredeyse çırılçıplakken onun kollarında geçirdiği o birkaç dakika, neredeyse bir öz disiplin sınavı olmuştu.

başarısız oldu. Vücudunun her zerresi o güçlü kolların arasında erimek için yanıp tutuşuyordu. Dilini o sert, kaslı göğüste ve seksi dalgalı karın kaslarında gezdirmek için. Hatta belki de elini havlusunun altından geçirip gerçekten *o* kadar büyük olup olmadığını anlamak için - oooh- böyle düşünmeyi bırakmalıydı!

Etrafına bakındı, mesai saatleri dışında Macy's'de olduğu gerçeğini özümsemeye çalışıyordu, fark edilmeden, açık *çekle*. Uzaktan, utanç verici bir şekilde uzaktan, vicdanı ciyakladı. Daha sonra kendini suçlu hissederse, her zaman isimsiz bir bağış gönderebileceğini düşünerek onu susturdu ve asla alamayacağı tüm modaları keşfetmek için yola koyuldu.

Ancak sonunda, yüksek fiyatlı modadan kaçındı ve mantıklı şeylerle yetindi. İç geçirmesine neden olan seksi çivili topuklu tasarımcı elbisesi onun tarafından sadece bir davet olarak algılanacaktı ve gerçekten, daha kaç göle batırılabilceğini kim bilebilirdi?

Böylece çantasına bir düzine külot, üç sütyen, kot pantolon, içinde uyumak için eşofmanlar, gömlekler, çoraplar, kazaklar, kozmetik ve çeşitli banyo malzemeleri, iki kemer ve - günaha karşı tek tavizi - ona çok İskoçyalı gibi görünen muhteşem bir polar astarlı süet ceket girdi.

Ancak bu tek pahalı ürün dışında, yüksek dolarlık raflardan uzak durdu. Bir Fae prensi için lüks her şey iyi hoştu ama bir çift altı yüz dolarlık Gucci botla ne yapardı? Korkardı

onlarla yürümek için. Muhtemelen ayağı takılıp bileğini falan kıracaktı ve çalınan ayakkabıların hırsızları cezalandırdığına dair eski bir peri masalı yok muydu? Peri masallarının çarpık bir şekilde gerçeğe dönüştüğünü çoğu insandan daha iyi biliyordu.

Kot pantolonunu giydi ve tenis ayakkabılarını bağladı. Sağlam bir çift yürüyüş botu çantaya girdi.

Ondan önce işi bitmişti. Anlaşıldı. Döndüğünde üzerinde koyu renk, dövmeli Armani kot pantolon, şeffaf beyaz ipek bir tişört ve altı yüz dolarlık Gucci botlar vardı.

Ki bu da anlaşıldı.

Bir hafta önce akşam yemeği, var olmayan aşk hayatı hakkında kara kara düşünürken evde, tek başına, kısır buzdolabından çıkardığı yaşı belirsiz pizza artıkları olabilirdi.

Bu akşam Bacchanalia'nın görkemli bir süitinde, görünmez bir paket servis aracılığıyla, peri masallarını aratmayan bir yemek arkadaşıyla akşam yemeği yedik. Kelimenin tam anlamıyla.

Şık yemek masasında uzun boylu, esmer, Armani giyimli bir peri prensinin karşısında oturuyordu. Gabby tereyağlı ıstakoz, makarna ve salatanın ardından çikolatalı cheesecake ve şampanyalı çilekle karnını doyurdu. Cennet gibiydi. Normalde kalorileri sayardı (muhtemelen yine de hepsini yedi ama en azından saymış olurdu) ama bu noktada hayatının ne kadar kısa olabileceğini bilmesinin bir yolu olmadığından, geriye kalan sürede kendini mahrum bırakacak değildi.

Tam ağzını açıp planlarının ne olduğunu ayrıntılı olarak öğrenmek istiyordu ki, adam usulca konuştu:

"Neden hala bakiresin, *ka-lyrra*?"

Gözlerini kırıştırdı, içgüdüsel bir "seni ilgilendirmez" cümlesi dilinin ucuna kadar geldi ama aynı hızla geri ısırıldı. Belki de onun bazı sorularına cevap verirse kendi sorularına daha duyarlı olacaktı. Ayrıca, aşk hayatının berbat olmasının bir nedeni de oydu ve bunu içinden atmak iyi hissettirecekti. Kız arkadaşlarına bir *Sidhe-seer* olmanın *sefaleti* hakkında şikâyet edebilecek gibi değildi. "Fark etmediyseniz diye söylüyorum. Büyük bir handikapım var."

Kara kaşları çatıldı ve bakışları onu taradı. "Ben hiç görmüyorum. Ne tür bir engel?"

Sandalyesini geriye itti ve ayaklarını altına sıkıştırdı. "Perileri görüyorum."

"Ah. Bu nasıl bir handikap?"

"Normal bir hayat istiyorum. Ortalama, günlük, dolu dolu bir hayat istiyorum. Tek istediğim buydu. Bir koca, tutkuyla bağlı olduğum bir iş ve hayalini kurduğum çocuklar. Sonsuza dek mutlu olmak istiyorum."

"Peki, benim ırkımdan olanları görmeniz buna nasıl engel oluyor?"

İçini çekti. "Hayatımda iki ciddi ilişkim oldu. Ne zaman yakınlaşmaya hazır olsam, tek yapabildiğim

Hamile kalırsam çocuğumun da büyük ihtimalle perileri göreceğini düşünüyordum. Ki bu benim için sorun değil, bununla yaşayabilirim. Sorun şu ki, hayatımdaki adam bunu yapabilir mi? Ona, onun göremediği bir dünya gördüğümü söyleyebilir miyim? Ve çocuklarımızı bundan korumak zorunda olduğumu mu? Ve onun yardım edecek gücü olmadığını mı? Yoksa bu bilgiyi saklayıp, bir sorun haline gelirse ve geldiğinde bununla başa çıkmalı ve asla olmamasını mı ummalıyım?" Belli belirsiz, acı acı gülümsedi. "Son erkek arkadaşıma gerçeği söyledim. Yapılacak tek onurlu şeyin bu olduğuna karar verdim ve eğer beni gerçekten seviyorsa, bunu kaldırılabileceğini düşündüm. Ne oldu biliyor musun?"

Adam başını salladı, karanlık bakışları tedirgin edici bir şekilde odaklanmıştı.

"Önce şaka yaptığımı sandı. Sonra anlamasını sağlamaya çalıştığımda - hatta ona *Fae'nin Kitaplarını* gösterdiğimde - tamamen çıldırdı. Bu işin peşini bırakmadığımda, şaka yaptığımı söylemediğimde, onun çok sevimli bir şekilde ifade ettiği gibi 'sanırım kendini göstermeye devam ettiğinde', bana çok fazla çalıştığımı ve profesyonel yardıma ihtiyacım olduğunu söyledi. Bundan kısa bir süre sonra beni terk etti. Hem de e-posta yoluyla; omurgasız, sümüklü korkakların ayrılık tercihi. Aramayı denedim ama cevap vermedi. Mesaj bıraktım, geri dönmedi; e-posta adresimi engelledi; kapısını bile açmadı. Birbirimizi üç yıldır tanıyorduk ve bunun yarısında çıkıyorduk. Benim programımda bir hukuk öğrencisi. Kız arkadaşlarımdan biri geçen hafta bana ortak arkadaşlarımıza benim sinir krizi geçirdiğimi söylediğini anlattı."

"Onu sevmiyordun," dedi Adam kesin bir ifadeyle.

"Ne?" Şaşırmıştı, adamın bunu nasıl bu kadar hızlı ve kesin bir şekilde belirlediğini merak ediyordu.

"Onu sevmedin. Ölümlülerin aşık olduklarını, kaybettikleri birinin yasını tuttuklarını gördüm. Sen onlardan biri değilsin."

Hafif, alaycı bir gülümsemeye. Gabby noktayı kabul etti. "Haklısın. Ona deliler gibi aşık değildim. Ama onu önemişiyordum. Hem de çok. Ve bu hâlâ acıtıyor."

"Özür dilerim, Gabrielle."

Omuz silkti. "İçeri girerken ne beklemem gerektiğini bilmediğimi söyleyemem. O'Callaghan kadınlarının asla başarılı ilişkileri olmaz. Babam annemi ben dört yaşındayken terk etmiş. Onu neredeyse hiç hatırlamıyorum bile. Sadece cızırtılı bir sakalı ve yüksek, öfkeli bir sesi olan bir adamın belirsiz bir anısı. Annemin ikinci evliliğinin yürümesinin tek nedeni perileri görememesi ve bir daha hiç çocuk yapmamış olması. Kocasının, annemin tamamen normal biri olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Ve ben bu işin dışında kaldığım sürece, asla da kalmayacak. Büyükannem hiç evlenmedi. Hayalinin çocuk kısmıyla yetindi. Hamile kaldı ve babasına söylemedi. *Sidhe kahinlerinin* saygı gördüğü ve erkeklerin onların elleri için savaştığı eski zamanlardaki gibi değil. Benim zamanımda insanlar göremedikleri şeylere inanmazlar. Peki ya ben? Grain'in dediğine göre ilk perimi üç yaşındayken görmüşüm. Onu işaret ettim ve gülümsedim. Neyse ki

O gün beni bebek arabasıyla dışarı çıkaran Grain'di, çünkü annem çıkarsaydı, neye baktığımı bile bilemeyecekti ve muhtemelen o zaman yakalanacaktım. İşte o zaman kesin olarak anladılar ki, imgelem annemi atlamış olsa da beni atlamamıştı. On yaşıma kadar bir daha evden çıkamadım. Büyükanнемin kendime ihanet etmeden dışarı çıkabileceğime ikna olması o kadar uzun sürdü."

Adam sandalyesinde arkasına yaslanmış, masanın üzerinden onu izliyordu. Bu sohбete neden hâlâ bakire olduğuna dair sorusuyla başlamış, aklını sekse çevirmeyi ve baştan çıkarmaya yumuşak bir geçiş yapmayı amaçlamıştı. Ama sonunda adamın aklını seksten uzaklaştırmış, onunla ilgili farklı düşüncelere yöneltmişti. *Sidhe-seer* olmanın yirmi birinci yüzyılda yaşayan bir kadın için ne anlama gelebileceğini düşünmemişti.

Düşündüğü gibi, yaşlı kocakarının ıssız ormandaki hayatından pek de farklı değildi. Bu hala saklanmak demekti, sadece Fae'lerden değil, kendi türünden de. Hiçbir yere tam olarak uyum sağlayamadığı bir hayat demekti. O haklıydı, hangi erkek ona inanırdı ki? Ve inandığını varsayarsak, hangi erkek erkekliğine yapılan böyle bir hakarete -kendisini koruyamamak-tahammül edebilirdi ki?

Aslında bir kariyer inşa etmek, birileriyle çıkmak ve Tuatha Dé'yi varlığından habersiz tutmak gibi konularda oldukça cesur bir girişimde bulunuyordu.

Ta ki o gelip arka kapısını patlatana ve onu Faery'nin en kötü sakinlerine ihbar edene kadar.

"Tekrar ölümsüz olduğumda. Senin için her şeyi düzelteceğim, *Ka-lyrra*. Bir daha asla korkmana gerek kalmayacak."

'Evet, doğru' der gibi burnunu kırıştırdı. "Lafı açılmışken, planın nedir? Eğer beni dünyanın dört bir yanına sürükleyeceksen, ne yaptığımızı bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

Başını iki yana salladı. "Şimdilik ne kadar az şey bilersen o kadar güvendesin demektir. Eğer bir şekilde benden alınırsan, planım seni geri almamın tek yolu olabilir."

Titredi, rengi soldu. "Avcılar beni yakalarsa demek istiyorsun, değil mi?"

Adam başını salladı. "Evet. Sahip olmadığın bilgi benim ırkımdan bir başkası tarafından zihninden çıkarılamaz. İskoçya'ya gidene kadar bekle. Sana orada anlatacağım."

Yine titredi. "Tamam. Ama en azından İskoçya'da nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?"

"Benim ırkımdan olanların gitmesinin yasak olduğu kutsal topraklara. MacKeltar toprakları. Orada güvende oluruz."

"Yani artık bu Circenn Brodie denen kişiyi bulmaya çalışmayacağız öyle mi?"

Adam, "Oğlumun yeniden ortaya çıkmasını daha fazla bekleyemem," diye cevap verirken onu dikkatle izledi.

"Neyiniz?" *diye kekeledi ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı.*

"Benim oğlum. Circenn benim oğlum."

Kaşlarını çatarak sandalyesinde dik oturdu. "İnsan bir kadından mı demek istiyorsun? Bu yüzden mi sadece yarı Fae? Bir *insan kadından* çocuğun mu oldu?"

Gülümsemesini bir yudum şarabın ardına gizleyerek başını salladı. Sesi hem kırılgan hem de... isteksizce büyülenmiş gibiydi. Büyülenmek iyiydi, çok iyiydi. Tam da duymak istediği şeydi.

"Ne zaman? Yakın

zamanda mı?" "Uzun

zaman önce, *ka-*

lyrra."

"Ne kadar zaman önce? Ve bana diş çektirmeyi bırak, Adam. Cevap verdim.

sorularınız. Daha fazla cevap vermemi bekliyorsanız, benimle konuşmaya başlasanız iyi edersiniz."

Sanki sandalyesinden fırlayıp onu omuzlarından tutacak ve sarsacakmış

gibi görünüyordu. Onu daha da kıskırtabilirdi.

onu kollarının arasına almak için bir bahane bulmaya çalışıyordu ama kızın ona "Adam" demesi onu çok etkilemişti. Başka durumlarda da Adam'ın adını söylemişti ama ilk kez bir sohbette bu kadar rahat kullanmıştı. Bunun olmasını bekliyordu. Bu bir dönüm noktasıydı, onu kabullenişinin derinleştiğini gösteriyordu. Aptal değildi; ilk başta onun için bir "o" olduğunu biliyordu. Sonra *sin siriche du*, yani en siyah peri, sonra da tam adı. Adam Black.

Ama şimdi o sadece Adam'dı. Az önce neye ihanet ettiğine dair bir fikri olup olmadığını merak etti.

"Circenn MS 811 yılında doğdu," dedi ona. "Sizin yüzyılınızdan bir kadınla tanıştığı 1500'lerin başına kadar kendi zamanında yaşadı. Şimdi sizin zamanınızda yaşıyorlar."

Gözleri irileşti. "Bunun nasıl olduğunu bilmek istediğimi bile sanmıyorum. Sadece başımı ağrıtacak."

Bir an sessiz kaldı ve Adam onun yeşil-altın gözlerinin ardında, bir sonraki soruyu düşünürken vızıldayan soruları neredeyse görebileceğini hayal etti. Seçtiği şey Adam'ın hoşuna gitti.

"Yani bu, yarı peri olsalar bile sahip olduğun çocukların da ölümsüz olduğu anlamına mı geliyor? Şahsen umurumda olduğundan değil," diye ekledi aceleyle. "Sadece kitaplarımıza eklemenin ilginç olabileceğini düşünüyordum."

Bu aptalca kitaplara bir şeyler ekleyecek tek kişi oydu; O'Callaghan'ların birkaç şeyi doğru yapmasının zamanı gelmişti. "Hayır, Gabrielle, sadece tam kanlı bir Tuatha Dé ölümsüz doğar. Oğluma ırkımın yarattığı bir iksir verdim, böylece seçkin insanlara ölümsüzlük bahşedebilecektik." Bunu oğlunun bilgisi ya da rızası olmadan yaptığını bilmesine gerek yoktu. Ya da ne yaptığını öğrendiğinde Circenn'in ondan nefret ettiğini. Aslında sonraki altı yüzyılın çoğunu onunla konuşmayı reddederek, onu babası olarak tanımayı reddederek geçirmişti. Oğlu en iyi ölümsüzlere bile kin besleyebilirdi.

"İnsanları *ölümsüz mü* yapabiliyorsun?" dedi belli belirsiz. "Yani, sonsuza kadar mı yaşıyorlar?"

"Evet. Karısını da ölümsüz yaptım." Bu ne kadar zaman önce olmuştu? Son zamanlarda zamanda o kadar çok geziniyordu ki, onun için yüzyıllar geçmişti ama onun için üç ölümlü yılı falan mı? Bu düşünce zihnini uzak bir gölgeyle bulandırdı. Yaşam iksirinin özellikle tatsız bir yan etkisi vardı; ne Circenn'e ne de Lisa'ya bundan bahsetmişti. Yarı-Fae çocuklar ruhla doğuyordu (görünüşe göre yarım doz insanlık ilahi olanı hak etmek için yeterliydi) ve daha dayanıklı bir bünyeye sahip olan Circenn'in bunun gerçekleşmesi için birkaç yüzyılı daha vardı. Bir yarı Fae'yi etkilemek kabaca bir bin yıl sürüyordu. Saf insanlar ise, Lisa gibi, sadece birkaç yıl dayanabiliyorlardı. Lisa'nın çok az zamanı kalmıştı. Onu aydınlatan altın parıltı yakında sönecek ve onu herhangi bir Fae kadar ruhsuz bırakacaktı.

"Circenn'in annesini de ölümsüz mü yaptınız?"

Adam aniden konuşmanın dışında kalmak istedi. Kendini masadan kaldırarak artıkları paketlemeye başladı. Kalan yemekleri sabah uçağa binmeden önce yiyeceklerdi. Erken bir başlangıç yapmak istiyordu. "Hayır."

"Yani öldü

mü?" "Evet."

"Neden ona teklif etmedin-"

"Yaptım," diyerek onun sözünü kesti.

"Ve?"

"Ve Morganna bunu kabul etmedi."

"Ah." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi gözleri önce kısıldı, sonra genişledi. "Morganna ne zaman öldü?"

"Bunun konuyla ne alakası var?" diye hırladı. Kadın ona ihtiyatla baktı

ama ısrar etti: "Ne zaman?"

Adam son tepsi makarnayı da torbaya geri itti. Diğer ucundan patladı. Sinirli bir şekilde kâğıdı üzerine katladı ve kolunun altına sıkıştırdı. "847'de."

Uzun, düşünceli bir an sessiz kaldı, sonra "Neden o-" dedi.

Ona vahşi bir bakış fırlattı, gözlerini kısmış, dişlerini gösteriyordu. "Yeter artık. Benim hayatım açık bir O'Callaghan Kitabı değil *Sidhe-seer*, istediğin gibi karıştırıp her türlü aptalca yorumu yapabileceğin. Tuatha Dé, Tuatha Dé meselelerini "- ona buz gibi bir küçümseme fırlattı - "sıradan ölümlülerle konuşmaz."

"Şey, bay ölümlü-kendin," diye karşılık verdi ona, "belki de buna alışsan iyi edersin, çünkü hoşuna gitse de gitmese de, en azından biz 'ölümlülerden' birinin senin yeniden kendini beğenmiş bir puşt-peri-şey olmana yardım etmesine ihtiyacın var."

Buz gibi bakışlarını korumaya çalıştı ama çabalarına rağmen dudakları kıvrıldı ve sessiz kahkahalarla sarsıldı. Kendini beğenmiş bir piç kurusu. Ne kadar aşağılayıcı. Irkından birine hiç böyle bir şey denmiş miydi? Hiçbir şey kadını korkutmadı. Hiçbir şey. "Demek istediğini anladım, *ka-lyrra*." dedi kuru bir sesle. Çantaları toplayıp mutfağa doğru dönerken omzunun üzerinden ekledi. "Bilgin olsun, sana uzun zamandır herhangi bir insana anlatmadığım kadar çok şey anlattım."

"Ne kadar sürecek?" Bunu söylediği anda Gabby kendini tekmelemek istedi. Ama bilmek istiyordu. Adam Black'i gerçekten tanıyan son kadının, yani insanın kim olduğunu bilmek istiyordu.

Durdu ve ona bakmak için geri döndü.

Obsidyen bakışları onunkilerle buluştuğunda Gabby aniden kanında küçük bir ürperti hissetti. Bazen çok insani görünürken, bazen de yüzünde korkutucu bir uyumsuzluk vardı, sanki genç bir insan yüzünün Cadılar Bayramı maskesinin arkasından korkunç derecede yaşlı ve tamamen insanlık dışı bir şey ona bakıyormuş gibi. Ve kısa, tuhaf bir an için o maskeyi bir şekilde kaldırsa, altında Avcı'ya çok benzeyen bir şey bulabileceği hissine kapıldı.

Sonra küçük bir ses çıkardı, yorgun bir ses. Uykulu bir ses değil, ama ölümsüz derecede yorgun bir ses. Sonra kalayladı ve yürümeye devam etti.

Buzdolabının kapısının açılıp kapandığını duydu. Sonra sessizlik. Sonra onun derin, zengin topuzu odanın içinde usulca süzüldü. "847'den beri, Gabrielle."

* * *

Gabby çekyatı çektiğinde saat sabahın biriydi ve hâlâ Adam'ın anlattıklarını düşünüyordu. Tarihlerin anlamını gözden kaçırmamıştı. Morganna dokuzuncu yüzyılın ortalarında ölmüş, Adam'ın ölümsüzlük teklifini reddetmiş ve tam o sıralarda Adam Black sadece O'Callaghan'lar tarafından değil, pek çok kişi tarafından Dağlık Bölgede şiddetli bir saldırı halinde görülmüştü.

Morganna'yı mı?

Adam Black onu kaybettiğinde öfkeden deliye dönmüş müydü? Ve eğer öyleyse, neden onun ölmesine izin vermişti? Her şeye gücü yetiyordu; onu hayatta kalmaya zorlayabilir, "yaşam iksirini" (ki bu başlı başına akıllara durgunluk veren bir kavramdı!) almaya zorlayabilirdi.

Morganna *kimdi*? Nasıl biriydi? Neden reddetmişti? Adam onunla ne kadar zaman geçirmişti? Tüm hayatını onunla mı yaşamıştı? Her sabah yatağında yanında bir Fae prensi ile mi uyanmıştı? Her gün onun çılgın aşırılıklarıyla şımartılmış, her gece onun kollarında doyarak uyumuş muydu?

Onu ölümsüz kılmaya çalışacak kadar özel olan neydi?

"O kadından gerçekten nefret edebilirim," diye mırıldandı nefesinin altından.

Adam Black ölümlü bir kadınla ilişki kurmuş, ondan bir oğul sahibi olmuş ve onu sonsuza dek yaşatmaya çalışmıştı.

Gabby de... ah, Tanrı aşkına, diye düşündü, kızgındı, kıskanıyordu. Kendini inkâr edip dururken Morganna'nın *bunu yapmamasını* kıskanıyordu. Hayır. Morganna onun sunduğu her şeyi kabul etmiş, içine dalmış, hepsini almıştı. Ona dokunmuş, onu öpmüş ve onunla yatağa *girmişti*. O ipeksi siyah saçlarla oynamış, çıplak vücudunun üzerinde gezindiğini hissetmişti. Altın kadife peri teninin tadına bakmış, onunla cızırtılı, ateşli peri seksi yapmıştı. Hatta onun oğlunu doğurmuştu.

Ve o öldüğünde, Highlands'i yerle bir etmişti. Kederinden mi? Yoksa bu sadece en sevdiği oyuncağı elinden alınmış bir çocuğun huysuzluğu muydu?

Kimin umurunda? Bir ömür boyu o adamın en sevdiği oyuncağı olmak umurumda olmazdı, diye genç bir ses hayallere daldı. *Sürekli seçtiğin erkek arkadaşlarından daha iyi. Peri kuyruğuyla dolu bir hayatın varken neden normale razı olasın ki?*

"Kapa çeneni," diye mırıldandı "Sen araya girmeden de yeterince zor zamanlar geçiriyorum. Çocukça kelime oyunlarını da bırak."

Kaşlarını çatarak yastıkları yumrukladı, dolgunlaştırdı, sonra battaniyeyi çekip çekyatın üzerine serdi. Daha yeni ayarlamıştı.

Adam arkasından yaklaşıp ellerini beline doladı ve omuzlarını göğüs kafesine dayayarak onu kendine doğru çekti. İri bedeninin sıcaklığı giysilerini kavuruyor, aldığı her sığ nefeste adamın egzotik ve baharatlı kokusunu tadabiliyordu.

"Hiç merak etmedin mi, Gabrielle?" dedi usulca, ağzını Gabrielle'in kulağına yaklaştırarak.

"Neyi merak ediyorsun?" diye sordu, çok ama çok hareketsiz durarak. Adam alt bedenleri arasında çok az bir boşluk bırakmıştı, kışkırtıcı, baştan çıkarıcı bir boşluk. Hain bedeninin bu boşluğu doldurmasına izin *vermeyecekti*. Her zaman sahip olduğu o kaya gibi sert uyarılmayı altıyla arayarak ona doğru eğilmesine izin vermeyecekti. O zaman, biraz da irkilerek, onun yanında her zaman sert olmasından *hoşlandığını* fark etti. Onun sürekli baştan çıkarmasına alışmıştı. *Sin Siriche du'nun* kendisinden bu kadar tahrik olduğunu bilmek baş döndürücü bir şeydi. Ve onun bu kadar tahrik olması kendi arzusunu besliyordu. Böylesine güzel bir adamın/perinin böylesine yoğun şehvetinin odağı olmak afrodisyakların en etkilisiydi.

Tanrım, o tehlikeliydi. Ama bunu en başından beri biliyordu. O'Callaghan uyarı etiketleriyle paketlenmiş olarak gelmişti: *Ne pahasına olursa olsun temastan kaçın*. Bundan daha açık olamazdı.

"Bizi izlediğin, bize bakmanın yasak olduğu ve bizi görmüyormuş gibi yapmak zorunda kaldığın onca yıl boyunca, bizden birine dokunmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedin mi?" Ellerini yavaşça kadının belinden yukarı kaydırıp ve

Adamın ona geri çekilmesi için zaman tanıdığını, çekilmeyeceğine dair bahse girdiğini biliyordu ve Tanrı yardımcısı olsun, çekilmesi gerektiğini biliyordu ama bunu yapacak kadar nefes alamıyordu. Kalbi göğsünün duvarına bir balyoz gibi çarpıyordu.

İkisinin de hareket etmediği ya da konuşmadığı uzun ve gergin bir an yaşandı. Birdenbire ellerini kızın göğüsleriyle doldurdu.

Toparlamaya çalıştığı nefesi ciğerlerinden bir anda patladı. tısladı. Sinir uçları anlık, doyumsuz bir hayata doğru yükselirken, teni kapalı kumaşının altında cızırdadı. Adamın çıplak ellerinin çıplak teninde, o büyük, güçlü demirci ellerinin vücudunun her yerinde olmasının ne kadar inanılmaz bir his olduğunu hayal edebiliyordu. Sahip olduğu ekstra Fae fırçasıyla, bunun erotik sıcaklığından alevler içinde kalabileceğini hayal etti.

O kadar hayvansı ve cinsel açlık dolu bir ses çıkardı ki, dizleri neredeyse bükülecekti ve bir an için sallandı. Adamın göğüslerini sıkıca kavraması, kızın uzun ve düzensiz bir nefes almasına neden oldu ama adam ona vücudunun tüm desteğini sunmadı; kendini hâlâ belden aşağı, o hafif, kışkırtıcı mesafeden uzak tutuyordu. "Çok güzel göğüslerin var, *ka-lyrra*. Seni gördüğüm andan beri ellerimi bunlarla doldurmak istiyordum. Dolgun, dolgun, yumuşak ve..." boğazının derinliklerinden gelen mırıltılı bir sesle devam etti.

Gabby gözlerini kapadı; göğüsleri adamın ellerinde sıkışmış, dokunuşuyla şişmişti. Tıraşsız çenesi önce saçlarına, sonra da saçlarını kenara iterken yanağına sürtündü. Dilinin şık ve ıslak ıssı boynunun kenarından aşağıya doğru kadifemsi bir iz bıraktı ve kadının omurgasında tensel bir zevk ürpertisi yarattı. Onu durdurmak için geri çekilecekti. Her an...

"Bizim hakkımızda hiç fantezi kurmadın mı? Bana yapmadığını söyle. Söyle. 'Hayır. Adam. Bunu bir kez bile düşünmedim' de. " Adam bu düşünceyle sonsuza dek eğlenmiş gibi hınzırca güldü, başparmakları göğüslerinde, meme uçlarının hemen altında, çok hassas olduğu yumuşak alt kısımda hafif daireler çiziyordu. Meme uçları o kadar sertleşmişti ki, hem sütyeninin hem de gömleğinin içinden çıkıyorlardı ve dokunulmaya açlardı.

Tam o anda parmaklarını büzüşmüş tepelerin üzerine kapatıp ensesini ısırdı ve kadın ağlamamak için dişlerini sıktı. Biliyordu, lanet olsun, *biliyordu*. Gizli fantezilerini, içinde verdiği sonsuz savaşı. Her şeyi biliyordu.

"Neden bu kadar sessizsin? Neden söylemiyorsun, Gabrielle?" Bir duraklama. "Çünkü bunu düşündün. Birçok kez." Dilinin zarif bir süzülüğü boynundan aşağıya doğru. Boynundan omzuna uzanan ve tüm vücudunun arzuyla titremesine neden olan hassas kordona nazikçe bir çimdik daha attı. Meme uçlarında lezzetli, hafif bir çimdik. "İtiraf etmek bu kadar zor mu? Ettiğini biliyorum. İçimizden birinin seni yatağa götürmesinin nasıl bir şey olacağını merak ettin. Seni cırılçıplak soyup

ve seni o kadar çok boşaltacaktı ki hareket bile edemeyecektin. Size o kadar çok zevk vermek için ki, sizi gevşek ve bitkin bıraktı, Fae sevgiliniz sizi ellerinden beslerken, size bakarken ve gücünüzü yeniden inşa ederken orada yatmaktan başka bir şey yapamadı, böylece size tekrar tekrar yapabilirdi. Böylece sana yavaşça ve derinlemesine binebilir, seni arkadan hızlı ve sert bir şekilde alabilirdi. Böylece seni üzerine kaldırabilir ve boşaldığında üzerinde titrediğini hissedebilirdi. Böylece vücudunun her santimini yalayabilir, tadına bakabilir ve öpebilirdi, ta ki sana yaptıklarından başka hiçbir şeyin önemi kalmayana, sadece onun sana verebileceği tamamlanma hissine kadar."

Hafifçe nefes alıyordu. Lanet olsun ona. Tüm bunları ve daha fazlasını hayal etmişti. Ve onun sözleri zihninde çok canlı resimler çiziyordu: Adam ona bütün bunları yapıyordu. Adam'ın sırtına binmek; Adam arkadan içine girirken onun için elleri ve dizleri üzerinde durmak...

Tanrım, diye düşündü hararetle, *hep* onu mu hayal ediyordu? Ne kadar denese de, gençlik fantezilerinde sevgiyle detaylandığı rüya prensinin yüzünü hatırlayamıyordu. Ya onu anılarından silip atmış, hayali sevgilisinin yerine *onun* karanlık gözlerini, sert vücudunu, baştan çıkarıcı sesini ve yıkıcı dokunuşunu koymuştu ya da her zaman oydu.

Geri çekil, O'Callaghan, bunun seni mahvetmekten başka bir işe yaramayacağını biliyorsun - ve sadece fiziksel olarak değil, diye uyardı içimdeki çok zayıf mantıklı ses.

Tamam, bir dakika içinde.

"Hayal kurmuşsun," diye devam etti, sesi alçak ve hipnotikti. "Bedenen bakire olabilirsin ama zihnen değil. İçindeki sıcaklığı ve tutkuyu hissediyorum; içinde bir öfke var. Seni gördüğüm an bunu hissettim. Sen normal değilsin. Asla normal olmayacaksın. Vazgeç artık. Seni asla kabul etmeyecek bir dünyaya uyum sağlamaya çalışmayı bırak. Kimse seni benim anlayabildiğim gibi anlayamaz. Sen bir *Sidhe-seer'sin*. Tüm hayatını bunu inkar ederek mi geçirmek istiyorsun? Gördüğün şeyi. Ne olduğunu. Ne istediğini. Yaşamak ve ölmek için üzücü bir yol."

Bir an sessizlik oldu ve adam onu öylece tuttu, elleri hâlâ göğüslerindeydi, nefesi boynuna değiyordu, kıpırdamıyordu.

Bunun kendini kurtarmak için bir fırsat olduğunu biliyordu. Ona öfkelenmek için. Ona yanıldığını, neden bahsettiği hakkında hiçbir şey bilmediğini söyleyecekti.

Ama yapamadı, çünkü o yaptı.

Söylediği her şey doğrudu. O normal değildi ve ne yaparsa yapsın asla normal olamayacaktı. Hayatı boyunca iki dünya arasında gidip gelmiş, birini görmezden gelip diğerine uyum sağlamaya çalışmıştı - ikisi de aynı derecede beyhude girişimlerdi - sonunda onun için geriye kalan tek şeyin Gram'ın yaşadığı türden bir hayat olup olmayacağını merak ediyordu. Bir bebek, kocasız, kocaman boş bir ev. Kendi kendine, eğer olması gereken buysa, bunun yeterli olacağını söylüyordu. Bu arada, elinden gelenin en iyisini yapıyor, bir erkek arkadaşıyla işleri yoluna koymaya çalışıyordu.

Ama hiçbir erkek arkadaşı çocukluğundan beri gördüğü fantastik Fae erkekleriyle yarışamamıştı. Hiçbir insan erkek arkadaşı, özünde çok daha ateşli, parlak ve şehvetli olan bir dünyayla rekabet edememişti. Ve hiçbir erkek arkadaşıyla gerçekten kendisi olamamıştı. Ve üzücü gerçek şu ki, hala bakire olmasının büyük bir nedeni bir erkek istememesiydi. Kahretsin. O bir peri istiyordu. Hep istemişti.

Ve biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmekten, kendini uzaklara bakmaya, arkasını dönmeye, asla dokunmamaya zorlamaktan yorulmuştu.

Tüm o günahkârca baştan çıkarıcı fantezileri

bastırmaktan bıkmıştı. Aralarındaki sessizlik uzadı.

Aniden bir eli göğsünden kaydı ve onu bacaklarının arasından sıkıca, samimi bir şekilde kavradı, poposunu ereksiyona doğru geri itti.

Boğazından tutarsız küçük bir çığlık yükseldi.

Dudaklarından küfürlerin kaba şiddetiyle yuvarlanan eski, anlaşılmaz bir dilde bir dizi kelimeyle cevap verdi. Sonra o eski, egzotik aksanlı İngilizcesiyle homurdandı:

"Bir Fae'yi becermenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordun. İşte buradayım, Gabrielle. İşte buradayım."

Direnifinin son kalıntıları da onun sözleriyle eridi.

İşte buradayım.

Beni al, benimle ne istersen yap, özünde. Ve o istedi. Tanrım, istiyordu. Bir ömür boyu istemişti. Fae'lerle ilgili fantezileri her zaman temelde cinsel içerikli olmuştu ve her ne kadar f kelimesini nadiren kullansa da, onun dudaklarında bu kelime saf baştan çıkarıcıydı. Aksanının ve derin çapaklarının kelimeyi şekillendirme biçimiyle ilgili bir şey, kulağa sert değil, seksi ve davetkâr, gizli, yasak ve baştan çıkarıcı gelmesini sağlıyordu. Bunu söylediğinde kulağa kaba gelmiyordu; doğası gereği dünyevi ve hayvani olan, hiçbir mazeret göstermeyeceği ve özür dilemeyeceği zamansız bir dansa davet gibi geliyordu. Saf güzelliği ve baştan çıkarıcılığıyla yumuşak bir odak haline getirilmiş bir dünyada sunduğu şey ham erkek, ham seksti.

Tabii ki, daha sonra, yoğun ve sınır tanımayan maraton seksinden sonra, fantezi prensi rüyalarında hep ona aşık oldu... ancak

çiftleşme gerçekleşti. Şehvetin hakkı ödenene kadar olmaz. Tabii bir Fae ile tamamen ödenebilirse.

Onun bedenine doğru eridi.

Anında hissetti, tam da kadının teslim olduğu anda. Yine o garip dilde konuştu, sesindeki erkeksi zafer açıldı. Kadın kaybolmuştu ve adam bunu biliyordu.

Adamın onu kollarının arasına almasını, kendine doğru çekmesini bekliyordu ama adam bir kez daha beklentilerine meydan okudu.

Elini hâlâ bacaklarının arasına sokmuş, onu sertleşmiş aletine doğru acımasızca bastırırken, diğer elini çenesine doğru uzattı ve başını çevirerek dudaklarını kendi dudaklarına doğru yönlendirdi. Arkasında durarak onu öptü. Böyle bir açıyla öpüşmenin mümkün olduğuna inanmazdı, ama onun kadar uzun boylu birini hiç öpmemişti ve sadece mümkün olmakla kalmadı, tuhaf bir şekilde, yoğun bir şekilde erotikti. Baskın. Sahiplenici. Bir damgalama ve sahiplenme öpücüğü. Kız adamın vücuduna sıkıca yapışmıştı, adamın iri eli bacaklarının arasında sıcacıktı, adamın ipeksi saçları omzuna dökülüyordu, adamın ağzı kızının üzerine kapanıyordu.

Dudaklarına karşı inledi, ama dilinin sıcak süzülüşü arasında kayboldu, derinlere iniyor, geri çekiliyordu. Çiftleşiyor, kaçıyor. Onunla oynuyor, yavaş, işkenceli, bariz bir şekilde cinsel dans ediyordu.

Bir yerlerde öğrenmişti - ah, muhtemelen birkaç bin yıl önce, diye düşündü küçük, neredeyse histerik bir kahkaha balonuyla - bir kadına almadan önce tam olarak ne kadar vereceğini, bir kadını sadece öpücükleriyle nasıl kırılğan ve çaresiz bir sınırdan tutacağını. Kadın öpücüğün içinde eridiği anda, adam öpücüğü değiştiriyor, başka bir yöne çekiyor, ona daha azını veriyordu. Sonra çığlık atmak üzereyken daha fazlası için geri gelirdi. Arkasında o varken, öpücük üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. Her şey onun elindeydi ve bunu acımasızca kullanıyordu. Bir eli yüzünde, diğeri bacaklarının arasındaydı, dudaklarıyla ona işkence ederken onu hareketsiz tutuyordu.

Yoğun, nefes kesen, zihni uyuşturan öpücükler, sonra gitti. Alt, somurtkan dudağıyla yumuşak, boğucu bir fırçalama, onu tatmin ettiğinden çok daha fazla acıtan lezzetli bir erotik sürtünme yarattı. Daha derin, ayak parmaklarını kıvıran öpücükler, ama yeterince uzun sürmüyor...

Ve, Tanrım, eğer bir kadının vücudunun her yerine aynı baygın, alaycı ilgiyi gösterirse, kadın ondan asla kurtulamazdı. O daha önemli olanlara gelmeden kadın tutarsız bir karmaşa olurdu.

Ve önemli olanlardan bahsetmişken, diye düşündü huysuzca, diğer elini her an hareket ettirmeye başlayabilirdi. Onun amansız pençesinde kıpırdandı, sözsüz mesajı iletmeye çalışıyordu. Çok yaklaşmıştı, o koca elini bacaklarının arasına soktuğu andan beri çok yaklaşmıştı. Elini en ufak bir hareket ettirse!

Ama onun sessiz yakarışını anladıysa bile, bunu görmezden gelmeyi seçti. Eli amansızca bacaklarının arasında kaldı, sıcak, ıslak hazırlığının, sürtünme için yalvaran o hassas tomurcuğun, en küçük bir hareketin bile dayanılmaz bir şekilde farkında olmasını sağladı, ama acımasızca hareketsiz kaldı. Onu, kendisine sonsuz erotik zevk verebilecek iki şeyin arasına hapsetmişti ve ona bunlardan hiçbirini vermiyordu. Sadece kışkırtıcı bir vaat, ama içinde oluşan dayanılmaz baskıyı hafifletecek hiçbir şey.

Öpücükler. Yavaş ve uzun, sıcak ve sert. Dil satenimsi ve zarif bir şekilde kayıyor, dolanıyor, geri çekiliyor.

Bunlar uğruna ölünecek öpücüklerdi, diye düşündü hararetle, onu daha fazla ağzına almaya çalışıyor, dilini daha derine çekmeye çalışıyor, yumuşak bir kahkahayla çekildiğinde alt dudağını bırakmayı reddediyordu. Umutsuzca onun eline karşı eğilmeye çalıştı ama ne zaman küçük bir hareket alanı kazanmayı başarsa, adam elini kaydırarak baskıyı azalttı. Engellenmiş arzusuyla testy, dudağını ısırdı.

"Lanet olsun İrlandalı, kan peşinde misin? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" dedi yumuşak, sert bir kahkaha atarak.

"*Ben mi?* Dalga geçmeyi bırak! Beni derinden öp! Ve şimdi her an hareket edebilirsin-

"

Şikâyetini öpücükleriyle bastırdı. Küçük dokunuşlar, ısırıklar, ağzının kenarlarından öpücükler, alt dudağından uzun ve yavaş bir çekiş. Yine derin,

Sonra da uzaklaşır. Daha fazla işkence. O zaman fark etti, belki de sadece bir ölümsüzün yapabileceği gibi öpüyordu. Dünyadaki tüm zamana sahip bir varlık gibi öpüyordu, tembelce ama derinlemesine, zevkin her ince nüansının tadını çıkararak, onu uzatarak. Onun dünyasında saatler ilerlemiyor, saatler akıp gitmiyordu. Yarın için kalkması gereken bir iş yoktu, anın tutkusundan daha acil bir şey yoktu. O, anındalığa kendini kaptırmış bir ölümsüz olarak var olmuştu ve böylesine bir anda, böylesine yoğun bir şekilde öpülmek yıkıcıydı. Ve adamın orgazmları da aynı şekilde dağıtabileceğine dair korkunç bir kuşkusu vardı - ancak onun tüm beklentilerini ve ihtiyaçlarını sağdıktan sonra bir tane yaşamasına izin veriyordu.

Adamın ağzını kendi ağzında hissetmek, adamın poposuna değen şişmiş sertliği, adamın bacaklarının arasındaki büyük elinin sıcaklığı gibi hisler içinde boğuluyordu.

Sonra aniden öpüşmeyi kesti ve çenesini kavrayan eli beline doğru kaydı, gömleğinin içine girdi ve sütyeninin kopçasını açtı. İri elini çıplak göğüslerinden birinin üzerine kapattı. Kadın adamın kollarında ürperdi, vücudu bacaklarının arasındaki ele karşı öne doğru eğildi.

"Adam," diye nefes nefese kaldı. "Çek

elini!" "Henüz değil." Soğukkanlılıkla,

boyun eğmeden.

"Lütfen!"

"Henüz değil. Herhangi bir ölümlü adam sana hiç böyle hissettirdi mi, Gabrielle?" diye mırıldandı, o yumuşak ve derin sesinde bir parça vahşilik vardı. "Küçük erkek arkadaşlarından herhangi biri sana hiç böyle hissettirdi mi?"

"*Hayır!*" Parmakları aniden göğüs ucuna kapanıp sertleşmiş tepeyi sıkıştırdığında kelime ağzından patladı.

"Hiçbir ölümlü yapamaz. Bunu unutma *ka-lyrra*, eğer aptal insan çocuklarına geri dönmeyi düşünürsen. Seni kaç kez, kaç şekilde boşaltacağımı biliyor musun?"

"Şu anda sahip olabilsem sadece bir tanesine bile razıyım," diye tısladı, o kadar yoğun bir şekilde tahrik olmuştu ki düşmanlık sınırındaydı. Daha önce hiç böyle hissetmemişti, bununla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Etrafına kahkahalar yayıldı, boğuk, erotik, yabancı, karanlık, tamamen Adam Black.

"Bana aşık olmuyorsun, değil mi İrlandalı?" diye mırıldandı kulağına karşı, o şeytani eli nihayet kot pantolonunun düğmesiyle oynamak için yukarı kalktı.

"Pek sayılmaz," diye zorladı, elinin pantolonunun içine girmesini nefes nefese beklerken tüm vücudu ihtiyaçla geriliyordu. Açılan her düğmeyle birlikte küçük bir ürperti onu sarstı.

Adamın eli kot pantolonunun içine kayarken ve avucunu tenine değdirerek külotunun altını iterken gözleri kapandı ve başı gevşekçe adamın göğsüne doğru düştü.

Eli çıplak tenine dokunduğu anda dizlerinin bağı çözüldü.

Kadın aşağı inmek için durakladığında, adam bir kolunu sıkıca beline dolayarak onu yukarıda tuttu.

"Güzel. Bana aşık olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

Adamın sesindeki eğlenceyi ya da sadece bir dokunuşla fiziksel olarak düşmüş olmasının saçma gerçekliğini fark etmedi. Ve adam klitorisini sıyrıp geçmemişti bile-

"*Oooh!*" Bir *nefes nefese kaldı* ve artık ayakta durmaya bile zahmet etmedi, sadece ağırlığını ona bıraktı. Belli belirsiz, kulağına doğru nefes alıp verdiğini duyabiliyordu, sanki çok uzun zamandır koşuyormuş gibi sert ve yorucu nefes alıp veriyordu. Doruk noktası tam oradaydı, üzerindeydi, aşmak üzereydi...

"Tanrım, Gabrielle, beni-"

"Ne kadar güzel, değil mi?" diye alay etti derin bir ses. "Görünüşe göre benim için hazır ve nazır. Başladığın işi bitirmek için sabırsızlanıyorum."

Bunu nasıl yaptığımızı hatırlıyor musun, Adam? Sen ve ben nasıl paylaştık? Yoksa bu da hiç yaşamamış gibi davrandığın o birkaç bin yılla birlikte hiç olmamış gibi davranmayı sevdiğin şeylerden biri mi? Ona neler yapabileceğimizi biliyor mu? Ona ölümlülerle nasıl oynadığımızı anlattın mı?"

Gabby, Adam'ın kollarında şiddetle sarsıldı, o çok ihtiyaç duyduğu orgazm anında öldü, ancak eşlik eden uyarılmanın hiçbirisi ölmedi. Alaycı ses tensel uyuşukluğuna nüfuz ederken boğazı sarsılarak çalıştı. Umutsuzca bu sestten kurtulmaya, konuşmaya, Adam'ı Darroc'un onları tekrar bulduğu konusunda uyarmaya çalıştı ama hain ses telleri tıpkı Çeşme Meydanı'nda olduğu gibi tamamen kilitlenmişti. Tepeden tırnağa donmuş, olduğu yere çakılıp kalmıştı.

Ayakta dururken, en küçük bir uyarı ciyaklamasını bile yönetemezken, bir şekilde adamın bildiğini fark edince afalladı ve rahatladı.

Elini kot pantolonundan çekerek onu kabaca kollarının arasına aldı ve hırlayarak kendine doğru çekti. "Lanet olsun."

Gabby'nin gözleri dehşetle Adam'ın omzunun hemen ötesinde duran uzun boylu, bakır saçlı Fae'ye sabitlendi. Başını geriye eğerek Darroc'a baktı.

Yanardöner gözleri buzun serin bir tonuna bürünmüştü, zalimce bir kıvrım taşıyan mükemmel dudaklarını büzdü ve omzunun üzerinden ona alaycı bir öpücük kondurdu.

Ağız bir ıgılıkla açıldı. Ama

onlar çoktan eliyorlardı.

* * *

Saatlerce yer aradılar.

İlk başta hâlâ o kadar şehvetli bir sersemlik içindeydi ki zorlukla düşünebiliyor, konuşmaya bile çalışmıyordu. Tüm vücudu, dağılması çok uzun süren, askıya alınmış, acı verici bir erotik farkındalık durumuna yakalanmıştı.

Sin Siriche Du Kitabı'nın en azından bir bölümü doğrudu, diye düşündü, şu bölüm: Bir genç kız o kadar üzülür ki, çoğu zaman konuşamaz, akli karışır.

Görünüşe göre, hayatı için duyduğu korku bile Adam'ın içinde kopardığı arzu fırtınasını dindirmeye yetmemişti.

Yine de, korkuya karşı biraz hissizleşmiş olabileceğinden yarı yarıya şüpheleniyordu; tekrar tekrar maruz kalmak ve her şey.

Yine de... içinde uyandırdığı tutku daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Yaşayabileceğini hiç düşünmediği bir şeydi. Basitçe söylemek gerekirse, Adam Black tarafından dokunulmak tüm vücudunu muhteşem, yoğun ve bağımlılık yaratan bir şekilde canlı hissettiriyordu.

Her zaman korktuğu gibiydi: Birkaç Fae öpücüğü ve bir kadın Kayıp.

Öpüşme konusunda acemi de sayılmazdı. Çok öpüşmüştü. Aslında, çoğu kadından çok daha fazla öpüştüğünden şüpheleniyordu. Bakire olduğu ve erkekler de... yani erkekler olduğu için, randevuları onunla ön sevişme yapmak için olağanüstü çaba sarf etmişti, her biri sanki bir tür yarışmaymış gibi Gol Atan Olmaya kararlıydı.

Saatlerce süren ustaca, baştan çıkarıcı öpüşmeler ve her zaman randevularını kapıya kadar uğurlamıştı.

Yine de Adam'ın birkaç öpücüğünden sonra, sadece saçma bir şekilde orgazma yaklaşmakla kalmamış, kelimenin tam anlamıyla yatağa, daha doğrusu yere ya da Adam'ın onu istediği herhangi bir yere düşmek üzereydi.

Bağımlılık yapıyordu. Ona bakıp yatakta nasıl olacağını merak etmek yeterince kötüydü, ama şimdi net bir fikri vardı ve

bunu düşünmeden ona bir daha asla bakamayacaktı. Hem de en ince ayrıntısına kadar. Artık onun tadına bakabildiğine göre, en başından beri onun hakkında hissettiklerini, ilk günden beri duyularını kasıp kavuran şeyleri nihayet kelimelere dökabiliyordu: Adam Black çoğu *erkekten* daha erkekti.

Güçlü, şehvetli ve kendinden emindi, sınır tanımayan bir hedonistti, her bir santimi altın kadife gibiydi. Sekse bayılırdı, tadını çıkarırdı, onunla ilgili her şeyin. Kontrolcüydü ama yine de bir kadının fantezilerini besleyecek şekilde. Artık biliyordu ki, yatakta çok baskın ve biraz da edepsiz olacaktı. Onu hayal ettiği her şekilde ve muhtemelen hayal etmediği birkaç şekilde becerecekti.

Yaratıcı ve tükenmez olacak ve kendini tamamen zevke adayacaktı.

Artık adamın söylediği gibi yapabileceğine dair aklında hiçbir şüphe kalmamıştı: onu öyle gevşek, öyle sersemlemiş ve iyice doymuş halde bırakacaktı ki, onunla işi bittiğinde kendini besleyecek, başını yastıktan ya da yerden kaldıracak ya da onu bırakmayı seçtiği başka bir yerden kaldıracak gücü bile toplayamayacaktı.

Bir kadın Adam Black'in yatağında kendini yaralayabilir.

Ve bunun dışında, O'Callaghan, o zayıf iç ses uyardı.

Oh, evet, tartışmaya zahmet etmedi, Ve bunun dışında. Ve bu, üzerinde dikkatle düşünmesi gereken bir konuydu, hem de adam ona dokunurken değil. Ortalık biraz sakinleşir sakinleşmez de düşünecekti.

Kendisi için mazeret uydurduğundan değil, ama hayatı ne kadar çılgınlaşırsa çılgınlaşsın, sürekli tepki vermek zorunda kalıyor, düşünüp harekete geçme şansı bulamıyordu.

Bunun ne kadar tehlikeli bir yaşam biçimi olduğunu anlamak için Büyükanne'nin pek çok özdeyişinden birine başvurmasına gerek yoktu.

Ama Tanrım, diye düşündü, neşeli bir öfkeyle, hayatta kalma ihtimalinin ne olduğunu anlayabilseydi kesinlikle daha net düşünmesine yardımcı olurdu. İnsan daha ne kadar yaşayacağını bilmediğinde, disiplin ve kendini inkar etmenin, kalori hesabıyla birlikte pencereden uçup gitmek gibi komik bir yolu vardı.

Vücudunun, onlar elenirken adamın kollarında rahatlayabileceği kadar vahşi, ateşli uyarılmasından sakinleşmesi epey zaman aldı. O zaman bile bunu çok dikkatli yaptı. Adamın hâlâ kaya gibi sert olan ve kendisini yeniden acıması bir şekilde tahrik olmuş hissettirecek olan kısmıyla temas etmekten kaçınıyordu. Onun da değişiklik olsun diye temastan kaçınmaya çalıştığını fark etti ve bir noktada istemeden ona sürtündüğünde sert bir ses çıkarıp hırladı. "*Dokunma ona. Acıtıyor.* Tanrım, ben taştan yapılmadım."

"Özür dilerim," dedi hemen, ama içten içe tamamen kadınsı bir yanı ışıldadı, iyileşmekte bu kadar zorlanan tek kişinin kendisi olmadığını bilmek onu sevindirmişti. Yakınlaşmalarının bu kadar yoğun etkilediği tek kişi o değildi. (Ve kesinlikle taştan yapılmış gibi hissediyordu, en azından *orada*.)

Bir süre sonra otel odasına geri döndüklerini ve Adam'ın bavullarını acımasızca kaptığını görünce şok oldu. Adam'ın geri dönme riskini göze alacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu sormak için ağzını açtı - gerçekten de giysiler ve tuvalet malzemeleri değiştirilebilirdi - ama Adam yine eşyaları karıştırmaya başlamıştı ve o da bu sırada çenesini kapalı tutma konusunda dersini almıştı. (Neyse ki bu sefer güzergahlarında göl yoktu; kıyıya yakın olmadıkları için minnettardı, köpekbalığı istilasına uğramış sulara cisimleşmek, kurbağa yavrularına batırılmaktan çok daha kötü olurdu).

Kadın zamanın nasıl geçtiğini anlamayana kadar araştırmaya devam ettiler ve sonra başka bir yolcu trenine bindiler.

Trene bindikten sonra bir koltuğa oturdu ve onu bacaklarının arasına oturması için aşağı çekti, ancak alt bedenleri arasında boşluk bıraktı. Kadının omuzlarını göğsüne çekti, kollarını ona doladı ve çenesini saçlarına yasladı.

Adamın titrediğini fark edince irkildi. Neredeyse belli belirsizdi ama güçlü bedeninde derin bir titreme vardı.

"Sorun ne Adam?" diye sordu endişeyle. Adam Black'i titreten ne olabilirdi? Bilmek *istiyor* muydu ki? Bir şey mi kaçırmıştı? Tüm çılgınca aramalarına rağmen hâlâ güvende değiller miydi?

"Sorun ne?" diye hırladı. "Sorun ne *mi*? Lanet olsun, her şeyi berbat ettim, sorun bu! Onu görmeme ve duymama izin verdiği için ne kadar şanslı olduğumuzu biliyor musun? Eğer izin vermeseydi, neler olabileceğini bilemezdik. Tanrım, bu güçsüz olma saçmalığına alışkın değilim; bu konuda hiç iyi değilim." Uzun bir duraklama, ardından boğuk bir yemin. "Gece için asla durmamalıydım, Gabrielle. Seni İskoçya'ya götürene ve güvende olduğunu bilene kadar durmamalıydım. Lanet olası kibirli bir aptaldım."

Kollarını ona sımsıkı saran adam taş gibi bir sessizliğe gömüldü.

Gabby gözlerini kırıştırdı ve sessizliğe gömüldü. Kalbi göğsünün içinde tehlikeli bir takla attı. *Kibirli bir aptal olduğumu* söylemişti. Sıradan bir Fae'den duymayı beklediği sözler değildi bunlar.

Ama Adam'la ilgili hiçbir şey, ortalama bir buyurgan Fae'den beklediği şekilde yetiştirildiğini kanıtlamıyordu.

Ve zihninde insan ile peri arasındaki çizgi giderek bulanıklaşıyordu.

Gözlerini kapatarak adama yaslandı ve kendine mümkün olduğunca uyumaya çalışmasını söyledi, çünkü ne zaman ve nerede uyuyacağını kimse bilemezdi.

sonra uyuyabilir.

Adam onu nazikçe salladığında hafif bir uykuya dalmaya başlamıştı; gemiden indiler ve havaalanına giden bir servise bindiler.

"Şu anda bir uçak kalkıyor, *ka-lyrra*," dedi kalkış saatlerini tarayarak. "Bilgisayarlarıyla oynayıp sana bilet bulmam için zaman yok. Elim tutman gerekecek. Gel bakalım. Onu yakalamak için acele etmeliyiz."

İskoçya'ya. İskoçya'ya gidiyorlardı. Şu anda.

Gözlerini kırıştırarak, hayatının ne hale geldiğinin şaşkınlığıyla elini onunkinin içine soktu.

Görünmez bir şekilde güvenlikten geçtiler ve kapıya doğru ilerlediler. Kadın adamın profiline baktı. Adamın çenesi sabitti, gözleri kısılmış ve dümdüz ileriye odaklanmıştı ve o kadar hızlı yürüyordu ki neredeyse onu sürüklüyordu.

Uçağa binene kadar hızı kesilmedi.

Pazartesi günüydü, diye düşündü uzak bir merakla, onun yanındaki pencere kenarındaki koltuğa oturup elini sıkıca tutarken.

Evde, işte olmalıydı. Jeff'in karşısına çıkmaya hazırlanıyor olmalıydı. Alması gereken kuru temizleme, yetiştirmesi gereken bitkiler vardı.

sulandı, öğleden sonra dışı randevusu var ve bu akşam Elizabeth ile yemek planları var.

Bunun yerine bir uçaktaydı, *féth fiada tarafından* gizlenmişti, geçici olarak bedensizdi, dünyanın öbür ucuna uçmak üzereydi, diğer dünyadan iblisler tarafından kovalanıyor ve diğer dünyadan bir prens tarafından yarı eğitiliyordu. Kendisine karşı acımasızca dürüst olması gerekirse, söz konusu uhrevi iblislerin araya girmesi olmasaydı muhtemelen tamamen baştan çıkarılmış olacaktı ve *bu* kafasındaki zaten iyi olan karmaşayı iyice karıştırmaz mıydı?

Endişelenebileceği, aslında *endişelenmesi gereken onca* şeyin ortasında, en yaygın endişesinin herkesin çoktan uçağa binmiş olmasını ve sadece kendi koltuklarında kalıp onun yerine oturmamalarını umması, varlığının ne kadar gerçeküstü hale geldiğinin bir ölçüsüydü.

Bugün kafamın içine girmeye çalışarak bana sorular yöneltiyordun.

Tanrı'ya inanıp inanmadığımı sordun.

Elbette var dedim ya, her zaman güçlü bir benlik duygusuna sahip oldum.

Evin şimdi sessiz, sen üst katta uyuyorsun ve ben hayatımın toplamını sayma iddiasında olan bu lanet olası, aptalca kitapla yalnızım ve gerçek şu ki, belki de öyleyim.

Ama belki de Ka-lyrra, senin Tanrın bana inanmıyor.

**- (BÜYÜK ÖLÇÜDE GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ) SIYAH
BASKISINDAN**

O'CALLAGHAN *Sin Siriche Du Kitabı*

İskoçya. Highlands.

Adam'a göre dünyada bundan daha güzel bir yer yoktu. Varlığının büyük bir kısmını yemyeşil vadiler ve kayalık tepeler arasında bir insan cazibesi görerek geçirmişti. Yedinci yüzyılda bir süre savaşta yaralanmış bir savaşçı kılığında McIlloch adlı bir Highland klanıyla yaşamış, onlarla birlikte yemek yemiş, "tooped" yapmış ve savaşmıştı. Ve aralarındaki savaşlardan biri çok şiddetli bir hal aldığıında, McIlloch erkeklerine bir Fae armağanı miras bırakarak soylarını yok olmaktan kurtarmıştı.

Bir süre Dalkeith-Upon-the- Sea'de, bir süre Caithness'de ve adını sayamayacağı kadar çok yerde demirci dükkânı kurmuştu. Düşüklerinde Tapınakçılar'ın arasına sızmış, onları Circenn'e yönlendirmişti.

Robert the Bruce tarafından savaşta kullanılmak üzere Dunnotar'a ve ardından da fantastik miraslarının bugüne kadar sürdüğü Rosslyn'deki Sinclair'e.

Ve Keltarlar, Tuatha Dé ile Anlaşma'yı müzakere etmek ve korumak için seçildikleri günden beri Druidlerin bu Highland klanına hayran kalmıştı, ama özellikle ikiz MacKeltarlar, Dageus ve Drustan'a hayran kalmıştı - karanlık, güçlü, bazen barbar - on altıncı yüzyıl Highlanders'ı, sadece varoluşlarının en kasvetli saatlerinde bulmak için aşkı terk etmişlerdi.

Ve şimdi insan formundaydı, insan bir kadının yanında o dağlara doğru ilerliyordu, Keltar'ın ta kendisiyle karşılaşmak üzereydi.

Onun hakkında ne düşüneceklerdi? Karşılması adil mi yoksa kötü mü olacaktı? Ne de olsa Keltarların hayatını bu kadar zorlaştıran ırktan geliyordu; Galya Druidlerini önce Romalılara, sonra da Hristiyanlığın aynı derecede şefkatli merhametine terk ettiğinde, MacKeltar'ın Eski Yollara bağlı kalmaya devam ettiği için "pagan" ve "kötü" olarak lanse edilmesinden, sayısız nesilden korkulmasından sorumlu olanlardan biriydi.

Onu tanıyorlar mıydı? Ünü ondan önce mi gelmişti? Dageus'un Adam'ın onu iyileştirdiğine dair bir anısı var mıydı? Adam Morar Adası'nda onun yanında diz çöktüğünde kudretli İskoçyalı'nın kalbi tamamen durmuştu.

Keltar, Gabrielle gibi, ona güvenmekte isteksiz olur muydu? Onlardan yapmalarını ya da daha doğrusu yapmamalarını istediği şeyi yapmakta isteksiz mi?

Çenesini ovuşturarak, kiralık arabanın camından dışarı baktı ve kendini o ikisinin onu hoş karşılayıp karşılamayacağı ya da ona hakaret edip etmeyeceği düşüncelerini bir kenara bırakmaya zorladı - önemli olan kraliçenin koğuşlarını birkaç fersah geride geçmiş olmalarıydı ve Gabrielle artık korunaklı bir yerdeydi - başka ne olursa olsun bununla ilgilenenecekti. Okyanusun üzerinde geçirdiği zamanın çoğunu, Atlanta'da olanlar için zihinsel olarak kendi kıcını tekmeleyerek geçirmişti: Onu baştan çıkarmaya, kendisine bağlamaya o kadar bencilce niyetlenmişti ki, hayatını tehlikeye atmıştı.

Aptal, kendini beğenmiş piç; artık yenilmez değilsin.

Onu kazanmak yerine, *Sidhe-seer'ını* o otel odasında sonsuza dek kaybedebilirdi. Onun kırılğan, değerli yaşamı söndürülebilir, ruhunu asla takip edemeyeceği yerlere gitmesi için serbest bırakabilirdi, tüm güçleri geri gelse bile. Sadece bunu düşünmek bile insan bedeninin yeniden düğümlenmesine neden oluyordu. İnsan olmanın ve çok fazla kasa sahip olmanın kötü yanı, tüm bu kasların gerginleşebilmesiydi. İlk baş ağrısını uçakta çekmişti. Bir tane daha çekmeye hiç niyeti yoktu. Asla. Ne de midesindeki hiçbir yiyeceğin yatıştıramadığı hastalık hissinden hoşnuttu. Ona sıkıca sarılmaktan başka hiçbir şey işe yaramamıştı.

Yavaşça nefes vererek dikkatini dışarıya, hiç bıkmadığı bir manzara olan kırlara yöneltti.

O anda araba keskin bir şekilde sola döndü, sonra aynı keskinlikle geri döndü ve Adam, Gabrielle'in bunu görse muhtemelen ona çarpacağını bildiğinden, gülümsemesini ısırdı. Sıkışık, kompakt kiralık aracı aldıklarında Gabrielle arabayı kullanması için ısrar etmişti (eğer öyle denebilirse), onu saran *féth fiada'nın* etkilerinin araba kullanması halinde kazalara neden olabileceğini savunmuştu. Ne var ki, arabanın "yanlış" tarafında, yolun "yanlış" tarafında sürmeye alışık olmadığından, çok zorlanıyordu.

Tanrı aşkına, şu koyunlar kendilerini yola fırlatmayı bıraksalar, bir şansım olabilir! Adam son kez güldüğünde kadın terslemişti. *Bir anda ortaya çıkıyorlar, sanki gökten düşüyorlar.*

Saçmalık. Koyun sürüsü. Salyangoz gibi yavaşlar. Her yere aynı anda bakmaya çalışmayı bırakırsan, geldiklerini görürsün. diye dalga geçmişti. Danu'nun ince yüzüne, yüzünde uçuşan ifadeler, mizacına hayrandı. İçindeki ateş, sadece onu seyretme zevki için kışkırtılmayı bekliyordu.

Doğru ya. Loch Ness'in yanından geçip ona bakmamam mı gerekiyor? Ya Nessie kafasını çıkarırsa ve ben onu kaçırırsam? Binlerce yıldır buralardasın. İskoçya'ya hiç gitmedim. Lanet koyunları yoldan uzak tutmalılar. Çitler koymalılar. İskoçya'da neden hiç çit yok? Turistleri korumaya inanmıyorlar mı? İki şeritli yolların nesi var? İki şeritli yol diye bir şey duymamışlar mı?

Eğer iki şeritli değilse, ka-lyrra, kendi tarafında kalmakta nasıl bu kadar zorlanıyorsun?

Dişlerini vahşi bir kaş çatmayla sıkırmıştı ve adam gülmemek için ağzının içini ısırarak zorunda kalmıştı. Ya da onu kollarının arasına alıp öpmek, ki bu kesinlikle bir enkazla sonuçlanırdı.

Tamam, bir buçuk şerit, diye sinirlenmişti. Bir şeridin dörtte üçünde kalmaya çalışıyorum.

Ve mağrur bir bakışla, koyunlardan kaçarken ve iki kez ters yöne sürerken, yolda olduğundan daha fazla zaman harcayarak her yere bakmaya çalışmaya derhal geri döndü.

Ve gülmemeye çalışmaya geri döndü.

Uzun zamandır İrlanda'dan, hatta belki de tüm Danu'daki herhangi bir yerden çok daha fazla sevdiği bu topraklara verdiği tepki hoşuna gitmişti. Buna bir neden ya da mantık veremiyordu. İskoçya ve halkı ona bir şeyler yapıyordu. Her zaman yapmıştı. Gabrielle'in gözlerini (ve arabayı) yolda tutamaması bir gösterge ise, İskoçya onun üzerinde de aynı tarifsiz çekimi uyguluyordu.

Nasıl olmasın ki? Yaz sonu Highlands'de nefes kesiciydi, tepeler azalan mevsimin renkleriyle benek benekti: çan fundasının koyu kırmızımsı moru, soluk pembe çapraz yapraklı fundalık, kalp şeklindeki

sillar shakles'in gümüş başları. Ling ve funda ağaçlarının mor-pembe renkleriyle tüm yamaçları boyamaya başlaması için daha birkaç hafta geçmesi gerekecekti ve o da bunu görmek için hâlâ orada olacaklarını umuyordu.

Gabrielle'i bir funda tarlasında koşarken görmek isterdi; onu çırılçıplak soyup tarlaya itmek ve onunla hınzırca sevişmek isterdi.

Ve yapacaktı, kendine söz verdi. Yakında. Artık güvende olduğuna göre.

Keltar Kalesi'ne varmaları uzun sürmeyecekti. Inverness'in ışıkları yan dikiz aynasında kaybolmaya başlamıştı bile.

Inverness.

Morganna.

Uzun zaman önce Brodie Şatosu'nda, buraya yakın bir yerde yaşamıştı.

Ve aniden, o yan dikiz aynasında ne yollar, ne oteller, ne mağazalar, ne lokantalar, ne de barlar vardı; sadece uçsuz bucaksız mavi bir gökyüzünün altında uzanan geniş, el değmemiş topraklar vardı...

Seni seviyorum, demişti ona, kelimeler dilinden döküldüğünde kendisi de şaşırmıştı. Ama Circenn daha yeni doğmuştu ve battaniyelere sarılmış, kucağında *oğlunu taşıyordu*. Terden sıırılsıklam olmuş, nemli saçlı, bitkin ve doğuştan kadınsı bir ışıltıyla parlıyordu. Ve

Ona bir şey olmuştu. Söylemişti ve geri almak için artık çok geçti. Ve lanet olsun, ne kadar da çabuk vazgeçmek istemişti.

Bakışlarını isteksizce çocuktan ayırdı ve yüzünü yukarı kaldırdı. Ve güldü.

Eğer bir ruhu olsaydı, onu tam ortasından keserdi.

Kahkahası yumuşak ve alaycıydı ve bu yüzden daha da yıpratıcıydı. Çünkü içinde bir parça acıma vardı.

Sen sevemezsin, Fae. Senin ruhun yok.

Adam Black'in sözleri için çok fazla. Herhangi bir kadın onlara inanmış mıydı? Yoksa sadece onun karşı konulmaz tensel cazibesine boyun eğmiş, bedenen av olmuş ama asla kalben av olmamış mıydı? Bir zamanlar umurunda değildi. Ama zaman ve insanlarla temas ona garip şeyler yapmış, onu değiştirmiş, daha önce hiç merak etmediği şeyleri merak etmeye başlamasına neden olmuştu- ve bazen Gabrielle'in hayal ettiği gibi hissediyordu: iki dünya arasında gidip geliyordu, bir ayağı burada, bir ayağı orada, ev gibi hissettiren bir yer yoktu.

Sevemeyeceğimi nereden biliyorsun? diye tıslamıştı. O kadar rahat bir şekilde kelimeleri yüzüne fırlatmıştı ki, daha önce hiç söylememişti. Bir daha asla söylemeyeceği sözleri. Aşkı tanımla, Morganna.

Bir süre sessiz kalmış, kucağında ıslak ıslak burnunu çeken minik bebeğe bakmıştı.

Aşk, o kişi için binlerce kez ölebileceğin anlamına gelir, demişti sonunda yeni doğmuş bebeğe bakarak. Onların yanında bir an daha kalabilmek, onları canlı, sağlıklı ve mutlu görebilmek için verebileceğin her şeyi son damlasına kadar verirsin.

Bu adil değil, diye karşı çıkmıştı. Benim bir ruhum olmadığını biliyorsun. Ölürsen, varlığım sonsuza dek sona erer. Sen ölürsen, devam edersin. Başka bir zamana, başka bir yere, başka bir dünyaya. Toz olurum. Başka bir şey değil, beni aynı kriterlere tabi tutamazsın.

Bizim gibi olmak istiyorsun ama aynı hesaplara girmiyor musun? Eğer birini gerçekten seviyorsan, Fae prensesi, her ne olursa olsun, verebileceğin her şeyi son damlasına kadar verirsin. Ve farklılıklar yüzünden kavga etmezdin.

Belki de sevemeyen sensin, Morganna. Belki de birini sevdiğinde ölmeyi değil, ölümsüz ruhunu onun için feda etmeyi isteyeceğin anlamına geliyordur. Belki de bu senin hatandır, benim değil.

Ve böylece tartışma başlamıştı. Aralarındaki zamansız, ebedi, hiç değişmeyen tartışma. Ta ki bir Fae erkeği ile insan kadın arasında, bir çocuğa hamile kalındığı anda kurulan eşsiz Tuatha Dé bağı, hoşnutluktan çok acı verici hale gelene kadar. Ta ki ikisi de diğerini dışarıda tutmak için duvarlar örene kadar.

Danu adına, bu kavgayı kaç kez yapmışlardı? Yüz mü? Bin mi?

Öldüğü güne kadar. Ölüm döşeginin başında durmuş, on yedi yaşından beri yapmaya çalıştığı gibi ona lanet olası yaşam iksirini içirmeye çalışmıştı; ama yıllar önce aptalca bir dürüstlikle genç Morganna'ya iksirin tatsız yan etkilerinden bahsetmişti: ölümsüzlük ve ölümsüz ruhlar bir arada var olamazdı.

Onu bir kez aldığı anda, birkaç yıl içinde insanlığını tanımladığı tüm izler yok olacaktı. Etrafını saran o yumuşak altın parıltı, geriye hiçbir şey kalmayana kadar günden güne solacaktı. Ta ki herhangi bir Fae gibi o ilahi iç alevden yoksun kalana kadar.

O değişecekti, hep değişirlerdi.

Ama ruhsuz bir Morganna, ölü bir Morganna'dan iyidir.

Asla, Adam. Bırak öleyim.

İtirafını hatırlamasını engelleyebilirdi. Onu iksiri almaya zorlayabilirdi. İnanmasını istediği her şeye onu inandırabilirdi.

Ama onun inanmasını istediği şey, buna değdiğiydi.

Benim gibi olmak çok mu kötü olurdu? diye gürlemişti. Ruhsuz, iğrenç bir varlık mıyım ben Morganna? Sana iyi davranmadım mı? Benden ne istiyorsun da ben sana vermedim? Ne yapamadım, ne olamadım?

"Adam, anlamadığım bir şey var. Darroc neden bizi öldürmedi?" Gabby aniden sorarak onu karanlık hayallerinden uyandırdı. "Sürpriz yapma avantajı vardı. Sizi sırtınızdan vurabilir ya da kafanıza falan indirebilirdi."

Gözlerini kırptırdı, bir elini gözlerine götürdü. Tanrım, bu anılar aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan gelip üzerine öyle bir çökmüştü ki, birkaç dakikalığına nerede olduğunu unutmuştu. Oradaydı, öldüğü için ondan nefret ediyordu. Doğuştan sahip olduğu lütuftan yoksun olduğu için sonuna kadar ona tepeden baktığı için ondan nefret ediyordu.

Senden daha kutsal ruhlarıyla tüm insanlardan nefret ediyor, tüm ölümlüleri tek taraflı olarak aşağılık bir tür olarak bir araya getiriyordu. Ve sonunda bir yarı-tanrı olduğunu hatırlayarak - yani siktir et onları! - bir süreliğine Ölüm'ün kendisi olarak Yaylalar'da yürümüştü.

Çenesini sıkarak, geçmiş zamanın fısıltılarını zihninin asla isteyerek ziyaret etmediği o karanlık köşesine geri itti. Onun *oubliette*'i, onun unutma yeri. Binlerce yıl öncesine uzanan katman katman anılar çukura düşmüş ve orada bırakılmıştı. İçine dalmak deliliğe davetiye çıkarmak olurdu. Circenn'e söylediği bir başka yalan da çok fazla şey öğrenmenin

Gerçek bunun ince bir varyasyonu iken, çok hızlı bir şekilde kendi türleri arasında deliliğe neden oldu: Bunu yapan ne zaman unutacağını bilmemektir.

"Darroc'u tanımıyorsun, *ka-lyrra*," dedi. "Avını öldürmeden önce onunla oynamayı sever. Ben sana dokunurken risk almazdı çünkü beni bayıltmaz ya da anında öldürmezse Bizi güvenli bir yere götürebilirdim. Bu sefer kendini ve Avcıları *féth fiada* ile gizleme zahmetine girmedir çünkü onu görmemi ve duymamı istiyordu. Beni kışkırtmaya, ona düşman olmamı sağlamaya, bizi ayırmaya çalışıyordu. Gördüklerinden sonra, bahse girerim şimdi seni de beni istediği kadar istiyordur."

"Neden?"

Adam ona baktı. Uzun saçlarını o çok sevdiği tokalardan biriyle toplamıştı ve küçük, dikenli bir kuyruğu vardı, arabanın tavanını dürtüyor, engebeli yolda zıplayıp kayarken şımarıkça sallanıyordu. Yumuşak süet ceketini giymişti, yumuşacık astarı vardı, yakası yukarı kalkıktı ve ince boynunu çerçevesliyordu. Erken akşam güneşi Ben Killan'ın arkasından aşağıya doğru kayan ateşli bir toptu ve alt dudaklarını ısırırken narin profilini yaldızlıyordu.

Ve o, tüm Highlands'deki en güzel şeydi, çiçek açan benslerden ve ışıltılı yanıklardan çok daha fazla.

Komik, inatçı, seksi, akıllı ve insani tutkularla doluydu ve ona açıklayamayacağı bir şey yaptı. Öpüşmek

Gabrielle'in, süitte, kolları onun yumuşaklığıyla doluyken, ruhu olmayan bir adamın elde etmeyi umabileceği kadar cenneti tatmaya yakın olduğuna karar vermişti. Gabrielle ona, gözlerini ona diktiği anda içinde hissettiği tüm patlayıcı tutkuyla karşılık vermiş, hızla doruk noktasına yükselmişti. Araya girdikten sonra onu kolayca doruğa ulaştırabilirdi, merhametli davranabilir ve onlar elenirken, hatta daha sonra trende ya da uçakta vücudundaki gerginliği giderebilirdi.

Ama onu bu kadar kolay bırakacak değildi. Onun kendisiyle ilgili acı verici bir farkındalığa kapıldığı düşüncesi hoşuna gidiyordu. Tıpkı kendisi gibi, onun da sürekli ve acı verici bir şekilde farkında olması. Birlikte acı çekeceklerdi. Sonunda ona ilk orgazmı yaşattığında, bunu bir düzine daha izleyecekti. Aleti onun içinde, kabzasına kadar. Onu kendine damgalayarak.

Görünüşe göre insan bedeni bir MacKeltar numarası yapmıştı; ona bakmış ve hırlamıştı: *benim*. Ve artık geri dönüş yoktu. İkisi için de. Bunu henüz anlamadıysa bile yakında anlayacaktı.

"Bana ulaşmak için. O sapkın bir piç. Benden almayı seviyor. Özellikle de ölümlü kadınlardan. Morganna'yı öğrenmesini engellemek için derin bir oyun oynamak zorunda kaldım. Ama artık seni biliyor ve gelmekten vazgeçmeyecek."

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sonra tekrar açtı, "Beni alsa seni rahatsız eder miydi?"

Adam ona baktı ama kadın ona doğru bakmadı. Sesinde gergin bir nota vardı. Yeni bir değişiklik olarak bakışları önündeki yola sabitlenmişti. Bu soru onun için önemliydi. Ve onun için de. "Evet, Gabrielle," dedi sessiz bir yoğunlukla. "Olurdu."

"Ah." Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Gideceğimiz bu yerde gerçekten güvende olacağımızdan emin misin?"

Adam belli belirsiz gülümsedi. Konuları geçiştirme ve değiştirme konusunda o da en az kendisi kadar kötüydü. Önemli değildi. Zaman vardı. Yeterli zamandan daha fazlası olduğunu görecekti.

"Zaten öyleyiz: koğuşları geçtik. Bir Tuatha Dé onun korumalarını geçip Keltar topraklarına bin fersah yaklaştığı anda kraliçe uyarılır ve bu korumalar izinsiz gireni tespit eder. Burası Darroc'un Aoibheal'a kendini ifşa etmeden gelemeyeceğı tek yer. Eğer bunu yaparsa oyun biter ve Darroc bunun olmasına izin vermek niyetinde değil. Ayrıca, insanlar alemini çok az tanıyor ve Darroc'u tanıyorsam, onu Cincinnati'ye neyin getirmiş olabileceğine odaklanacaktır. Circenn'i bulmaya çalışmaya devam edecektir."

"Kraliçe onun koğuşlarını geçtiğinizi bilecek mi?"

"Koğuşlar bir Tuatha Dé için tasarlandı, ki ben artık öyle değilim, o yüzden sanmıyorum."

"Darroc'un bizi bu kadar çabuk bulacağını düşünmemiştin."

Bu bir soru değildi ama yine de cevapladı. "Onu hafife almışım; daha fazla Avcı getirmeye cesaret edeceğini düşünmemiştim. Cincinnati'de onunla birlikte gördüğünüz dört Avcı ile bizi bu kadar çabuk bulmasının imkânı yoktu. Ama o daha fazlasını çağırđı."

"Daha kaç tane var?" dedi, gözleri endişeyle açılmış bir şekilde ona bakarak.

"Bilmek istemezsin." Onu kollarının arasında yüzüne doğru çevirdiğinde, omzunun üzerinden bakıyordu. Tam arkasında bir avcı ordusu belirmiş, Darroc'a dönüp ona dokunmayı bırakacağı anı bekliyorlardı. Karanlık kanatta tıka basa doluşmuş, onun üzerine ullanmışlardı. Unseelie hapisanesi dışında bu kadar çok Avcıyı bir arada hiç görmemişti. Kendisi bile o karanlık lejyonu biraz rahatsız edici bulmuştu.

Rahatsız edici olmaktan da öte. Gabrielle'e pençelerini geçirebilecekleri düşüncesi bile göğsünün içindeki insan kalbine bir şeyler yapmıştı, sanki... sıkışıyormuş, dev, ezici bir yumrukla sıkıştırılıyormuş gibi hissettirmişti.

"Arkamda mıydılar?" diye sordu ihtiyatla. Hiçbir şeyi kaçırmamıştı. Başını salladı. "Uh... bir düzineden fazla mı?"

"Evet."

"Haklısın," dedi aceleyle. "Bilmek istemiyorum." Bir uzun duraklama daha. "Biliyorsun... Darroc'un sen ve onun ölümlülerle oynamanız hakkında söyledikleri..."

Çenesinde bir kas sıçradı. "Ne olmuş ona,

Gabrielle?" "Bu, şey... doğru muydu?"

"Hayır." Adam söyledi. "Darroc yalan söylüyor. O sadece senin kafanı saçmalık. Aramızda anlaşmazlık yaratın, eski böl ve yönet o l a y ı n ı yapın."

"Gerçekten mi?" Kız ona baktı, yeşil-altın gözleri genişti, araştırıyordu.

"Hayır," dedi Adam. "Gerçekten." Adam onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı, kendisine inanmasını istiyordu ve inanacakmış gibi görüldüğü tek anda yalan söylüyor olmasından nefret ediyordu. Ama bir zamanlar olduğu kişi ve şey, şimdi olduğu kişi ve şey değildi ve eski suçlar için yargılanıp mahkûm edilmeyecekti.

Yavaşça başını salladı, sonra "Peki..." diye konuyu değiştirdi, "Göreceğimiz MacKeltarların bana inanacağından emin misin? Seni göremeyecek olsalar bile mi?"

"Ah, *ka-lyrra*, MacKeltar'ın inanmayacağı bir şey olduğundan emin değilim. Onlar hemen hemen her şeyi gördüler."

* * *

"Onu kaybettik Darroc," dedi Bastion.

Darroc buz gibi bir sessizlik içinde Avcı'ya baktı. Adam'ı küçük insanıyla izlemek ona uzun zaman önce Vahşi Av'a birlikte at sürdükleri, kardeş-tanrılar gibi avlandıkları, yenilmez ve özgür oldukları, hiçbir şey ve hiç kimse tarafından yönetilmedikleri zamanları hatırlatmıştı. Birbirlerinden ayrılamazlardı, birbirlerinin düşüncelerini kendilerinininkiler kadar iyi bilirlerdi. Ölümlüler onlar için kovalamak için iyi, oynamak için eğlenceli, birbirlerine saldırıp aptalca trajedilerini canlandırmalarını izlemek için alçak hayvanlardan başka bir şey değildi.

Ama Adam değişmişti. İnsanlarla temas ederek bozulmuştu. Ve onlardan biri için kendi türüne sırtını dönmüştü. *Ona*, Darroc'a, bir zamanlar Adam'ı başka hiç kimseyi kayırmadığı kadar kayıran Darroc'a.

Adam insanlara karşı korumacı bir tavır takınmış, zamanının çoğunu kısa ömürlü yaratıkların arasında geçirir olmuştu. Darroc'a göre herhangi bir

bilinçli bir varlık insanları Tuatha Dé'ye tercih edebilir.

Adam'ın topluluğa geri dönmesini, sapkın hayranlığının üstesinden gelmesini ve şımarmasını beklemişti. Ama aradan bin yıl geçmiş ve Darroc, Adam'ın ne kadar iğrenç biri olduğunu görmeye başlamıştı.

Adam'ın bir insanla tutkulu bir şekilde oynadığını görünce öfkelenmiş, kendisinin ve Avcılarının görülmesine izin vermişti. Adam ölürken, Darroc'un kadını kırmasını izlerken gördüğü son şeyin yaralı yüzü olmasını *istemişti*.

Ama Adam onun sataşmalarına her zamanki gibi karşılık vermemişti. Hayır, sanki Darroc'un hiçbir önemi yokmuş gibi, alayları ona dokunamazmış gibi, sanki sadece zavallı küçük ölümlünün güvenliği söz konusuymuş gibi tepki vermişti.

Adam birkaç gün içinde ikinci kez bedenini insanını korumak için kullanmış ve Darroc onu durduramadan dışarı çıkmıştı.

Ve şimdi *sin siriche du* (artık böyle asil bir sıfatı hak etmiyordu), Darroc'un Avcıları serbest bıraktığının tam bilgisiyle dışarıda bir yerlerdeydi. Ve Darroc, Adam'ın bunun tam olarak ne anlama geldiğini bildiğini biliyordu: Kraliçeye meydan okumayı planlıyordu.

Bu da Adam'ı tekrar ve hızlıca bulması gerektiği anlamına geliyordu. Zeki *D'Jai* prensi, güçsüz de olsa Aoibheal'in dikkatini çekmenin bir yolunu bulmadan önce. Darroc'un artık Aoibheal'in dikkatini çekme lüksü yoktu.

Ölüm. Adam Black'i bir daha gördüğünde, ölümü hızlı olmalıydı. İntikam hırsının nihai hedefini tehlikeye atmasına izin veremezdi.

Yine de... kadını bir süreliğine elinde tutabilirdi. Fae erkeklerinden hoşlanıyor muydu? Ona Fae erkeklerinin insan kadınlara neler yapabileceğini gösterecekti. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, Adam'ın aslında derinlerde bir yerde ne olduğunu ona gösterecekti. Tuatha Dé: bir tanrı. Ve ölmeden önce ona tapacaktı.

Avcı, "Bana öyle bakma Darroc," diye homurdanarak onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Biz hazırдық. Onları bir insanın kalp atışıyla öldürebilirdik. Onları ayırmakta ve canlı ele geçirmekte ısrar *ettiniz*. Bu özgürlüğümüzü geri kazanmakla mı ilgili, yoksa intikamınızla mı?"

"İkisi de," dedi Darroc kesin bir ifadeyle. "Ve bu seni hiç ilgilendirmez. Söyle bana, onların kokusunu en son nerede aldın?"

"Bir insan

havaalanında."

"Gidecekleri yer?"

Avcı derimsi kanatlarını oynattı. "Etrafta çok fazla insan vardı. Biz vardığımızda kokuları çok fazla insanın kokusuyla dağılmıştı. Bunu tespit edemedik."

Darroc acımasızca küfretti.

"Daha fazla Avcı çağırmama izin verin. Onları tekrar bulacağız." dedi Bastion.

"Unseelie Kralı onların yokluğunu fark edecektir," dedi Darroc. "O aptal değil."

"Ama şu anda eğlencesini başka bir yerde arıyor. Bir süredir onu gören olmadı," diye yanıtladı Bastion.

Darroc bu bilgi üzerine biraz düşündü.

Keşke Unseelie Kralı'na güvenilebilseydi, öğüt ya da ittifak için ona başvurulabilseydi ama Karanlıklar Kralı ırklarının diğer üyelerine benzemiyordu, o kadar eskidi ki altmış binin biraz altında olan Aoibheal belki de ilk nefesini daha yeni almıştı. Söylentilere göre Unseelie Kralı varlığını *yüz* binlerce yılla sayıyordu; bazıları bunun daha da fazla olduğunu fısıldıyordu. Ve çoğu zaman oldukça deliydi. Onu çok az kişi görmüştü ve hiçbirisi adını ya da gerçek şeklini bilmiyordu. Unseelie hapishanesinin gölge-âleminde kendi âlemini yaratmıştı, tüm galaksileri barındırdığı söylenen bir kale; gafiller için tuzaklarla dolu, karanlık, uçsuz bucaksız bir hükümranlıktı bu, içine davetsiz girip geri döndüğünü bildiği hiç kimse yoktu.

Bu nedenle, Seelie kraliçesinin iki kez *davetli olarak* girip geri dönmesi dışında hiç kimse *davet edilmemişti*. O bile Karanlıklar Kralı'ndan uzak durmuştu.

Yine de... eğer başka bir yerde meşgulse, Darroc'un kesinlikle daha fazla Avcıya ihtiyacı olabilirdi. "Kral en son ne zaman görüldü?"

"İki sayı ve on," dedi Bastion.

Düzenli bir zaman parçası, almaya değer bir risk. Darroc, "Sizden bir sayı daha, daha fazla değil," diye kabul etti. "Adam'ın oğlunu bulun. Kraliçeye haber ulaştırmak için onu kullanmaya çalışacağına inanıyorum. Bunun olmasını engellemeliyiz. Hem Cincinnati'yi hem de Highlands'i doyurun. Onun melez piçini bulduğunuzda beni çağırın. Ve eğer Adam'ı bulursanız, yaklaşmayın. Öldüğünde orada olmak istiyorum."

Bastion başını salladı, keskin dişleri parlıyordu.

Drustan MacKeltar viskisinden bir yudum aldı ve memnun bir gülümsemeyle masanın etrafına baktı.

Geçtiğimiz yıl MacKeltars hemen hemen her şeyi görmüştü.

Ve inşallah sonuncusunu da görürüz, diye düşündü hararetle.

Onca felaketten sonra hayat huzurlu ve tatlıydı, hayal ettiği her şey ve daha fazlası vardı. Hayatının geri kalanında kendini basit zevklere kaptırmaktan başka bir şey istemiyordu. Sevdikleriyle paylaştığı bir yemek gibi, kokulu funda demetleriyle döşenmiş çıtırdayan bir turba ateşinin önünde.

Bakışları yemek arkadaşlarını gözden geçirdi: Sevgili karısı, parlak fizikçi ve iki aylık ikizlerinin göz kamaştırıcı annesi Gwen, Chloe'ye çocuklarının bir gün gidebilecekleri okullar hakkında mutlu bir şekilde gevezelik ediyordu.

Bir de Chloe vardı, kardeşinin sevgili karısı, eski eserler uzmanı ve kitapsever bir bilgin. Daha geçen hafta yakında MacKeltar klanına katılacağını öğrenmişlerdi ve o zamandan beri tıpkı kocası Dageus gibi gözleri parlıyordu.

Ah, bir de Dageus vardı, ikizi, üç dakika küçük ve en iyi arkadaşı.

Dageus'un Belthew Binası'nda, kadim adaşlarını diriltmeye kararlı Draghar'ın modern zaman tarikatıyla savaşıp onları bozguna uğrattığı o geceden bu yana aylar geçmişti. Dageus'un gözleri bir kez daha güneşli ve berraktı ve rahat kahkahalarla doluydu. Drustan onu daha önce hiç bu kadar mutlu gördüğünü hatırlamıyordu.

Başlangıçta Dageus, MacKeltar arazisinin kuzey üçte birinde kendi kalesini inşa etmekten söz etmişti ama Drustan bu aptalca konuşmaya hemen son vermişti.

Dageus'un Drustan ve Gwen için yapımını denetlediği kale
- Drustan'ın onlara olan sevgisinin eseri olan ve her bir detayı özenle işlenmiş olan bu muhteşem ev, yüz yirmiden fazla odaya sahipti. Bütün bir klanla ev sahipliği yapmak üzere tasarlanmıştı ve Drustan da tam olarak bunu amaçlıyordu.

Kardeşini daha önce iki kez kaybetmemişti ki şimdi ona veda etsin. Klanlar günümüz aileleri gibi değildi. Highland klanları

Birlikte çalıştılar, birlikte oynadılar ve çocuklarını birlikte büyüttüler. Dünyanın kendi küçük köşelerini fethettiler ve onu eşsiz, gururlu miraslarıyla doldurup taşırdılar.

Bu yüzden Dageus ve Chloe şatoya yerleşmiş, batı kanadında Drustan ve Gwen'in karşısındaki doğu kanadında bir site mutlu bir şekilde yerleşmişlerdi.

Ve her akşam mutlaka saat tam yedide yemek için buluşurlar (eşleri bunun için giyinmelerinde ısrar ederdi ve o da küçük Gwen'ini yirmi birinci yüzyıl kadınlarının giydiği elbiseler ve seksi ayakkabılarla görmek için istediği her şeyi giyerdi) ve şatonun taş duvarları kahkahalar, hoş sohbetler ve sevginin sıcaklığıyla dolardı.

Drustan başını eğerek babasının portresine baktı. Silvan ve sonraki annesi Nell'in şöminenin üzerinde asılı duran portrelerine. Silvan'ın boyalı kahverengi gözlerinin neşeyle parıldadığını ve Nell'in gülümsemesinin daha tatlı bir şekilde kıvrıldığını hayal etti. Evet, hayat zengindi. Yaşadıkları onca badireden sonra, ölüm kalım meseleleri, yemin bozmalar, zaman yolculukları, lanetler, kötü Druidler, ingeneler, ılgın kahinler ya da Tuatha D'ler olmadan huzurlu bir ritim tutturmuşlardı.

Uzun bir süre kesintisiz huzur ve sessizlik içinde yaşamayı dört gözle bekliyordu. Hayatının geri kalanı iyi geçecekti.

Tabağını bir kenara itti ve kütüphaneye gitmelerini önermek üzereydi ki uşakları Farley içeri girdi, beyaz saçları kabarmış, uzun boylu, kambur gövdesi artık dimdikti. Belli ki bir şey onu kızdırmıştı.

"Lordum," dedi Farley hoşnutsuz bir *mırıltıyla*.

"Bay MacKeltar," diye düzeltti Drustan sayısız kez, bu gerçekten yıpratıcı ama sabırlı olmaya kararlıyım gülümsemesiyle. Farley'e kendisinin bir laird olmadığını, sadece Bay MacKeltar olduğunu, aslında laird olanın Christopher (yolun yukarısındaki en eski şatoda yaşayan günümüz torunu) olduğunu kaç kez söylediye de Farley bunu duymayı reddetti. Altmış iki yaşında olduğunda ısrar eden ve kapılarına geldiği güne kadar hayatında hiç uşaklık yapmadığı belli olan seksen küsur yaşındaki uşak, bir lordun uşağı olmaya kararlıydı. O kadar. Ve Drustan'ın bu arzusuna engel olmasına izin vermeyecekti.

Gwen olmasaydı, Drustan onu almak konusunda daha kararlı olabilirdi ama Gwen, Ian Llewelyn McFarley'e çok düşküncü ve geldiği günden beri de öyleydi, ardından şato ve çevresinde o kadar çok McFarley işe alınmıştı ki Drustan bazı günler yaşadığı yerin Keltar Şatosu mu yoksa Farley Şatosu mu olduğundan emin olamıyordu.

Eğer kudret doğru olanı yapıyorsa, diye düşündü alaycı bir tavırla, sadece sayıları bile Castle Farley'i haklı çıkarırdı. Son sayımda uşağının çocuklarından on dördünü çalıştırıyordu.

On yedi torun ve yeni yürümeye başlayanlardan gençlere kadar on iki küçük büyük vardı. McFarley'ler üretken bir gruptu, eski klanlar gibi çoğalıyorlardı. Drustan onlara yetişmeye çalışmayı dört gözle bekliyordu. Denemekten kesinlikle zevk alacağını düşündü, bakışları küçük, şehvetli karısının üzerinde sahiplenici bir şekilde geziniyordu.

"Emredersiniz, Lord MacKeltar."

Drustan gözlerini devirdi. Gwen peçetesine homurdandı.

"Size söylemeye çalıştığım gibi, lordum, bir ziyaretçiniz var ve belki de bunu söylemek bana düşmez ama, o çok"- *burnunu çekerek*- "uygunsuz bir kız. Buradaki genç Bayan Chloe'ye hiç benzemiyor"- kocaman, karasevda bir gülümseme- "ya da bizim hoş Leydi Gwen'e. Doğrusu bana daha çok şunu hatırlatıyor" -Dageus'a doğru başını salladı- "ilk geldiği zamanki halini. Onda doğru olmayan bir şeyler var, hiç doğru olmayan."

Drustan midesinin derinliklerinde bir batma hissi duydu. Gündeminde huzur ve sessizlik vardı. Daha fazlası değil. Karısına soru dolu gözlerle baktı.

Gwen omuz silkti ve başını salladı. "Ben kimseyi davet etmedim, Drustan.

Öyle mi, Chloe?"

"Hayır," diye yanıtladı Chloe. "Onun nesi doğru değil Farley?" diye sordu merakla.

Sinirli bir *mırıltı*. Birkaç *ah*, sonra iyice sinirlendi. "Yeterince iyi bir kız, yani insan ona gerçekten bakabildiğinde, ama"-derin bir iç çekişle sözünü kesti ve devam etmeden önce birkaç kez boğazını temizledi-"Görünüşe göre, şey... sağlamlık sorunları var."

"Ne?" Gwen kaşlarını çatarak " 'Katılık sorunları' mı?" dedi. Bu da ne demek oluyor Farley?"

Drustan derin bir nefes aldı, yavaşça verdi. Bu ses hiç hoşuna gitmemişti. Sağlamlık sorunları Keltar Kalesi sakinlerinin huzuru için iyiye işaret değildi.

"Tam olarak söylediğim gibi. Sağlamlık sorunları," diye yineledi Farley, belli ki beklenmedik konuklarını daha fazla tanımlamak istemiyordu.

"Aman Tanrım," dedi Gwen belli belirsiz. "Yani, bir sağlam, bir değil mi?"

Yani görünmez mi oldu?"

Farley sert bir sesle, "Benden böyle bir şey duyamazsınız," dedi. "Böyle bir iddiada bulunmak, insanın aklını başından alır."

"Ve *beni* mi soruyor?" Drustan sinirli bir şekilde söyledi. Bu nasıl olabilirdi? Yirmi birinci yüzyılda tanıdığı tek insanlar Gwen aracılığıyla ya da MacKeltar malikânesine yerleştiğinden beri tanıştıklarıydı. Kesinlikle sağlamlık sorunu olan biriyle tanışmamıştı. Doğrusu, o

böyle bir insandan vebadan kaçır gibi kaçardı. Bir düzine ömre yetecek kadar büyü ve efsun görmüştü.

"Hayır, bunu o istiyor." Farley Dageus'a başıyla onay verdi.

"Ben mi?" Dageus irkilmiş görünüyordu. Chloe'ye bakarak omuz silkti, "Hiçbir fikrim yok, genç kız."

Nefes nefese kalan Drustan ayağa kalktı. Huzur, sessizlik ve basit zevkler buraya kadarmış. Bir Keltar Druid'in hayatının normal olabileceğini düşünmek ne kadar aptalcaydı. Hangi yüzyılda olursa olsun. "Bunu öğrensek iyi olacak gibi görünüyor." dedi. "Her nasılsa, 'sağlamlık sorunları' olan bu genç kızın kalıcı bir şekilde sağlam olmayabileceğini ve hepimizi huzur içinde bırakabileceğini düşünecek kadar şanslı olacağımızı sanmıyorum."

Büyük salona doğru ilerlediğinde Dageus, Gwen ve Chloe hemen arkasındaydı.

* * *

Gabby kalenin girişinde durmuş, sersemlemiş bir halde başını sallıyordu.

Adam ona MacKeltar'ların yuvarlak kuleleri ve kare kuleleri olan, muazzam bir taş duvarla çevrili, ortaçağdan kalma portcullis ve barbican'la dolu muhteşem, geniş bir şatoda yaşadıklarını söyleme zahmetine girmemişti; büyük salon tek başına on bir odalı Viktorya döneminin tamamını yutabilirdi.

Saçına fırça sürmek ya da burnunu pudralamak isteyebileceği ve kendini... aristokratlara ya da... soylulara ya da şatoları işgal eden her türden lordlara göstermeye çalışabileceği konusunda da ona herhangi bir uyarıda bulunmamıştı.

Hayır, sadece Gabby O'Callaghan'ın uykusuz ve dağınık bir şekilde, tamamen hazırlıksız bir şekilde bir başka anlaşılmaz duruma aniden düşmesi.

Başını geriye doğru eğerek çevresini inceledi. Karmaşık bir şekilde oyulmuş bir korkuluk ikinci kattaki salonu çevreliyordu ve zarif bir çift merdiven karşılıklı yanlardan aşağı iniyor, ortada buluşuyor ve geniş bir mermer merdiven dizisi halinde aşağı iniyordu. Peri masallarından fırlamış bir merdivendi bu, şık bir elbise giymiş bir prensesin baloya giderken inebileceği türden bir merdiven.

Parlak duvar halıları duvarları süslüyor, pelüş kilimler etrafa serpiştiriliyor ve renkli vitraylar birçok uzun pencereyi süslüyordu. Salondaki mobilyalar, karmaşık Kelt düğümleriyle detaylandırılmış devasa oyma parçalardı. İki şömine vardı, her ikisi de yetişkin erkeklerin içinde durabileceği kadar büyüktü, zengin brokarlarla püsküllü yüksek arkalı sandalyelerle karşı karşıyaydı ve pırıl pırıl vurgu masalarının yanında düzenlenmişti.

Koridorlar her yöne doğru uzanıyordu ve burada kaç oda olduğunu hayal bile edemiyordu. Yüz mü? İki yüz mü? Gizli geçitler ve bir zindanla birlikte mi? Hayal meyal merak etti.

Adam, MacKeltarların Tuatha Dé Danaan'a çağlar boyunca hizmet etmiş kadim bir Druid soyundan geldiği ve insanlarla Fae'ler arasındaki Anlaşma'nın İnsan tarafının yegâne savunucuları olduğu bilgisini, yarım yamalak da olsa, nihayet açıklamıştı.

"Sözleşme mi? " diye yankılandı, afallamıştı.

O'Callaghan *Kitapları* efsanevi antlaşma hakkında çok az bilgi içeriyordu. Tüm bunlardan sağ çıkabilirse, gelecek nesiller için bu ciltlere bugüne kadar sahip olduklarından çok daha fazla ve *doğru bilgi* ekleyebileceğini fark etmeye başlamıştı.

Belki de kutsal... şey, Kompakt her neyse onu bile görebilecekti - neye benzediğini bile bilmiyordu. Ve merakla, MacKeltars'ın ona Fae'ler hakkında ne kadar şey söyleyebileceğini merak etti. Antlaşmanın destekçileri olarak, çok şey biliyor olmalıydılar. O zaman beyinlerini almak için sabırsızlanıyordu.

Düşüncelerindeki ironiyi kaçırmadan usulca homurdandı. Tüm hayatını Fae'lerle ilgili her şeyden saklanmaya kararlı bir şekilde geçirmiş, *Kitapları* açmayı reddetmiş, titizlikle yüz çevirmişti ve birdenbire onlar hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye heveslenmişti.

O'Callaghan *Kitapları* pek çok konuda yanılmıştı.

Ve ne kadar çok şeyin ve ne kadar yanlış olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Ancak o zaman hayatına bir anda giren ve onu tamamen alt üst eden karanlık, baştan çıkarıcı Fae prensine bir anlam verebilirdi.

Ona doğru baktı. Adam sessizce duruyordu, bakışları ileriye odaklanmıştı, iri bedeni hareketsiz ve gergindi. Karşılandıklarından emin değil miydi? Adam'ın herhangi bir şeyden emin olamadığını düşünmek onun için zordu.

Tam sormak için başını geriye doğru eğmişti ki, iki adam büyük salona girdi ve soru kafasından uçup gitti.

Hayatında gördüğü en muhteşem iki adamdı onlar. Farklı olsalar da ikizdiler. İkisi de uzun boylu ve güçlü yapılydı. Biri birkaç santim daha uzundu, koyu renk saçları omuzlarının hemen üzerinden dökölüyordu ve gözleri gümüş ve buz parçaları gibiydi; diğerrinin ise uzun siyah saçları tek bir örgü halinde beline kadar uzanıyordu ve gözleri Adem'in torku kadar altın rengindeydi. Koyu tonlarda özel dikim giysiler içinde zarif bir şekilde giyinmişlerdi ve muhteşem vücutlarından seksapel damlıyordu.

Aman Tanrım, diye hayret etti, Amerika'da böyle adamlar yapmıyorlar. Bunlar tipik İskoç erkekleri miydi? Eğer öyleyse, Elizabeth'i bir şekilde buraya getirmesi gerekecekti. Bir aşk romanı uzmanı olan Elizabeth'in favorileri İskoç romanlarıydı ve bu iki adam sanki o romanların kapaklarından fırlamış gibiydiler.

"Gözlerini kaçırmamaya çalış, *ka-lyrra*. Onlar sadece insan. Ölümlü. Çelimsiz. Ve evliler. İkisi de. Mutlu bir şekilde."

Elizabeth'i düzeltmek buraya kadarmış, diye hayıflandı Gabby, Adam'a bakarak. Adam'ın eli sahiplenici bir tavırla Elizabeth'in sırtında duruyordu ve Adam biraz kıskançlığa benzeyen, açıkça sinirli bir ifadeyle ona bakıyordu... kıskançlık mı? *Sin siriche du-* iki insan erkeğini kıskanmak mı? Onu mu? Bu düşünce ona imkânsız gibi görünüyordu ama yine de boğazında küçük nefeslerin düğümlenmesine neden oldu.

"Ağzım açık değil." demeyi başardı ve gerçekten de değildi, çünkü Adam'a bakar bakmaz, iki adamın da

İnsanlar için muhteşem olabilirler ama onun yanında bir hiçtiler.

Bu iki adamı alın, birleştirin, üzerlerine Fae tozu serpin, on kat daha fazla kaynayan şehvet ve elemental tehlikeyle fırçalayın, işte Adam Black budur, diye düşündü.

"Dageus, görüyor musun..." diye başladı ikisinden daha uzun olanı, kalın ve yumuşak bir çapakla bezenmiş sesinde hoşnutsuz bir notayla.

Altın gözlü ikizi aynı seksi aksanla, "Bir genç kızın silik, puslu hatları gibi mi, Drustan?" diye tamamladı.

"Evet," dedi Drustan denen kişi kaşlarını çatarak.

"Evet," diye onayladı Dageus.

"Oh!" Gabby haykırdı. Adam'ın elini unutmuştu. (ölümcül adam, onu sürekli dokunmasına o kadar alıştırmıştı ki artık varlığından çok yokluğunu fark ediyordu!) Peki MacKeltars onu nasıl görebiliyordu? Kaşlarını çatarak merak etti. Druid oldukları için mi? Tanrım, o kadar çok sorusu vardı ki!

Adam'ın dokunuşundan sıyrılarak, iki uzun boylu, esmer adamdan aceleyle özür diledi. "Çok özür dilerim. O bana dokunduğunda kaybolduğumu unutup duruyorum, çünkü benim için hiçbir şey kaybolmaz. Sanırım biz muhtemelen

uşağınız biraz korktu." Onların boş bakışları arasında devam etti. "Ben Gabrielle O'Callaghan," dedi öne çıkıp elini uzatarak, "ve beni tanımadığınızı biliyorum, ve tüm bunların muhtemelen oldukça tuhaf görüldüğünü biliyorum, ama açıklayabilirim. Bir yere oturabilir miyiz? Sanki sonsuza dek yolculuk edecekmişiz gibi geliyor."

Adamlar bakışlarını değiştirdi. "'Biz' mi?" dedi Drustan adındaki adam ihtiyatla.

"Tanrı aşkına Drustan," dedi düz gümüşü sarı saçları ve saçaklı perçemleri olan minyon bir kadın, yüksek İskoçyalı'yı iterek, "görgü kurallarına ne oldu?"

Diğer ikizin arkasından yine ufak tefek ama bakır ve altın rengi uzun kıvrırcık saçları olan ikinci bir kadın çıktı ve ikisi de onu selamlamak için öne atıldı.

"Ben Gwen," dedi gümüşü sarışın, "bu da kocam Drustan. Bu Chloe ve kocası Dageus."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Gabby, iki güzel kadın karşısında birden kendini grunge kraliçesi gibi hissetti. Burada şık bir şatodaydı, dört şık giyimli insanla birlikteydi, bir buçuk gündür durmaksızın seyahat ediyordu - ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu; zaman dilimleri onu oldukça karıştırmıştı - ve dört uçak değişikliği ve saatlerce süren stresli araba yolculuğundan sonra, öyle görünüyordu. Saçları saatler önce tokasından kaymıştı ve

Başının arkasından yukarı doğru çıktığını hissedebiliyordu, makyajı yoktu ve kıyafetlerindeki kırıklıklar bile kırıktı. Adam'a alaycı bir bakış fırlattı. "Bana bir şatoya gideceğimizi ve tüm bu insanların burada olacağını söylemediğine inanamıyorum. Şu halime bak, jet-lag olmuş, üstü başı dağılmış bir haldeyim."

"Affedersiniz ama kiminle konuşuyorsunuz? Sen de dağınık değilsin," diye güvence verdi Chloe. "İnan bana, Gwen ve ben de kendi payımıza düşen kazaları yaşadık ve kendimizi dağınık hissettik, ama sen dağınık değilsin. Öyle mi, Gwen?"

Gwen gülümsedi. "Pek sayılmaz. Nikotin yoksunluğunun tüm sancıları içinde olmak ve bir grup yaşlıyla otobüste bir hafta geçirdikten sonra bir mağaraya düşmek ve bir cesedin üzerine inmek."

"Sonra da ne o l u p bittiğinden habersiz birkaç yüzyıl geriye savrulmak," diye onayladı Chloe. "Sen de çıplaktın, değil mi?"

Gwen alaycı bir

ifadeyle başını

salladı. Gabby

gözlerini kırptırdı.

Drustan öfkeyle, "Sana ekosemi verdim," diye itiraz etti. "Niyetim seni küçük bir çocuk gibi çırılçıplak geri göndermek değildi, Gwen."

Gwen kocasına sevgi dolu bir bakış attı. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Dageus denen kişi sabırsızca başını salladı. "Bunların hepsi ne burada ne de orada. Göremediğimiz kiminle konuşuyorsun, genç kız?"

Birkaç yüzyıl geriye mi gitti? Çıplak mı? Ne? Aman Tanrım, bu insanlar Adam'ın yarı Fae oğlu gibi zamanda yer mi değıştirmişlerdi? Kendi hayatı, Tri-State'in küçük köşesi ona her geçen gün daha da normal görünüyordu.

"Anlat onlara, Gabrielle." Adam sabırsızca ısrar etti.

Göz kırptı. Gabby başını salladı. "Burada benimle birlikte bir peri var. -"

"Tuatha Dé," diye düzeltti Adam sinirli bir şekilde. "Sesimi Tinkerbelle gibi çıkarıyorsun."

"Tuatha Dé'den biri," diye düzeltti alaycı bir gülümsemeyle. "Onu Tinkerbelle'e benzettiğimi söylüyor, ama inanın bana, kimse Adam Black'i Tinker'la karıştıramaz- "

"Tuatha Dé Danaan'dan Adam Black mi?" Dageus haykırdı, o egzotik altın gözleri genişliyordu.

"Onu tanıyor musun?" Adam'a huysuzca, "Bana seni tanıdıklarını söylemedin," dedi.

"Dageus'un beni hatırlayıp hatırlamadığından emin değildim, *ka-lyrra*. O sırada ölmek üzereydi ve Aoibheal'in hatırlamasına izin verip vermeyeceğini bilmiyordum," dedi hafifçe.

"Kocamın hayatını kurtaran Tuatha Dé Danaan'ı mı kastediyorsun?" Chloe haykırdı. "O burada seninle mi?"

Tamam, bu onun dengesini tamamen bozdu. Adam Dageus'un hayatını mı kurtarmıştı? Ne zaman kurtarmıştı? Nasıl? Neden? Etrafta dolaşıp insanların hayatını kurtararak ne yapıyordu? Ne tür bir peri bunu yapar? Duyduklarının hiçbirisi değil. Periler insanlara *yardım etmezdi*.

Tanrı aşkına, diye düşündü, ağzı bir karış açık ona bakarken, *onu hiç tanıyor muyum ki?*

O'Callaghan Kitapları'na lanet olsun. Onun muazzam cinselliği dışında bir şeyi doğru anlamışlar mıydı?

Adam hafifçe gülümsedi ve çenesinin altındaki nazik parmağıyla kızın ağzını kapattı. Bakışları bir an için kızın dudaklarında sabitlendi ve başparmağının ucuyla alt dudağının üzerinde hafifçe gezindi. Hafif bir baskı uyguladığında, dilinin ucunun onu tatmak için dışarı kaydığını hissederek utandı. Bunu yapmak istememişti ama kendini durduramamıştı.

Yüzü anında şehvetle gerildi ve boğazından gırtlaksı bir ses çıktı. Burun delikleri alevlendi, birkaç yavaş nefes aldı ve sonra sıkıca söyledi.

"Ne, aptal *kitaplarında* bunu okumadın mı, Gabrielle? Senin önyargılarınınla uyuşmuyor mu? Bir düşünsene."

"Neden bana *söylemedin*?"

"Bana inanır mıydın?" diye soğukkanlılıkla karşılık

verdi. Kadın irkildi.

"Bu yüzden sana söylemedim." Elini kızın yüzünden çekti.

"Şunu görüyor musun?" diye bağırdığını duydu Gwen, sanki uzaktan.
"Yine ortadan kayboldu! Bu *çok* büyüleyici! Ve şimdi geri döndü."

Chloe onun elini tuttuğunda Gabby hâlâ ona bakıyordu, "Oh, hoş geldiniz, hoş geldiniz, ikiniz de. Acıktınız mı? Susadınız mı? Size ne getirebiliriz? Çantalarınızı da alalım. Ee," diye kısa bir an duraksadı. "Muhtemelen bunun için uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama Adam Black kaç yaşında? Demir Çağı hakkında birkaç sorum var. Aslında," dedi ciddiyetle, "epeyce sorum var - birkaç soru hakkında- "

"Yiyip içebiliyor mu?" Gwen tamamen büyülenmiş bir ifadeyle araya girdi. "Yani, gerçekten orada mı? Ve... tam olarak nerede? Başka bir boyutta falan mı? Belki de bizimkine paralel?"

Dageus ve Drustan alaycı bakışlar atıp başlarını salladılar.

Sonra Drustan öne çıktı ve bir kolunu karısının omuzlarına doladı. Gümüşi bakışlarını indirerek, "Neden sadece genç kızın aç olup olmadığını konuşup, tarih ve fizik konularını biraz bekletmiyoruz?" dedi. Gabby'nin yakınındaki genel çevreye doğru başını eğdi ve sessiz bir resmiyetle şöyle dedi. "Keltar sana hoş geldin diyor, Tuatha Dé. Eskiler evimizde her zaman hoş karşılanır."

* * *

Adam Gabrielle'i kısık gözlerle izledi ve Drustan'ın resmi karşılamasını takdir etmesine, Dageus'un onu geri çağırmasından memnun olmasına ve *ka-lyrra*'sının sonunda onu olduğu gibi görmeye başlamasına sevinmesine rağmen, tüm bunlar şu anda onu yatıştırmak için pek bir şey yapmıyordu.

Gabrielle'i ikizlerin etrafında gördüğünde vereceği tepkiyi tahmin edememişti.

Hoşuna gitmedi. Hem de hiç hoşlanmadı. Odada çok fazla testosteron vardı. Ve onunkinin tamamı -hiç de azımsanmayacak bir miktarı- görünmezdi.

Drustan ve Dageus'un evli olduğunu bilmek de içini rahatlatacak bir şey yapmıyordu. Gerçekten, onlara böyle gülümsemek zorunda mıydı? Onların erkek olduğunu ve Gabrielle gibi bir kadının yanında, sözde ne kadar mutlu bir evlilikleri olursa olsun, erkeklere güvenilmemesi gerektiğini anlamıyor muydu? Ve Tanrım, kendi bölgesini bile işaretleyemiyordu. Ona küçük, samimi şekillerde dokunmak hiçbir şey ifade etmiyordu, çünkü bunu her yaptığında, bu sadece onu onlar için görünmez kılıyordu.

Görünmez olmaktan hiç bu kadar nefret etmemişti. Cincinnati'de normal insanların yanında bunun bir önemi yoktu ama Keltarlar normal insanlar değildi.

Boş viski bardağıyla sinirli bir şekilde oynadı, avuçlarının arasında ileri geri yuvarladı ve kenar çubuğundaki şişeye baktı.

MacKeltars'a kara bir bakış fırlattı - tabii ki göremediler ama bu ona kendini biraz daha iyi hissettirdi - ayağa kalktı, kadehini doldurdu ve kütüphaneyi arşınlamaya başladı. Burası panelli duvarlara gömülü kiraz kitaplıklar, rahat sandalyeler ve sedirler, koyu gül rengi mermer şömine ve uzun cumbalı pencereleriyle geniş, erkeksi bir odaydı. Daireler çizdi, dalgın dalgın kitapları inceledi, Gabby onları bilgilendirmeye devam ederken dinledi.

- ah, hayır, o- olayların bugüne kadarki versiyonu. Ona kendi bildiği gibi

anlattırmaya çalışmıştı, ama o, kendi bildiğini anlatma fırsatından sapkınca memnun görünüyordu.

MacKeltars, onun gelişinden bu yana hayatının nasıl bu kadar berbat hale geldiğini anlattı.

Gwen ve Chloe sempatik küçük sesler çıkarıyordu ve odada devam eden kanlı kadın bağının kokusunu alabiliyordu. Görünmez kişi dışında herkes bağ kuruyordu.

Lanet olsun, acıkmıştı. Ama yemek yiyebildi mi? Hayır. Gabby ikisi adına da konuşmuş, yemeği atlamış, kütüphanede hafif bir şeyler atıştırmayı kabul etmişti.

Kurabiye, şekerleme ve fındık mı? Ölümlü bir beden bu kadar yetersiz yiyeceklerle açlıktan ölebilir.

Üstelik henüz Darroc ve Avcıların ortaya çıktığı kısma bile gelmemişti. Gwen ve Chloe *Sidhe-perileri* kavramından büyülenmiş gibiydiler ve *Sidhe-perisi* olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında onlarca gereksiz soru soruyorlardı. Bu hızla giderse, Adam'ın onlardan ne yapmalarını istediği gibi önemli kısımlara gelmek bütün gece sürebilirdi. Keşke kendi adına konuşabilseydi! Lughnassadh'a kadar her şeyi tamamlayıp tamamlayamayacağını merak etmeye başlamıştı.

Şu anda o aptalca, uydurma O'Callaghan *Kitapları'ndan bahsediyordu* ve Chloe, antika aşığı ve amansız kitap kurdu, onları görmek için Cincinnati'ye gelmek için bir zaman ayarlamaya çalışıyordu. Kitaplar. Faery

tehlikedeydi, kraliçesi risk altındaydı, Darroc onları öldürmeye çalışıyordu, Avcılar serbestti ve onlar lanet olası kitaplardan bahsediyorlardı!

Kadının söyledikleri onu biraz olsun yatıştırdı. "Onları görebilirsin Chloe, ama açıkçası atalarımın pek çok şeyi yanlış anlamış olabileceğini düşünüyorum."

Bunu itiraf etmesinin tam zamanı diye düşündü, gözleri kısılmıştı, bakışları onu sahiplenmeye çalışıyordu. Ona bakmasını istiyordu. Kendisini daha az görünmez hissetmesi için.

Ama ona doğru küçücük bir bakış bile atmadı, bir başka alakasız soruyu yanıtlamakla meşguldü.

Tam dışarı çıkıp mutfaktan bir şeyler almak üzereydi ki Dageus düşünceli bir sesle konuştu. "Yani onu görmemizi engelleyen şey lanetlendiği *féth fiada* mı?"

Adam'ın başı döndü. "Bu konuda ne biliyor *ka-lyrra*?" dedi aniden tetikte olarak. Dageus da tıpkı *Sidhe kahini* gibi bir başka insan jokeriydi; geçen yıl yaşadığı şeyler onu kimsenin tam olarak emin olamayacağı şekillerde değiştirmişti. Aslında onu o kadar çok değiştirmişti ki, şimdiki Dageus geçmişte kendisiyle karşılaştığında -ki bu ikisinden birini iptal *etmeliydi*- öyle olmamıştı. Yüksek Konsey'in onun yok edilmesini bu kadar kararlı bir şekilde savunmasının bir nedeni de buydu. Elbette aralarında Darroc gibi daha alçakça güdülerle hareket edenler de vardı.

"Evet, öyle ve Adam bu konuda ne bildiğinizi öğrenmek istiyor," diye Gabby onun yerine anlattı.

Dageus belli belirsiz gülümsedi. "İstediğimden de fazla. Kısa bir süre önce ihtiyacım olan birkaç nadir kitabı ödünç almak için ben de kullandım. Biz buna sihirli manto ya da Druid'in sisi diyoruz. Giymesi kolay değil, tüyler ürpertici bir büyü. Bunun iki versiyonu var. MacKeltar'lara öğretilen versiyonu ve Draghar'ın bildiği büyü - Tuatha Dé dilinde çok daha güçlü, üçlü bir büyü. Ben o versiyonu hiç kullanmadım."

" 'Draghar' mı?" Gabby kaşlarını çatarak yineledi.

"Bir süre için," diye açıkladı Chloe. "Dageus, Tuatha Dé tarafından dört bin yıl önce ölümsüz bir hapishaneye sürgün edilen on üç kadim, kötü Druid'in ruhları tarafından ele geçirilmişti. Onlara Draghar deniyordu."

"Oh. Anlıyorum." Gabby'nin sesi kendi sözlerinden pek de ikna

olmamış gibiydi. Chloe usulca güldü. "Her şeyi sonra

açıklayacağım, Gabby. Söz veriyorum."

"Lanet olsun, evet!" Adam patladı ve Gabrielle'in yanına doğru yürüdü. Bir elini onun koluna koyarak, aceleyle şöyle dedi. "Ona Draghar'ın anılarını hâlâ saklayıp saklamadığını sor, Gabrielle." On üç karanlık Druid'in Dageus'u ele geçirdiği süre boyunca, bilgileri onun olmuştu ve bir zamanlar neredeyse tüm Tuatha Dé ilmine vakıf olmuşlardı. Adam, Dageus'u ele geçirdiklerinde

Aoibheal Draghar'ı yok etmiş, o anıları İskoçyalı'nın zihninden söküp almıştı.

Ama ya yapmadıysa? Eğer Dageus Tuatha Dé'nin dilindeki kadim karşı laneti bilseydi, Adam'ın büyüsünü bozabilirdi! Bunu hiçbir ölümlü yapamazdı, kendisi de yapamazdı ama kadim kelimeleri bilen tam kanlı bir MacKeltar Druid kesinlikle yapabilirdi.

Kendi adına konuşabilecekti, tekrar görülebilecekti, tekrar sağlam durabilecekti, Gabrielle'in *kendisine* ait olduğunu açıkça ortaya koyabilecekti.

"Tamam, ama beni bir daha göremezler, Adam. Bana dokunmayı kes."

Bana dokunmayı kes. Görünmez olmak onu Keltar'ın yanında yeterince iktidarsız hissettiriyordu ve iktidarsızlık Adam'ın hiçbir düzeyde başa çıkabileceği bir duygu değildi ve onun sözleri içinde hızlı, öfkeli ve ilkel bir şeyi kışkırttı. Adam, kısa bir süre önce onu daha derinden öpmesi için yalvardığını, elini pantolonunun içine soktuğunu ona hatırlatmak için ani bir zorunlulukla yanıp tutuşuyordu. Neredeyse içine girecekti ve eğer yarıda kesilmeselerdi bir elden çok daha samimi ve kişisel bir şeyle orada olacaktı. Yapmaları gereken ciddi bir iş vardı.

Tek bir yumuşak hareketle onu kollarının arasına aldı ve sıcak, vahşi bir öpücükle ağzını ezdi, derinlere daldı, iddia etti, onunla birlikte söyledi: *Ben senin erkeğimin ve bunu sakın unutma.*

Anında teslim olmasaydı, ona karşı yumuşamasaydı, öpücüğünü tamamen kabul etmeseydi, ne yapabileceğinden emin değildi. Sadece bunu öğrenmek zorunda kalmadığı için minnettardı. Kütüphanede, görünmez bir şekilde, çok az ya da hiç ön sevişme olmadan ilk seferinin böyle olmasını istemiyordu. Onun ilk seferinin ezici, akıllara durgunluk veren, mükemmel bir baştan çıkarma olmasını istiyordu ki bu onu parlayan altın ruhunun en derinlerine kadar dağlayacaktı.

Neyse ki, sadece boyun eğmekle kalmadı, dizleri, ona kendisini erkekler arasında gerçek bir tanrı gibi hissettiren o küçük, tamamen kadınsı bükülme hareketini yaptı ve adam kendisini onun gitmesine izin vermeye zorlayabildi.

O bunu yaptığında, kadın koltuğuna doğru gevşekçe çöktü, dudakları ayrılmış, gözleri odaklanmamıştı. Kızardı, şaşkın görünüyordu, sonra aniden başını salladı.

Dageus ve Drustan'ın ona dikkatle baktığını ve ardından düşünceli bir bakış attıklarını görmekten memnun oldu. Güzel, sonunda kendi bölgesini en azından biraz işaretlemişti.

"Draghar'ın anılarını hatırlayıp hatırlamadığını bilmek istiyor," dedi Gabby başını bir kez daha sallayarak, sanki hâlâ aklını toparlamaya çalışıyormuş gibi.

Dageus başını salladı. "Bu yüzden bu konuyu

açtım." "Öyle mi?" Drustan irkilmiş bir

ifadeyle sordu.

"Evet, gitmiş olsalar da anıları kaldı. Onların bilgisi benimdir."

"Tanrım, bana bundan hiç bahsetmedin," diye homurdandı Drustan.
"Tüm bildiklerini mi?"

"Evet. Zihnimde bir sürü şey var. Konuyla ilgisi olmadığı için onlardan hiç bahsetmedim. Draghar artık içimde olmadığı için hiçbirini kullanmak istemiyorum. Ve cevabım yine evet, onun lanetini kaldırabileceğime inanıyorum. Ben, kendi adıma, onu görebilmeyi tercih ederim. Onun bu görünmezliğini hiç umursamıyorum. Beni huzursuz ediyor."

"Evet," dedi Adam, sevinçle havayı yumruklayarak. "Yap şunu. Hemen şimdi. Acele et." Dageus'un hâlâ on üç kişinin anılarına sahip olduğuna dair en ufak bir şüphesi olsaydı, kraliçe onu Londra'da terk ettiği anda ilk buraya gelirdi.

Ama Aoibheal'in bu anıların kalıcı olmasına izin verebileceğini hiç düşünmemişti; Draghar'ın bilgisinin çoğu doğuştan tehlikeli, özünde yozlaştırıcıydı. Homurdandı. Kraliçesi kayıyordu. Tekrar ölümsüz olduğunda, uzun uzun konuşacaklardı. Belki de onun cehennemi Yüksek Konsey'inde bir koltuk edinmesinin ve olayların içine girmesinin zamanı gelmişti.

"Diyor ki, 'Lütfen dener misin?' " Gabby tercüme etti, ona sözsüz küçük bir azarlama savurdu. Omuz silkti. Onun ne dediğini anlayamıyor muydu?

Sabırsızlık mı?

"Yasak büyü mü bu?" Drustan Dageus'a sordu.

"Hayır. Ama bu eski Tuatha Dé büyü. Bize kullanmamız için verilmiş bir şey değil, gerçi kraliçenin bana bıraktığını düşünürsek. .."
Omuz silkti.

"Bunun herhangi bir şekilde tehlikeli olduğunu

düşünüyor musun?" Drustan bastırdı. "Hayır, bu sadece

onların dilinde bir ilahi."

"Tanrı aşkına, söyler misin artık?" Adam tısladı. "*Görölmeye* ihtiyacım var. Bu lanet olası görünmezliğe dayanamıyorum."

"Bu senin seçimin, kardeşim. Bunu senin kararına bırakıyorum."
Drustan dedi ki.

Dageus bir süre düşündükten sonra, "Bunda bir sakınca görmüyorum," dedi. Gabby'ye sordu. "Nerede o?"

Kadın işaret edince Dageus ayağa kalktı ve kadının gösterdiği alanın etrafında dönerek konuşmaya başladı.

Daha doğrusu, diye düşündü Gabby, ağzını açmıştı ve sesler çıkıyordu ama konuşmuyordu. Dudaklarından çıkan tek bir ses değildi, sayısız sest, düzinelercesi üst üste binmiş, yükselip alçalarak, kabarak

ve kırılıyordu. Melodik ama ürpertici derecede uyumsuz, güzel ama garip bir şekilde korkunçtu. İnsanın ısınmak için içinde sürünebileceği ama sonunda içinde donarak ölebileceği bir ateş gibiydi.

Gabby'nin vücudundaki tüm ince tüyler diken diken oldu ve eğer bu eski Tuatha Dé diliyse, Adam'ın çevresinde hiç konuşmadığı bir dil olduğunu fark etti.

O seyrek durumlarda konuştuğu dil her neyse, bu değildi. Bu ham bir güç sesiydi. Böyle bir ses insanı büyüleyebilir, iradesi dışında baştan çıkarabilirdi. Bu eski bir sihirdi, sulandırılmamış ve saf. Her zaman Avcıların sahip olduğunu hayal ettiği türden. Korkunç bir büyü.

Ses kreşendoya ulaştığında ürperdi ve gözlerini kapattı.

"Sakin ol *ka-lyrra*; bir *Sidhe-seer* olduğun için seni bu kadar etkiliyor," dediğini duydu Adam'ın usulca. "Bu yüzden senin yanında dilimi konuşmuyorum. Korunma, halkını toplama ve kaçma içgüdülerin harekete geçiyor. Eski günlerde rüzgârla geldiğimizi duyardınız ve köylülerinizi gizlerdiniz. Nefes alın. Yavaş ve derin."

Dediği gibi yaptı, dudaklarını büzdü ve ağzından nefes alarak, yakında biteceğini umarak beklemeye çalıştı. Adam haklıydı, kadim dilin sadece sesi bile onu tuhaf bir savaşa hazırlık duygusuyla dolduruyordu, MacKeltarları toplayıp saklanmalarını sağlamak için iliklerine kadar işleyen bir dürtü. Sonra da yakındaki kasabalara doğru at sürüp alarmı çalmak.

Sonunda Dageus sözlerini bitirdi ve Gwen ile Chloe'nin aynı anda, nefes nefese söylediklerini duydu: "*Aman Tanrım*"

Gabby gözlerini açtı.

Drustan ayağa kalkmış ve kaşlarını çatmıştı; bu ifade ikizine de yansımıştı. İkisi de artık görebildikleri Adam'a ters ters bakıyordu. Sonra karılarına, sonra tekrar Adam'a.

Gabby, Chloe ve Gwen'in yüzlerindeki ifadeyi özümsemi ve hayatı boyunca Fae'leri görmezden geldiği için kendini birden *çok* daha iyi hissetti.

Sadece ben değilim, diye düşündü minnetle. Zayıf ahlaklı bir kadın, omurgasız, disiplinsiz bir peri-kaçırma-olmayı-bekleyen biri değildi; Fae'lerin manyetik ve aşırı derecede baştan çıkarıcı bir yanı vardı, kadınların karşı koyamayacağı bir şey. Adam, Chloe ve Gwen'i de onu etkilediği gibi etkiliyordu.

Ve nasıl olmasın ki? diye düşündü, onu onların gözünden yeniden görerek. Neredeyse bir buçuk metre boyunda, güçlü, altın tenli bir Fae prensiydi, vücudu saf kaslardan oluşuyordu, uzun siyah saçları koyu ipeksi bir yumak halinde beline dökülüyordu. Dövmeli kot pantolonu, botları, fildişi rengi kazağı ve deri montuyla, boynunda parıldayan altın torkuyla karanlık, uhrevi bir erotizm saçıyordu. Yontulmuş yüzü vahşice güzeldi, birkaç günlük koyu kirli sakalıyla gölgelenmişti. Kadim zekâsı ve zar zor biriktirdiği

Egzotik, çift renkli gözlerinde cinsel sıcaklık parılıyordu. Her zaman üzerine sinmiş olan yasemin, sandal ağacı ve baharatlı erkeğin hafif kokusu aniden odayı baş döndürücü, sarhoş edici kokusuyla doldurmuş gibiydi. Bir Fae'nin yaydığı kokuda karşı cinsten insanlar üzerinde afrodizyak etkisi yapan bir tür kimyasal olup olmadığını ilk kez merak etmiyordu.

Tek kelimeyle, yaşayan, nefes alan bir fanteziydi, karşı konulmaz bir yaklaşma hissi yayıyordu ve içinde söylenmemiş bir tehlike barındırıyordu. Bir kadının en ilkel cinsel dürtülerini kışkırtan, gel ve beni al-bebeğim, ben saf belayım ve sen onu seveceksin türünden bir tavrı vardı. Ters yöne doğru deli gibi koşması gerektiğini bilse bile onu cezbediyordu. Aslında sapkın bir şekilde onu cezbediyordu, *çünkü* ters yöne doğru deli gibi koşması gerektiğini biliyordu.

Ve şimdi Gwen ile Chloe'nin yüzlerindeki ifadeyi görünce, onunla bu kadar uzun süre yatakta kalmayı nasıl başardığını merak ediyordu.

Bu konuda... ona daha ne kadar karşı koyabilecekti.

Gwen ve Chloe'nin onu izleyişini izlerken, *neden öyle olduğunu* sinirli bir şekilde düzeltti. Öyle olacakmış gibi *görünmüyorlardı*.

"Vay canına," dedi Chloe belli belirsiz.

"Şaka yapmıyorum," diye nefes aldı Gwen.

Seksi Fae prensi onlara saf şeytani cazibeye sahip, seksi, şakacı ve yaramaz bir gülümseme fırlattı, dudakları kıvrılmadan önce dilinin ucunu beyaz dişlerinin arasında kısa bir süre yakaladı, koyu renk gözleri altın renginde parlıyordu.

Gabby inledi. Aceleyle yutkundu ve bunu kuru bir öksürükle kamufle etti. Kendi özel zulasındaki göz alıcı şeyler az önce halkın tüketimine sunulmuştu ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Görünüşe göre sadece o değilmiş.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun? Dageus?" Drustan sinirli bir şekilde konuştu. "Och, evet," dedi Dageus karanlık bir sesle. "Sen de mi onu görünmezken daha çok seviyordun?" "Och, evet."

"Onu tekrar lanetleyeyim

mi?" "Och, evet."

Adam başını geriye attı ve gözleri altın ateşiyle parlayarak güldü. "Lanet olsun, geri dönmek çok güzel," diye mırıldandı.

Dageus ve Drustan görmek isteyen tek kişiler değildi... daha doğrusu, görmemek... Adam yine görünmez.

Keltar malikânesinde yirmi üç kadın vardı -Gwen, Chloe, kendisi ve kediye saymazsak- Gabby biliyordu, çünkü Adam'ın dün gece görünür hale gelmesinden kısa bir süre sonra, en küçüğünden en yaşlısına kadar her biriyle tanışmıştı.

Her şey tombul, otuz yaşlarında bir hizmetçinin akşam için perdeleri çekmek ve MacKeltars'ın "başka bir şey isteyip istemediğini" sormak için içeri girmesiyle başlamıştı. Gözlüklü bakışları Adam'ın üzerine düştüğü anda kekelemeye ve kendi ayaklarına takılmaya başlamıştı. Koordinasyonunu yeniden kazanması birkaç dakika sürmüştü ama kütüphaneden tökezleyerek çıkmayı başarmış, acelesi yüzünden neredeyse bir lambayı ve küçük bir sehpayı devirecekti.

Görünüşe göre kuvvetleri uyarmak için acele edilmişti, çünkü gerçek bir geçit töreni başlamıştı: kızarmış düzgün vücutlu bir hizmetçi gelip çay ikram etmişti (hiç çay içmemişlerdi), ardından kıkırdayan bir hizmetçi

unutulmuş bir toz bezi (ki buna şaşırın oldu mu?), sonra bir üçüncüsü kaybolmuş bir süpürgeyi arıyor (evet, doğru - İskoçya'da şatoları gece yarısı süpürürlermiş - buna kim inanır?), sonra bir dördüncüsü, beşincisi ve altıncısı Kristal Oda'nın Bay Black için uygun olup olmadığını soruyor (odanın *onun* için ne işe yarayacağı kimsenin umurunda değil gibiydi: yarı yarıya kendini bir müstemilatta bulmayı umuyordu). Yedincisi, sekizincisi ve dokuzuncusu odasının hazır olduğunu ve kendisine eşlik edilmesini isteyip istemediğini bildirmek için gelmişti. Banyo yaptırmak? Soyunmasına yardım? (Tamam, belki sonuncusunu gerçekten sormamışlardı ama gözleri kesinlikle sormuştu).

Sonra yarım düzine kişi daha çeşitli aralıklarla gelip aynı şeyleri tekrarladılar ve "Bay Black'in arzu edebileceği her şeyi" sağlamak için orada olduklarını vurguladılar.

On altıncısı, iki küçük kızı feryat figan itirazları üzerine Adam'ın kucağından almaya gelmişti (ve Adam aceleyle ayağa kalktığı için kendisi de kucağından inmemişti), yirmi üçüncüsü ve sonuncusu birinin büyük büyük büyükannesine olacak kadar yaşlıydı ve o bile "kaba Bay Black" ile utanmazca oynaşmış, kırıksıklık yuvalarının üzerinde var olmayan kirpiklere vurmuş, ince beyaz saçları mavi damarlı, yaşlılık lekeli eliyle düzeltmişti.

Bu da yetmezmiş gibi, dişi ve kızgın olduğu her halinden belli olan şato kedisi, kuyruğu dimdik ve şımarıkça kıvrılmış bir şekilde içeri girdi.

ve tüylü küçük benliğini Adam'ın ayak bileklerine dolayarak, salyalarını akıtarak, çekik gözlü bir mutluluğa doğru mırıldandı.

Bay Black'miş, hadi canım sen de, onu tekmelemek istemişti (kedileri severdi, gerçekten severdi; daha önce hiç tekmelemek istememişti ama lütfen, kedileri bile mi?), o bir peri ve onu ben buldum, bu da onu benim perim yapar. Geri  ekil.

Ama herkes onu unutmuş gibi görünüyordu.

Adam'ı bile. Bedene büründükten sonra onu tekrar öpmüştü ve bu da o ayak parmaklarını kıvıran, nefes kesen, sahiplenici  p c klerden biriydi (ve Keltar ikizlerinin kabarmasını büyük ölçüde hafifletmi  gibi görünüyordu), ama sonra ateşin yanına oturmaya gitmişti ve kısa bir süre sonra geçit töreni ba lamı tı ve o zamandan beri ona doğru neredeyse hiç bakmamı tı.

Hizmetçi Geçidi'nin arasına Gwen ve Chloe'nin soruları serpiştirilmi ti (Tanrı *onları* korusun, en azından Adam'ın etkisinden iyi kurtulmuş görünüyorlardı; Gabby bunun büyük ölçüde olağanüstü seksi erkeklerle evli olmalarından kaynaklandığından Ő pheleniyordu) ve Gabby sessizce oturmuş, sanki yavaş yavaş Adam'ın olduğu kadar görünmez oluyormuş gibi hissetmi ti. Sanki Adam lanetinden kurtulmakla kalmamış, bir Şekilde *onu da* lanetlemi ti.

Sonunda sabrı açıkça tükenen Drustan,  alışanlara yatmalarını emretti, kütüphane kapısını sıkıca kapattı, sonra bir an durakladıktan sonra kilitledi ve arkasına yaslandı.

Her zaman buna katlanmak zorunda mısın? diye sormuştu Adam'a kuşkuyla.

Adam başını salladı. *Gerçi bazıları var,* dedi Gabby'ye doğru bir bakış atarak, *ilk görüşte bana iyi bir darbe indirirler.* Bunu söylerken Gabby'nin yarılan dudaklarını ovuşturuyor ve belli belirsiz bir sırıtış sergiliyordu.

Ayağa fırlayıp ona tekrar vurmamak için ellerini küçük yumruklar halinde sıkamak zorunda kalmıştı. Sadece Adam olduğu için. Affedilemeyecek kadar karşı konulmaz olduğu için. Görünür olduğu için, lanet olsun. Neden sadece lanetli olarak kalamıyordu ki? Bunu istemek çok mu zordu?

O zamanlar *ona ihtiyacı* vardı. Ama artık değil. Kendi adına konuşabilirdi; artık o gerekli bir aracı değildi. Ve bir parmağının baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılmasıyla *isteyebileceği her şeyi* sağlamaya fazlasıyla istekli olan düzinelerce başka kadın vardı. Kendini aniden, açıklanamaz bir şekilde yoksun hissetmişti.

Kaşlarını çatarak yorgunluk numarası yapmıştı, diğer kadınların onun üzerine düşmesini izlemenin kendisinde uyandırdığı duygularla uğraşacak halde değildi. Ona ulaşmak için kale duvarlarına tırmanmaya ve pencerelerden içeri girmeye başlayıp başlamayacaklarını görmek için bekleyecek durumda değildi.

Gwen, Adam'a yönelttiği karmaşık kozmoloji sorularından, ona bir odayı gösterecek kadar uzun süre uzaklaşmıştı.

Gabby buranın bir ek bina olmadığını, ikinci katta, bahçeye bakan Fransız kapıları olan taş bir terasa sahip hoş bir süit oda olduğunu görünce çok şaşırmıştı. Gwen aceleyle çıktıktan sonra, yatağın başucundaki masanın üzerinde yarısı dolu bir sürahi şarap görünce daha da hoş bir şaşkınlık yaşamıştı.

Ancak bu sabah o kadar da mutlu değildi.

Ne de koridorda sürünerek dolaştığı ve şarap sarhoşluğu içinde uykuya dalmadan önce diğer iki "odadan" yiyecek içecek aşırıldığı gerçeği hakkında.

Yatağa baktı ve kaşlarını çattı. Kendini bu kadar kötü hissetmesine şaşmamalıydı. Orada hiç uyumamış gibi görünüyordu; daha çok gecenin küçük bir bölümünde baygın olduğu için savaşmış gibi görünüyordu. İpeksi çarşaf lar düğümlenmiş, kuştüyü yorgan kabarmış ve pelüş kadife yatak perdelerinden ikisi asılı oldukları yerlerden sökülmüştü. O kadar sarhoş olduğuna dair belli belirsiz bir anısı vardı ki, yataktan kalkıp tuvalete gitmeye çalıştığında perdelere dolanmış ve düşmüştü.

Hiç hoşlanmadığı belli belirsiz bir anısı daha vardı. Dün gece ağlamış olabileceğini düşündü. Her türlü aptalca şey için: erkek arkadaşlar, patlamış işler ve... anlayamadığı periler.

Bir ara annesini aramayı düşünürken kendini telefonu açarken yakalamıştı.

Doğru, ne demek için? *Merhaba anne, tanıştığım şu peri hakkında seninle konuşmam gerek. Büyükkannem öldü ve başka kimsem yok mu?* Ha.

Bir an düşününce, zonklayan şakaklarına hafifçe masaj yaparak, telefonu kapatmadan önce gerçekten çevirmeyi başarmış olabileceğinden korktu. Tam olarak hatırlayamıyordu ama az önce yerdeki bir telefon rehberinin üzerine basmıştı. Uluslararası arama sayfası açıktı ve bu iyiye işaret değildi.

Küçük bir iç çekişle, saç köklerinin - Tanrım, başı ağrıyordu - protesto için çok fazla çığlık atmaması için saçlarını çok nazikçe bir toka ile geri çekti, sonra kapıyı açtı ve koridora adım attı. Alkolle hiç başa çıkamamıştı.

Aspirin, aspirine ihtiyacı vardı.

Bir hafta önce, sola doğru ilerlerken (bir an düşündükten sonra taş koridorların labirentimsi labirentinde herhangi bir yönün muhtemelen diğerleri kadar iyi olduğuna karar verdi) her şey çok açıktı. Tam olarak kim olduğunu ve dünyadaki yerinin ne olduğunu biliyordu.

O bir O'Callaghan'dı, yapmak için yetiştirildiği şeyi yapıyor, kendini kötü, insanlık dışı perilerden gizliyor, çifte bir hayat yaşıyor ve çoğunlukla bu işi çok iyi yapıyordu.

Sonra o iğrenç, insanlık dışı perilerden biri tarafından işkence gören bir O'Callaghan olmuştu, her ne kadar insan formunda inanılmaz derecede baştan çıkarıcı olsa da.

Sonra insan formundaki inanılmaz derecede baştan çıkarıcı bir peri tarafından *gerçekten* kötü, insanlık dışı perilerden korunan bir O'Callaghan oldu.

Ve şimdi sadece Gabby'ydi, şu anda İskoçya'da rüya gibi, görkemli bir kalede, isim listelerini yırtmak, kurbağa yavrularını göllere geri döndürmek ve insanların hayatlarını kurtarmak gibi her türlü kötü olmayan, insan olmayan şeyleri yapan bir Fae prensiyle birlikte kalıyordu.

Azgın bir meleğin tüm uhrevi ihtişamıyla öpüşmekten bahsetmiyorum bile.

Kaledeki hemen hemen her kadının yatağında görmek istediği bir Fae prensi; ve dün geceki olaylara bakılırsa, onu oraya götürmek için hiç zaman kaybetmeyeceklerdi.

Ve hayat berbattı.

* * *

Adam bir elini ceketinin cebindeki külotuna doladı ve gözlerini kapatıp, sanki bu kadar uzaktan bir şekilde Gabrielle'in kokusunu alabilecekmış gibi derin derin içine çekti.

Şansları yaver gitmemişti; homurdanan siyah bir aygırın sırtında tarlada hızla ilerlerken, keskin bir yayla rüzgârından başka bir şey yoktu. Ve esinti tatlı olsa da, Gabrielle'in özel ateşinin şehvetli parfümünden çok uzaktı.

O ipeksi pembe külotlar, otel odasında geride bırakmak istemediği birkaç şeyden biriydi. Onları sadece cebinden çıkarıp çantasına koymuştu çünkü *Sidhe-seer'iyle* soyunmayı planlamıştı ve kadın onları fark ederse neden üzerinde onun külotlarından bir çift olduğunu açıklamak zorunda kalmak istememişti. Bunun bir kadının takdir edebileceği bir şey olduğundan emin değildi.

Ama bir erkeğin vardı. Bir kadının yumuşak, tatlı, boğucu kokusu, bacaklarının arasına çok yakın bir şekilde kayan, o tatlı tümseğe sürtünen, bir kadının sadece *orada* sahip olduğu o eşsiz kokuyu taşıyan ipeksi bir kumaş parçasına takılır. Bir erkek, bir kadının kulağının arkasından ya da boğazının yumuşak çukurundan, saçlarından ya da sırtının küçük kısmından böyle bir kokuyu soluyamazdı.

Bir erkek bu kokuyu ancak sevgilisi olduğu zaman tanıyabilirdi.

Onun külotunu çaldığı geceden beri bunu biliyordu ve birkaç gece önce buna çok yaklaşmıştı. Sabırsızlıktan ölüyordu, yakında yüzünü ona gömmezse patlamak üzereydi.

Külot değil. Gerçek bir şey. Kalçalarının arasında, yüzü, dili, sadece içine çekmekle kalmıyor, tadına da bakıyordu. Onun altında coşkuyla kıvrandığını hissetmek, ağzına karşı boşaldığını hissetmek. Diliyle alıştırarak onu tekrar tekrar zirveye çıkardı. Ona verebileceği tüm zevki göstermek, onu bir erkeğin yapabileceği en eski ve emin şekilde kendisine bağlamak.

Ne yazık ki başka şeyler dikkatini çekmişti.

Gwen ve Chloe onu her türlü soruyla sıkıştırmakla kalmamışlardı (birçoğunu zaten onların dilinde cevaplayacak kelime bulamamıştı ve bazılarını da cevaplamayı reddetmişti çünkü böyle bir bilgi insanlığın geleceğine hâlâ çok uzaktı), Dageus ve Drustan da sabahın erken saatlerine kadar sabırla eşlerinin sakinleşip gitmesini beklemiş, sonra da kendi sorularını sormaya başlamışlardı. Yüksek Konsey'in Dageus'un kanla yargılanmasına karar vermesinden şu anki durumuna kadar olan her şeyi onlara anlatmıştı.

Sonra, Gabrielle'in geniş şatoda bir yerlerde onsuz uyuyor olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış, insani bir yorgunluk içinde -ayrı kalmamışlardı

Günler içinde birkaç gerekli dakikadan daha fazla- ne için geldiğini oldukça nezaketsizce anlatmıştı ve ikizler pek heyecanlanmamıştı.

İnsanlarla Periler arasındaki duvarları yıkmamızı mı istiyorsun?
Drustan kükredi, "*Deli misin sen?*"

Bizim için yaptıklarınıza minnettar olmadığımızdan değil, diye aceleyle ekledi Dageus, ama az önce kraliçenizin bir yemini bozduğum için neredeyse tüm klanımızı yok ettiğini söylediniz, şimdi de bizden bunu tekrar yapmamızı mı istiyorsunuz?

Dolayısıyla, sadece birkaç saatlik derin, rüyasız bir uykudan sonra (bedenen insan olsa da Tuatha Dé zihni hâlâ rüya görmüyordu), *hâlâ Sidhe-seer'iyle* birlikte değildi ama Keltar ikizleriyle birlikte at sürüyordu, sabahtan beri olduğu gibi, yemyeşil arazide ilerliyor, onlardan *gerçekten* yeminlerini bozmalarını istemediğini, sadece yeminlerini yerine getirmeyi ertelemelerini istediğini tekrar tekrar söylüyordu.

Mümkün olan son dakikaya kadar.

Onlara asla o kadar ileri gitmeyeceğini garanti ettim.

Kendisini herhangi bir nedenle reddetmeleri halinde, gizlice arkalarından yaklaşıp onları (ve eğer mecbur kalırsa, aynı zamanda bir Druid olan soyundan gelen Christopher'ı) Lughnassadh geçene kadar etkisiz hale getireceğini fark etti. Çünkü Danu adına, Darroc'u *durduracak* ve

Aoibheal'in hükümdarlığı ile gücünü yeniden kazanacak ve sonsuza dek Gabrielle'in güvenliğini *s a ğ l a y a c a k t ı* .

* * *

Savunmasında - ve eylemleri ne kadar kınanacak olursa olsun herkesin bir savunma hakkı vardı; bu, bir insanın hukuk fakültesinde öğrendiği ilk şeylerden biriydi - Gabby bunu yapmayı planlamamıştı. Kötü niyet yoktu. Kasıtlı ve bilerek ihmal? Bunu savunabilir. Ama kasıt yok.

O iyi bir insandı. Gerçekten. Muhtemelen zamanın yüzde doksan dördünde.

Diğer yüzde altısı için affedilebilir mi?

Sanki odasından birini kötülemek ya da karakter suikastı yapmak için fırsat *kollayarak çıkmış gibi değildi*.

Ama fırsat kendini göstermişti (insanın kendini lanetlemesine neden olan kurnaz fırsatların sık sık yaptığı gibi), akşamdan kalmaydı ve saymayı umursamadığı kadar çok günden sonra ilk kez Adam gözlerini açtığı anda elinde kahveyle onu beklemiyordu. Hayır, Adam sadece Tanrı'nın bildiği bir yerdeydi, yanında da sadece Tanrı'nın bildiği bir harem vardı. O ise huysuz, kafeinsiz ve şatonun dolambaçlı koridorlarında kaybolmuştu.

Bu yüzden, koridorda sahte bir şekilde ilerlerken nefes nefese "Bay Siyah "ı tartışan bir grup hizmetçinin arkasına geldiğinde, küçük, kaba ruhlu bir şey çirkin kafasını kaldırdı ve sivri küçük dişlerini gösterdi.

Beş hizmetçinin de genç ve çekici olmasının bir yardımı olmadı: uzun boylu, uzun bacaklı bir esmer, daha kısa kıvrımlı bir esmer, şehvetli bir kıızıl ve iki söğüt gibi sarışın. Adam'ın ön sevişmeyi seven bir erkek mi yoksa hemen işe koyulan bir erkek mi olduğunu tartışıyor olmaları da işe yaramadı.

"Şey, ön sevişmeyi seviyor," dediğini duyunca irkildi, "ama bu konuda o kadar kötü ki, *keşke* bam bam tarzı bir adam olsaydı diyorsun."

Beş kadın dönüp ona baktı.

Uzun bacaklı esmer ona şüpheyle baktı. Tatlı bir İskoç tonuyla konuşması Gabby'yi daha da sinirlendirmişti. "Bay Black? Ben olmayacağım

Buna inanmak. O kaslı adam bir genç kızın rüyası."

"Belki de gerçekten *kötü bir* rüyadır," dediğini duydu Gabby, asi ve yalancı dudaklarının. "Adam öpüşmeyi bile beceremiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu esmer kadın.

"Salya," dedi Gabby kısa ve öz bir şekilde.

" 'Salya' mı?" diye yineledi esmer kaşlarını çatarak.

Gabby artık çok geç olduğunu kabul ederek başını salladı. Bu işin içindeydi ve bunu doğru bir şekilde yapıp Büyük Son'a kadar götürebilirdi. Karakterindeki eksiklikleri bağlılığıyla telafi edebilirdi. "Hiç ağzını çok fazla açan biriyle öpüştünüz mü? Yüzünüzü tamamen ıslatıyorlar ve sizi öpmeyi bitirdiklerinde tek istediğiniz bir havlu oluyor mu?"

Kızıl saçlı vurgulayarak başını salladı. "Evet, biliyorum. Haverton'ın barındaki genç Jamie." Yüzünü buruşturdu. "İğrenç. Salyalarını akıtıyor."

"Bay Black böyle mi öpüşüyor?" diye haykırdı ince bir sarışın.

"Daha kötüsü." Gabby utanmadan yalan söyledi. "Dişlerini neredeyse hiç fırçalamıyor ve yemin ederim adam diş ipinin ne olduğunu bile bilmiyor.

kurdelesi onun ufacık tefecik, şey... bu başka bir mesele. Ama, hayır, yapmamalıyım..."

"Hayır, yapmalısın, kesinlikle yapmalısın!" diye haykırdı bir sarışın.

"Evet, orada durmayın," diye ekledi kısa boylu esmer.

"Onun göz kırpmasını kastetmiyorsun, değil mi?" dedi kızıl saçlı kadın

belli belirsiz. "Oh, öyle olmadığını söyle!"

Gabby üzüntüyle başını salladı. "Korkarım öyle."

"Ne kadar ufak tefek?" diye sordu uzun bacaklı esmer.

"Gabby iç geçirerek, "Ne kadar büyük ve uzun olduğunu biliyor

musun?" dedi. Beş kafa sallandı.

Yaklaştı, sesini komplocu bir şekilde alçalttı. "Orantılı değil diyelim."

"Hayır!" diye tekrar bağıldılar.

"Korkarım öyle." Bu kadarla *bırakabilirdi*, bırakmalıydı da ama yeşil gözlü canavar dudaklarını kontrol etmek şöyle dursun, saçlarını avuçlamıştı. "Sözüme güvenin, Bay Mutlu'nun mutlu ettiği tek kişi kendisi." dediğini duyunca dehşete kapıldı.

Uzun bacaklı esmer ona şüpheyle baktı. "Hayır, bunların hiçbirini duymayacağım.

Geçen akşam şişkinliği gördüm-"

"Çoraplar," diye sözünü kesti Gabby, kaşlarını çatmasını zar zor gizlemeyi başarak. *Bu kadın ne cüretle Adam'ın şişkinliğini kontrol eder? Bunu yapmak için kendime bile zor izin verdim.* "Pantolonunun içine çorap sokuyor. Yine de güzel bir yeşil muz varsa onu tercih ediyor. En iyi sert izlenimi verdiğini söylüyor. "Madem kadınlar Wonderbras giyiyor, neden erkekler de kendilerini geliştirmesin?"

"Hayır!" Skandala uğrayan hizmetçiler kendi aralarında bakışıp durdular.

Gabby başını salladı. "Bu doğru. Adamı maddi gerçekleri yanlış beyan etmekten dava etmeyi ciddi ciddi düşündüm. Giyinikken bir rüya gibi görünebilir ama o kıyafetlerin dışında tam bir kâbus."

Hizmetçilerin hepsi farklı derecelerde şok ve hayal kırıklığıyla ona bakıyordu. Sadece uzun bacaklı esmer hâlâ biraz şüpheli görünüyordu.

Gabby birkaç muz aşırıp odasına bırakmayı aklına not etti. Kendisinden bu kadar dehşete düşmemiş olsaydı bu düşünceye kıkırdayabilirdi. Hayatında hiç bu kadar derinlere inmemişti. Ve görünüşe göre henüz işi bitmemişti.

"Mutfakta hiç muzun kaybolduğunu fark etmediniz, değil mi? Yerinizde olsam onları yakından takip ederdim. Sosislere de dikkat etmek isteyebilirsiniz."

Ve böylece yanlarından geçip gitti. Kot pantolon, tişört ve tenis ayakkabısı giyen akşamdan kalma bir kadının (lanet olsun, *neden* fırsatı varken Macy's'den şık bir elbise ve topuklu ayakkabı almamıştı ki?

* * *

"Tanrı aşkına, Drustan," dedi Adam sinirli bir şekilde, eyerde kayarak daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak, öyle bir pozisyon olmadığını bilerek, çünkü eyerler ölümsüz ereksiyonları olan erkekler için tasarlanmamıştı, "ben sana söyleyene kadar dört bayram günü ritüelinin amacının diyarlarımız arasındaki duvarları korumak olduğunu bile bilmiyordun. Bunların sadece mevsim değişikliğini müjdelemek ve Sözleşme'ye olan bağlılığınızı onaylamak olduğunu sanıyordunuz."

"Biliyorum ve bu beni biraz daha fazla kızdırıyor," diye patladı Drustan. "Ya cehaletimiz yüzünden geçmişte bunları gerçekleştirememiş olsaydık?"

"Her şeyden önce, sen yeminini tutmakta asla başarısız olmazsın," diye mırıldandı Adam karanlık bir sesle, "bu yüzden bunun bir sorun olacağını hiç sanmıyorum. Tüm klanınız bir şekilde yok olsa bile, kanlı hayaletiniz muhtemelen geri döner ve kanlı taşların etrafında kanlı bir şekilde dans ederdi. İkincisi, klanınızın yüzyıllar boyunca Sözleşme'yi yanlış yere koyması ve ritüellerin ardındaki anlamı unutmanız benim suçum değil. Ve üçüncüsü - bu gerçekten konuyla ilgili tek kısım ve sana sürekli söylediğim şey - " dedi Adam, her kelimeyi sıkıca telaffuz ederek. Tanrım, *Sidhe-seer'ini* istemekten vücudu acıyordu. Güvenli bir zemindeydi. Zamanı gelmişti. Onu kendine *ait kılmanın zamanı* gelmişti. Ne kadar zamandır ayrıydılar? On beş ölümlü saati mi? Bir asır gibi geldi. Son birkaç gündür sürekli ona bastırdığı teni soğuktu. "Kraliçe gelecek, Drustan. Duvarların yıkılmasına asla izin vermeyecek. Gelecek ve ayini neden yapmadığını öğrenmek isteyecek. Sonra ona Darroc'u anlatacağım ve her şey yoluna girecek. Yirmi dört saatlik süreniz dolmadan çok önce ayini gerçekleştireceksiniz. O da sana minnettar olacak, sana kızmayacak."

Tanrım, bunu onlarca kez konuşmuşlardı. Keltar Druidleri Imbolc, Beltane, Lughnassadh ve Samhain bayram günlerinin şafağında gece yarısından bayram gününün kapanışında gece yarısına kadar gerekli ritüelleri yerine getirirlerdi. Bu süre zarfında duvarlar incelik, ancak kapanış gece yarısına kadar tamamen yıkılmazlardı. Binlerce yıl boyunca

Keltarlar ayinlerini her zaman şafak sökerken gece yarısı yaparlardı.

Yaklaşan Lughnassadh'da bunu başaramadıklarında, duvarlar incelmeye başladığında, Aoibheal ortaya çıkacak ve neler olup bittiğini öğrenmek isteyecekti. Adam onun öğlene kadar ya da kısa bir süre sonra ortaya çıkacağına bahse girmeye hazırdı. Morar Adası'nın açığa çıkmasına, Fae diyarlarının insan diyarlarının ortasında yükselmesine izin vermesine imkân yoktu.

Kraliçeyi ortaya çıkmaya zorlamanın tek kesin yolu buydu. Diyarlar arasındaki duvarları yıkmak için.

"Ve dahası," diye ekledi karanlık bir şekilde, "bunu benim için yapmazsan, artık koruyacak lanet olası bir Kompakt olmayacak. Eğer Darroc kraliçeyi devirirse, gözünü kırpmadan ölümlü kanı dökecek. O zaman yeminlerinizle uğraşmak zorunda kalmayacaksınız; diyarlar arasında duvarlar *olmayacak*. Elinizde bir Tuatha Dé savaşı olacak, Unseelie dünyanızda serbestçe dolaşacak ve inanın bana, sadece birkaç gün içinde verebilecekleri zarar Kara Veba'nızı sinir bozucu bir soğuk algınlığı gibi gösterecek. Aslında," diye homurdandı, "muhtemelen Darroc ilk önce sizin ölümlü kanınızı dökecek, çünkü yöntemlerimiz hakkında bu kadar çok bilgiye sahip olmanızdan hoşlanmayacak. Siz ikiniz onun derhal ortadan kaldırmak isteyeceği bir tehditsiniz."

"İşte bu." Dageus başını sallayarak onayladı ve dikkatle Drustan'a baktı.

"Her zaman böyle çamura saplanır mı?" Adam, Drustan'a karanlık bir bakış fırlatarak Dageus'a sordu.

Dageus kuru bir sesle, "Drustan yeminler ve benzeri şeyler konusunda her zaman aşırı titiz olmuştur," dedi.

"Ve içimizden birinin öyle olması çok iyi bir şey." Drustan Dageus'a ters ters bakarak şöyle dedi.

"Doğru, çünkü *ikimiz de* öyle olsaydık, sen ölmüş olurdun. Ah, unutmuşum, ben de ölürdüm," dedi Dageus hafifçe.

Drustan'ın dudakları bir an için seğirdi, sonra homurdandı ve bir kahkaha attı. "Konu kapandı kardeşim. Ukala."

"Görüyorum ki küçük karından daha fazla kelime öğreniyorsun," dedi Dageus kaşlarını eğlenerek kaldırarak.

* * *

Gabby, Gwen ve Chloe MacKeltar'a rastladığında, "O kadar korkunç bir şey yaptım ki artık kim olduğumu bile bildiğimden emin değilim," diye geveledi; *sonunda* kalenin merkezini bulmuştu.

Onlara bunu söylemek istememişti - aslında onları dün geceki kısa konuşmaları dışında neredeyse hiç tanımıyordu bile, ki bu da esasen son olayların anlatılmasından ibaretti, kişisel bir şey değildi - ama ağzının bu sabah kendi tuhaf gündemi varmış gibi görünüyordu ve fermuarını çekmeye çalışırsa patlayabileceğini düşündü.

Ya da daha kötüsü, gidip daha fazla şarap bulacaktı ve bunun gerçekten çok kötü bir fikir olduğunu biliyordu.

MacKeltar eşleri, büyük salonun ikinci katından açılan, doğu duvarı yemyeşil bir bahçeye bakan kırılmamış bir camdan oluşan aydınlık ve güneşli bir odada, rahatça doldurulmuş sandalyelere oturmuşlardı. Sıcak gülümsemeleriyle ona göz kırptılar.

"Oh, içeri gel! Biz de tam senden bahsediyorduk." Chloe gülümseyerek yanındaki sandalyeye vurdu. "Lütfen bize katılın. Kahvaltı ettiniz mi? Kahve ve hamur işleri var" -yan masaya elini salladı- "buyurun. Gwen ve ben kahvaltımızı hep güneşte yaparız; bizi her sabah burada bulabilirsiniz. Seni uyandırmak istedik ama Adam uyumana izin vermemiz için ısrar etti. Bir süredir gerçek bir yatakta uyuma fırsatı bulamadığınızı söyledi."

Gabby'nin yüzünü ele geçirmiş gibi görünen kalıcı kaş çatma hali biraz hafifledi. Ona kahve getirmemişti ama en azından onu *düşünmüştü*. "Nerede o?" diye sordu huysuzca, tereyağlı, altın kabuklu çöreğe uzanarak.

"Bu sabah erkenden Drustan ve Dageus'la birlikte at sürmeye gitti," diye yanıtladı Gwen. "Yola çıktıklarında durmadan Galce konuşuyorlardı ve sesleri oldukça yoğun geliyordu, bu yüzden sanırım bir süre gitmiş olabilirler. Bu kadar korkunç ne yaptın?" diye sordu hevesle, masadan temiz bir fincan alıp ona uzatarak.

Chloe'nin yanındaki sandalyeye oturan Gabby kendine bir fincan kahve doldurdu, içine şeker attı ve açgözlülükle yudumladı. Güzel ve sert olduğunu fark etti. *Teşekkür ederim, Tanrım*. Gabby kendini güçlendirirken sabırla beklediler, ama ikinci çöreğini bitirdiğinde Gwen tırnaklarını fincanına vurmaya başlamıştı.

Derin bir nefes alarak. Gabby başladı. Onların sempatik tepkilerinden cesaret alarak tüm rezilliği anlatmaya başladı. Çok fazla şarap içmesinden başlayarak, ağlamasını ve neredeyse telefonla aramasını atlayarak ve nihayetinde Hizmetçi Geçidi'nin bir grubuyla yüzleşmesine kadar.

Sözlerini bitirdiğinde, Gwen ve Chloe o kadar çok gülüyorlardı ki gözlerinden akan yaşları siliyorlardı.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi Gabby onuncu kez. Kutsanmış kafein damarlarında dolaşüyor, çörekler midesindeki bulantı hissinin çoğunu emiyor ve kafasındaki çekiç sesleri donuk bir tıkırtıya dönüşüyordu. Bugün bir ara gerçekten duş alabileceğini düşünmeye başlamıştı. Uyandığında duş alma düşüncesi, küçük su taneciklerinin hassas kafa derisine temas etme fikri bile dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. "Muz." dedi dehşete kapılarak. "Bunu söylediğime inanabiliyor musun? Ben hiç böyle bir şey yapmadım. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Muz" dediği anda hostesleri midelerini tutarak gülmeye başladılar.

Onların gülüşünü izlerken Gabby'nin dudaklarında çok küçük ama bir o kadar da mahcup bir gülümseme belirdi. Bu biraz komikti ya da en azından bu kadar aptalca davranan başka biri olsaydı komik olurdu. Arkadaşı Elizabeth bu kadar aptalca bir şey yapmış olsaydı, buna aylarca gülerdi.

Sonunda ayıldıklarında Chloe usulca, "Lütfen. Seni etkileyen şey, dün gece şatodaki her kadının erkeğine en sevdikleri dondurmaymış ve onu yemek için sabırsızlanıyorlarmış gibi bakmalarıydı. İnan bana, bunu anlayabiliyorum. Dageus'la kalabalık bir caddede yürümek bile bazı günler beni çıldırtabiliyor. O ve Drustan sıradan yirmi birinci yüzyıl erkekleri değiller; kadınlar onlara deli oluyor.

Inverness'e en son gittiğimizde Highlands turuna çıkan çılgın bir romantik yazar Dageus'u kitaplarından birinin kapağı için modellik yapması için ikna etmeye çalışmıştı."

Gwen alaycı bir bakışla başını salladı. "Gerçekten de eskiyor. Bir gözcü dükkânında neredeyse bir satıcı kadınla kavga edecektim."

Ama Gabby tek bir şey duydu. Chloe'ye sıkıca, "O benim erkeğim değil," dedi. Sorunun özü de bu değil miydi zaten? "Aslına bakarsan," diye ekledi kara kara, "o aslında bir erkek bile değil."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Gwen haykırdı.

"O bir *peri*, Gwen." Bariz olanı belirtmek zorunda kaldığına inanamıyordu. Dün gece biri ona Gwen'in parlak bir fizikçi olduğunu söylememiş miydi?

"Erkek bir Tuatha Dé," diye düzeltti Gwen. "Biz onları böyle düşünüyoruz. Onlara peri demek, kanatları olan küçük şeyler gibi görünmelerine neden oluyor. Ama değiller. Onlar sadece farklı, çok gelişmiş bir uygarlık, çok daha üstün teknolojiye sahip bir ırk, ama Adam hala bir insan. Tanrım, sana nasıl baktığını görmüyor musun? Eğer onun ne olduğu hakkında bir şüpheniz varsa, şuna bakın. Bu saf bir insan ve başka bir şey değil."

Gabby kıpırdamadan durdu. "Bana nasıl bakıyor?"

Gwen ve Chloe birbirlerine kuşkulu bakışlarla baktılar.

"Tanrı aşkına," diye haykırdı Chloe, "o da benim kadar kötü, değil mi Gwen?"

"Bence aslında daha kötü olabilir," dedi Gwen kuru bir sesle. "Erkeklerin başka bir yerde olması iyi bir şey, çünkü uzun bir kız konuşmasına ihtiyacımız olduğunu görebiliyorum."

* * *

Saatlerce at sürdüler. Bineklerini geniş bir sırtın tepesinde durdurduklarında öğleden sonra erken saatlerdi. Güneş orta noktayı geçmiş ve alçalmaya başlamıştı ve Adam sessiz bir sabırsızlıkla kaynıyordu.

Yine de, ruh hali ne olursa olsun, Highlands'in güzelliğinden etkilenmemek mümkün değildi. Bulundukları yüksek noktadan tüm vadi

Altlarında, ortasında Keltar Kalesi'nin yayıldığı, küçük ve uzak görünen bir çanak gibi yayılıyordu. Önlerinde, yazın yumuşak pastel renkleriyle tozlanmış, kilometrelerce uzanan, evcilleşmemiş, yemyeşil bir ülke uzanıyordu.

Adam derin bir nefes aldı. Bu toprakları ne kadar çok seviyordu. İskoçların burayı ellerinde tutmak için neden bu kadar şiddetle savaştıklarını hep anlamıştı. "Ah, çok güzel," dedi usulca, "Scotia öyle."

"Evet," diye onayladı Dageus.

Drustan homurdandı, sonra da sanki saatlerce konuşup tartışmak işe yaramamış da Adam'ın topraklarını takdir etmesi onun için işleri bir şekilde çözmüş gibi iç geçirdi. "Yapacağız İhtiyar," dedi. Huysuzca. Yemin bozma konusunda uzlaşmaz olduğu açıktı ama bunun gerekliliğini de kabul ediyordu.

Adam'ın vücuduna sessiz bir memnuniyet yayıldı.

Duymayı beklediği şey buydu; onu at üstünde, kadınından çok uzakta tutan tek şey buydu. Ve bu zaferle birlikte, düşünceleri keskin bir odaklanmayla Gabrielle'e döndü.

Bu gece ona ne hediye vereceğini biliyordu. Bu gece nihayet *ka-lyrra'sını* kot pantolon dışında bir şeyle görecekti. O zaman hiçbir şey giymeden.

Şimdi, buradan Lughnassadh'a kadar uzanan, onunla geçirebileceği, güvenli bir zeminde, hiçbir acil kaygısı olmadan geçirebileceği yedi muhteşem günü vardı. Sadece onun üzerindeki hak iddiasını mühürleme endişesi. Onun bedenini, zihnini ve ruhunu kazanmak. Ona duyduğu arzu artık insan formunda seksi deneyimlemekle ilgili değildi, sadece ve sadece onun içine girmekle ilgiliydi. Onu kendine ait kılmak. O yeşil-altın gözleri rüya gibi seksi yapan, onu inleyen, onu zevkten titreten kişi olmak. Onu yatağına aldığı sürece ne giydiği kimin umurundaydı?

"Ya da, daha doğrusu, yapmamak," diyordu Dageus, Adam tekrar devreye girdiğinde. "Arkamıza yaslanıp duvarların yıkılmasına izin vereceğiz. Ve soyumuzdan gelen Christopher'la konuşacağız ve onun da aynı fikirde olduğunu göreceğiz."

Adam başını eğdi ve İskoçyalıların bakışlarına sözsüz bir teşekkürle karşılık verdi.

"Ama şunu duy Adam Black." Drustan ekledi, "eğer bir gece sonra kıyamet kopacak olursa, yanımızda savaşmak için seni arayacağız. Bizim sizin arkanızı kolladığımız gibi sizin de bizim arkamızı kollamanızı bekleyeceğiz."

Adam, alışık olmadığı bir duygu göğsünde genişlerken keskin bir nefes aldı. Drustan ona sanki sıradan bir adammış, onlarla birlikte savaşacak, gelebilecek her şeye karşı duracak ve dayanacak bir savaşçıymış gibi bakıyordu. Ve onların yanında ve minyon *ka-lyrra'sının* yanında duracağını fark etti. Gerekirse kraliçesine karşı bile.

"Sana söz veriyorum," dedi sessizce.

Ve her ikisi de sözünü hızla kabul ettiklerini mırıldandıklarında, o alışılmadık his, göğüs kafesinin arkasındaki o garip baskı daha da arttı.

* * *

Gwen daha haklı olamazdı, diye düşündü Gabby o öğleden sonra duştan çıkarken - kesinlikle biraz kız kıza konuşmaya ihtiyacı vardı.

Saatlerce konuşmuşlar, sabahı ve öğleden sonranın çoğunu boşa geçirmişlerdi. Üçü de eski dostlar gibi kaynaşmıştı. Biriyle bir şeyler konuşmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Adam hayatına girdiğinden beri düşünceleriyle baş başa kalmıştı ve o kadar çok şey o kadar hızlı olmuştu ki, hiçbirinin üstesinden gelememişti.

Gwen ve Chloe çok yardımcı oldular. Aynı yaşıydılar ve arkadaşı Elizabeth'e çok benziyorlardı: zeki (neredeyse *fazla zeki*), kendini küçümseyen bir şekilde komik, büyük, cömert kalpleri vardı. Ve gün boyunca üçü güneşin altında tembel tembel kıvrılmış, durmadan konuşmuşlardı.

Gwen ve Chloe sırayla kocalarıyla nasıl tanıştıklarına dair hikâyelerini anlatmış, Gabby de büyülenmiş bir halde onları dinlemişti.

Drustan'la ilk olarak Gwen tanışmıştı. İskoçya'da tatildeyken bir vadiden aşağı düşmüş ve kayalık yarığın dibinden unutulmuş bir mağaraya dalmış, ancak on altıncı yüzyıldan kalma büyü, uyuyan bir İskoçyalı'nın üzerine *düşmüştü* (bir adama aşık olmak hakkında konuşun). Onu kurtarması için zamanda geri göndermişti. Ancak her şey yolunda gitmemişti ve Dageus, Drustan'ın hayatını kurtarmak için yeminlerini bozmuştu, böylece Gwen ile yeniden bir araya gelebileceklerdi.

Ve sonra Chloe, Manhattan'da lüks bir çatı katına kapanmış, eski metinleri araştırırken, kendisini ele geçiren on üç kötü ruhtan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken Dageus'a rastlamış, daha doğrusu onun tarafından rastlanmıştı.

Gwen, Drustan'la tanıştığında, zaman yolculuğu ve lanetlerden bahsettiği için onun akli dengesinin yerinde olmadığını düşünmüştü.

Chloe, Dageus'un alçak bir hırsız ve umutsuz bir kadın avcısı olduğunu düşünmüştü.

Ve onun saf kötülük tarafından ele geçirildiğini öğrendi.

Her ikisi de kalpleriyle şanslarını denemişlerdi, muazzam ihtimallere karşı muazzam şanslar.

İkisi de deliler gibi aşıktı, mutlu bir evlilikleri vardı ve bir rüyayı yaşıyorlardı. Gwen minik, güzel, siyah saçlı ikiz kızlarını emzirmeye getirdiğinde ve Chloe utanarak kendisinin de hamile olduğunu söylediğinde kalbini acıyla sızlatan bir rüya.

Chloe'nin mutluluğunda Adam'ın payını da kaçırmamıştı. Chloe ona o tozlu yeraltı mezarlarında olan her şeyi anlatmıştı: Draghar tarikatıyla olan hesaplaşmayı, Dageus'un onları yenip onu kurtarıırken nasıl ölümcül bir yara aldığını.

Yayla aşkını sonsuza dek kaybettiğini ve Adam onu ölümün eşiğinden döndürmek ve ona geri döndüğünü görmek için kendi yaşam gücünden vazgeçmeseydi kaybedeceğini nasıl da düşünmüştü.

Bu Gabby'nin zihninde hayranlık uyandıran bir düşünceye yol açtı. Hangi güdülerle hareket etmişti? O güzel, karanlık kafanın içinde, o zamansız, kadim gözlerin ardında ne gibi düşünceler dönüyordu? Hangi derin, dile getirilmemiş duygular? Neden insan bir adamı insan sevgilisine geri döndürmek için kendini harekete geçirmişti? Hem de böyle bir bedelle?

Çünkü Chloe ona Dageus'un (o sabah erken saatlerde nihayet birkaç saatliğine yatağı geldiğinde) Adam'ın

Kraliçesi tarafından cezalandırılmasının nedeni MacKeltars'ı kurtarmak için yaptığı müdahaleydi.

Ona söylemediği bir şey daha vardı -daha önce iki kez sorduğunda cevap vermeyi reddetmişti- ama onu suçlayamazdı, çünkü o zaman buna inanmazdı.

Artık buna inanıyordu. Ve bu bilgi kalbine çılgınca şeyler yapıyordu.

Şimdi her zamankinden daha çok bilmek istiyordu - Adam Black kimdi? Kendi ırkından çok insanlarla vakit geçiriyormuş gibi görünen bu büyük, az konuşan, son derece seksi, şaşırtıcı derecede nazik Fae kimdi? Güç kullanma konusunda son derece yetenekli olan ama asla zorlamayan bu Fae? Kendi türüne karşı insanlardan yana tavır alan bu Fae?

Daha da önemlisi, içindeki tüm o sert, korunaklı duygular ölümlü bir kadın tarafından erişilebilir miydi?

Ayak parmaklarına kadar titremesine neden olan soru *buydu*. Her santimiyle onun hayalindeki prenze benziyordu.

Ve bu onu çok korkutuyordu.

Öğleden sonra sona ermeden önce Gabby kendi hikâyesini de bütünüyle anlattı. Anlatmaması imkânsızdı. Gwen ve Chloe daha önce

kendi uhrevi olay salgınlarına katlanmışlardı; hiçbir şeyi saklamaya gerek yoktu. Bir *Sidhe-seer* olmak onların bakış açısına göre sadece orta derecede sıra dışı bir şeydi; neredeyse hiçbir şey ifade etmiyordu bile.

Onlara nasıl Fae'lerden korkarak yetiştirildiğini, annesinin onun imgeleme sahip olmasıyla başa çıkamadığı için onu nasıl terk ettiğini, Gram'ın onu nasıl yetiştirdiğini ve ona "yeteneğini" gizlemeyi öğrettiğini anlatmıştı. Onlara O'Callaghan *Kitapları'nın* Fae'ler hakkında neler söylediğini ve o kitapların ne kadar yanlış olduğunu fark ettiğini anlatmıştı - en azından Adam hakkında.

Onlara, onu gördüğü o gece kendini nasıl ele verdiğini, onun kendisini nasıl takip ettiğini ve o zamandan beri yaptığı pek çok şeyi anlatmıştı.

O ana kadar kendisine bile itiraf etmediği korkusunu sonunda itiraf etmişti. Tüm bunlardan bir şekilde kurtulacak, ona sıırıslıklam aşık olacaktı ama -gençlik fantezilerinin aksine- Sonsuza Dek Mutlu Olmak diye bir şey olmayacaktı. Ölümsüzlüğünü geri kazanacak, söz verdiği gibi onun güvenliğini sağlayacak, sonra Fae alemine dönecek ve hepsi bu kadar olacaktı. Ne de olsa evren yine onun istiridyese olacaktı ve kozmik düzende Gabby kendisinin kimsenin incisi olmadığını biliyordu.

Oyun biter. Süre doldu. Uzatılmış oyun yok. Sadece çok kısa süren bir peri masalının unutulmaz tadı dilinde kalacak ve gerçekliğe olan iştahını sonsuza dek mahvedecekti.

Her şeyden önce, Chloe nazıkçe, sanırım artık çok geç, tatlım, çoktan düştün, demişti.

Gwen başıyla onayladı. Ama ikinci ve en önemlisi, Gabby, demişti yumuşak bir sesle, kendine sorman gereken soru "Sonsuza dek mutlu olacak mısın?" değil. Kendine sorman gereken soru, şimdi mutlu olmana izin vermezsen ve sonunda hiçbir şey elde edemezsen kendinle yaşayabilecek misin?

Gabby o akşam saçını ve makyajını yapmakta acele etmedi, bu günlerdir yapamadığı bir lükstü. Seyahat ederken ve etrafta dolaşırken, nadiren de olsa bir aynaya baktığında -genellikle umumi bir dinlenme odasına hızlıca daldığında- gördüklerinden hoşlanmamış, bu yüzden oyalanmamıştı. Ama bu gece güvenli bir zeminde olduklarının, göllere ya da çan kulelerinden düşmenin olmayacağını güvencesine sahipti ve değişiklik olsun diye iyi görünmeye kararlıydı.

Aspirin ve uzun, sıcak bir duş akşamdan kalmalığını gidermişti. Chloe onu akşam yemeğinden önce odasına uğramaya davet etmişti, böylece neredeyse aynı beden oldukları için ona giyecek bir şeyler bulabileceklerdi. Kot pantolon dışında bir şey giymek için sabırsızlanıyordu. Tamam, Adam'ın yanında güzel görünmeyi dört gözle bekliyordu; işte, itiraf etmişti. Gerçekten de, bir kadının onun yanında güzel görünmek istememesi için ölü olması gerekirdi.

Rujunu sürdü ve parmaklarını saçlarında gezdirerek sırtından aşağı dökülmesine izin verdi, birkaç uzun perçemini çekiştirerek yumuşak bir şekilde etrafına savurdu

Gözleri. Gözlerinde dumanlı bir far lekesi, bir parça rimel. Ağzında ışığı yakalamaya ve onunla ilginç şeyler yapmaya yetecek kadar parlak bir parlaticı. Bir erkeğin dikkatini çekmeye yetecek kadar.

Aynada kendine bakarken, Gabby'nin ancak bu kadar iyi olabileceğine karar verdi. Gerisini giysiler halledecekti; Chloe'nin ödünç alabileceği son derece kadınsı ve biraz da kışkırtıcı bir giysisi olduğunu umuyordu.

Banyonun kapısını açarak bitişikteki yatak odasına çıktı.

Ve dondu.

İmkânsız, diye düşündü, kanopili yatağa bakarak.

Kadife perdelerin tekrar asıldığından ya da yatağın özenle yapıldığından değil - bu gayet mümkündü. Belli ki o duştayken bir hizmetçi uğramış, bacaklarını tıraş etmiş, losyon sürmüştü ve makyaj malzemeleriyle uğraşmıştı.

Mümkün *olmayan* şey, Macy's'de uzun dakikalar boyunca iç geçirdiği, şu anda perdelerin arasında asılı duran daracık siyah elbiseydi.

Ne de, diye düşündü hayretle, yatağa yaklaşırken, imrenerek baktığı zarif topuklu ayakkabılar.

Ne de, diye düşündü, gözleri genişleyerek, en sevdiği soluk pembe tonundaki o günahkâr dantelli sütyen ve külot.

Ve, aman Tanrım, diye düşündü nefes nefese, Tiffany'den bir kutu mu o?

Bornozunun yakalarını tutarak odanın etrafına baktı. Ondan hiçbir

iz yoktu.

Ama havada hafif ama belirgin bir şekilde yasemin, sandal ağacı ve baharatlı, baştan çıkarıcı erkeğin egzotik kokusu vardı ve onun muhtemelen birkaç dakika önce makyajını bitirirken dışarı çıktığını fark etti.

Titreyen elleriyle kutuya uzandı, açtı ve nefesi kesildi, o kadar sersemlemişti ki eli ayağına dolaştı ve neredeyse düşürüyordu.

Kadife bir yatağın üzerinde elmas bir gerdanlık ve ona uygun küpeler duruyordu ve onları en son nerede gördüğünü çok iyi biliyordu. Cincinnati'de, Pigalls'daki Jean-Robert'ten ona akşam yemeği getirdiği geceydi. Ofisten geç çıkmış, arabasını köşedeki otoparktan almak için Tiffany'nin önünden her zamanki yolunu tutmuştu. Yeni bir vitrin açılmıştı ve basitçe yerleştirilmiş taşların zarafeti onu kısa süreliğine büyülemişti. Durmuş, vitrindeki birbiriyle uyumlu parçalara bakmıştı. Kadınsı bir merakla, ne tür bir erkeğin ne tür bir kadını

Böyle mücevherler. Parmağına bir pırlanta yüzük ya da sade bir alyans bile takıp takamayacağını merak ediyordu.

Arkasında bir yerde onu izliyor olmalıydı. Tıpkı

Macy's'de olduğu gibi.

Benim olana ben bakarım, demişti ona anahtarları verirken.
BMW'ye.

Aynen öyle.

Elmasların ışıltılı telini kutudan çıkarırken, küçük bir kâğıt parçası düştü. Yere doğru süzülürken onu yakaladı.

Eski yazıyla yazılmış dört kelime, kibirli bir şekilde eğik bir karalama.

Bunları kabul et, beni kabul et.

Gözlerini kırpıştırarak düşündü, bu kesinlikle açık ve netti.

Parıldayan taşları uzun süre elinde tuttu, onlara baktı ama gerçekten görmedi. Artık gerçekten düşünmüyordu ama kalbini açıyor, hissediyor, merak ediyordu. Gwen'in sözlerinin bir yankısını duydu: *Şimdi mutlu olmana izin vermezsen ve sonunda hiçbir şey elde edemezsen kendinle yaşayabilecek misin?*

Sonunda kutuyu yatağa geri koydu ve külot ile sutyeni giydi.

Sıkı siyah elbisenin içine girdi, kalçalarına doğru çekti ve küçük yan fermuarı kapattı.

Yatağın kenarına tneyerek zarif ve seksi ayakkabılarını giydi.

Sonra kutuya uzandı, küpeleri taktı ve soğuk taşlardan oluşan ipi boğazına doladı.

* * *

Adam duştan henüz çıkmıştı ki yatak odasının kapısında hafif bir tıkırtı duydu.

Umarım başka bir hizmetçi değildir, diye düşündü. Gezintiden döndüğünde, büyük salonda dzinelercesi aylak aylak dolaşıyordu. Her ne kadar kadınların ona sarkmasına alışkın olsa da

doğrudan kasıklarına böylesine sinir bozucu bir yoğunlukla bakmalarına alışkındı.

Sertçe. Sanki derinin altındakini, daha doğrusu altında duranı görmeye çalışıyorlardı, çünkü Gabrielle'i en az yüz kez altına almadan o lanet şey asla aşağı inmeyecekti.

"Kim o?" diye temkinli bir şekilde seslendi.

Yumuşak cevabı duyunca gözleri parladı, sonra da kısıldı. Tembel bir gülümseme ve yavaşça düşünerek, az önce beline gevşekçe düğümlediği havluyu bıraktı.

"Bu gece yasak yok, *ka-lyrra*," diye mırıldandı, onun duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. Akşam yemeğine kadar onu görmeyi düşünmemişti. Ama o buradaydı, kapısının önünde, yatak odasının dışında. Taze, sıcak kanla güzelce kızartılmış aslanın inine de gelmiş olabilirdi.

Ağzı aniden şiddetle kurudu, nefesi sert ve sığdı.

Onları giyecek miydi? Kabul etmeye hazır mıydı? Onu kabul etmeye? Onun hakkında, bazıları tamamen doğru olan en kötü hikâyelerle büyümüş olan bu kadın?

O da bunu *biliyordu*. Morganna'dan sonra Highlands'i yerle bir ettiğini biliyordu; ona tarihi sorduğunda yüzündeki ifadeyi görmüştü

Morganna ölmüştü. *Kitaplarında* yanlış olan her şeye rağmen, yanlış olmayan bazı şeylerin de olduğunu biliyordu. Yaklaşık altı bin yıl içinde, aldığı kötü haberlerin bazılarını hak edecek bir iki şey yaptığını biliyordu. Gabrielle aptal değildi.

Geçmiş görmüş müydü? *Onu* görmüş müydü?

O lanet elmasları takmış mıydı? Neredeyse kapıyı açıp görmeye korkuyordu, onu o kadar çok istiyordu ki, bu gece, şimdi, şu anda, hiç tereddüt etmeden, tamamen vermişti. Buna ihtiyacı vardı. Bunun için altı bin yıldır bekliyormuş gibi hissediyordu. Tanrım, ona neler oluyordu? Daha önce hiç böyle hissetmiş miydi?

Kapıya dik dik baktığını fark etti ve bunu ne kadar zamandır yaptığını dair hiçbir fikri yoktu. Başını salladı ve aptallığına lanet okuyarak mırıldandı. Tanrı aşkına, o Adam Black'ti. Beceriksiz bir ölümlü delikanlı değil.

"İçeri gel," diye seslendi ve sesi her zamankinden biraz daha gırtlaktan çıktıysa da bunu fark etmedi. Bir buçuk metre boyunda, bacaklarını açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, üzerinde kraliyet evinin eski altın takılarından başka bir şey olmadan duruyordu.

Kapı yavaşça açıldı - sanki ağır çekimde açılıyormuş gibi hissetti - ama sonra kadın oradaydı ve sanki biri karnına bir yumruk indirmiş gibi hissetti.

Onun da aynı hissi yaşadığını görmekten memnun oldu.

Dondu kaldı, o güzel yeşil-altın gözleri kocaman açıldı. "Sen... sen..." diye kekeledi. Tekrar denedi, "Oh. Tanrım. Aman Tanrım. Tanrım." Dudaklarını ıslattı. Derin bir nefes aldı. "*Kahretsin, çıplaksın ve oh- OH!*" Bakışları alçaldı, sonra tekrar adamın yüzüne doğru uçtu ve gözleri daha da büyüdü.

Saf erkeksi bir zafer gülümsemesi dudaklarını büktü. "Ah, evet," diye mırıldandı. "Ve sen, benim tatlı Gabrielle'im, benim elmaslarımı takıyorsun."

* * *

Gabby kapı aralığında durmuş, kalbi çılgınca çarpıyordu.

İki yüz kiloluk muhteşem çıplak adam önünde duruyordu ve o kadar vahşice, yoğun bir şekilde güzeldi ki bakışlarını ayıramıyordu. Kendine oksijenin bir kız için iyi olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı, bu *yüzden nefes al,*

O'Callaghan. Yukarı, aşağı, yukarı ve tekrar aşağı baktı, küçük nefesler boğazında birbirine çarpıyordu.

Aniden, bu geceden sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağını anladı. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Evet, adam isterse kendisini bir çağın başlangıcı olarak tanımlayabilirdi. Basitçe söylemek gerekirse, Adem'den önce ve Adem'den sonra vardı.

Bir adım öne çıktı, zarif bir hayvan zarafetiyle hareket ediyordu, karanlık bakışlarında yırtıcı bir parıltı vardı. O bir avcıydı ve kadın da yiyecekti. Ve gözlerindeki bakışa bakılırsa onu yiyip bitirecekti.

Ona doğru yürüdü, üzerinde yükseldi, aşağıya baktı, parmak uçlarıyla boynundaki gerdanlığa hafifçe dokunmak için uzandı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi usulca, yoğun bir şekilde. "Benim. Bunu kabul ediyorsun. Sen benimsin. Hayır, sus." Bir parmağını kızın dudaklarına bastırdı. "Tek kelime etme. Sadece sana bakmama izin ver. Seni bu elbisenin içinde görmek için bekliyordum."

Arkasından dolanarak kapıyı hafifçe itti ve kapıyı kilitlerken metalik tıkırtı seslerini duydu. Adam yavaşça onun etrafında dolandı.

"Tanrım, çok güzelsin, Gabrielle. Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun? Zihnimde seninle ilgili ne fanteziler kurduğumu biliyor musun? Bu lanet olası sonsuz ereksiyondan kurtulmak için kaç kez mastürbasyon yaptığımı biliyor musun? Yardım edecek tek şeyin sen olduğunu bilerek?"

Kadının etrafında yavaşça çıplak bir daire daha çizdi. "Ve şimdi buradasın. Benim odamda. Kilitli. Ve ben çık diyene kadar çıkamayacaksın. Ve bunu asla söylemeyebilirim."

Arkasında durdu, yakınına eğildi, önden arka tarafına baktı, sikini o seksi elbisenin içindeki kışına sürttü. Elbise onun üzerinde tahmin ettiği kadar güzel duruyordu, her kıvrımına yapışıyordu. İyi de hissettiriyordu. Temas sırasında nefesi dişlerinin arasından tısladı; o kadar dayanılmaz bir zevkti ki yaktı. Keskin bir nefes çekti ve kendini geri çekti, ona bir daha böyle dokunursa her şeyin biteceğini biliyordu.

"Ve o ayakkabılar," diye mırıldandı, bakışları kızın kışından aşağıya, kalçalarının arkasındaki düzgün kıvrımlara, etraflarında o küçük zarif kayışların bağlı olduğu ince ayak bileklerine indi.

"Seni Macy's'de onlara bakarken izledim. Çok tatlı bacakların ve kalçaların var, Gabrielle. Seni Cincinnati'de ilk gördüğümde ayağında şort ve sandalet vardı. Boyalı küçük ayak parmakların bile beni tahrik etti."

Kadının önünde daireler çizdi. Gözleri genişti, delicesine odaklanmamıştı. Dudakları aralanmıştı ve usulca nefes alıp veriyordu, göğsü hafifçe inip kalkıyordu.

Parmağının ucunu dudaklarına bastırdı, içeri itti. Kadın o gür dudaklarını parmağın üzerine kapatıp emdi ve adamın içine öyle bir sıcaklık yayıldı ki, bir an için kıpırdayamadı. Sonunda parmağını çekmeyi başardı,

O tatlı b           yava     kaydırdı, sonra a  zının   ekli   zerinde,   enesi boyunca, boynundan a  a  ı, dekoltesinin yemye  il vadisine kadar nemli bir yol izledi.

Onu ba  tan   ıkarmalı,              ona kur yapmalı, nazik  e ba  tan   ıkarmalı, onu yava     ama amansızca nihai ve pahalı teslimiyetine giden yola sokmalıdır.

Ama artık   ok ge  ti;   ok uzun s  re beklemi  ti ve artık kendini ink  r edemeyece  i bir   ey vardı. Bug  n at s  rerken   ok fazla d           bir   ey. İhtiyacı olan bir   ey.   u anda. Ve bu onu kızdırıyordu, onu nasıl da vah  ice istiyordu. Onun tadını bilmek, onu diline dolamak,          hafızasına kaydetmek. E  er bir   ekilde, bir nedenle onu bu gece durdurmayı ba  arırsa, en azından bunu elde etmi   olacaktı.

"Bilgin olsun İrlandalı," diye sıkıca tembihledi, yanlış anlama ihtimaline kar  ı, "Kimsenin   n  nde diz         ." Sonra ayaklarının dibinde diz       , elbisesini yukarı itti, ipekli kuma  tan iki eline birer avu   aldı ve onu kapıya do  ru iterek kuma  tan tutturdu.

Gabby g           kapıya yaslandı ve nefes nefese kaldı. Adamın egzotik kokusu burun deliklerini dolduruyor, ba  ını d          . Sadece ona   ıplak bakmak bile onu o kadar yo  un bir   ekilde tahrik etmi  ti ki, ne bulmak   zere oldu  unu biliyordu - ıslanmı  tı; o kadar ıslanmı  tı ki neredeyse bundan utanıyordu.   u anda hazırdı, bir         e ya da ba  ka bir   n sevi  meye bile ihtiyacı yoktu. Ya  ayaca  ı   eye dayanıp dayanamayaca  ını kesinlikle bilmiyordu.

yapmak üzereymiş gibi görünüyordu. Sadece onu içinde istiyordu. Büyük, karanlık bir canavar gibi etrafında dönüp onunla konuştuğunda, onu ne kadar çok istediğini söylediğinde, neredeyse yalvarmaya başlayacaktı.

Ve şimdi dizlerinin üzerinde bacaklarının arasındaydı, elbisesi beline kadar sıyrılmıştı, bacaklarının arasından kayan dantelli bir ipek parçası dışında çıplaktı.

Oops, çıplak olacaktı, diye yarı gülüş, yarı hıçkırıkla düzeltti, adam dantelli kumaş parçasını dişleriyle vücudundan çekip alırken, aşağı, aşağı çekerken, dişleri hafifçe sıyrırken, kısırmak için duraklarken, tenine küçük aşk ısırıkları saçarken, omurgasında ürperti dalgaları gönderirken.

Kendini uyuşturulmuş, sarhoş, tutku sarhoşu hissediyordu. Onu bu kadar uzun süre nasıl erteleyebildiği ya da neden ertelediği hakkında hiçbir fikri yoktu ve birden ne kadar zaman kaybettiğine hayret etti.

"Bu gece bitmeden her santimini tadacağım," diye mırıldandı.

Ve sonra bu sözünü yerine getirmeye başladı, dilinin uzun, sıcak, kadifemsi vuruşlarıyla uyluklarının iç kısımlarına doğru. Bacaklarının dolgun iç kısımlarında tembel tatlı ısırıklar, kalçalarının narin teninde sıcak, ağzı açık öpücükler. Kadının teninde öpülmedik, dişlenmedik bir santim bile bırakmadı.

Sonra bir el bacaklarını ayırdı ve adamın karanlık başı bacaklarının arasındaydı. Adam dilini yumuşak kıvrımlara yerleşmiş minik tomurcuğun üzerinde gezdirdiğinde, kadın adamın ipeksi, koyu renk saçlarını avuçladı ve titreyerek güçsüzce kapıya yaslandı.

"Ayakta kal, *ka-lyrra*. Eğer o tatlı dizlerin tutmaz ve yere düşersen, seni orada beceririm."

Dizlerinin anında bükülmesine izin verdi, bir kahkahayı zar zor bastırdı.

"Ah, lanet olsun, Gabrielle, bunun *son olmasını* istemiştin," diye küfretti, anında onunla birlikte yuvarlandı, onu yakaladı ve yuvarlanmasının etkisini emmek için altına girdi.

Ama o nezaketin ötesindeydi, bunun için bir ömür beklemişti. Bir an daha bekleyemezdi. Adamın kocaman, çıplak vücudunun üzerine yayıldı, sıcak, sert ereksiyonunu tam istediği yere sıkıştırana kadar ona doğru kıvrıldı, şişmiş sırtı ona karşı lezzetli bir sürtünmeyle sürüyordu. Tanrım, o kadar yakındı ki, birkaç güzel sürtünme...

"Oh, hayır," diye tısladı, anında anlamıştı. "Kendini oraya götürmüyorsun. İlk seferinde ben içinde olmadan olmaz."

"O zaman," diye soludu, "acele et ve içime gir."

Boğuk bir ses çıkardı, boğuk, erotik bir kahkaha sesi. "Ah, Gabrielle," diye mırıldandı, onu kalçalarından kavradı ve yumuşak halının üzerinde altında yuvarladı. "Sana asla doyamayacağım, değil mi?"

"Bu kadar *yavaş* gitmeye devam edersen olmaz," diye tersledi.

"Bacaklarını aç," diye buyurdu. Vücudunu onunkinin tam boyuna uzattı, ağırlığını ön kollarından destekledi, bacaklarını onun için daha geniş dizledi. "Onları kalçalarımın etrafına kaldır."

Hemen itaat etti.

"Bileklerinizi kilitleyin. Bu hiç kolay olmayacak."

Onun sözleri karşısında küçük, çılgınca bir ürperti onu sarstı. Bunu biliyordu. Cincinnati'de, kapısından içeri girdiği sabah onu poposunda ilk kez hissettiğinde anlamıştı ve o zamandan beri duyularına zarar veren şeylerden biri olmuştu. Bütün erkek arkadaşları iri yarı, uzun boylu erkeklerdi. İri erkekleri severdi, her zaman sevmişti, biraz baskınlıktan hoşlanırdı. Adam Black ise iri yarı ve her yönüyle kötü biriydi. Hizmetçilere gerçeği söylemişti, bir bakıma; orantılı değildi, bir kadının beklediğinden daha iriydi. "Her nasılsa. Seninle ilgili hiçbir şeyin kolay olduğunu sanmıyorum," diyebilirdi.

"Hayır değil, ama bence kolay olan seni sıkar, *ka-lyrra*. Söz veriyorum seni asla sıkmayacağım."

Ve sonra eli bacaklarının arasındaydı, bir parmağı zarif sıcaklığına doğru kayd, içeri bastırdı, yukarı doğru bastırdı, bariyerini aradı. Sonra iki parmağı... Adam ince zarı aştığında kadın bunun sadece belli belirsiz farkındaydı; kısa süreli acı, adamın içinde hareket etmesinin verdiği zevkle gölgelenmişti. Kalçaları çaresizce yukarı kalktı, daha fazlasını istiyor, ihtiyaç duyuyor, onun her şeyi için ağrıyordu.

Ve sonra eli gitti ve penisinin kalın başı kadının yumuşak kıvrımlarına sürtündü ve kendini onun içine itmeye başladı. Miyavladı, bir sıkıntı iniltisi, uyum sağlamaya çalıştı, kıpırdandı, kabul etmeye çalıştı, ama adam çok büyüktü ve kadın çok dardı.

"Sakin ol, Gabrielle. Rahatla," diye homurdandı.

Denedi ama yapamadı; direnmek içgüdüsel ve birkaç dakika boyunca sessiz bir cinsel savaş verdiler, adam neredeyse bir santim bile ilerleyemedi. Kadının kasları adama baskı yapıyor, bu sert saldırıya direniyordu.

Sıkılmış dişlerinin arasından tıslayan bir nefes çekti. "Gabrielle, sen *Beni* öldürüyorsun; beni içeri

almalısın." "Deniyorum,"

diye feryat etti.

Boğuk bir küfürle aniden onun yerini değiştirdi, bacaklarını ayırdı ve yukarı itti, ayak bileklerini omuzlarına dayadı, leğen kemiğini yukarı ve geriye yatırdı, acımasızca onu açığa çıkardı.

Bir elini kafa derisine yakın saçlarına soktu, başını geriye çekti ve ağzını sertçe onunkinin üzerine eğdi, onu derin, ruhunu ele geçiren bir öpücüğe aldı, sıcak, kadifemsi dili araştırdı, geri çekildi. Öpücükten, öpücüğün vahşi, sahiplenici vahşetinden o kadar sersemlemişti ki, adam onu kazığa oturttuğunda gerilmeyi bile başaramadı, ki adamın bunu tam da bu yüzden yaptığını fark etti.

Yavaş, pürüzsüz, amansız bir penetrasyonla kendini onun içine derinlemesine soktu, onu o kadar tamamen doldurdu ki kadın ağzına doğru çığlık attı, ama adam dudaklarını onunkilerin üzerine kapatarak çığlığı yuttu. Uzun dakikalar boyunca bu şekilde kaldı, iliklerine kadar içine girdi, her yumuşak ve sıcak yarığını iyice istila etti, ama hareket etmedi, sadece onu öptü, sıcak dili onunkine karıştı. O kadar büyüktü ki, kadının alışması, rahatlaması ve uyum sağlaması uzun dakikalar aldı. Uzun dakikalar boyunca hareketsiz kaldı, bölgesini işgal etti, dudaklarına karşı sızlanıp hareket etmesi için yalvarana kadar çevreyi incelemedi. Şimdi baskı iyi hissettirdiğinden, doyurmak için *çok fazla* hareket gerektiren tamamen farklı bir baskı hissediyordu.

"Ben senin içindeyim," diye mırıldandı. "Ah, Tanrım, içindeyim." *Sonra* -sonunda- hareket etmeye başladı, kalçalarının erotik küçük dairesel hareketiyle- bir itme değil ama içinde yavaşça derin bir sürtünme. Kendini ona sürtüyor, biraz geri çekiliyor, tekrar sürtüyor, her seferinde klitorisinin sıkı tomurcuğunu enfes bir sürtünmeyle dürtüyordu.

Adamın yoğun ve yavaş hareketleri, içinde var olduğunu bile bilmediği çılgın bir noktayı aşırdı ve tüm kasları tekrar adama kenetlendi,

Kilitlendi, titredi ve boşaldığında daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu, içinde o kadar derin, paramparça edici derecede yoğun bir patlama oldu ki boğazından içgüdüsel bir çığlık koptu.

"Lanet olsun!" diye kükredi, tüm vücudu gerilmişti. Ellerini kalçalarına kenetledi, geri çekilmeye çalıştı, henüz boşalmaya hazır değildi, ama çok geçti, vücudunun onun etrafında kapanma şekli dayanabileceğinden daha fazlaydı ve onun içinde patladı.

* * *

Saatler sonra, Adam bir dirseğine dayanarak Gabrielle'e baktı ve güzelliği neyin yarattığını düşündü.

Anlamaya başladığını düşünüyordu. Mesele simetri değildi; mükemmellik değildi. Benzersizlikti. Bir insanda olup da diğerlerinde olmayan şey. Sadece onlara ait olan. Belki Gabrielle'in burnu binlercesine benziyordu ama yüzünde, gözlerinin yanında değillerdi,

elmacık kemikleri ve saçlarıyla. Güldüğünde büyüleyici bir şekilde kırışan, sinirlendiğinde kibirli bir şekilde parlayan o burunlar da onun birçok ifadesiyle süslenmişti.

Bu gece onun tüm ifadelerine tanık olmuştu. Onu talepkâr, şehvetle saldırgan, gözleri çılgınca parlarken ve onun altında eğilip bükülürken görmüştü. Onu arkadan, elleri ve dizleri üzerinde yatak odasındaki boy aynasının önüne götürdüğünde yumuşak, tatlı bir şekilde boyun eğdiğini görmüştü. Aynada yüzünü izleyebilmek için uzun, ipeksi saçlarına bir yumruk atarak başını geriye doğru tutmuştu. O çekik yeşil-altın gözlerin zevkle mırıldanırken kızışmış bir kedi gibi daralıp parlayışını izledi. Ağır testisleri kıkına ve kalçalarına ritmik bir şekilde vururken dolgun göğüslerinin sallanışını izleyin. Onun kendisine bunu yapmasını izleyişini. Adam onu yalayıp yalayıp titreyerek zirveye çıkarırken onun hayallere daldığını ve kaybolduğunu görmüştü. Ve hatta ondan bir kez daha lezzetli bir ürperti çıkarırken neredeyse korkmuş görüldüğünü bile görmüştü.

Eğer tüm Fae gücüne sahip olsaydı, bakirenin acısını dindirebilirdi; bu haliyle durmak zorunda kalmıştı çünkü kadın daha fazla dayanamamıştı. Bu yüzden yatakta tok bir şekilde yatarken onu nazikçe temizledi, ateşi yaktı, sonra yemek için mutfığa gitti ve akşam yemeğini kaçırdıklarını fark etti. Aslında yemek biteli saatler olmuştu.

Dageus'a loş ve gölgeli mutfakta rastlamıştı; Highlander dondurucudan dondurma aşırıyordu. Genç olan

Keltar ikizi ona şöyle bir baktı, güldü ve "Seni birkaç gün daha göreceğimizi sanmıyorum, değil mi? Yaşlı Olan?"

Adam şeytani bir sırıtışla, "Beni Lughnassadh'da göreceksin," diye cevap verdi. "Ve bana İhtiyar demeyi bırak. Ben sana Genç Olan demiyorum. Adam. Sadece Adam."

"Evet, o zaman bu Adam," diye cevap verdi Dageus kolayca.

Adam şatonun serin taş merdivenlerini yalınayak, yiyecek dolu bir tepsiyi taşıyarak çıkarken, insan vücudunun bir erkeğin vücudunun ağrıyabileceğini bilmediği yerleri ağrıyordu, göğsünde o ani keskin ağrılardan birini daha hissetmiş ve neredeyse tepsiyi düşürüyordu. Durup korkuluklara yaslanmak zorunda kalmış ve ağrı geçene kadar nefes nefese kalmıştı. Yakında ölümlü bedeninden çıkacak olmasının iyi bir şey olduğunu fark etmişti, çünkü Aoibheal'in ona verdiği bedende bir sorun olduğu açıktı.

Adam yatak odasına döndüğünde kadın mışıl mışıl uyuyordu, yatağın üzerinde kendinden emin bir şekilde yayılmıştı, çıplak vücudu ateş ışığında usulca parlıyordu. Karmakarışık sarı saçları, seksle kızarmış teni ve yemyeşil kıvrımlarıyla, gümüş saten çarşaflara karşı altın ışıltılı, canlı bir ölümlüydü.

Tanrım, bu kadın inanılmaz, diye hayret etti Adam, yatağın kenarında durmuş, uyuyan kadına bakıyordu. Bir parmağının ucuyla göğsünün sert ve yüksek tepesinin üzerinde geziniyordu. Bilinci yerinde olmasa bile vücudu tepki verdi.

meme ucu sıkılaştı. Boğuk bir yeminle elini bırakıp bir adım geri çekilmeye zorladı kendini, yoksa ağzını yine o meme ucuna götürecekti, dişlerinin kenarını kızın hoşuna gittiğini anladığı şekilde üzerinde gezdirecekti. Onu incitmişti ve incitmeyi reddediyordu.

Ona, içinde gizlendiğini hissettiği tüm saf, durmak bilmeyen tutkuyla karşılık vermişti. Serbest bıraktığı ve ona yönelttiği tüm o ateş, açıkça, kısıtlama olmadan, özüne kadar ahlaksızca ve adam bundan zevk aldı, onu emdi, onunla yüceltti. Ona daha önce hiç hissetmediği şeyler hissettirmişti. Ölümsüz yüzyıllar boyunca düşünebileceği ve belki de hala anlayamayacağı şeyler.

Ve bu hediye için onun ruhunu mu alacaksın?

İrkildi, omuz silktilti. Ne yani, insan bedenleri insan vicdanlarıyla mı yüklüydü? *Karşılığında ona ölümsüzlük vereceğim.*

Ona seçme şansı verecek misin? Ona

söyleyecek misin? Hayatta olmaz, diye

sessizce karşılık verdi.

Eğer Gabrielle onun kendi özel cenneti olacaksa, bilgi elması teklif edilmeyecekti. Âdem, *diğer* Âdem'e ne olduğunu çok iyi biliyordu. Küçük bir bilgi her zaman bir adamın Bahçe'den kovulmasına neden olurdu.

Gabrielle O'Callaghan'ın ölümünü izlemeyecekti. Çok fazla insanın ölümünü izlemişti. O artık onun kıızıydı. Kendi seçimini yapmıştı. Ona

gelmişti,

onu kabul etti.

Kendisinin asla takip edemeyeceği bir yere gitmesine izin vermek için ondan çok daha iyi bir adam olmak gerekirdi.

* * *

Dageus elinde hafifçe erimekte olan bir bardak dondurmayla karanlık şatodan geçerken gülümsedi. Günümüzün bu ikramına karşı büyük bir zevk geliştirmişti ve öpücüklerinden kavrulan tenine karşı dondurmanın serinliğiyle Chloe'yi kızdırmaktan hoşlanıyordu. Dudaklarından, meme uçlarından, kalçasının ince çukurundan yalıyordu.

Saatlerdir sevişiyorlardı. Havada arzu vardı, şato neredeyse romantizm kokuyordu. Topping gece esintisine bindi ve bundan memnundu.

Çünkü bir kadının iyileştirici dokunuşuna ihtiyaç duyan bir erkek varsa, o da Âdem'di.

Draghar tarafından ele geçirilmek Dageus'u pek çok yönden değiştirmişti, hâlâ anlamaya çalıştığı yönlerden. Kafatasının içinde bıraktıkları muazzam miktardaki bilgiyi sistematik bir şekilde sıralıyor, iyilik için kullanılabilecek olanları ayıklıyordu.

En son geliştirdiğı becerilerden biri de derinlemesine dinleme becerisiydi.

Drustan'a bunu yapabileceğini henüz söylememişti, hâlâ kontrol etmeyi öğreniyordu.

Daha önce bunu hiç başaramamıştı, babasının çok iyi becerdiği o meditatif Druid bakışı, yalanlardan sıyrılıp bir meselenin gerçeğini, bir adamın kalbini görebilen o dinleme.

Ama evlilik mutluluğunun son aylarında yeni bir sessizlik keşfetmişti, on üçün bilgisiyle birleştiğinde Druid duyularını açan bir iç huzur.

Bugün yola çıktıklarında Adam Black'i derinlemesine dinlemişti, duvarları yıkma nedenleri hakkında doğru söyleyip söylemediğini öğrenmesi gerekiyordu. Eğer Keltar yine yeminlerini bozacaksa, Dageus bunun haklı bir amaç için olduğunu bilmeliydi. Hafifçe araştırmış ve bu sığ penetrasyonda Adam'ın doğru konuştuğunu öğrenmişti.

Ama sonra başka bir şey hissetti, geçici olarak azalmış bile olsa, tüm güce sahip bir ölümsüzde bulmayı beklemediğı bir şey; tanıdığı bir şeydi ve duyularını sonuna kadar açıp daha derinlemesine araştırmaya karşı koyamadı.

Kadim olanın sözlerinde - söylediklerinde ve söyledikleri ile söylemedikleri arasındaki boşluklarda - duydukları onu derinden etkilemişti.

Bir zamanlar Dageus kendini yalnız bir adam olarak görüyordu. Eşini bulmadan önce, Chloe çelimsiz ellerini onun kalbine bastırmadan ve bağlayıcı yeminlerle kendini ona adamadan önce.

Ama şimdi, yalnızlık olarak düşündüğü şeyi binlerce yılla birleştirip sonsuzla çarpabileceğini ve yine de Adam Black'in içinde aldatıcı bir şekilde hareketsiz duran o karanlığı ölçmeyi başaramayacağını biliyordu.

Tuatha Dé'nin insan kılığında aralarında dolaştığı garip günler, diye düşündü odasının kapısını iterek.

Şey... sayılır.

Çünkü bu, öteki dünyadan gelen misafirleri hakkında keşfettiği bir başka beklenmedik şeydi.

Adam, söylediği gibi, artık tam olarak Tuatha Dé değildi.

Ancak insan da değildi.

Gabby üç uzun, mutlu gün ve gece boyunca Adam'ın yatak odasından çıkmadı. Üç mükemmel, inanılmaz gün ve gece. Kendini tamamen onlara, ona bıraktı.

Oh, tüm zaman boyunca sevişmediler, onun vücuduna kıyasla çok narin olan vücudu buna dayanamazdı.

Ama zevk almanın ve vermenin pek çok yolu vardı ve o hepsinde ustaydı. Duşta saatler geçirdiler, tembelce birbirlerini yıkadılar, birbirlerinin vücutlarını keşfettiler, tattılar ve alay ettiler. Altın kadife teni, dalgalanan kasları ve çıplak vücuduna dökülen ipeksi siyah saçlarıyla ziyafet çektiği saatler. Ateşin önünde bir kilimin üzerine yayıldığı, adamın onu kokulu yağlarla ovduğu ve onu çok sert binilmiş bir kısrağa benzettiği saatler.

Arkasına geçip tekrar sürüyordum. Onu tekrar ovmak. Daha fazla banyo, yatakta daha fazla oyun.

Onu sadece yemek almak için terk ediyordu. Günler ve geceler boyunca yemek, uyku ve seks. Hiçbir kadının bekâretini bu kadar fantastik bir şekilde kaybetmedi ine karar verdi. Tam da adamın söylediği gibi olduğu birçok uzun saat vardı: hareket edemeyecek kadar baygın bir şekilde doymu tu. Adamın onu bir daha tahrik edemeyece ine inanıyordu; yine de esmer kirpiklerinin ve çekik ka larının altından gelen altın benekli karanlık bir bakışla bir kalp atı ında tahrik oluyordu.

Kendini kristallerin, ısı kokulu ateşin ve cızırtılı erotizmin cehennemine d  m   gibi hissetti. Başta fark etmemiş olsa da, büyük, karanlık, çıplak adamın görüntüsüne çok fazla takılmı tı, sonunda odasının Kristal Oda olarak adlandırıldı ını fark etti çünkü çeşitli hayali canavarların kristal heykellerini barındırıyordu. Tek boynuzlu atlar ve ejderhalar, kimeralar ve anka ku ları, gryphonlar ve centaurlar   mineleri, yan masaları ve sandıkları süslüyordu. Zarif prizmalar pencerelere asılmış, daha fazlası sa lı ın üzerinde asılı durarak ateş ı ı ını yakalıyor ve parlak renk sıçramalarına d n  t r yordu.

Duvarlarda güzel duvar halılarının arasında süslü gümüş çerçeveli aynalar asılıydı ve koyu renkli, güzel oymalı maun mobilyalar s iti süslüyordu. Pel   kuzu derisi halılar yere serilmişti. Antika i  ili inin  aheseri olan yatağın üzerinde saten  ar aflar, dolgun ku  tüyleri ve pel   siyah kadife bir örtü vardı. K  k ağaçlar b y kl  nde dört posteri vardı (bir noktada ellerini ba ladı ı, onu  p p tadına baktığı, ihtiyaçtan çılgına çevirdiği posterler).

Fae prensiyle yatması için bu süitten daha uygun bir yer olamazdı, etrafı efsanenin imkânsız yaratıklarıyla çevriliydi, sevgilisinin imkânsız efsanesi ateş ışığıyla yaldızlanmıştı, gökkuşağı tonlarıyla beneklenmişti, üzerinde yükseliyordu, karanlık yüzü şehvetle gergindi.

O üç gün boyunca, zamanın ve mekânın dışında bir yerde, anın dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı bir peri bahçesinde var olduklarını hissetti ve anlar o kadar enfesti ki, bir süreliğine her şeyi unuttu.

Öpüşmeyle büyülenmiş dudaklardan hiçbir soru dökülmedi. Sevişmekten sarhoş olmuş bir zihinde hiçbir endişe yuvarlanmadı. Yarına dair hiçbir düşünce araya girmedi.

Artık mutluydu ve bu yeterliydi.

* * *

Dördüncü gün, dışarıda hava hâlâ karanlıkken onu uyandırdı, çıplak bedenini kuştüyü bir yorganla sıcacık sardı ve sonunda dağlık bir çıkıntının tepesinde durana kadar onları defalarcaeledi.

Bin metrelik dik bir kayalığın kenarında saygısız bir zarafetle tünleyen adam onu kollarının arasına aldı ve nefesleri soğuk havayı buz gibi yaparak güneşin Highlands'in üzerinden doğuşunu izlediler.

Uzak sisli ufukta en ufak bir altın öpücüğüyle başladı, sisi yavaşça yaktı, pembe-turuncu bir ateş topuna dönüştü, sonra tepeleri ve vadileri altınla yıkadı.

Ve gün doğarken dünyanın tepesinde oturlurlarken ona planını anlattı: MacKeltarların bayram günlerinde yaptıkları ritüellerin nedenini ve bunları yapmazlarsa ne olacağını; Aoibheal'i MacKeltar topraklarına getirmek için birkaç gün sonraki Lughnassadh'ı bekletmeye karar verdiklerini; geldiğinde Adam onu Darroc'un ihanetinden haberdar edecek ve söz verdiği gibi Gabrielle'in güvenliğini sağlayacaktı.

O zaman aralarında neler olabileceği hakkında hiçbir şey söylemedi. O zamanın ötesinde bir gelecekten söz etmedi.

Ve sormadı, çünkü o büyük, şişko bir korkaktı. İnsan formundaki bir peri prensine aşık olmak bir şeydi.

Ama ölümsüz bir varlık? Her türlü güce sahip? Adam insan formunda eziciydi. Onu doğal haliyle hayal edemiyordu.

Onu bunun içinde görmek istediğinden emin değildi. Her şeyin sonsuza dek böyle devam etmesini istiyordu. Herhangi bir değişiklik istemiyordu. Her şey olduğu gibi mükemmeldi.

Sınırsız güce sahip Adam korkutucu olabilir.

Sınırsız gücü olan herkes korkutucu olabilir. *Onunla* korkunç olabilirdi.

Bu yüzden bu düşünce çizgisini daha fazla takip etmeyi reddetti. Spekülasyon yapmanın bir anlamı yoktu, bu onu sadece çıldırtacaktı. Pek çok şey olabilir, pek çok şey ters gidebilirdi. Olacak olanla, olduğu zaman ilgilenecekti. Tek bildiği, belki de Adam'ın onu gerçekten koruyamayacağı ve kraliçenin onu öldüreceği ya da Avcılara teslim edeceğiydi.

Ayıltıcı bir düşünce vardı.

Ve şu anın tadını çıkarmak için bir neden daha.

Günün geri kalanında bunu yaptı, onunla yatakta yuvarlandı, güldü, alay etti ve çılgınca çiftleşti.

Gün batımına kadar.

Hava kararmaya başladığında onu tekrar kucakladı, onları yüksek bir yere çıkardı ve gökyüzü önce mor, sonra siyah olurken, ay yükselip yıldızlar ortaya çıkarken birlikte izlediler.

"Bu yayla alaca karanlıklarından ve şafaklarından binlercesini gördüm," dedi ona. "Ve hiç doyamadım"

Başını arkaya eğdi ve parıldayan yıldızlarla delinmiş siyah kadife gökyüzüne baktı.

Binlerce alacakaranlık ve şafağı, ölümsüzlüğü ve sonsuza dek yaşamayı düşünürken durakladı ve kendini durduramadan ağzından kaçırıldı: "Morganna neden yaşam iksirini almadı?"

Vücudu anında sertleşti. Onu kabaca kollarının arasında çevirdi ve uzun bir süre gözlerinin içine baktı.

Sonra onu öptü ve nefesi kesilene ve artık Morganna ve ölümsüzlük hakkında düşünmeyene kadar öptü.

Yine de bu soru onu kemirmek için geri dönecekti.

* * *

"İkiniz hile yapıyorsunuz!" Dageus kaşlarını çatarak Chloe ve Gabby'ye

baktı. Chloe öfkeyle, "Hile yapmıyoruz," diye itiraz etti.

"Sen de öylesin," dedi Adam. "Gabby'nin elini eğdiğini gördüm, böylece o. Bizi yenmeye devam etmenizin tek nedeni bu."

Gabby şakacı bir kaşını kaldırdı. "Bana ölümsüz ve her şeye gücü yeten biri, ölümlü bir kart oyununda kaybetmeyi kaldıramazmış gibi geliyor."

Adam hafifçe gülümseyerek başını salladı. Kız zapt edilemezdi. Ve hile *yapıyordu*. Son iki saattir aldatıyordu ama Dageus bunu fark edene kadar görmezden gelmişti. İskoçyalı'nın bunu fark etmemesini oldukça eğlenceli bulmuştu, Chloe'nin ona attığı ateşli bakışlar ya da minyon karısının dudaklarını ıslatıp gülümseyerek konsantrasyonunu bozması dikkatini dağıtmıştı.

Gabby'nin böyle bakışlarına ihtiyacı yoktu. Onun varlığı bile konsantrasyonunu bozmuştu. Geçen haftanın ona duyduğu sinirli ve amansız arzusunun bir kısmını yok etmiş olabileceğini düşünmüştü ama hiçbir şekilde azaltmamıştı. Tersine, onunla yattıkça, tekrar yatmaya daha çok ihtiyaç duyuyor gibiydi.

Gwen ve Chloe birkaç gün önce Kristal Oda'nın kapısına dayanıp artık yeter olduklarını ve en azından günlerinin bir kısmında ev sahipleriyle sosyalleşmeleri gerektiğini söylemeselerdi, Lughnassadh'ın şafağına kadar onu tamamen kendine saklayacaktı. Bunu istemek çok fazla değil miydi?

Yüzü kızaran Gabrielle, ileri gitmeleri için ısrar etmişti. Ona insan davranışları hakkında hızlı bir ders vermişti, hiç hoşlanmadığı bir ders. Onu herhangi biriyle, herhangi bir süre için paylaşma fikrinden nefret ediyordu.

Ama Gabrielle kararlıydı ve böylece altısı son birkaç günü gündüzleri Highlands'de yürüyüş yaparak, akşamları yemek yiyerek ve sabahlara kadar içip kâğıt, satranç ya da buna benzer insani oyunlar oynayarak geçirmişlerdi. Ve Adam ona duyduğu tüm arzuyu ayın gökyüzünü kapladığı süreye sıkıştırmak için elinden geleni yapmıştı. Tanrım, şafaktan nefret etmeye başlamıştı.

Morganna'yla geçirdiği günlerden beri insanlarla bu kadar içli dışlı yaşamamıştı ve ölümlüler onu hiç bu kadar içten karşılamamıştı. (Hizmetçiler dışında- onları bir türlü anlayamıyordu.

Kasıklarına bu kadar takıntılı bir grup kadın daha önce hiç görmemişti: Tuhaf bir nedenden ötürü kıvrımlı bir kızıl saçlı ona sürekli muz teklif ediyordu ve geçen akşam yemekte sarışın bir hizmetçi kız bıçağını tombul bir sosise sapladıktan sonra düpedüz kötücül bir bakışla tabağına bırakmıştı).

Ama MacKeltarlar ona kendilerinden biriymiş gibi davrandılar. Kendi aralarında yaptıkları gibi onunla da şakalaştılar. Minik yavrularını onun kollarına attılar ve kucağına verdiler. Bin yıldan uzun bir süredir eline bebek almamıştı, hiç üzerine tüküren olmamıştı. Kusturulmuş mama ipek ve deri üzerinde cehennem gibiydi ama sonra Gabrielle'in gözlerindeki bakışı yakalamış ve minik Maddy MacKeltar'ın istediği kadar üzerine tükürebileceğine karar vermişti.

Hatta kendisi hakkında yeterince açık sözlü olmadığını düşündüklerinde ona karşı hırçınlaşıyorlardı. Geçtiğimiz birkaç gün içinde bazı şeylerden bahsetmiş, daha önce kimseyle paylaşmadığı deneyimleri paylaşmıştı. Kendi türü alay ederdi ve ölümlüler onu hiçbir zaman gerçekten kendilerinden biri olarak görmemiş, kınama ya da önyargı olmaksızın sadece olması için onu hiçbir zaman bu kadar özgür bırakmamıştı. Morganna bile. Onun için her zaman Fae'lerden biri olmuştu ve oğlu onu Brodie Kalesi'nde hiç hoş karşılamamış, babası olarak kabul etmeyi reddetmişti.

Ama burada, bu büyülü zamanda, o Adem'di. Bir insandı. Daha fazlası değil.

Daha azı değil. Ve bu tamamen büyüleyici bir şeydi.

Kütüphaneye şöyle bir göz gezdirdi. Drustan ve Gwen ateşin yanında ilerlemeli satranç oynuyor, gülüyor ve konuşuyorlardı.

Minik, güzel, siyah saçlı kızları yakınlarda uyuyor, ara sıra beslenmek için uyanıyorlardı.

Gabby ve Chloe gülüyorlardı, Dageus'a asla hile yapmayacakları konusunda ısrar ediyorlardı, Dageus onlar hakkında nasıl böyle bir şey düşünebilirdi?

Şöminenin üzerindeki büyük saat on bir kez çalıyordu.

Bir saat içinde Lughnassadh başlayacaktı. Ve diyarlar arasındaki duvarlar incelmeye başlayacaktı.

Ve burada kalede oturup kraliçeyi bekleyecekti.

En geç yarın gün bitiminde Aoibheal uyarılmış olacaktı. Darroc'un hain olduğu ortaya çıkacak, diyarlar güvende olacak ve Adam yeniden ölümsüz, her şeye gücü yeten haline dönebilecekti.

Ancak küçük *ka-lyrra*'sı günden güne yaşlanmaya devam

edecekti. Ve bunu durdurmak zorundaydı.

Gabrielle'e baktı. Alt dudağını kemiriyor, elindeki kâğıtların üzerinden Chloe'ye muzip bir bakış fırlatıyordu. Onun etrafında da - kütüphanedeki her insanın etrafında olduğu gibi - o şeytani altın parıltı vardı. Onu her zaman dengesiz bir mknatıs haline getiren, kendine rağmen çeken o parıltı,

Yakınlaşma çabalarına rağmen itilmişti. Onu cezbeden şey, asla dokunamayacağı ya da anlayamayacağı bir şeydi.

Derin nefes aldı, yavaşça verdi. Bir yudum viskiyi geri attı ve Tuatha Dé formundayken hiç olmadığı kadar insan boğazını yakmasının tadını çıkardı.

Varoluşu boyunca ilk kez, hiçbir Tuatha Dé'nin sahip olmadığı bir yeteneği diledi. Zamanın içinde belli bir dereceye kadar geriye ve tekrar şimdiki zamana kadar ileriye gitmeyi öğrenmiş olsalar da (gerçi bunun ötesine asla geçememişlerdi; efsaneye göre *henüz olmamış olana gidebilen* tek bir ırk vardı ama Adam bu tür efsanelere pek itibar etmezdi), kraliçenin kendisi bile zamanı durduramazdı.

* * *

"Dur!" diye tısladı Bastion.

Avcılar anında durdu. "Ama kokusunu aldık. Bu tepelerde, buraya çok yakın," diye itiraz etti biri.

Bastion yüzünü buruşturdu. "Koğuşlar var. Kraliçe bu toprakları koruyor. Onları geçmeye cesaret edemeyiz."

"Ama Adam Black ve insanı onları geçti," dedi Avcı sabırsızlıkla.

"Darroc'u çağıralım mı?" diye sordu bir başkası.

Bastion başını salladı. "Hayır. Adam koğuşların arkasına saklandığı sürece Darroc'un yapabileceği bir şey yok. Bekleyeceğiz. İlk fırsatı kollayacağız. Sonra Darroc'u çağıracağız. Şansımızı bir daha kaybetmeyeceğiz. Yaşlı, bu düşmanı gidene kadar kraliçeye karşı harekete geçmeyecek."

Ve Bastion, Darroc'un kraliçeye karşı harekete geçmesini, onu tahtından indirmesini her şeyden çok istiyordu. İnsan diyarında tekrar dolaştığı bu kısa süre tüm duyularını uyandırmış, Unseelie cehenneminin sıkıcılığını ve bıkkınlığını yok etmişti. Ona ne kadar canlı hissettiğini, Avcı olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu hatırlatmıştı. Avlanacak ne kadar çok lezzetli insan vardı.

Bu şans kaçırılmazdı. Yaşlı'ya intikam hırsıyla işleri tekrar berbat etme şansını da vermeyecekti. Darroc'u sadece mümkün olan son dakikada çağıracaktı ve Darroc onu beğenisine göre yeterince hızlı öldürmezse, Bastion Adam'ın ölümünü kendisi görecekti.

Aoibheal, Morar Adası'ndaki silis kumundan bir arazide ilerliyor, köpüren turkuaz denize bakıyor, yanardöner gözleri parlıyordu.

Genellikle onun için hiçbir önemi olmayan, aslında pek de farkında olmadığı bir şey olan zaman, birdenbire acil bir mesele haline gelmişti.

Kısa bir süre önce, ırkı için yarattığı diyarların dokusunda alışılmadık bir his, giderek artan bir bütünlük eksikliği hissetmişti. Daha önce böyle bir şey hissetmediği için, bunun ne olduğunu hemen kavrayamamıştı.

Tuatha Dé ve Man diyarları arasındaki duvarlar inceliyordu.

Dünyaların atkı ve örgüsündeki sıkıntının kaynağını saptaması bir süre daha zamanını aldı: Keltar Druidleri, binlerce yıldır olduğu gibi, bayram günü tatilinde tamamlanması gereken kadim ayin olan Lughnassadh ritüelini henüz gerçekleştirmemişlerdi.

Şaşkınlıkla başını salladı. Danu adına, onun merhametini tekrar sinayacaklar mıydı?

Gözlerini kısarak dışa değil içe baktı, uzak görüşünü zaman ve mekân boyunca genişletti. Şu anda hangi Keltar'ın onu hayal kırıklığına uğrattığını arıyordu.

Aynı kişiler olduğunu görünce hayrete düştüm. Tekrar. Bunun nedenini öğrenmek için daha da uzağa...

Gözleri inançsızlıkla açılmış, dimdik duruyordu. "*Amadan*,"

diye tısladı. "*Bu ne cüret?*"

Belki daha da önemlisi, *bunu* nasıl *yapabilirdi*?

Onu her şeyden mahrum bırakmış, güçsüz kılmıştı - ya da en azından öyle olduğunu sanıyordu - görülemez, duyulamaz, hissedilemez hale getirmişti. Onu iğrenç bir varoluşa, bir hayalet kadar önemsiz bir varoluşa mahkum etmiş ve insanlar alemine atmıştı. Onu sürgüne göndermiş, bağlantısını kesmiş, kendi türünden en ufak bir görüntüyü bile ondan esirgemişti.

Cezasının parametrelerini dikkatle seçmişti, onu insanlık durumunun acılığını tatm a ya zorlamak, ölümlülere olan aptalca hayranlığından bir kez ve sonsuza dek kurtarmak için.

Halkı arasında onu şaşırtmayı başaran tek kişi olan ve altmış bin yaşındaki bir kraliçe için sürprizin tanrıların nektarı olduğu gözde prensine karşı sürekli hoşgörölü davranması, onu hem saray mensupları hem de danışmanları nezdinde olumsuz bir duruma düşürmüştü. Onun ardından yapmak zorunda olduğu sonsuz temizlikten bahsetmiyorum bile.

Yüksek Konsey yüzyıllardır harekete geçmesi için ısrar ediyordu ve Adam'ın son meydan okumasından sonra kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı. Adam, egemenliğı sorgulanmasın, kendisine açıkça meydan okunmasın diye asla izin veremeyeceğı bir şey olan mahkemesi ve konseyi önünde ona karşı çıkmıştı. Seelie'lerin en güçlüsü olmasına rağmen, bu güç sadece halkının çoğunluğunun desteğine sahip olduğu sürece onundu. Bu güç ondan alınabilirdi.

Elli yıl kadar böyle bir cezanın onu Tuatha Dé olduğu için minnettar kılmaya, dize getirmeye ve insanlara karışmasını engellemeye yeteceğinden emindi.

Ona verdiği forma müdahale etmenin bir yolunu bulmasının mümkün olduğuna inanmamıştı.

Ne kadar da yanılmıştı. Her zaman olduğu gibi, eğer bir boşluk varsa, ikonoklastik *D'Jai* prensi onu buldu. Ve sadece birkaç ay içinde. İşte oradaydı, Keltar malikanesindeydi ve bu sorunu onun yarattığına dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Lanetli ve güçsüz olsa bile, Keltar'ın ayini gerçekleştirmesini engellemek için bir şekilde bir şeyler yapmanın yolunu bulmuştu.

Duyularını tekrar gererek boyutsal hataları hissetti. İncelen duvarların etkileri önce İskoçya'da hissedilecek, ardından hızla İrlanda ve İngiltere'ye yayılacaktı. Aslında çoktan başlamıştı bile. Etkiler dışarıya doğru yayılacak, ta ki akşam karanlığında gizli Tuatha Dé diyarları dünyanın dört bir yanında, insan diyarlarının ortasında yükselene kadar.

Akşam karanlığında, insanların arasında tam insan cazibesinden daha az bir şeyle yürüyen herhangi bir Tuatha Dé açığa çıkacaktır.

Akşam olduğunda, Morar'ın silis kumları bile bir insan ayının altında soluk bir şekilde parıldardı.

Boyutlar birbirine karışacak, zamansal portallar açılacaktı. Unseelie serbest kalacaktı.

Kısacası, kıyamet kopacaktı.

* * *

Adam, kraliçenin yaklaştığını hissettiğinde, büyük salonda Gabrielle ile oturuyordu. *Lanet olası zaman*, diye düşündü. O bile beklerken biraz sinirlenmeye başlamıştı, neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu.

Onu nasıl hissettiğine dair hiçbir kelimesi yoktu, aslında insan olduğu için bunu yapabilmesine oldukça şaşırmıştı ama vücudunda bir gerginlik, kafatasının içinde bir baskı vardı. Kollarını Gabrielle'in etrafında koruyucu bir şekilde sıktı.

Saatler önce, MacKeltar'lara salonu terk etmeleri ve kaleden çıkmaları için ısrar etmiş, onların sert itirazlarına rağmen, Aoibheal geldiğinde çok öfkeleneyeceği için başka bir yerde olmalarının daha akıllıca olacağına ikna etmişti.

Gabrielle'i yanında tutmuştu. Ne olursa olsun onu kraliçenin gazabına karşı koruyacaktı ama savunmasız MacKeltar'ların da dikkatini dağıtmasını istemiyordu.

Şiddetli bir rüzgâr aniden eserek sağlığın içindeki ateşi söndürdü, ardından hava yasemin ve sandal ağacıyla ıslandı ve Aoibheal orada, önlerinde parıldıyordu.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadığını duydu Gabrielle, dehşete düşmüştü.

"Kraliçem," dedi Adam, hemen ayağa kalktı ve Gabrielle'i de yanına alarak, bir kolunu onun beline doladı.

Ah, evet, Aoibheal çok öfkeliydi. Göz kamaştırıcıydı, o kadar korkunç bir güzelliğe sahipti ki, onun için bile bakması neredeyse imkânsızdı, ıslıl ıslıl parlıyordu, binlerce küçük güneşin parlaklığıyla aydınlanmıştı. Biçimi esasen insan olsa da, vücudu tüyler ürpertici derecede mükemmel, ışıktan elbisesinin altında çıplak olsa da, onda insani olan hiçbir şey yoktu. Saf güç havada titreşiyordu, muazzam, kadim bir varlığın varlığı.

"Bu ne cüret? " Sözleri büyük salonda yankılandı, çelik taşa çarptı.

"Kraliçem," dedi Adam hızla, "sağlığınız tehlikede olmasaydı böyle aşırı önlemler almazdım. Ciddi bir risk altında."

"Bunun benimle ilgili olduğuna inanmalı mıyım, Amadan? Senin son - ve söylemeliyim ki en büyük - meydan okuma eylemini özverili bir hareket olarak mı yorumlamamı istiyorsun?" Sesinden alaycılık damlıyordu.

Adam'ın gerçek adının bir kısmını kullanıyordu, Adam değil, Amadan. Ah, evet, kızgındı. "Seninle ilgili," dedi. Bir duraklama. "Yine de beni ödüllendirmek istersen, buna karşı çıkmam."

"Seni ödüllendirmek mi? Seni ne için ödüllendirecekmişim? Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? İnsanların şimdiden eski büyüünün nadasa bırakıldığı yer ve zaman dokusundan kaymaya başladığını biliyor musun?"

"Dolmenler açıldı mı?" Adam irkildi. "Evet."

"Peki, neden bu kadar bekledin?"

Ona öyle bir kutup bakışı attı ki, derisinin buz tutmamasına şaşırdı. "Nasıl risk altındayım? Konuş. Şimdi konuş. Hızlıca. Her geçen an. Seni dinlemektense daha fazla cezalandırma eğilimim artıyor."

"Darroc hayatıma kast etti." *İşte. Bununla yüzleş, Aoibheal, Aylar önce yapman gerektiği gibi beni ölümsüzlüğe kavuştur* diye düşündü.

Kraliçe kaskatı kesildi. "Darroc? Bunu nereden biliyorsun? Artık bizim türümüzü göremiyorsun."

"Onu gördüm," diye konuştu Gabrielle o zaman.

Adam ona baktı ve kolunu onun etrafında sıktı. Gözlerini kısmış, yüzünü kaçırmıştı ama yine de görüş alanının çevresinden kraliçeyi gözetlemeyi başarıyordu. Kraliçe, insanların ona odaklanamayacağını bildiği için kasıtlı olarak yüksek cazibeyi seçmişti. Ama Gabrielle'i tanımıyordu, diye düşündü gururla; o güçlüydü, onun *ka- lyrası*.

Aoibheal onu tanımaya tenezzül etmedi. "Nasıl?" diye sordu Adam'a.

"O bir *Sidhe-seer*, Kraliçem."

Aoibheal'in gözleri kısıldı. "Gerçekten de." Gabrielle'e sert ve buyurgan bir bakış fırlattı. "Hepsinin öldüğüne inanmıştım. Biliyorsun ki Anlaşma'nın şartlarına göre bu onu benim yapıyor."

Adam sertleşti. "Darroc'un size karşı komplo kurduğu konusunda sizi uyaramıyım için sizinle görüşmeme yardım etti." dedi sertçe. "Benim aracılığım ile hareket etmesi karşılığında onun güvenliğini sağladım."

"*Güvence* mi verdin? Hiçbir şeyi temin etmeye hakkınız yoktu."

"Kraliçem, Darroc Unseelie krallığından Avcılar getirdi. Hizmetinde bir ya da daha fazla avcı var."

"Avcılar mı? *Benim avcılarım mı?* Şaka yapıyorsun!" Büyük salonda esen rüzgâr sert ve soğuk bir şekilde etrafını yalayıp geçti.

Adam'ın nefesi havayı küçük buz kristalleriyle buzlandırırken, "Şaka değil. Bu doğru. İkinci kez saldırdığında kendini ya da Avcılarını gizleme zahmetine girmedim. Onları bizzat gördüm."

"Anlat bana," diye emretti.

Hızlı hızlı konuşarak, Gabrielle'i bulmasından, Aine ve arkadaşına yaklaşmasına, Darroc'un ilk saldırısına ve sonrakine kadar her şeyi anlattı.

"Bütün bunları sen de *mi* gördün, *Sidhe-seer*?" diye sordu

kraliçe. Gabrielle başını salladı.

"Bana tam olarak ne gördüğünü söyle."

Kraliçeyi yarı dalgın bakışlarla izleyen Gabrielle, ona gördüklerini ayrıntılarıyla anlattı ve olaya karışan Fae'leri tarif etti.

"Ve ikimiz de biliyoruz ki," diye sözlerini tamamladı Adam, Gabrielle sustuğunda, "Darroc'un Avcıların sadakatini senden uzaklaştırmak için onlara vaat etmiş olabileceği tek bir şey var."

Aoibheal kör edici bir ışık girdabında döndü. Bir süre sessiz kaldı.

Onun yanında. Gabrielle gergindi, sık nefes alıyordu. Onun küçük bedenindeki huzursuzluğu hissedebiliyordu ve hikâyelerini dinleyerek büyüdüğü türden bir Fae gördüğünü fark etti. Kraliçe gerçekten de korkunçtu - bunun için başka bir kelime yoktu. Huşu uyandıran, kadim, yasaklayıcı, yabancı, inanılmaz derecede güçlü. Tek umudu *ka-lyrra'sının* kendisinin kraliçesi gibi olmadığını hatırlamasıydı. Tuatha Dé'nin birbirine insanlardan daha fazla benzemediğini.

Sonunda kraliçe ona döndü. "Darroc bir Yüksek Konsey İhtiyarındır. En güçlü destekçilerimden, en sadık savunucularımdan biri."

"Tanrı aşkına, sözde hizmet, daha fazla değil! Bunu *hiç* anlamayacak mısın?"

"İnsanlarla oynamak için benim krallığımdan hiç ayrılmadı."

Adam iğneleyici sözünü geri aldı. *Hayır, sadece Avcılar, dedi*

ve sessiz kaldı. "Binlerce yıldır konseyimde görev yapıyor."

Yine hiçbir şey söylemedi. Ona söyleyeceklerini söylemişti; bunun sonuçlarını anladığını biliyordu. Ayrıca Büyüklerinden birinin kendisine ihanet ettiğini kabul etmenin onun için zor olacağını da biliyordu.

"Herhangi bir Seelie'nin, ruhsuz bir ölüm tehdidi altında, herhangi bir nedenle Unseelie'yi ortaya çıkarmasını yasakladım."

"Tanrım," demekten kendini alamadı, "sence Darroc unutmuş olabilir mi?"

"İkinizin arasındaki husumeti unuttuğumu sanmayın!" diye tısladı.

"Avcılarla yürüyen ben değilim!" diye tısladı.

Bir sessizlik daha. Ona duyduğu öfke hafifliyor, haberi sindirirken başka bir öfkeye dönüşüyordu. Hava yavaş yavaş yeniden ısınmaya başlamıştı.

"Ve bunun için Keltar'ın diyarlar arasındaki duvarları sağlam tutan Lughnassadh ayinini gerçekleştirememesini mi sağladın? Dünyalarımızın çarpışması riskini göze mi aldın?"

"Kulağını kazanmanın bildiğim tek yolu buydu. Seni uyarmak için. Kraliçemin beni cezalandırmayı seçmiş olması önemli değil. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmadan bir düşmanın ona saldırmasına izin veremezdim. Kraliçemi her zaman koruyacağım. Bunu yapma gücümü elimden almış olsa bile. Üstelik önce Circenn'i bulmaya çalışmadım da değil. Şimdi aklıma geliyor da, belki de onu bulamamamın sebebi sendin."

"Belki de öyleydim," diye kabul etti. "Belki de o ve ailesi Morar'da uzun bir tatilin tadını çıkarıyordur."

Adam başını salladı, dudakları belli belirsiz alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bilmem gerekirdi."

Uzun bir süre ona baktı. "Bunun için kanıtım olmalı. Bunu kendi gözlerimle görmeliyim. Konseye ilk elden görgüleri taşımalıyım."

Adam omuz silkti. "Beni yem olarak

kullan." "Peki karşılığında ne

istiyorsun?"

"Size hizmet etme onuru," dedi yumuşak bir sesle. "Yine de, ölümsüzlüğümün ve tam güçlerimin iadesi gibi küçük bir mesele de var."

"Bana borçlu olduğun bir şey var. Bekliyorum."

Adam'ın çenesinde bir kas sıçradı. "Bunu yeraltı mezarlığında, sen beni lanetledikten sadece birkaç dakika sonra söyledim."

"Tekrar duymak istiyorum. Burada. Şimdi."

Adam'ın burun delikleri alevlendi. Başını buyurgan bir şekilde eğerek şöyle dedi. "Şimdi anlıyorum ki, saray önünde size karşı çıkmak akıllıca bir davranış olmayabilirdi, Kraliçem. Sadakatimi göstermemin size daha iyi hizmet edebileceğini kabul ediyorum. Endişelerimi dile getirmek için daha uygun bir yer bulmaya çalışmış olabilirim."

"Ve seni dinleme zahmetine katlandığım için kendini şanslı

say." Adam hiçbir şey söylemedi.

"Bu 'özür'deki tüm 'olabilirlikleri' kaçırdığımı sanmayın. Sen hala hatalı olduğunuzu kabul etmediniz."

"O zamanlar konseyiniz arasında kan davasını savunmak için kişisel nedenleri olan kişiler olduğuna inanıyordum. O zaman size karşı komplo kurduklarından endişelenmişim. Görünüşe göre haklıymışım."

Aoibheal belli belirsiz gülümsedi. "Ah, Amadan, hiç değişmiyorsun, değil mi?" Ona ölçülü bir şekilde baktı. "Korunan toprakları terk edeceksin. Seni ilk bulduğu yere geri döneceksin."

"Evet, Kraliçem."

"O halde ikiniz sabah yola çıkacaksınız." "Yani,

ben gideceğim," diye düzeltti.

"Bana ne demek istediğimi söyleme. Ne demek istediğimi söyledim. Sen ve *Sidhe kahini*."

"Onu dışarı çekeceğimi *söyledim*. Gabrielle değil-"

"Gabrielle? Güzel isim. İnsanına düşkün görünüyorsun. Benimle tartışmak üzere değilsin, değil mi? En son yaptığın dağınıklığı henüz toparlayamamışken, sabrımı daha fazla zorlamak istemezsin, değil mi?"

Adam sözünün ortasında durdu; tekrar konuştuğunda sesi dikkatle kayıtsızdı.

"*Sidhe-seer*," diye yeniden ifade etti, "benim aracım olmayı ve sizinle iletişim kurmanın bir yolunu bulmama yardım etmeyi kabul ettiğinde, karşılığında ona güvenlik sözü verdim. Bize yardım etmek için kendini riske attı, biz onun halkını uzun süre avladık. Onun

Yardımlarınız saltanatınızın ve tüm diyarların güvenliğini korunmasına yardımcı oldu. Bize yardım eden ölümlülere hediyeler vermek uzun zamandır geleneğimizdir. Ona, her şey bittiğinde onu kendi dünyasında, Tuatha Dé zulmünden uzak, canlı ve iyi bir şekilde bırakacağımıza, kendisinin ve sevdiklerinin güvenliğini sağlayacağımıza söz verdim."

"Böylesine güçsüz bir Fae'den büyük

vaatler." "Beni bir yalancı mı yapacaksın?"

"Sen de bunu yeterince sık yapıyorsun."

Adam kılandı. Bunu Gabrielle'in önünde söylemesine hiç gerek yoktu.

Sessizlik uzadı. Sonra kraliçe yumuşak bir nefes verdi, gümüşü bir ses. "Bu haini benim için ortaya çıkar ve ben de insana verdiğin sözü tutayım, ama seni uyarıyorum, daha fazlasını yapma. *Amadan.*"

"O zaman burada kalması gerektiğini kabul ediyorsun. Keltar topraklarında."

"Sözünüzü tutacağımı söyledim. Ama o da seninle geliyor. Darroc onun yokluğunu merak edip elini göstermeyebilir. Eğer bana ihanet ettiyse, kanıt istiyorum ve bunu hemen istiyorum. Bana karşı harekete geçmeden ve sarayımdakilere bunun mümkün olduğunu düşündürmeden önce." Kraliçe parlak bir ışık girdabında hareket etti. "İzliyor olacağım. Onu benim için dışarı çekin, ben de geleceğim. Bana avcılarını göster

benim Elder tarafında ve ben tam güç için size geri yükleyecektir. Ve onun kaderine sen karar vereceksin. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Adam başını bir kez sallayarak onayladı.

Dudaklarından Tuatha Dé dilinde bir ses döküldü. Onun yanında. Gabrielle yoğun bir şekilde titredi.

"Bu iş bitene kadar *féth fiada* giyeceksin, Amadan." "Lanet olsun," diye mırıldandı Adam vahşice. "Görünmez olmaktan *nefret ediyorum.*"

"Ve Keltar," dedi Aoibheal ani bir gök gürültüsü gibi bir sesle, korkuluklara bir bakış atarak. "Bundan böyle lanetlerimi kurcalamamanı tavsiye ederim. Lughnassadh ayinini şimdi gerçekleştirin ya da gazabımla yüzleşin."

"Evet, Kraliçe Aoibheal," diye yanıtladı Dageus ve Drustan birlikte, merdivenleri çevreleyen taş sütunların arkasından çıkarak.

Adam belli belirsiz gülümsedi. Hiçbir İskoçyalı'nın kaçmayacağını, sadece daha yüksek bir yere çekileceğini, bir anlamda tepelere çıkacağını bilmeliydi.

- savaşın gerekli olması durumunda sessizce hazır bekliyor.

Gabby yumuşak bir nefesle onun yanında *gevşedi*. Kraliçe

gitmişti.

Ertesi sabah erkenden Gabby ve Adam Keltar Kalesi'nden ayrılıp Amerika'ya dönmek üzere uçağa binmek için hazırlandılar.

Adam yine görünmez olduğu için gizlenerek seyahat edeceklerdi ve Gabby bunu dört gözle beklediğini fark ederek şaşırdı. *Féth fiada* tarafından gizlenmenin insana hissettirdiği ilgi çekici bir dokunulmazlık vardı. Ayrıca bunun sürekli dokunacakları anlamına geldiği gerçeği de vardı ve Gabby ona dokunmaya doyamıyordu.

Dün kraliçenin ayrılışının hemen ardından Dageus ve Drustan Lughnassadh ayinini gerçekleştirmişlerdi. Duvarlar tekrar güvence altına alındıktan sonra oturup öğleden sonra olanları yeniden konuşmuşlar, Gabby de Adam'ın aracılığını yapmıştı.

Chloe ve Gwen'in Tuatha Dé'nin kraliçesini -bir bakıma gözlerinin ucuyla da olsa- görmekten duydukları heyecan onu şaşırtmıştı. Görünüşe bakılırsa Chloe, Dageus'un

onunla daha önce bir kez karşılaşmış ve onun tam bir muhasebesini yapmayı başaramamıştı.

Onların tepkisi -korku değil, ilgi ve merak- olaylara yeni bakış açısını pekiştirmişti. Evet, Tuatha Dé Danaan (Gabby'nin artık onlara verdiği isimle) öteki dünyalıydı, farklıydı ama öyle olduklarına inandırılarak yetiştirildiği gibi kalpsiz, duygusuz yaratıklar değillerdi.

Gwen'in de söylediği gibi, onlar başka bir ırktı, oldukça gelişmiş bir ırk. Ve açıklanamaz olan korkutucu olsa da, bu konuda bilgi edinmek insanın korkularını yatıştırmak için uzun bir yol kat etmesini sağlıyordu.

Bu amaçla, MacKeltarlar onu, bir zamanlar artık görünmez olan Adam'la birlikte, dün gece Christopher ve Maggie MacKeltar'ın yaşadığı *diğer* Keltar şatosuna götürmüş ve ona, Anlaşma'nın ilk müzakere edildiği zamana kadar uzanan tüm eski Druid ilmini barındıran yeraltı odası kütüphanesini göstermişlerdi.

Gabby ırklar arasındaki gerçek antlaşmayı görmüştü; saf altından bir levha üzerine kazınmış, yaşayan hiçbir bilginin tanımlayamayacağı bir dilde yazılmıştı. Adam anlaşmanın bazı bölümlerini tercüme etmiş, *Sidhe-seer'lerle* ilgili kısmı vurgulamıştı: "Fae'leri görenler Fae'lere aittir," ama öldürülmeyecek ya da köleleştirilmeyecekler, seçtikleri herhangi bir Fae diyarında huzur ve rahat içinde yaşamalarına izin verilecekti, elbette özgürlükleri dışında her arzuları karşılanacaktı. *Onlara zarar vermediğimizi söylemiştim*, demişti.

Dageus ve Drustan'ın şatosuna dönerken, Chloe ve Gwen yine kraliçe hakkında konuşturlarken, Adam Gabby'ye ön kapıdan çıkıp gizlice içeri girmek için doğruca şatonun arka girişine döndükleri için onlara olan kızgınlığını iletmesi konusunda ısrar etmişti.

Drustan onun aracılığıyla, *ihtiyaç duyulması halinde arkamızda olmanızı beklediğimizi söylemiştim, diye* hatırlattı. *Ayrıca size destek olacağımızı da söylemiştim.*

Gabby bu sözleri söylediğinde, Adam'ın karanlık bakışlarında nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olan bir duygu titreşimi görmüştü.

Adam Black'in hiç duygu hissetmediğini nasıl düşünebilirdi ki? Kraliçe bile duygularını göstermişti. *Bu, O'Callaghan Kitapları'ndaki* bir yanılgıydı ve hızla değiştirecekti. Zilyonlarca diğeriyle birlikte.

Yine de atalarının nasıl bu kadar yanlış anladığını anlayabiliyordu. Kraliçe Aoibheal'in ya da Avcıların, hatta Adam'ın sadece görünüşüne bakarak, onlarla hiç etkileşime girmeden, dünyaları hakkında bu kadar çok şey anlamadan hareket etmek zorunda kalsaydı, o da aynı şeyleri düşünürdü.

Ama artık çok daha iyi biliyordu.

Adam'ın kollarında kavurucu, lezzetli, çökmekte olan bir gece daha geçirmişti.

En ateşli fantezilerinde bile var olduğunu hayal etmediği türden bir sevgiliydi. Ve oldukça ateşli olanları vardı.

Tükenmezdi, dönüşümlü olarak şefkatli ve vahşi, oyuncu, sonra ölümcül bir yoğunlukla gözlerinin içine bakıyordu. Bir kadına kendisinden başka hiçbir şey yokmuş gibi hissettirirdi, sanki tüm dünya eriyip gitmiş ve bir sonraki yumuşak nefes alışından, bir sonraki gülümsemesinden, bir sonraki öpücüklerinden daha önemli hiçbir şey yokmuş gibi.

Hâlâ ne duygularından ne de geleceğinden söz etmişti. Kız da öyle.

Kraliçe bu iş bittiğinde Gabby'nin güvenliğini garanti etmiş olsa da, Darroc'la olan randevularının ötesini görmekte zorlanıyordu. Bu iş bitene kadar gerçekten derin bir nefes alamayacağını biliyordu.

O *zaman* geleceğiyle yüzleşecekti.

Sonra da bir karar vermeye çalışacaktı -tüm güçlere tekrar sahip olduğunda onu terk etmediğini varsayarsak- bir ölümlüyle bir ölümsüzün nasıl birlikte yaşayabileceğine karar verecekti.

* * *

"Geri döneceğine söz ver. Ciddiyim, hem de hemen," *dedi* Gwen ve ona sıkıca sarıldı. "Ve Darroc ortaya çıktığı ve bu iş bittiği *anda* bizi arayıp haber vermelisin. Endişeleneceğiz. Söz mü?"

Gabby başını salladı. "Söz veriyorum."

"Adam'ı da geri getir," dedi Gwen.

Gabby uzun boylu, esmer prensine baktı. Gün kalın beyaz bir sisle örtülü olarak doğmuştu ve saat sabahın onu olmasına rağmen sisin hiçbiri dağılmamıştı. Nasıl geçebilirdi ki? Eğer gökyüzünde bir yerde güneş varsa bile, onu kesinlikle göremiyordu. Üstünde, dünya bembeyaz bir tavana sahipti. Bir düzine metre ötede, geldikleri kiralık arabanın yanında duran Adam'ın ötesinde beyaz bir duvar vardı.

Adam. Bakışları Adam'ın üzerinde sevgiyle oyalandı. Adam siyah deri pantolon, krem rengi İrlanda balıkçı kazağı ve gümüş zincirli ve tokalı seksi Gucci botlar giymişti. Uzun, ipeksi, siyah saçları saçlarına dökülüyordu.

Yontulmuş yüzü tıraşsızdı ve gölge sakalıyla tozlanmıştı. Regal altını boğazında parlıyordu.

Kalp durduracak kadar güzeldi.

Tekrar Gwen'e baktı ve gözlerinde keskin bir yaş sızısı hissettiğinde dehşete kapıldı. "Eğer o hâlâ hayatımdaysa, yapacağım," dedi usulca.

Gwen homurdandı ve Chloe ile bakıştılar. "Onun hâlâ hayatında olacağını düşünüyoruz Gabby."

Bu konuda titizlikle kurduğu savunması temelinden sarsıldı. Zihinsel olarak kaskatı kesildi, çok ama çok dikkatli olmazsa duygusal bir sepet vakasına dönüşebileceğini biliyordu. Bastırdığı birçok korkunun en küçüğünü bile hissetmesine izin verirse, hepsi serbest kalacaktı. Ve ne yapacağı ya da söyleyeceği belli olmazdı: Muz Olayı buna bir örnekti. Duygular diline tahmin edilemez şeyler yapıyordu. Kötü, çok kötü şeyler.

Korkularını uzak tutma kararlılığına rağmen, kendi kendine, "Ama nasıl? Tanrı aşkına, o ölümsüz olacak-"

"Yapma," diye sertçe sözünü kesti Chloe. "Seninle bir şey paylaşacağım," dedi Gwen'e bir bakış atarak, "bilge bir kadın bana bir zamanlar bunu söylemişti. Bazen bir inanç sıçraması yapman gerekir. Sadece yap. Aşağıya bakma."

"Harika," diye mırıldandı Gabby. "Bu sadece harika. Sanki bütün sıçramaları *ben* yapmak zorundaymışım gibi görünüyor."

"Her nasılsa," dedi Gwen yavaşça, "sanırım her şey bitmeden önce Gabby, bunu yapan tek kişi sen olmayacaksın."

* * *

"Sola dön," diye talimat verdi Adam.

"Sol mu? Bu bezelye çorbasında solu nasıl *görebiliyorsun*?" Gabby sinirli bir şekilde konuştu. Küçük arabanın kaputunun on metre ötesindeki yolu zar zor seçebiliyordu. Ama onu kızdıran sadece sis değildi; Keltar Kalesi'nden uzaklaştıkça kendini daha da savunmasız hissediyordu. Sanki Gabrielle O'Callaghan'ın Hayat Kitabı'ndaki en muhteşem bölüm sona ermek üzereydi ve sayfayı çevirdiğinde bulacağı şey hiç hoşuna gitmeyecekti.

Dehaya yakın analitik zekâsıyla arkadaşı Elizabeth'in neden cinayet romanları, psikolojik gerilimler ve korku hikâyelerini bir kenara bırakıp sadece aşk romanları okuduğunu şimdi anlıyordu. Çünkü bir kadın o ateşli kitaplardan birini eline aldığında, sonsuza dek mutlu olacağına dair kesin bir garantisi vardı. Bu kapakların dışındaki dünya keder, hayal kırıklığı ve yalnızlık getirse de, bu kapakların arasındaki dünya muhteşem bir yerdi.

Sinirli bir şekilde Adam'a baktı. Adam ona bakıyordu. Sertçe.

"Ne?" diye tersledi kavgacı bir tavırla, kavgacı görünmek istemiyordu ama bunu iliklerine kadar hissediyordu.

Yumuşak bir sesle, "Bana aşık olmuyorsun, değil mi İrlandalı?" dedi.

Bakışlarını sabit bir şekilde önündeki yola çevirdi. Gabby çenesini sıkı, birkaç dakika boyunca konuşamadı, midesi duygularla doluydu, patlamak üzere olan gerçek bir düdüklü tencere gibiydi. Grain'in duysa tüylerinin ürperceği birkaç kelime mırıldandı.

"Neden bana bunu sorup duruyorsun?" diye tersledi sonunda. "Bana bunu sorup durmandan gerçekten *bıktım*. Sana bunu soruyor muyum? Sana hiç sordum mu? Sanki beni uyarıyormuşsun *gibi, sanki 'Bana kanma İrlandalı'* diyormuşsun gibi. "Bana aşık olma İrlandalı, seni çaresiz, zayıf küçük kadın," ve bu lanet olası "İrlandalı" da neyin nesi? Bana isimle hitap edemez misin? Bu da şu kişiliksizleştirici dokunuşlardan biri mi? Sanki seni biraz

beni duyguları olan bir insan olmaktan çıkarıyor mu? Bilmeni isterim ki, seni kibirli, zorba. kalın kafalı, az konuşan, bana asla soru sorma, çünkü sana cevap vermeyeceğimden eminim -sadece- ölümlü prens, üniversitede psikoloji derslerinden payıma düşeni aldım, Erkekler hakkında anladığım bir iki şey var, bu insan olmayanlar için de geçerli ve *eğer* sana aşık olsaydım, ki olmadığımı söylemek için buradayım, çünkü aşık olmak devam eden bir eylemi, gerçek zamanda, burada ve şimdi gerçekleşen bir olayı ima eder- "

Aniden sözünü kesti, çok fazla şey anlatmanın eşiğindeydi. Devam edemeyecek kadar yaralı, kendinden ve ondan emin değildi.

Nefes aldı. Öfkeli bir nefesle perçemini yüzünden çekti. Uzun dakikalar geçti ve o hiçbir şey söylemedi.

Kelimeleri ağır ağır söyleyerek, "Morganna neden ölümsüzlük iksirini almadı? Buna cevap vermeni *istiyorum*."

Sessizlik uzadı. Ona bakmayı reddetti.

"Çünkü ölümsüzlük," dedi sonunda, yavaşça, sanki her kelime ağzından zorla alınıyormuş ve ona bilebileceğinden çok daha derin bir acı veriyormuş gibi, "ve ölümsüz ruh birbiriyle bağdaşmaz. İkisine birden sahip olamazsın."

Gabby irkildi ve dehşet içinde ona baktı.

Yumruğunu torpido gözüne çarptı. Eli tam içinden geçerken plastik patladı. Küçük kapının yarısı bir an için bir menteşe üzerinde sallandı, sonra yere düştü. Dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Duymayı beklediğin şey bu değildi, ha?"

"Yani Morganna onu almış olsaydı, ölümsüz ruhunu mu kaybedecekti?" Gabby'nin nefesi kesildi.

"Ve Darroc insanların pek zeki olmadığını düşünüyor." Sesinden koyu bir alaycılık damlıyordu.

"Yani, şey... ama... Anlamıyorum. Nasıl oluyor? Bir insanın bunu teslim etmesi falan mı gerekiyor?"

"İnsanların etrafını saran ve benim türümün görebildiği bir aura vardır," dedi açıkça. "Ölümsüz ruh içten aydınlatır, altın gibi parlatır. Bir insan yaşam iksirini aldığı anda, o ruh sönmeye başlar, ta ki geriye hiçbir şey kalmayana dek."

Gabby gözlerini kırptırdı. "Altın renginde mi parlıyorum? Yani şu anda, burada otururken mi?"

Acı bir kahkaha attı. "Çoğu kişiden daha yoğun bir şekilde."

"Ah." Düşüncelerini toparlamaya çalışırken bir süre durakladı. "Peki, onu alan insanlar değişiyorlar mı?"

"Ah, evet. Değişiyorlar."

"Anlıyorum." Adamın cevabında hiç vurgu olmaması onu derinden rahatsız etti. Birdenbire *nasıl* değiştiklerini öğrenmek istemedi. Bundan hiç hoşlanmayacağından şüpheleniyordu. "Öyleyse bu, *Kitaplarımızın* Tuatha Dé'nin ruhu olmadığı konusunda haklı olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

"*Kitaplarınız* pek çok konuda haklıydı," dedi soğuk bir sesle. "Bunu sen de biliyorsun. Beni sevgilin olarak kabul ettiğinde de biliyordun. Yine de beni aldın."

"Gerçekten bir ruhun yok mu?" Az önce ona söyledikleri arasında en anlaşılmaz bulduğu şey buydu. Nasıl olabilirdi ki? Artık onu tanıdığına göre bunu aklına sığdıramıyordu. Ruh olmayan şeyler... şey, kötüydü, değil mi? Adam kötü değildi. O iyi bir adamdı. Tanıştığı herkesten değilse bile çoğundan daha iyiydi.

"Hayır. Ruh yok, Gabrielle. Bu benim, Adam Black, yanardöner gözlü, ruhsuz, ölümcül peri."

Ah, bunu ona bir kez söylemişti. Sanki bir ömür önceydi.

Bir süre sisin içinde, otomatik pilotta sürdüğünü belirtti.

Bunu sormamaya çalıştı ama Tuatha Dé'nin insanlardan o kadar da farklı olmadığına inanmaya başlamıştı ki öyle olduklarını öğrendi ve kendini durduramadı. *Ne kadar* farklı olduklarını bilmek zorundaydı. Tam olarak neyle uğraştığını. "Kalpler mi? Tuatha Dé'nin kalbi var mı?"

"Fizyolojik bir karşılığı yok." Sıkılmış-şimdi sesi.

"Ah." O'Callaghan söylencelerinin çoğunun ne kadar hatalı olduğunu keşfettikten sonra, büyük bir kısmını zihninden atmış, pek çok önyargısıyla birlikte fırlatıp atmıştı. Ama sonuçta bir kısmı doğrudu. Büyük bir kısmı.

Daha fazla sürüş. Daha fazla sessizlik.

Bana aşık olmuyorsun, değil mi İrlandalı? demişti.

Ve küçük bir sinir krizi geçirdi çünkü sorun tam olarak buydu. O düşmüyordu. Düşmüştü. Geçmiş zamanda olduğu gibi. Çok geçmiş zaman. Ona umutsuzca aşıktı. Kafasının içinde onlar için rüya gibi bir gelecek inşa ediyor, bunu en küçük ve en hassas ayrıntılarla süslüyordu.

Gwen ve Chloe kesinlikle haklıydı ve Gabby bunu o zaman bile biliyordu. Sadece itiraf etmek istememişti. Tıpkı Morganna'nın neden bu kadar umutsuz olduğunu bilmek istemesinin nedenini itiraf etmek istemediği gibi.

iksiri reddetmesinin nedeni Gabby'nin gizliden gizliye onun da kendisine aşık olacağını, ölümsüz olabileceğini ve birbirlerini sonsuza dek sevebileceklerini ummasıydı. Sonsuza kadar mutlu olabilirdi.

Ama aptal değildi. Ona Morganna'nın sonsuza dek yaşama şansını reddettiğini söylediğinden beri, bir bit yeniği olması gerektiğini biliyordu. Sadece bunun ne kadar büyük bir tuzak olduğunu bilmiyordu.

Ölümsüzlük ve ölümsüz ruh birbiriyle bağdaşmaz.

Kendisini hiçbir zaman özellikle dindar bir insan olarak görmemiş olsa da, derin bir maneviyata sahipti ve ruh... bir insanın kutsal özü, benliğinin izi, kişinin iyilik ve sevgi kapasitesinin kaynağıydı. Kişinin tekâmül yolculuğunda tekrar tekrar yeniden doğan şeydi. Ruh ilahi olanın ta kendisiydi, Tanrı'nın nefesinin ta kendisiydi.

Ve yaşam iksiri Faustvari tonlar taşıyordu: *İşte, bunu al ve ölümsüz ruhunun küçük bir bedeli karşılığında sonsuza kadar yaşayabilirsin.* Neredeyse cehennem ateşinin keskin kokusunu alabiliyordu. Kalın, sararmış parşömenlere yazılmış, kanla imzalanmış kutsal olmayan sözleşmelerin hışırtısını duyabiliyordu. Toplamak için gelen kanatlı Avcıların derimsi kanat çırpışlarının esintisini hissedebiliyordu.

Ürperdi. Kendini batıl inançları olan biri olarak görmüyordu ama bu onu içgüdüsel olarak etkilemişti. Kanını dondurdu.

Yumuşak, acı bir kahkaha düşüncelerini böldü. "Sonsuza dek yaşamakla ilgilenmiyor musun, Gabrielle? Şartları beğenmedin mi?"

Bu ses tonu daha önce onun kullandığını duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Kötücül, alaycı, çarpık. En karanlık Fae'ye yakışan bir ses.

Ona baktı.

Ve keskin bir nefes çekti.

Tamamen şeytani görünüyordu, siyah gözleri dipsiz, eski, soğuktu. Burun delikleri açıldı, dudakları sadece bir aptalın gülümseme diyebileceği bir şekilde kıvrıldı. O anda, her santimiyle insanlık dışı bir Fae prensiydi, uhrevi, tehlikeli. Bunun *Sin Siriche Du'nun* yüzü olduğunu fark etti: atalarının uzun zaman önce savaş meydanlarında gördüğü, acımasız katliamı gülümseyerek izlediği yüz.

"Ben de öyle düşünmüştüm." O derin, garip aksanlı sesteki ipeksi bir alaycılık damlıyordu.

Zihninde bir düzine düşünce çarpıştı ve zihinsel olarak bocaladı, çok zararsız bir şekilde başlayan, ancak böyle bir bataklığa dönüşen bu konuşmada bir sonraki adımın nereye gideceğini bulmaya çalıştı.

O kadar uzak, o kadar kopuk görünüyordu ki, sanki hiçbir şey ona dokunamamış gibi, sanki söyleyebileceği hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Ve küçük bir şüphe içini kemiriyordu

Onu: O halde, tamamen Tuatha Dé olduğu zaman da böyle miydi?

Buna inanamazdı. Buna *inanmazdı*. Onu *tanıyordu*. O iyi bir adamdı.

Sıçra Gabby, diye fısıldadı içimden bir ses. *Ona nasıl hissettiğini söyle.*
Her şeyi ortaya dök.

Yutkundu. Sertçe. Gwen ve Chloe burada olsalardı, bu öğüdü tekrarlayacaklarını biliyordu. Onlar da böyle adımlar atmışlardı ve bakın onları nereye getirmişti. Kendisi için işe yaramayacağını kim söyleyebilirdi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz.

Derin, güçlendirici bir nefes aldı. *Seni seviyorum, diye* fısıldadı zihninden. Bu kelimelerle çok fazla pratiğı olmamıştı, onları sadece büyükannesine ve uzun zaman önce her ikisi de uzaklara gitmiş olan anne babasına söylemişti.

Dudaklarını ıslattı. "Adam, ben-"

"Lanet olsun, sunacağın ağlak bahaneleri bana bırak." diye hırladı.
"Senden iksiri almanı ben istemedim, değil mi *İrlandalı*?"

Gözleri yaşlarla doldu ve dişleri takırdayarak kapandı. Oh, bu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu! Bu gerçeğin fazlasıyla farkındaydı. Ve birlikte bir gelecekte tek bir kelime bile etmemişti. Tek bir kelime bile

herhangi bir bağıllık ya da duyguyu ima ediyor gibiydi. Yatakta, hatta yatak dışında bile tatlı sözler söylemişti ama bir kadının çok iyi bildiği o şeylerden, bir yarını ve ondan sonraki bir düzine yarını ima eden o görünüşte gelişigüzel söylenmiş cümlelerden hiçbiri yoktu. Yaklaşan bir tatilden ya da görmesini istediği bir yer veya şeyden bahsetmiyordu. Gerçekten ince vaatler olan, suyu test eden, yanıt arayan ince sözler yok.

Bir tane bile yok.

Beyanı boğazında pıhtılaştı. Ve aniden nefes alamadı, arabada onunla bir an daha oturamadı.

Frene bastı, arabayı park etti ve yola atladı, körlemesine yürüdü, sisi öfkeyle karıştırdı. Dış çevre onun iç manzarasını çok doğru bir şekilde yansıtıyordu: Hiçbir şey net değildi, on adım ötesini göremiyordu, az önce nerede olduğunu kestiremiyordu.

Arkasından, arabasının kapısının çarptığını duydu.

"Dur, Gabrielle! Buraya geri gel," diye kabaca emretti. "Beni

sadece birkaç dakika *yalnız* bırak, tamam mı?"

"Gabrielle, Keltar topraklarında değiliz," diye gürledi. "Buraya geri gel."

"Ah!" Durdu ve aniden döndü. Bunu fark etmemişti. Keltar topraklarından ne zaman ayrılmışlardı?

Darroc aralarındaki sisin içinden çıkarken soğuk bir ses "Hayır," dedi, "değilsin, değil mi?"

Sonra Darroc Adam'a doğru döndü ve ani, keskin, kısa bir otomatik silah patlaması duydu.

Ve Adam irkildi, sarsıldı, krem rengi balıkçı süveterine büyük kırmızı lekeler yayıldı, koyu renk kafası geriye uçtu, kollarını açtı. Geriye düşüyor, aşağı iniyordu.

Ve avcılar etrafını sarmıştı.

Pençelerini teninde hissetti, kırık bir hıçkırığın boğazını tırmaladığını hissetti.

Ve sonra bayıldı ve bir daha hissetmedi.

Ah, ka-lyrra, sana bakıyorum ve seninle bir erkek hayatı yaşamak istiyorum. Seninle uyanmak ve seninle uyumak, seninle tartışmak ve seninle sevişmek, aptal bir insan işi bulmak ve parkta yürüyüşler yapmak ve böyle ucsuz bucaksız bir gökyüzünün altında çok küçük yaşamak.

*Ama asla başka bir insan kadınla kalıp onun ölümünü izlemeyeceğim.
Asla.*

- (BÜYÜK ÖLÇÜDE GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ) SIYAH
BASKISINDAN

O'CALLAGHAN *Sin Siriche Du Kitabı*

Gabby uçağın penceresindeki plastik perdeyi kaldırdı ve karanlık gökyüzüne baktı.

Tek başına, dolayısıyla görünür haldeyken, kredi kartından bir uçuş rezervasyonu yapmaktan başka çaresi yoktu. Uygun olan tek uçuş kırmızı göz uçuşuydu ve Edinburgh, Londra ve Chicago'da üç uzun aktarma yapması gerekiyordu.

Bilinci yerine geldiğinde, yolda yatıyordu. Tek başına.

Midesinin çukurunda hastalıklı, korkunç bir his vardı.

Sevdiği adamın vahşice vurulmasını izlemek cehennemin en saf haliydi.

Kurşunların donuk, ıslak seslerle vücudunu parçaladığını duymuştu, kanının fişkırdığını görmüştü ve - eğer gerçekten sadece bir illüzyon olsaydı

Kraliçenin izniyle, dua ettiği gibi- Adam'ın yüzündeki acı ve şok ifadesi şaşırtıcı, dehşet verici derecede gerçektir.

Titreyen bacakları üzerinde kendini zorlayarak ayağa kalktı, titriyordu, umutsuzca etrafta ona bunun gerçekten olmadığını söyleyecek birini arıyordu. Kraliçe onun ölmesine gerçekten izin vermemiştir.

Ama orada onu rahatlatacak kimse yoktu. Sadece kalın, dönen sis ve acı veren sessizlik.

Görünüşe göre. Faery'nin onunla işi bitmişti.

Hiçbir yerde kan bile yoktu; o yolda ondan başka birinin daha önce bulunduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Ne olmuş yani, diye öfkelenir, yumruğunu üstündeki yoğun bulut kümesine doğru salladı. Ne olduğunu bilmeme bile gerek yok mu? Bu saçmalık. Açıklama yapmadan öylece çekip gideceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun! Adam nerede? Ne oldu? Onu bana gösterin! Bana iyi olduğunu söyle!

Ama çekip gitmek, daha doğrusu zavallı benliğini sürükleyip götürmek, sonunda tam olarak yaptığı şeydi.

Bir süredir aklını kaçırmıştı. Boğazına kadar öfkelenir ve bağırır, sadece kırık vıraklamalar yapabilecek hale gelene kadar

Sesler. Bacakları pes edene, arabaya yaslanana, sonra da yorgunluktan yere yığılana kadar yürümüş, volta atmış ve tepinmişti.

Etrafında gün geceye dönerken, soğuk sisin içinde titreyerek beklemeye koyulmuştu.

Adam'ın her an "çıkageleceğinden", ona o tembel seksi gülümsemesini göstereceğinden, iyi olduğunu söyleyeceğinden ve ardından yaptıkları aptalca, berbat konuşmayı bitireceğinden kesinlikle emindi.

Ona, onu sevdiğini söyleyecekti. Ve bir şekilde her şey yoluna girecekti. Yani onun bir ruhu ya da kalbi yoktu. Yani, fizyolojik olarak ondan farklıydı, yabancı bir ırktan geliyordu. Yani asla ölümsüz olamayacaktı.

Ne olmuş yani?

Morganna'nın aldığını alacaktı: onunla bir hayat. Ona sahip olabileceği her şeyi. İşleri yoluna koyabilirlerdi, bunu biliyordu. Bu onun idealist gençlik fantezisi olmayabilirdi ama yeterli olurdu. Ona dair hiçbir şeye sahip olmamaktan çok daha iyi olurdu.

On dört saat sonra, yolun ortasında sonsuza kadar oturamayacağı belli belirsiz kafasına dank etmişti. Kaskatı kesilmişti, üşüyordu, acıkmıştı ve çaresizce tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Karanlıkta tek başına oturup hayallerle kendine işkence ederek yavaş yavaş deliriyordu.

Kraliçe onun ölmesine izin vermemiştir. Şüphesiz Aoibheal bu kadar duygusuz değildi, asla kendisinden birini feda etmezdi. Elbette onu uzaklaştırmış ve iyileştirmişti. Elbette sözünü tutmuş ve onu geri getirmişti.

Ama bu "kesinlikle "ler tam olarak rahatlatıcı değildi, çünkü *eğer* iyi ve iyileşmişse, o zaman neredeydi?

Eğer iyiye, ne kadar çirkin bir tartışmaya girmiş olurlarsa o l s u n l a r , nasıl olur da onu yolun ortasında cevapsız bıraktı?

Tabii, tabii, tabii...

Oh, "unlesses" berbattı!

Tabii onu hiç önemsememiştir. Tabii tüm bunlar

onun için kısa bir oyalanmadan ibaret değilse.

Tabii hiçbir zaman bir amaç için araçtan fazlası olmadıysa.

Hayır. Buna inanmayı reddetti. Tıpkı onun öldüğüne inanmayı reddettiği gibi.

"O iyi," diye fısıldadı kendi kendine. "Ve geri dönecek.
Her an olabilir."

* * *

Herhangi bir dakika, herhangi bir güne, herhangi bir haftaya dönüştü.

Gabby zamanın içinde tahta gibi hareket ediyordu. Tutkudan yoksun bir şekilde, bir otomat gibi hareket ediyordu.

Her ne kadar eve döndüğünde bir yanı evine kapanıp saklanmaktan, yatağına kıvrılıp yorganının başına örtmekten başka bir şey istememiş olsa da, içinde pes edenlere, pes edip gidenlere karşı özel ve çok kişisel bir nefret besleyen daha büyük bir yanı vardı.

Bu, kendisinin yapmasına asla izin veremeyeceği bir şeydi.

Amerika'ya döndükten hemen sonraki sabah Little & Staller'daki işine gitmiş ve sanki hiç gitmemiş gibi davranmıştı.

Tam da tahmin ettiği gibi, kimse masasını temizleme zahmetine girmemişti. Dosyalar hâlâ eskisi kadar yüksek ve gelişigüzel istiflenmişti. Temizlemek zaman alacaktı ve Little & Staller'daki tüm stajyerler aşırı çalışıyordu. Ayrıca, başka birinin masasını temizleyecek kadar aptal olan herkes kaçınılmaz olarak onun dava yüküyle baş başa kalıyordu.

Hayır, bir davacı ya da diğeri arayıp davalarının neden hâlâ görülmediğini sorana kadar masasına dokunulmazdı. Ta ki bir yangının söndürülmesi gerekene kadar.

Kimseye tek kelime etmeden içeri girmiş, duble espressosunu masanın üzerine bırakmış, oturmuş ve tahkimler üzerinde çalışmaya başlamıştı. Tahta gibi. Hızlı bir verimlilikle. Elindeki davadan başka bir şey düşünmeyi reddederek. Kendini işinde kaybediyordu. Onlara yardım etmesine, uzmanlığına ihtiyaç duyan masum insanlarda.

Jeff Staller kıpkırmızı bir suratla ve öfkeyle yanına gelip nerede olduğunu öğrenmek istediğinde -ve böyle ortadan kaybolduktan sonra hâlâ bir işi olduğunu düşünecek kadar aptal mıydı- ona sadece soğukkanlı bir bakış atmış ve şöyle demişti: "*Kazanma oranıma iyice b a k t ı n ı z m ı ? Beni kovmak mı istiyorsun? İyi o zaman. Kov beni. Söyleyin.*

Küçük yüzleşmelerinin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ve hâlâ "o kelimeyi" söylememişti.

Ve onun asla yapmayacağını biliyordu.

Garip, içi ölü gibiydi ama Jay daha geçen gün onun ne kadar "birlikte" görüldüğü hakkında yorum yapmıştı. Ne kadar harika görüldüğünü ve yeni özgüveninin nereden geldiğini bilmiyordu ama, "*Bu harika, Gabby. Gerçekten harikasin.*"

Belli belirsiz gülümsedi, bu ironiyle acı bir şekilde eğlendi: hiçbir şeyi umursamamak nasıl da kendine güveniyormuş gibi görünüyordu. Belki de TT&T ile tekrar mülakat yapmayı denemesi gerektiği aklına geldi.

Ama yapmadı, çünkü değişim şu anda başa çıkabileceğinden çok daha fazlaydı.

Ayrıca, Little & Staller'da onu güzelce uyuşturan bir rutin geliştirmişti.

Ve arada sırada, odasının duvarına tünemiş göz kamaştırıcı güzellikteki bir Fae prensinin sinsî küçük anısı, sıkı sıkıya kurduğu savunmasını aşarsa, onu hemen bastırırdı.

Başka bir dava açtı. Daha fazla iş istedi. Gerçek bir tahkim makinesi haline geldi.

Islak betondan yapılmamış ve kurşun çizme giymiyormuş gibi davranarak günlerini geçirdi. Her adımın Herkülvari bir çaba gerektirmediğini düşünerek. Her gün kendini yemek yemeye, duş almaya, giyinmeye zorlamak için tüm iradesini kullanmıyormuş gibi davranıyordu.

Kilo verdi ve aksi takdirde düşünmek için harcayabileceği zamanı öldürmek amacıyla (düşünme olmayacaktı, hayır, bunların hiçbiri olmayacaktı!), aniden gereksiz hale gelen periden kaçış fonunun bir kısmını gardırobunu yenilemek için kullandı. Yeni giysiler aldı. Saçlarını kestirdi ve yeni ve seksi bir tarzda kestirmeye başladı.

Bir parçası sadece kaçınılmaz olanı ertelediğini biliyordu. Eninde sonunda onu yakalayacağını biliyordu.

Bir noktada iki kaçınılmaz gerçekten biriyle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu:

A) Kraliçe Adam'ın ölmesine izin vermişti.

B) Adam onu kullanmıştı.

Sonuç olarak, bu iki yürek parçalayıcı seçenekten biriyle yüzleşmekten mümkün olduğunca uzun süre kaçınmaya niyetliydi.

Adam çok sinirliydi.

Kraliçe onun vurulmasına izin vermekle kalmamıştı - ve o da her bir kurşunun ısırtığıyla, bu olaydaki yakıcı acının her zerresine katlanmıştı - onu insanlar âleminden çekip almış, Faery'ye, Tuatha Dé Danaan'ın Yüksek Konsey odalarının ortasına fırlatmış, iyileştirmiş ama eski haline *getirmemiş*, sonra da dönene kadar o odalara hapsetmişti.

Ve geri döndüğünde - sanki bir asır sonra dönmüş gibi hissetmişti - tüm o lanet olası, cehennem gibi, resmi duruşma boyunca oturmak, gördüğü her şey ve Darroc'un yaptığı her şey hakkında tanıklık etmek, en ufak ve saçma sorulara cevap vermek zorunda bırakılmıştı, tüm bunlar olurken Gabrielle'e geri dönmek ve artık yapılması gerektiğini anladığı şeyi yapmak için sabırsızlanıyordu.

"Lanet olsun," diye tısladı, "burada işimiz *bitmedi* mi daha?"

Sekiz Yüksek Konsey üyesinin başları ona dönerek buyurgan ve kırgın bakışlarla baktı.

Konsejde sırası gelmeden konuşmak kabul edilemezdi. Ağza alınmayacak bir hakaret. Saray adabının affedilemez bir ihlali.

Konseyin canı cehenneme. Saray adabını boş ver. İlgilenmesi gereken şeyler vardı.

Acil meseleler. Saray saçmalıkları değil.

Adam Aoibheal'e sinirli bir bakış fırlattı. "Cezasına benim karar verebileceğimi ve beni eski haline getireceğini söylemiştin. Yap şu işi artık. Beni eski halime getir."

"Bir ölümlünün sabırsızlığıyla konuşuyorsun," dedi Aoibheal soğukkanlılıkla.

"Belki de," diye homurdandı, "çünkü ölümlü bir formda sıkışıp kaldım. *Düzelt* beni artık."

Narin bir kaşını kaldırdı, omuz silkti. Tuatha Dé kelimeleriyle yumuşak bir şekilde konuştu.

Ve Adam kendisinin değiştiğini hissederken zevkle iç çekti. Yeniden kendisi oluyordu.

Ölümsüzlük.

Yenilmezlik.

Gerçek bir yarı tanrı.

Saf güç damarlarında dolaşıyordu... şey, artık damarları yoktu. Ama özünde muhteşem, görkemli, sarhoş edici bir güç varken damarlara kimin ihtiyacı vardı ki? Enerji, ısı, hüner, güç. Evrendeki tüm olasılıklar parmaklarının ucundaydı.

Ve, lanet olsun, iyi hissettirdi. İyi hissettirdi.

Tuatha Dé formunda ağrılar, acılar yoktu. Zayıflık yoktu, açlık yoktu, yorgunluk yoktu, yeme, içme ya da işeme ihtiyacı yoktu.

Mutlak güç. Mutlak kontrol.

Dünya yine onun emrinde, yine en sevdiği oyuncacı.

"Artık ağlayabilirsin Adam," dedi Aoibheal.

Adam sessizce Darroc'u düşündü.

Aoibheal yumuşak bir komut fısıldadı ve aniden Işık Kılıcı, bir ölümsüzü öldürebilecek kutsal silah, uzun zaman önce Darroc'u yaraladığı kılıç elinde belirdi.

Ve Darroc'un derhal ruhsuz bir şekilde öldürölmesini talep etmesini beklediğini biliyordu. Onun da talep edeceğine inandığı şey buydu.

Ama birden bu çok merhametli göründü. Piç kurusu, minyon *ka-lyrra'sını* öldürmeye, tutkulu, seksi, canlı Gabrielle'inin hayatını söndürmeye çalışmıştı.

"Yap şunu," diye hırladı Darroc, sabit bir şekilde ona bakarak.

"Bitir şu işi." "Kılıçla ruhsuz bir ölüm senin için fazla iyi,

Darroc."

Darroc homurdandı. "Kafesteki bir canavar gibi yaşıyorsun ve artık parmaklıkları bile görmüyorsun. Ben sadece seni özgürleştirmeye çalışıyordum, hepimizi özgürleştirmeye."

"Ve insan ırkını köleleştirmek."

"Köleleştirilmek için doğmuşlar. Doğaları gereği. Zayıf, cılız şeyler."

Ve işte, Adam hafif bir gülümsemeyle fark etti, tam da kibirli Yaşlı'nın taşıması gereken cümleydi. "Onu insan yapın Kraliçem. Onu insan aleminde ölüme mahkum edin."

Kraliçe hafifçe güldü. "İyi konuştun, Adam; memnun olduk. Hem uygun hem de adil."

"Bunu bana yapamazsınız," diye öfkelendi Darroc. "Onlardan biri olarak yaşamayacağım!"

Öldür beni *şimdi!*"

Adams'ın gülümsemesi derinleşti.

Aoibheal kadim dilde konuşarak ilerledi, Yaşlı'nın etrafında dönerek gittikçe hızlandı, ta ki odanın zemininde parlak bir ışık girdabı dönene kadar.

Adam izlerken, ışık göz kamaştırıcı bir şekilde yoğunlaştı, sonra aniden Darroc ve kraliçe yeniden ortaya çıktı.

Adam eski düşmanına merakla baktı. Onda farklı bir şeyler vardı. İnsan görünüşü bir şekilde Adam'ın insan görünüşüne benzemiyordu. Ama neydi? Çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturarak eski ihtiyarı dikkatle inceledi.

Uzun boylu, güçlü, tüm Fae'ler gibi güzel. Uzun altın sarısı bakır saçları beline kadar dökülüyor. Küçümsemeyele kazınmış, yontulmuş, aristokrat bir yüz. Öfkeyle parlayan bakır gözler- ah, gözleri! Bunlar insan gözleriydi, içlerinde doğal olmayan bir yanardönerlik ya da ateşli altın kıvılcımlar yoktu.

Her ne kadar Darroc hala egzotik, şaşırtıcı derecede erkeksi bir güzelliğe sahip olsa da (ve genellikle sahnede veya ekranda ölümsüzleştirilse de), artık o fırçaya sahip değildi.

Adam'ın asla kaybetmediği öteki dünyalılık. Tarif edilemez bir kadimlik hissine rağmen, Darroc neredeyse her yerde insan olarak geçebilirdi.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Adam. "Benden farklı görünüyor."

"Elbette öyle," dedi Aoibheal. "O artık bir insan."

"Evet, ama ben de öyleydim."

Kraliçe gümüşü bir sesle güldü. "Hayır, değildin." Adam

gözlerini kırıştırdı. "Evet, öyleydim; beni sen insan

yaptın."

"Sen asla insan olmadın, Adam. Sen her zaman Tuatha Dé'ydin. Ben sadece

Biçiminle biraz oynadım, seni onlardan birine dönüştürmeden olabildiğince insana yakın hale getirdim. Duyularını güçlendirdim, seni ölümlü olduğuna inandırdım. Sen de İskoçyalı'yı iyileştirerek özünü azaltmıştın. Ama asla insan olmadın. Halkımızın arasında şekil değiştiremediğim tek form bu. Bir Tuatha Dé'ye insan formu verdiğimde, bu geri döndürülemez. Darroc'a yaptığım şey asla geri alınamaz. Tüm diyarlardaki hiç kimse ve hiçbir şey onun artık insan ve ruhsuz olarak ölmesini engelleyemez. Bir yıl, elli yıl, kim bilir? O ölecek."

"Ama ben insani duygular hissettim," diye

itiraz etti Adam. "İmkânsız," dedi Aoibheal

kesin bir ifadeyle.

Adam şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Ama onları *hissetmişti*. Göğsünde, kalbinin olduğunu sandığı yerde bir acı hissetmişti. Gabrielle ne zaman tehlikede olsa midesinin çukurunda hastalıklı bir his hissediyordu. İnsani duygular yaşamıştı. Hiç insan formuna girmediyse, bu nasıl mümkün olabilirdi?

Aniden başını salladı ve daha sonra üzerinde düşünmek üzere kafasındaki soruları dağıttı. İlgilenmesi gereken çok daha önemli meseleler vardı. Hem de Aoibheal onu saçma bir nedenden ötürü yeni bir şekilde kısıtlamaya karar vermeden önce.

Kraliçe, Darroc'a insan diyarına kadar eşlik etmesi ve Darroc'un suç ortağı olarak ihanet ettiği eşi Mael'i getirmesi için muhafızlarını çağırmakla meşgulken, Adam sessizce elemek için gerildi.

Kraliçe aniden başını ona doğru çevirdi ve öfkeyle, "Buna *hemen bir son* vereceksin, *Amadan D-*" diye bağırdı.

Ama onu zorlamak için çok geç konuşmuştu; adam çoktan gitmişti.

* * *

Adam önce Kraliçe'nin Kraliyet Çardak'ına gitti.

Daha önce bir kez onun özel odasından yaşam iksirini çalmıştı. Şimdi yine çaldı.

Çok az miktarda parıldayan gümüşü bir sıvı içeren küçük bir cam şişe.

Cincinnati'ye doğru yola çıkmadan önce kalıntılarının yerini değiştirirken, Gabrielle ile geçirdiği o son anları düşündü.

Bana aşık olmuyorsun, değil mi İrlandalı? diye sormuştu. Kız da ona patlamıştı.

Muhtemelen ilk birkaç cümleden sonra hiçbir yerde "evet" olmadığını fark ettiğinde çoğunu duymazdan geldiği için ona pek bir anlam ifade etmeyen öfkeli, abuk sabuk bir söylenmeye başladı ve sesi sanki bir "evet" e doğru ilerliyormuş gibi çıkmıyordu.

Ve sonra Morganna'nın yaşam iksirini neden reddettiğini öğrenmek istemişti ve içinde bir şeyler kopmuştu.

Tanrım, hep ruhlar vardı. Ruhlar, ruhlar, ruhlar. Ve onun büyük, büyük eksikliği.

Ona güzel bir yalan söyleyebilirdi - böyle bir durum için birkaç tane pürüzsüz yalan uydurmuştu - ama öfke, meydan okuma ve asırlık bir acı onu bir vahşilikle, inkar edemediği bir ihtiyaçla doldurmuştu.

Kendi gerçekliğini onun boğazına tıkmak için. "*Ben buyum, Tanrı aşkına, bu kadar mı korkunç?*" demek için.

Gör beni. *Gör* beni!

Ve onu görmüştü.

Ah, evet, onu kendisini görmeye zorlamıştı.

Ve o güzel yeşil-altın gözlerindeki dehşetle ona baktı. O gözler ki daha bir gece önce tutku dolu, yumuşak, sıcak ve davetkârdı. Bu gözler ona kendini bir erkek gibi hissettirmiş, tüm varoluşu boyunca hiç hissetmediği kadar canlı, huzurlu ve evinde hissettirmişti.

İşte o zaman nihayet anlamıştı.

Morganna'yla aptallık etmişti. Büyük bir hata yapmıştı. Aynı

hatayı Gabrielle ile yapmaya hiç niyeti yoktu.

Artık tekrar her şeye gücü yettiğine göre, Gabrielle'in itirafıyla ilgili hafızasını silecekti. Onun çok tatsız bulduğu tüm o gerçekleri ortadan kaldıracak, zihninden temiz bir şekilde silecekti.

Sonra ona yaşam iksirini verecekti. Ve ölümsüz ruhunun tükenmesi için gereken yıllar boyunca onu mutlu bir şekilde meşgul edecek, ne pahasına olursa olsun onu büyülü tutacaktı.

Ve ruhu nihayet yok olduğunda, ona tutunmaya çalışmasına neden olan parçalarını artık *hissetmeyecekti* bile. Onu özlediğini bile bilmeyecekti.

Ve sonsuza dek onun olacaktı.

* * *

Olabildiğince uzun bir süre tam olarak bir ay, yedi gün ve on dört saat olarak ortaya çıktı.

Gabby bunu daha da uzatabilirdi ama bir kez daha şeytani bir fincan buzlu kahveyle karşılaştı.

Hakkını teslim etmek gerekirse, bağımlılığından vazgeçmenin hayatını büyük ölçüde kolaylaştırabileceğini kısa bir süre düşündü. Yine de bu sonuca vardığında artık çok geçti.

Cuma gecesı. Randevu gecesı. Geç saatlere kadar ofiste kaldı, çiftlerin bu akşam mahallesinin sokaklarında yürüyeceğini, el ele tutuşacaklarını, konuşacaklarını ve güleceklerini, Eylül başındaki havada sonbaharın hafif öpücüğünün tadını çıkaracaklarını biliyordu.

Dersler yeniden başlamıştı ve yükü ağır olmasına rağmen Little & Staller'daki işine devam etmiş, saatlerini ders programına göre yeniden düzenleyerek düşünemeyeceği kadar meşgul olmak için umutsuz bir çaba göstermişti.

Akşam evden çıktıktan sonra Starbucks'a uğradı ve peri fonundan biraz daha artırarak satın aldığı lüks otoparktan parlak BMW'sini almaya gitmeden önce söz konusu alçak buzlu kahveyi aldı.

Direksiyonun arkasına geçti, yasemin ve sandal ağacının hafif kokusu pelüş deri iç mekanda hâlâ *yokmuş gibi davrandı*.

Bir yanı arabayı satmak, Adam'ı hatırlatan bu şeyi hayatından silmek istemişti, tıpkı Adam'ın bıraktığı kristalleri ve porselenleri topladığı gibi

Tişörtünü ve ona verdiği tüm hediyeleri tavan arasındaki bir sandığa sakladı.

Ne yazık ki, kullanabileceği bir arabaya ihtiyacı vardı ve arabayı satıp yeni bir araba almaya çalışmak, bunu düşünecek kadar bile enerji toplayamayacağı bir şeydi.

Tıpkı Gwen ve Chloe'nin geçen hafta bıraktıkları on yedi telefon mesajına geri dönmenin çok fazla enerji gerektireceği gibi.

Eve döndükten birkaç gün sonra onlara gönderdiği not yeterli olmamış gibi görünüyordu. Kabul ediyorum, kısa bir nottu: *Gwen, Chloe, işler umduğum gibi gitmedi. Ama ben iyiyim, sadece işlerim çok yoğun. Seni bir ara ararım. G.*

Ne istediklerini biliyordu. Cevap istiyorlardı. Darroc'a, Adam'a ne olduğunu bilmek istiyorlardı. Onlara verecek bir cevabı yoktu.

Onların sahip olduğu Sonsuza Dek Mutlu Yaşam'ı elde edememişti ve böylesine parlak, mutlu insanların yanında mutsuzluğuna gömülmeyi göze alamazdı. Umduğu her şeye sahip olan insanlar: sadık kocalar, güzel bebekler, sevgi ve kahkaha dolu hayatlar.

Onun hakkında cevaplar isteyeceklerdi. *Gerçekten* nasıl hissettiğini bilmek isteyeceklerdi ve onu bir kez telefona bağladıklarında

herhangi bir kaçamağa izin vermezdi. Empatileri ve nezaketleri onu çözecekti. Onları geri çağırdığı günün, dağıldığı gün olacağını biliyordu.

Bu yüzden onları geri aramıyordu. Nokta. *Dağılmıyordu. Şu anda titizlikle kontrol edilen gündemde değil.*

Ve eğer dün geceki mesajlarında tehdit ettikleri gibi evine habersiz gelirlerse... o zaman bununla başa çıkabilirdi.

On dakika sonra. Gabby arabasını evinin arkasındaki sokağa çekti. Nefes nefese çantasını omzuna attı, evrak çantasını, spor çantasını ve hafta sonunu aklı başında geçirebilmesi için *çok* çalışması gerektiğinden çantaya sığmayan bir yığın dosyayı aldı, sonra kahvesini hepsinin üzerine koydu, plastik kapağı çenesinin altına sıkıştırarak sabit tuttu.

Hantal yükün kontrolünü kaybetmeden önce oturma odasına kadar gitmeyi başardı.

Dosyalar bir yana, evrak çantası diğer yana kaydı, sonra kahve gitti, çenesinin altından yuvarlandı, sehpadan sekti, bir yığın kitap ve dergiyi devirdi ve hepsini koyu, buzlu sıvıyla ıslattı.

İçinden küfrederek yerden kahve lekeli dosyaları toplamaya başladı.

Ve işte o zaman onu gördü.

İskoçya'dan eve döndüğü günden beri kule kütüphanesinden kaçıyor, içeri girmeyi reddediyor, O'Callaghan'ın *Fae Kitapları'na* bir an için bile olsa göz atabilecek bir ruh halinde değildi.

Tüm bu süre boyunca *Sin Siriche Du Kitabı'nın* kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde durduğunu fark etmemişti bile.

Şimdi bir kahve birikintisinin içinde

yüzüstü yatıyordu. Mahvolacaktı!

Üzerine atladı, buzlu sıvının kalın, çamurlu dökülüştünden kaptı ve çiçekli döşemeyi kirlettiğine aldırmadan çılgınca kanepeye sürdü.

Hasarı değerlendirmek için açtım.

Ve Kader'in -Gabby'nin gerçekten de görünüşte zararsız bir fincan kahve kılığına girdiğine inanmaya başladığı- dediği gibi, ince siyah kitap daha önce orada olmayan bir sayfaya ayrıldı.

Onun zarif, kibirli, eğik el yazısı. Bir kez, iki kez, üçüncü kez okudu, kelimeler ona çarparken irkildi.

Asla başka bir insan kadınla kalıp onun ölümünü izlemeyeceğim. Asla.

Ve işte oradaydı.

Cevabı başından beri oradaydı.

Hayır, ölmedi. Geri dönmemeyi *seçti*.

Boğazında acı dolu bir çığlık birikti ve umutsuzca yutkunmaya çalıştı ama duygularını çok uzun zamandır yutuyordu. Günler geçtikçe kalbindeki acıyı inkâr ediyor, hiçbir sonucu kabul etmediği sürece üzülecek bir şey olmadığını kendi kendine savunarak bir belirsizlik durumunda kalmayı başarıyordu.

Artık rol yapamazdı. O gitmişti. Ve geri gelmeyecekti.

Gözyaşları gözlerini yakarak onu kör etti. Kitabı göğsüne bastıran Gabby hıçkırı hıçkırı ağlayarak yere yığıldı.

* * *

Çünkü o bir *Sidhe-seer'di*, çünkü *féth fiada'nın* onun üzerinde işe yaramadığını biliyordu ve çünkü buraya geliş amacını tamamlamadan önce birkaç dakikalığına görünmeden onu gözetlemek için dayanılmaz bir dürtü duyuyordu. Adam, Gabrielle'in mutfağına, onun algısının bir boyut ötesinde, elinde gevşekçe tuttuğu küçük iksir şişesiyle girdi.

Nefes aldı. Ah, bunu özlemişti, onun kokusunu! Vanilya, funda ve güneş ışığından oluşan hafif, tamamen kadınsı bir koku.

Ev loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve onu aramak için evin içinde ilerledi. O buradaydı, onu hissedebiliyordu.

Oturma odasında önünde bir ışık yanıyordu.

Kapı aralığından içeri adımını attı ve kadın oradaydı. Sırtını ona dönmüş, yerde bağdaş kurmuş oturuyordu. Her zamanki gibi güzeldi. Vücuda oturan, kısa etekli siyah bir takım elbise giymişti (Danu, o tatlı bacakları özlemişti!- özellikle de belini saran), ayaklarında seksi küçük topuklu ayakkabılar vardı. Ceketini belinden kıvrılıyor, kalçalarını ve dolgun göğüslerini vurguluyordu.

Ama o farklı görünüyordu. Kaşlarını çatarak odaya girdi ve onun yanına doğru ilerledi. Daha ince... Bu hiç hoşuna gitmemişti. Kadının bir kadın gibi yapılı severdi. Daha önceki halini seviyordu, yumuşak ve güzel yuvarlak hatlı. Tanrım, ne kadar zaman geçmişti? diye merak etti. Her zaman izini kaybederdi.

Ölümsüzken zaman Fae dünyasında insan dünyasına göre daha yavaş akıyordu. Saçları da farklı şekillendirilmişti, ama ona bakarken bunun çok seksi görüldüğüne karar verdi, gerçi başı bu şekilde aşağıdayken ve saçları yüzünün etrafına dökülürken tam olarak bakamıyordu.

İpeksi saç perdesinin arkasından yumuşak, ıslak bir burun çekme sesi

geldi. Başını eğdi, kadının önünde durup aşağıya baktı.

Ağlıyor muydu?

Tam o sırada kız başını kaldırdı ve Adam kızın yüzünü ilk kez gördüğünde nefesini tuttu. Gözleri kızarmış ve şişmişti, yanakları gözyaşı lekeleriyle doluydu ve o kadar kırılgan ve kalbi kırık görünüyordu ki bu Adam'ın içini delip geçti.

Kadının kim incitmişti? Hangi piç onu ağlattı? O pisliği öldürecekti!

Sonra kadının kucağında bir kitap tuttuğunu fark etti.

Onun kitabını.

Onu ağlatmış mıydı?

O izlerken, daha fazla gözyaşı yanaklarından aşağı döküldü ve kitabın yumuşak siyah derisine düştü. Parmaklarını kapağın üzerinde hafifçe gezdirdi. "Lanet olsun sana, Adam Black," diye fısıldadı.

Homurdandı. Evet, bunu sonsuza dek yetecek kadar sık duymuştu.

Kaşlarını çatarak uzanmaya, ellerini kızın başının üzerine koymaya, kızın zihnini didik didik etmeye ve en başta ona asla söylememesi gereken şeyleri ondan söküp almaya başladı.

Ulaştım. Tereddüt etti. Geri çekildi. Kendine usulca küfretti. Tekrar uzandı.

Sonra konuştu, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Seni seviyorum, lanet olsun," dedi kırık bir sesle. "Seni çok seviyorum ve bu beni öldürüyor. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Beni hiç önemsemedin, değil mi? Nasıl devam edebilirim ki?"

Adam sarsıldı, geriye doğru savruldu, elleri iki yanında yumruk oldu. Elindeki küçük cam şişenin yumuşak bir cam çınlamasıyla patladığını güçlkle hissetti.

Uzun bir süre hareket edemedi. Öylece durdu,

sersemlemişti. Onun Fae olduğunu biliyordu.

Onun kalbi ya da ruhu olmadığını biliyordu.

Onun iğrenç şeyler yaptığını biliyordu ve sadece onu sevdiğini

söylemişti.

Onu seviyordu.

Lanet olsun, *onu seviyordu*.

Onu hiç *umursamadı mı*? Deli miydi o? Her şey onunla ilgiliydi! Her şeyiyle! Onu ilk gördüğü gecedan beri yaptığı her hareket, düşündüğü her şey onunla ilgiliydi! Bir an bile aklından çıkmamıştı. Onun *içindeydi*. Artık onun bir parçasıydı.

Bunu nasıl bilmez? Onun için seçtiği her hediye bu söylüyordu. Kendini onun bedenine her gömdüğünde bunu ona söylemeye çalışıyordu! Her öpüşünde, her dokunuşunda, sessizdi, çünkü kelimelerin yüzüne geri fırlatılmasını istemiyordu. Ama kelimelerinde bile vardı.

Sayılır.

İnsan erkekleri böyle şeylerden tuhaf bir şekilde bahsederdi. Ya da bin yıldır onları gözetlemenin ona öğrettiği şekilde.

Onun her "*Bana aşık olmuyorsun, değil mi İrlandalı?*" deyişinin, aşık olduğunun ilanı olduğunu nasıl bilemezdi? " dediğini nasıl bilemezdi? Lanet olsun, trendeyken bile bunu biliyordu.

Mümkün olan en aptalca şeyi yaptığını biliyordu. Bir insana aşık olmak. Ama ona aşık olmaktan kendini daha fazla alıkoyamazdı.

o trenin hedefine doğru savrulmasını durdurabilirdi.

Bana aşık olmuyorsun, değil mi İrlandalı?

Bu onun "*Belki biraz öyleyimdir,*" demesi için bir işaretti ve o da "*Şey, şey, ne güzel; belki ben de öyleyimdir,*" diyebilirdi.

Basit, özlü, doğrudan erkek iletişimi. Değil mi? Erkekler böyle yapmıyor muydu? Tüm casusluğu nüfusun çarpık örnekleri üzerinde miydi? Gözlemlediklerini yanlış mı yorumlamıştı?

O beni seviyor.

Bu onu dehşete düşürdü, sakinleştirdi.

Yumruğundan damlayan parıldayan gümüş renkli sıvıya baktı.

Ve kristal berraklığında bir an etrafını sararak varlığına yerleşti.

Elini açtı ve şişeden geriye kalanları yavaşça bıraktı. Tuatha Dé iradesini esneterek, dökülen iksiri ve kırık şişeyi uzak, unutulmuş bir boyuta, umarım zarar vermeyeceği bir yere gönderdi.

Sonunda Morganna'nın başından beri haklı olduğunu anladı.
onu sevmemişti.

Aşk asla tehlikeye atmaz, asla bir başkasının ruhunu yok etmez.

Göğüs kafesinin arkasındaki yoğun baskı aniden geri geldi, göğsündeki o tutukluk, midesindeki o gerginlik hissi. Hisler artarak yayıldı ve yoğunluğundan neredeyse iki büklüm oldu. Ve aniden varoluşunun toplamının, onu belirli bir gecede belirli bir anda belirli bir banka götürmeye mahkum bir dizi olayın doruk noktasından başka bir şey olmadığını kavradı.

Bu kadına.

Gözlerini Gabrielle'e dikti.

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, başı öne eğikti, yüzü ellerine gömülmüştü.

Kederliyken daha da parlak bir şekilde altın renginde parlıyordu; tutku ruhun merkezidir. İçini aydınlatan o ilahi ışıltıyla çok güzeldi, kim ve ne olduğunun özüydü. Bunu neredeyse ondan aldığını düşününce midesi bulandı. Gabrielle'in ruhunu asla alamazdı.

Yine de onun ölümünü izlemeye dayanamazdı.

Ne de onsuz yaşamak istiyordu.

Geriye tek bir seçenek kaldığını fark etti.

Kraliçe Aoibheal, birkaç dakika önce *D'Jai'nin* son prensinin Kraliyet Kulesi'nde önünde durduğu yere baktı.

Adam artık gitmişti. İnsanlar alemine gitmişti.

İçini çekti, kendini tüm benliğiyle yorgun hissediyordu. Onunla tartışmış, rüşvet vermiş, tehdit etmişti. Ama söylediği hiçbir şey onu etkilemeyi başaramamıştı.

Darroc'un işlediği suçların cezası olarak bu cezayı seçtin Adam, ama şimdi bunu kendin için mi istiyorsun?

Evet.

Dönüşümün geri alınamayacağını biliyorsun! Fikrini değiştirirsen seni kurtaramam. Diğer maceralarınızın aksine, son dakika ertelemesi olamaz.

Anlıyorum.

Öleceksin, Adam! Ölümlü bir hayat ve kimse ne kadar zaman sonra gideceğine kefil olamaz.

Anlıyorum.

Senin ruhun yok. Sidhe-seer'in öldüğünde onu takip edemeyeceksin.

Biliyorum.

Danu tarafından! O zaman neden?

Karşısında öyle sakın, öyle soğukkanlı duruyordu ki. O kadar asil, güzel ve o kadar - çabucak anlamıştı ki - onun ulaşamayacağı kadar uzaktı.

Onsuz yaşamak istemiyorum, Aoibheal. Onu seviyorum. Zarif bir omuz silkme.

Hayatın kendisinden bile daha fazla.

Bu oldu Yani tamamen Akıl almaz için Aoibheal o o bir an için buna karşı koyacak bir argüman bulamadı.

Beni insan yap, Aoibheal.

Tartışmaya devam mı etmeli, yoksa onu bir yere mi hapsedmeli diye karar vermeye çalışırken durakladı - bir dağın göbeğine, belki de derinlere

Okyanusun altında - *Sidhe-seer çoktan* ölene kadar, kendine özgü kibir ve gururundan eser kalmadan onun önünde diz çökmüştü.

Onun kibirli, aceleci, vahşi prensi başını eğmişti. Alçakgönüllülükle.

Ve o güzel, şehvetli dudaklarından altı bin yıldır bir kez bile duymadığı bir kelime söylemişti:

Lütfen.

O anda onu kaybettiğini anladı.

Eğer onun isteğini yerine getirmekten başka bir şey yaparsa, onu - en sevdiği prensi - en büyük düşmanı haline getirecekti. Kendisinin ne kadar güçlü olduğu düşünüldüğünde, ona zarar verebileceğinden değil (gerçi ne kadar öngörülemez olduğu düşünüldüğünde, bundan *tam olarak* emin değildi), ama onu kaybetmek zorunda kalırsa, bu ondan nefret ettiği için olmayacaktı. Ne kadar acı olursa olsun, onu önce başka bir kadına teslim edecekti.

Aoibheal gözlerini kapadı, elleri narin yumruklar halinde sıkıldı. Cezasını seçerken bir an için bile olsa işlerin böyle bir sona varabileceğini hayal etseydi, onu asla cezalandırmazdı. Konsey'in tavsiyelerine direnir ve kendi yolunu çizirdi.

Bundan sonra da yapacağı gibi - kendisine en yakın olanların - Konsey'in ve eşinin - son ihanetinin ışığında. Artık Adam'a sahip değildi.

arkasını kolla.

"Ah, Amadan," diye fısıldadı, "seni özleyeceğim, prensim."

* * *

Gabby sportif roadster'ı evinin arkasındaki sokaktan aşağı doğru yönlendirirken başını salladı.

Lexus marka arabalı bir adam onu marketten eve kadar takip etmiş, kırmızı ışıkta arabadan inmiş ve ona telefon numarasını vermeye çalışmıştı.

Son zamanlarda erkekler ona deli gibi asılıyordu.

Çünkü ilgilenmediğın çok açık, demişti Chloe geçen gece telefonda. Birçok erkek için bu, karşı koyamayacakları bir meydan okumadır - umursamayan güzel bir kadın.

Gabby gözlerini devirerek, "*Lütfen, sadece araba,*" diye cevap verdi. Gerçekten de ondan kurtulması gerekecekti. Bütün yanlış türden erkekleri kendine çekiyordu. Doğru tipler olduğundan değil - peri masalının tadına bakmıştı ve ondan sonra hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı.

Gwen ve Chloe'nin sayısız telefon mesajına nihayet bir hafta önce geri dönmüştü - *Günah Kitabı Siriche Du'yu* bulduğu o korkunç gece.

Chloe cevap verdiğinde o kadar çok ağlıyordu ki, bir "merhaba" bile diyememişti.

Ama Chloe o olduğunu hemen anlamış, Gwen de başka bir hattan durumu öğrenmiş ve MacKeltar'ın eşleri okyanusun öbür ucundan onunla birlikte ağlamışlardı. Onu geri dönmesi ve bir süre onlarla kalması için ikna etmeye çalışmışlardı ama Gabby Keltar Kalesi'ni tekrar görmeye hazır değildi.

Onu bir daha görmeye asla hazır olmayabilirdi. Hayatının en görkemli günlerini ve gecelerini o kalede geçirmiş, Kristal Oda'da hem bekâretini hem de kalbini kaybetmişti. Orada onun elmaslarını takmış, orada onun kadını olmuştu; Fae prensinin kollarında sarp bir uçurumun tepesine tünemiş ve günün doğuşunu izlemişti.

Sadece bunu düşünmek bile gözlerini yaşartıyordu.

Hayır, kesinlikle İskoçya'ya dönmeye hazır değilim.

Yiyeceklerini topladıktan sonra arabanın alarımını kurdu ve aceleyle arka kapıya ıktı. Anahtarı tam kilide sokuyordu ki kapı içeriden öyle bir çekildi ki, onunla birlikte tökezleyerek içeri girdi.

Kaya gibi sert bir vücuda çarpmak.

Sarsıldı, geriye doğru savruldu. Yiyecekler aniden gevşeyen kollarından kayd ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Merhaba, Gabrielle," dedi

Adam. Dizleri büküldü.

* * *

"Beni *hırpalamay*ı kes!"

"Seni hırpalamıyorum." Adam yumuşak bir sesle, Gabrielle'in yüzükoyun pozisyonundan faydalanarak avuçlarını onun tatlı ve biçimli poposunda gezdirdi. Gabrielle yere düşmeye başladığı anda, onu kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı. "Bayılmıştın. Ben sadece seni yakaladım."

"Ben *bayılmam*. Hayatım boyunca hiç bayılmadım." Gabrielle avuç içleriyle sırtına vurarak bağırdı. "Ve o *benim popom*, senin değil, o yüzden ona dokunmayı bırak!"

Adam güldü. Ah, ateşli *ka-lyrra'sını* nasıl da özlemişti! "Sahip olmak kanunun onda dokuzudur, Gabrielle. Popon şu anda senin değil benim ellerimde olduğuna göre, sanırım bu onu benim yapar." Hınzır bir sırıtışla, onun baştan çıkarıcı, kalkık poposunu okşadı ve yanaklarının arasındaki yarığa iyice daldı.

"*Oooh-* bu şimdiye kadar duyduğum en saçma mantık silsilesi! Nedir bu, peri mantığı mı? Onda dokuz kibir ve onda bir kaba kuvvet mi? İndir beni. Ne yaptın sen? Yine başın belaya mı girdi? Biraz *Sidhe-seer* yardımına mı ihtiyacın var? O zaman çok kötü. Git başımdan."

Onun poposunu okşadı ve merdivenlere doğru hızlı adımlarla evin içinde onu taşımaya devam etti. "Asla gitmeyeceğim, *ka-lyrra*," diye mırıldandı, onun yumuşak, esnek ağırlığını bedeninde hissetmenin tadını çıkarıyordu. Onu en son kucağına aldığından beri bir asır geçmiş gibiydi.

"Tabii. Evet, doğru. Devam et, biraz daha boş peri vaatlerinde bulun. Bu sefer onlara kanmayacağım. Aklındaki aptal oyunu oynamayacağım. Beni öylece bırakıp gidemezsin, sadece canın istediğinde geri dönmek için. Burada açık kapı politikası yok. Hey, beni aşağıya götür! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Beni nereye götürüyorsun?" diye çıkıştı.

Yüzünü ona çevirdi ve şakacı bir aşk ısırığıyla kalçasını ısırdı. "Yatağa, Gabrielle."

"*Hiç* sanmıyorum," diye tısladı ve hemen ardından onunla bir daha *asla* yatmayacağına dair bir tirat atmaya başladı. Bir zamanlar saf olabilirdi ama artık değildi. Onu *tüm* yanılsamalarından kurtarmıştı. Omzunun üzerinden küçük bir cehennem zebanisi gibi kıpırdanarak, böyle kalpsiz bir piçin hayatında *hiçbir şekilde* yer almasını istemediğini, ondan nefret ettiğini ve keşke ölümlü olsaydı da ölüp sonsuza kadar cehennemde yansaydı diye düşündüğünü söyledi.

Onu yatağına fırlattığında, nefesi biraz kesildi ve bu da ona, "Benden nefret mi ediyorsun, Gabrielle? Bu çok utanç verici. Çünkü gitmeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Asla ayrılmayacağım. Ben sana aşığım."

Ka-lyrra taş gibi hareketsiz kaldı, ağzı çaresizce nefes almak için donup kaldı. Boğazı sarsılarak çalıştı. Sonra, büyük bir solukla

Hava ığlığı atarak kendini ona doğru fırlattı, uğuyordu, tıslama
yumruklar ve gzyaşıları
kadın mancınığı.

Kadının altında yere akılırken, kadınları hiçbir *zaman* anlayamayacağı
aklına geldi.

* * *

Gabby, Adam'ın kollarında yerde yatıyor, başı dönüyordu.

Kendini tüketene kadar onu hırpalamasına izin vermişti.
Öfkelenmesine, bağırmasına ve ağlamasına izin vermiş, nefes alamayacak
kadar çok ağlayıp kontrolsüzce hıçkırmaya başlayana kadar sabırlı bir
sessizlik içinde hepsine katlanmıştı. Sonra onu yan yatırdı, güçlü bedenine
doğru çekti, kollarını ona doladı ve sakinleşene kadar ona sarıldı, kulağına
yumuşak güvenceler fısıldadı. "Şşş, tatlım. Sakin ol, aşkım. Her şey
yolunda. Her şey yolunda."

Aşk mı? Adam "L" harfini mi söylüyordu? Hangi imkânsız peri masalının içine düşmüştü?

"Uyanık mıyım? Uyanık mıyım? Bu a Rüya mı?" diye fısıldadı.

"Eğer öyleyse," diye fısıldadı, "sadece sonsuza dek sürmesini istiyorum. Ağlama kısmı değil," diye açıkladı, "seni kollarımda tutma kısmı." Sonra onu nazıkçe kendisine doğru çevirdi.

Yüzünü onun göğsüne gömdü, burnunu çekerek neler olduğunu anlamaya çalıştı. Uyandığına inanmaktan korkuyordu. Kendini buna inandırdığı anda uyanacağından korkuyordu. Kendini yatakta, büyük, sessiz evinde yalnız bulacaktı.

"Bana bak, *ka-lyrra*," dedi sessizce.

Küçük bir burun çekişiyle. Gabby başını geriye eğdi ve onun karanlık bakışlarıyla karşılaştı. Ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Onu evinde bulduğu için o kadar şaşkındı ki, ona iyice bakmamıştı. Onda farklı bir şeyler vardı. Ama neydi? Gözleri mi?

"Seni seviyorum, Gabrielle O'Callaghan."

Kelimeler ona çarptı; sessizce ona baktı.

Sonra onu öptü, ağzı onunkinin üzerinde sertçe eğildi, kadifemsi dili derinlere süzüldü. Ve kadın kendini buna bıraktı. Rüya ya da değil, bu onun için yeterince gerçektir. Adamın kollarındaydı ve adam onu sevdiğini söylüyordu ve eğer uyuyorsa, sonsuza kadar uykuda kalabilmeyi umuyordu.

Öpücüğünün bile farklı olduğunu, vücudu onun kollarında çılgınca, cızırtılı bir hayata dönüşürken belli belirsiz fark etti. Daha önce hiç olmayan bir aciliyet dokunuşu vardı. Artık ölümsüz bir eğlenceyle şekillenmiyordu ama çok insani bir çaresizlik, ölümlü bir açlık ve tutku barındırıyordu.

Ve bu onu o kadar derinden sarstı ki, çılgına döndü, onu şiddetle öptü, onu tekrar yere itti, üzerine tırmandı, ellerini saçlarına gömdü. Haftalarca süren keder, özlem ve ihtiyaçla onu öptü, öptü.

Giysilerinin nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu, tek bildiği dakikalar sonra ikisinin de yatak odasının zemininde çıplak oldukları, kadının adamın altında olduğu ve adamın onu içine doğru ittiği idi.

Ve yeniden hayattaydı. Damarlarında kan vardı, buz değil. Göğsünde bir kalp vardı, buz değil-

"Adam." diye nefesi kesildi, sersemlemişti. "Kalbinin atışını hissedebiliyorum." Bunu daha önce hiç hissetmemişti. Adam insan olmasına rağmen, kalbinin avucunun altındaki güçlü gumbürtüsünü, boynundaki nabzın atışını bir kez bile hissetmemişti.

Ve onları hissettiği şu ana kadar yokluklarını fark etmemişti bile.

Geri çekildi, karanlık ve güzel yüzü şehvetle gerilmişti. "Biliyorum." Ona parlak bir gülümseme fırlattı. Sonra onun içinde hareket etmeye başladı ve kadın daha önce hiç hissetmediği kalp atışlarını unuttu. Kendini saf duygulara bıraktı. Ve kulenin yatak odası, bir kadınla Fae prensinin sevişirken çıkardıkları vahşi, ateşli seslerle doldu.

* * *

Daha sonra Adam ona her şeyi anlattı.

Neredeyse her şeyi. Neredeyse onun ruhunu alacağını atlamıştı. Ve başlangıçta kandırdığını bilmediği için, Circenn ve Lisa'ya yaşam iksiriyle ilgili gerçeği anlattığını, sonra da onları ölümlü hallerine geri döndürebilmesi için kralıçeye götürdüğünü söyleme zahmetine girmedii.

Elinden geldiğince telafi etmişti. Düzelttiği yanlışlar ya da "neredeyse" yaptığı şeyler için lanetlenmeyi reddetti. Bir zamanlar olduğu adam değildi.

Ona Darroc'a ne olduğunu anlattı. Zamanın diyarlar arasında nasıl farklı aktığını ve onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmayı hiç istemediğini anlattı.

Sessizce konuşarak, ona yakın durarak, Morganna'ya yaptığı gibi, onunla birlikte yaşamaya ve onun ölümünü izlemeye dayanamayacağını nasıl anladığını anlattı.

Bu sözler onun dudaklarından çıkar çıkmaz, Gabrielle onun kollarında gerildi, kucaklamasından sarsıldı ve yatakta doğruldu. "Ah!" diye tısladı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "O zaman neden geri geldin? Beni tekrar *terk ettiğini mi* söylüyorsun?"

Başını telaşla salladı ve insan olduğuna inanmasına rağmen asla insan olmadığını açıkladı. Kraliçe onu cezalandırmak için ölümlü olduğunu *düşündürmüştü*. Kraliçenin böyle bir dönüşümün bir Tuatha Dé için geri döndürülemez olduğu hakkında söylediklerini ona anlattı.

Ve sonunda ona, onsuz yaşamaya dayanamadığı için, ama onun ölümünü izlemeye de dayanamadığı için, kendisine tek bir seçenek kaldığını fark ettiğini söyledi.

"Kalp atışlarımı hissedebilmenin nedeni, *ka-lyrra*, çünkü artık gerçekten insanım. Bu sefer gerçek."

Gabby'nin gözleri büyüdü ve alt dudağı titreyerek ona baktı. "Ama az önce bunun geri döndürülemez olduğunu söyledin."

Başını salladı.

"Yani *ölecek* misin?" diye fısıldadı.

Başını ellerinin arasına aldı. Adam onu derin, sahiplenici bir öpücük için aşağı çekti. "Hayır, *ka-lyrra*, demek istediğim, sonunda yaşayacağım. Burada. Şimdi. Seninle." Bir nefes aldı. "Evlen benimle, Gabrielle. Sana her zaman istediğin hayatı vereceğim. Şimdi yapabilirim. Ben de insanım, tıpkı senin gibi. Kocan olmama ve sana bebekler vermeme izin ver. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmeme izin ver."

"Tanrım," diye nefes aldı Gabby, gözlerinden yaşlar süzülüyordu, "benim için *ölümsüzlüğünden vaz mı geçtin?*"

Yanaklarından süzülen gözyaşlarını diliyle yakaladı ve onları öpüp uzaklaştırdı. "Gözyaşı yok, Gabrielle. Hiç pişmanlığım yok. Bir tane bile."

"Nasıl olabilir sen söyle Bu mu? Sen verdi yukarı *Her şey! Ölümsüzlük.*

Yenilmezlik. Bir Tuatha Dé olmak için gereken her şey!"

Başını iki yana salladı. "Her şeyi *kazandım*. Ya da en azından öyle düşüneceğim," diye homurdandı, aniden sabırsızlandı, endişeliydi, "lanet soruma lanet bir cevap verdiğinde. Sana daha kaç kez sorduracaksın? Benimle evlenir misin, Gabrielle O'Callaghan? Evet mi, evet mi? Ve eğer hala konuyu kaçırmayı başarıyorsan, doğru cevap 'evet'tir. Bu arada, ne zaman beni sevdiğini söylemek istersen, bunu duymak benim için sorun olmaz."

Keyifle üzerine atladı, ona sarıldı, ellerini saçlarının arasına soktu ve onu öptü. Adam onun tatlı bedeninin verdiği mutluluğun tadını çıkarıyor, kollarını ona doluyor, dili derinlere kayıyor, onunkine karışıyordu.

"Bunu evet olarak kabul edeceğim," diye mırıldandı, alt dudağını yakalayıp şakacı bir şekilde çekiştirdi.

"Seni seviyorum Adam Black," diye nefes aldı Gabby. "Ve evet. Oh, *kesinlikle evet!*"

EPILOG

BEŞ YIL SONRA

Gabby bulaşık makinesini boşaltmayı bitirdi ve başını eğerek dinlemeye başladı. Ev sessizdi; iki yaşındaki oğulları Connor gece için yatmıştı bile. Birazdan yukarı çıkacak, kızları Tessa'ya iyi geceler öpücüğü verecek ve kocasını yatağına götürecekti.

Profesör Black.

Gülümseyerek başını salladı. Adam yontulmuş yüzü, seksi koyu renk gözleri ve uzun siyah saçlarıyla bir profesöre daha az benzeyemezdi, o dalgalı, güçlü vücudundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Daha çok... profesör kılığına girmiş bir Fae prensine benziyordu ve bu işi de oldukça kötü yapıyordu.

Ona üniversitede tarih öğretmek istediğini ilk söylediğinde gülmüştü.

Çok gündelik, çok avam, diye düşünmüştü. Bunu asla yapmayacak.

Onu şaşırtmıştı. Ama sonra, sık sık yaptı.

Her şeyi çok dikkatli planlamıştı. Kraliçeden kendisini insan yapması için ricada bulunmadan önce, geniş banka hesapları ve Highlands'de bin dönümlük birinci sınıf arazisi olan son derece zengin bir adam olarak kendisi için ayrıntılı bir insan kimliği oluşturmuştu. İnsanlar aleminde normal bir hayat sürmesine izin verecek tüm gerekli evrak ve belgelerle tamamlanmış bir insan kimliği.

Ve kız kariyer seçimini açıkladığında nazıkçe alay ettiğinde, ona o belgeleri sallamıştı - ülkenin en iyi üniversitelerinden transkriptler, daha az değil (elbette, kendini parlak göstermişti) - ve gitti ve kendine bir iş buldu.

Newgrange ve Stonehenge'i kimin inşa ettiği ve Proto-Hint-Avrupa dilinin gerçek kökeni gibi konularda her türlü tartışmalı teoriyle bu alanda bir örnek olarak ün kazanmıştı.

Öğrenciler onun derslerine bir yıl önceden kayıt yaptırmak zorundaydı.

Ve o, hayalindeki işe sahipti. Jay ve Elizabeth ile birlikte kendi hukuk bürolarını açmışlardı ve bu yıl nihayet her zaman temsil etmeyi umduğu türden davaları almaya başlamışlardı. Önemli olan, fark yaratan davalar.

Hemen bir aile kurmuşlardı, ikisi de beklemek istememişti. Zaman ikisi için de çok değerliydi.

Ve, oh, çok güzel bebekler yaptı! Siyah saçlı ve yeşil-altın gözlü Tessa vardı; sarı saçlı ve koyu renk gözlü Connor; ve bir tane daha yolda.

Bir avucunu karnına bastırdı ve gülümsedi. Anne olmayı seviyordu. Onunla evli olmaya bayılıyordu. Hiçbir kadının bu kadar eksiksiz ve koşulsuz sevildiğinden kuşkuluydu.

Kocasının asla yoldan sapmayacağını biliyordu, bilmek için neredeyse altı bin yıl beklediği şeye o kadar değer veriyordu ki, onun için o kadar değerliydi: aşk. Sonuna kadar yanında olacağını, yüzündeki her bir kırışıklığa, her bir çizgiye değer vereceğini biliyordu, çünkü son tahlilde bunlar yaşamın yadsınması değil, iyi yaşanmış bir hayatın onaylanmasıydı. Kahkaha ve gözyaşlarının, neşe ve kederin, tutkunun, *yaşamının* pozitif kanıtı. İnsan olmanın her yönü onun için şaşırtıcıydı, her mevsim değişikliği bir zafer, dayanılmaz bir tatlılıktı. Hayatın tadını daha fazla çıkaran bir adam hiç yaşamamıştı.

Hayat zengin ve doluydu.

Daha fazlasını isteyemezdi.

Şey... aslında... küçük bir iç irkilmesiyle değiştirdi, yapabilirdi.

Çoğu zaman Adem'e bakıp bu büyük, harika adamın onu sevmek için bu kadar çok şeyden vazgeçmiş olmasından dolayı dehşete düşmüş ve alçakgönüllü hissetmiş olsa da, bazen onun bir ruhu olmamasından nefret ediyor ve bazen Tanrı'dan nefret etmek istiyordu.

Ve bir rüya gördü, belki aptalca bir rüya, ama sarıldığı bir rüya.

Çocukları ve torunları büyüyene kadar, yüz yaşına kadar yaşayacaklar ve bir gün yatağa girip yüz yüze uzanacaklar ve aynı anda, birbirlerinin kollarında öylece öleceklerdi.

Ve bu onun hayaliydi: belki, sadece belki, onu yeterince çok, yeterince gerçek ve yeterince derin severse ve ölürken ona yeterince sıkı tutunursa, ruhlar nereye giderse gitsin onu da yanında götürebilirdi. Ve orada kanında olanı, artık bunun için doğduğunu bildiği şeyi yapacaktı; bir *brehon olarak* Tanrı'nın huzuruna çıkacak ve hayatının en büyük, en önemli davasını savunacaktı.

Ve o kazanacaktı.

* * *

"Anlamıyorum baba." Tessa söyledi. "Tavşanın gerçek olabilmesi için neden kürkünü kaybetmesi gerekiyordu?"

Adam kitabı kapattı. *Kadife Tavşan* ve kızına baktı.

Yatağına uzanmış, battaniyesini çenesine kadar çekmiş, ona bakıyordu. Biricik Tessa'sı, tombul melek yüzünün etrafında yuvarlanan parlak siyah lüleleri, kıvrak zekası, bitmek bilmeyen merakı ve babasının tombul küçük parmağına sımsıkı sarılmış kalbiyle.

"Çünkü bu gerçek olmanın bir parçası."

"Eew. Gerçek olmak istemiyorum. Peri kraliçesi gibi güzel olmak istiyorum. Tüh" -küçük bir eliyle ağzını kapattı- "bunu söylemeyecektim

Bu."

Gabby kapı aralığında usulca soludu ve Adam hemen başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde sessiz bir soru vardı.

Ona periler hakkında hiçbir şey söylemedim, diye mırıldandı Gabby. Anlattın mı?

Başını iki yana salladı. İkisi de Tessa'nın bir *Sidhe-seer* olmadığını varsaymıştı. Gabrielle, Darroc'un beş yıl önce İskoçya'da onları pusuya düşürdüğü o günden beri tek bir Tuatha Dé görmemişti ve Aoibheal'in O'Callaghan soyundan Fae-vizyonunu almış olması gerektiğini düşünmüşlerdi.

"Hangi peri kraliçesi, Tessa?" Adam usulca sordu. "Sorun değil, bana söyleyebilirsin."

Tessa ona şüpheyle baktı. "Onun geldiğini öğrenirsen kızacağını söyledi."

"Kızmayacağım," diye güvence verdi ona, saçlarını düzeltirken. "Söz mü baba?"

"Söz veriyorum. Yemin ederim. Hangi peri kraliçesi, tatlım?" "Ah-veel."

Adam keskin bir nefes aldı ve Gabrielle'e tekrar baktı.

"Aoibheal seni görmeye geliyor mu, Tessa?" Gabby usulca odaya girip Tessa'nın yatağının kenarındaki Adam'a katıldı.

Tessa başını salladı. "Ben değil. Babamı görmeye geliyor. Onun güzel olduğunu düşünüyor."

Adam karısının kendisine attığı bakışa gülmek için kendini zor tuttu, gözleri kısılmış, narin burun delikleri açılmıştı. Neredeyse hırlayacaktı. Karısının bazen biraz kıskanç olmasını seviyor, sahipleniciliğine bayılıyordu. Minik *ka-lyrra'sı* söz konusu olduğunda kendi payına düşen kıskançlıktan muzdaripti.

"Güzel, ha?" Gabby kuru bir sesle söyledi.

"*Mmm-hmm,*" dedi Tessa uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturarak. "Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım göremiyorum."

Tamam, şimdi bu onu biraz kızdırdı, diye düşündü Adam, canı sıkılmıştı. Tessa doğmadan önce, iyi bir baba olmaya kararlı bir şekilde yığınla ebeveynlik kitabı karıştırmıştı. İyi bir iş çıkardığını düşünüyordu ama kızının ona her baktığında gözlerinde yıldızlar olması gerekmiyor muydu? En azından ergenlik çağına gelene kadar? (Ve sonra Tanrı kızıyla çıkmaya çalışan adamın yardımcısı olsun!) Yani, gözlerinin etrafında daha önce olmayan birkaç küçük çizgi vardı, yine de yakışıklı bir adamdı! "Güzel olduğumu düşünmüyorsun, değil mi Tessa?" Kızının boynunu, tam kulağının arkasını gıdıkladı, bu gıdıklama onu gülmekten kırıp geçirmeyi asla başaramadı.

"Elbette istiyorum, baba." Kıkırdadı. Sonra ona tam anlamıyla dört yaşında bir bıkkınlık ifadesi verdi. "Ama ben onun gördüklerini göremiyorum. Sadece perilerin görebileceğini söylüyor."

Adam'ın kalbi küt küt atmaya başladı. *Bu*

olamazdı. Olamaz mıydı?

"Tanrım," dedi Gabby zayıf bir sesle, bakışları onunkilere kaydı. Bir eliyle

Titreyen elini ağzına götürdü. Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Adam başını salladı, ikisinin de düşündüğü soruyu sorması için onu sözsüz bir şekilde cesaretlendirdi. Kendisi de soracaktı ama dilini bir türlü bulamıyordu.

Peri olduğu zamanlarda insanların etrafında görebildiği ve insanların göremediği tek bir şey biliyordu. Bunu o kadar çok istemekten nefes alamıyordu. Karısını bu hayattan alıp sayısız başka hayata götürebilmek için yanıp tutuşuyordu. Beş yıl önce, Gabrielle ile romantik bir Highland töreniyle evlendiğinde, MacKeltar'lar ona Druid bağlayıcı yeminlerini kullanmasını teklif etmişlerdi: aşıkları sonsuza dek birleştiren o kutsal yeminleri. Onları söylemeyi reddetmişti -varlığının her zerresiyle arzulamadığı için değil- ama kendini bağlayacağı bir ruhu olmadığı için bunun bir faydası olmayacaktı.

Gabby nefes nefese şöyle dedi. "Neyi görüyorsun, Tessa? Periler senin göremediğin neyi görebilir?"

Tessa esnedi. Yorganın içine daha da sokuldu. "Babacığın her yeri ısııl ısııl ve altın rengi."

Adam'ın ağzı çalıştı ama bir şey çıkmadı. "Adam

altın renginde mi parlıyor?" Gabby belli belirsiz

bir sesle.

Tessa başını salladı. "*Mmm-hmm*. Ah-veel artık tıpkı senin ve benim gibi olduğunu söylüyor anne."

Gabby boğulur gibi bir ses çıkardı.

Adam uzun bir süre hareket edemedi. Tessa'nın yatağının kenarına oturdu ve karısına baktı. Kadın da merakla ona baktı, gözleri sevinç gözyaşlarıyla buğulanmıştı.

Sonra bunun büyüklüğü onu heyecanlandırdı, harekete geçirdi - kaybedecek bir an bile yoktu! Eğer bir mucize eseri kendisine bir ruh bahşedilmişse, onu *hemen* Gabrielle'inkine bağlamak istiyordu.

Adam aceleyle Tessa'nın alnına bir öpücük kondurdu, ışığı söndürdü, Gabrielle'i kollarına aldı ve onu odadan çıkarıp koridordan hızla yatak odalarına götürdü.

"*Ka-lyrra*," dedi ısrarla, "benimle yapmanı istediğim bir şey var. Karşılıklı etmek istediğim yeminler var ama ruhlarımızı sonsuza dek birbirine bağlayacağını bilmelisin. İstekli misin? Bana sonsuza dek sahip olur musun?"

Aynı anda hem gülüp hem ağlayarak başını salladı.

Adam coşkuyla onu ayaklarının üzerine yatırdı, sağ elinin avuç içini Gabrielle'in kalbinin üzerine yerleştirdi ve sol elini de kendi elinin üzerine koydu. "Ellerini benimkilerin üzerine koy, Gabrielle," diye emretti.

Kadın bunu yaptığında, adam sessiz bir saygı ve inançla konuştu:

"Eğer bir şey kaybedilecekse, bu benim şerefime karşılık seninki olacaktır. Eğer birinden vazgeçilecekse, bu benim ruhuma karşılık seninki olacaktır. Eğer ölüm bir an önce gelecekse, benim hayatıma karşılık seninki olacaktır. Ben *Verildim*."

Ona gülümseyerek, gözleri sevinçle parlayarak, yeminlerini tekrarladı ve bitirdiği anda, duyguları onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecek kadar yoğun bir şekilde üzerine çöktü. Ruhları sonsuza dek birleşirken, içindeki bağın hızlandığını, kanını şiddetli bir tutkuyla ısıttığını hissetti.

Onu duvara yasladı, ellerini saçlarına gömdü, ağzını onunkinin üzerine eğdi ve onu açlıkla öptü.

Onun bir ruhu vardı. Aşk biliyordu. Ruh eşine sonsuza dek bağlıydı.

Ve Adam Black sonunda gerçekten ölümsüzdü.

Son